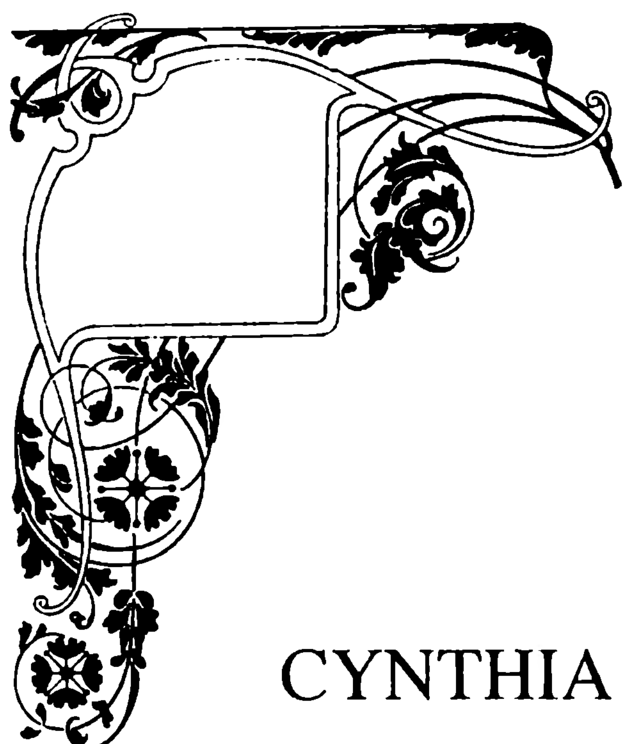
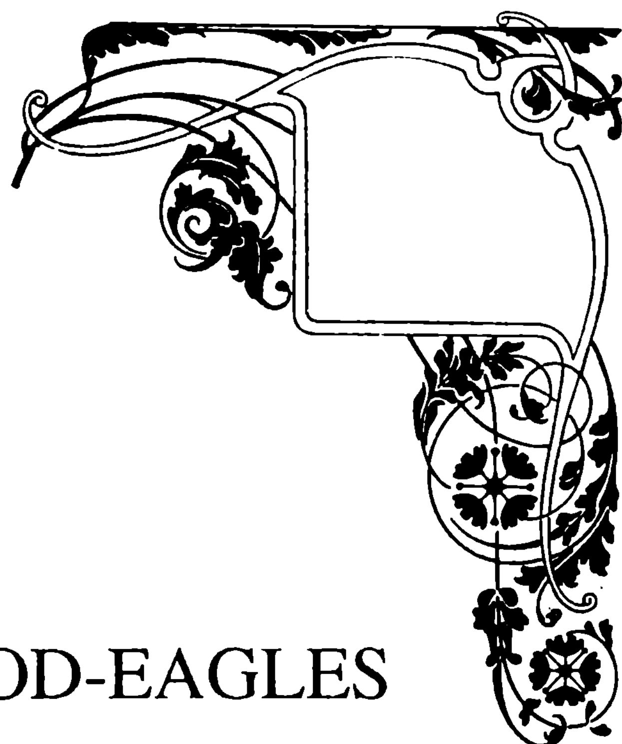
ANOTIMPUL ÎNGERILOR

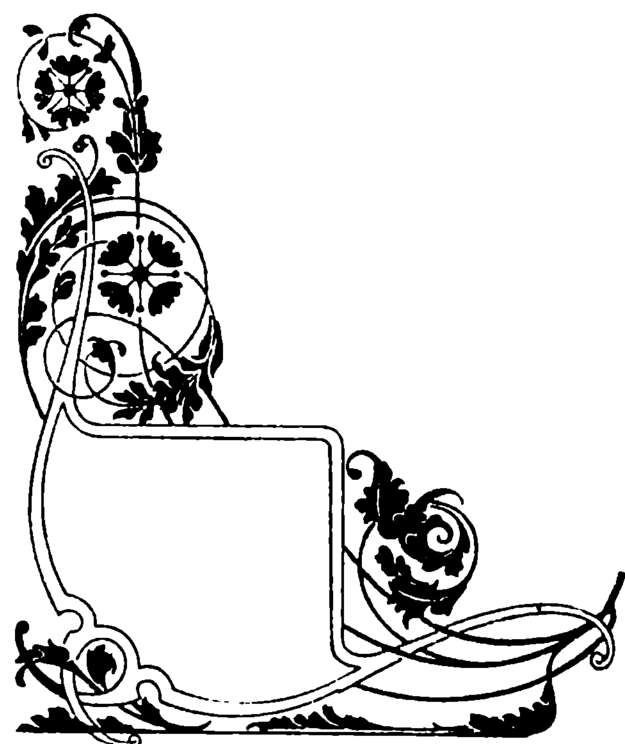
CYNTHIA HARROD-EAGLES

B E S T S E L L E R

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Anotimpul îngerilor

ISBN 973-95063-0-7

Capitolul 1

S-a născut o cicatrice

Detectivul-inspector Slider apăru în spatele detectivului-inspector Carver, aflat la rînd la bufet.

– Bună, Ron. Arăți de parcă n-ai fi dormit toată noaptea.

Carver, un bărbat chel, veşnic nemulțumit de ceva, mîrîi:

– Am fost convocat noaptea trecută.

– Trebuie să fi fost ceva serios dacă te-au scos din pat, spuse Slider amabil.

Tura de noapte la secția de poliție era asigurată de un detectiv care convoca un superior în cazul în care apărea ceva ce-i depăşea competența.

Numai un delict extrem de grav justifica deranjarea Excelenței sale detectivul-inspector, care se enerva dacă era deranjat pentru ceea ce considera el a fi ceva banal.

– Ceva mai serios, nu? O crimă? Un jaf armat?

Carver mîrîi.

– Încercare de jaf. O vilă în Stamford Brook.

– Ah, ce ghinion, spuse Slider cu vădită simpatie. O fereastră deschisă, un hoţ ocazional?

– Că veni vorba, fereastra era închisă, îl corectă Carver cu aroganţă. O afurisită de fereastră ghilotină, adăugă el furios. O joacă de copil – nu-ţi ia mai mult de două secunde, cu un briceag de duzină. Oricît le-ai spune, tot nu-şi pun încuietoare ca lumea. Şi nu pentru că femeia asta nu şi-ar fi putut permite – este plină de bani.

– Au dispărut multe lucruri?

– Nu, l-a pus pe fugă. Carver se uită chiorîş la Slider şi începu să-şi dea drumul. Ce rost avea să rateze o poveste bună?

– Nu s-a gîndit că venise după banii ei. Ah, nu. Şi a fost gata să-şi apere onoare. Gilbert zice că a venit la uşă agitînd un cuţit uriaş. Un fel de satîr de sacrificiu, ca în chestia cu Abraham şi Isaac, un suvenir din Tel Aviv.

– Ascuţit?

– Ca briciul. Se pare că stătea în salon, pe întuneric, gîndindu-se să se ducă la culcare, cînd a auzit ridicîndu-se fereastra din dormitor aşa că a luat cuţitul de pe măsuţa de cafea, a intrat tiptil în cameră şi iată-l pe băiat, agăţat de burlan şi cu piciorul peste pervaz. Femeia socoteşte că nu doar un picior peste pervaz voia tipul – deşi dacă o vezi nu poţi să nu te gîndeşti că speranţa ei era mai mare decît frica – aşa că se repede la el, nu? Îl înjunghie în picior cu nenorocitul ăla de cuţit de tăiat porcii şi tipul se cară. Gata să se prăbuşească de pe nenorocitul ăla de burlan – primul etaj, iar jos, o fîşie de beton. Reuşeşte totuşi să coboare şi dispare prin grădină, iar cucoana se duce direct la telefon. Ţine numărul nostru pe coperta carnetului – consideră că este mai rapid decît nouă-nouă-nouă.

– Curajoasă femeie, comentă Slider.

– Încă nu ți-am povestit partea cea mai tare, spuse Carver. Benny Cook s-a gîndit că ar fi bine să o prevină asupra consecințelor, în cazul în care băiatul şi-ar fi rupt piciorul căzînd de pe burlan. Aşa că îi spune:

– Doamnă, nu trebuie să vă repeziți să înjunghiați picioarele oamenilor în felul acesta. La care aceasta îi răspunde, ca Regina Mamă:

– Tinere, eu i-am țintit organele genitale.

Falsetul lui Carver îl răsplătea pentru venirea lui mai devreme aici, îşi spuse Slider.

Carver se duse cu micul lui dejun în sufrageria superiorilor, dar Slider preferă să se amestece cu pălmaşii şi schimbînd saluturi din cap cu cei cîțiva din schimbul de noapte care tocmai îşi terminaseră programul şi-şi făceau apariția aici, adormiți, îşi luă tava şi se duse la o măsuță de la fereastră.

După cîteva clipe, omul lui de tăvăleală, detectivul sergent Atherton, apăru lîngă el, scufundîndu-şi în ceaşcă punguța de ceai, într-un andante de dimineață timpurie.

– De cînd eşti aici? îl întrebă acesta.

Slider îşi ridică privirea.

– Cine este prim ministru? Adu-mi sosul de roşii, pînă nu te aşezi, spuse el.

– Dumnezeule! Atherton se holba la tava lui Slider: două ochiuri, o porție dublă de pîine prăjită, un cîrnat, şuncă, ceai şi lămîie.

– Văd că te-ai hotărît pentru Meniul-Special-pentru-Atac-de-Cord, spuse acesta. Ultimul tren spre Sf. Pancreas.

Slider chicoti.

– Eşti o adevărată regină a gastronomiei. Cum ți-a venit ideea să te faci polițist?

– Am fost schimbat în leagăn, de țigani, spuse Atherton, aşezîndu-se la masă, în fața lui. De ce mănînci aici? Ah, da, Joanna a plecat la Glyndebourne.

– A plecat mai devreme ca să evite aglomerația. Şi cum are cîteva repetiții matinale cu orchestra, o să rămînă acolo la noapte şi mîine, spuse Slider, încercînd să pară cît mai indiferent. Adevărul însă era că nu se simțea la locul lui dormind în patul ei şi în apartamentul ei, cînd aceasta era plecată. Anticipa nopți nedormite.

– Dar scuza ta care este?

– Eu nu am venit mai devreme, eu plec mai tîrziu, spuse Atherton, scoțînd săculețul de ceai ținîndu-l de ață, ca pe un şoarece înecat şi aşezîndu-l cu grijă în scrumieră, gest care mai tîrziu avea să-i înfurie pe fumători.

– Cu cine?

– Cu o Nancy Gregg. N-o prea cunosc. Am întîlnit-o săptămîna trecută în East Acton.

– Şi Sue?

– Sue? repetă Atherton ca şi cum ar fi fost un cuvînt în limba urdu, al cărui înțeles i-ar fi fost necunoscut.

– Sue Caversham, violonista, prietena Joannei, îi aminti Slider sec. Am crezut că ți s-au aprins călcîiele după ea.

Atherton sorbi cu eleganță.

– Nu a existat nici un fel de angajament, de nici o parte. Aşa cum ştii, a plecat şi ea la Glyndebourne. Nu te poți aştepta ca un tînăr sănătos, cu sînge aprins, să devină brusc celibatar. Avem nevoi imperioase, şefu'. După care începu să se jeluiască.

– Nu ştiu ce a fost cu mine. Mi s-a pus pata. Cred că m-a muşcat ceva...

– Da, da, îmi imaginez. Slider desfăcu o chiflă şi turnă atent peste ea sos de roşii. Atherton îl urmări cu oroare crescîndă.

– Deci ai auzit că secția domnului Carver a avut o noapte albă?

– Da, am vorbit cu Hewson despre asta, zise Atherton. Hewson fusese ofițerul de serviciu chemat la fața locului. O mică distracție, continuă acesta. A făcut chiar o pasiune pentru prezumptiva victimă. Mi-a spus că avea boaşe.

– Este sigur că n-are?

– Este o femeie curajoasă. Dacă vrei, poți s-o întîlneşti mai tîrziu. Vine să vadă dacă poate identifica pe cineva, din fotografiile noastre. Se pare că, deşi era întuneric şi totul s-a petrecut rapid, i-a văzut puțin mutra tipului.

– Chiar l-a rănit?

– Aşa se pare. Pe lama cuțitului era sînge, spuse Atherton. Chiar dacă nu poate să identifice pe nimeni, ar merita să-i filmăm pe cîțiva dintre obişnuiții noştri şi să vedem dacă şchioapătă vreunul. Un obişnuit al secției noastre, cu o tăietură corespunzătoare ar trebui să-i convingă pînă şi pe cei de la CPS.

– Şi cum îți propui să descoperi tăietura? Cerîndu-le să-şi dea pantalonii jos?

– Asta este o problemă, recunoscu Atherton. Şi nu în ultimul rînd pentru că puțini ar fi de acord s-o facă. De aceea înțeleg intenția domnului Carver de a lansa zvonul, pe străzi, cum că răufăcătorul ar putea-o da în judecată pe femeie pentru agresiune. Nu pot crede, continuă el ridicînd din umeri, că cineva poate fi atît de prost încît s-o facă. Asta înseamnă să recunoască tîlhăria comisă.

– Niciodată nu poți subestima destul stupiditatea delicvenților, spuse Slider. Îmi amintesc cum a fost prins Billy Chiorul, ducînd înapoi la Currys un Magimix furat, reclamînd că era incomplet.

– Niciodată nu ştiu dacă să cred sau nu poveştile tale, se văită Atherton. Şi niciodată nu am înțeles de ce i se spunea Billy Chiorul, cînd avea doi ochi perfecți.

– Pentru ca tatăl lui era poreclit Harry Chiorul, spuse Slider senin, ştiind că putea broda pe marginea legendei. A devenit ca un fel de nume de familie, continuă el. Soția lui Harry era cunoscută ca doamna Chioru'. La modul cel mai respectuos cu putință – toată lumea o plăcea. Cînd îşi scotea dantura, îşi putea petrece buza de jos pînă peste nas. Spărgea gheața la petreceri.

Atherton simți că era momentul să ridice glasul.

– Revenind la subiectul spargerii de azi-noapte, este interesant să ştii că de doamna în chestiune trebuie să fi auzit destul de recent: Christa Jimenez. Văzînd privirea goală a lui Slider, adăugă:

– A cîntat în acel *Don Giovanni* pentru care te-ai dus la Glyndebourne să-l vezi.

– Ah? Care din ele era?

– Donna Elvira. Nu ştii? Să nu-mi spui că ai dormit tot spectacolul.

– Fireşte că nu, spuse Slider indignat. Dar nu sînt un pasionat de operă, numele nu-mi spune nimic. Ea era cucoana cu balcoanele alea uriaşe? Arăta ca o reclamă pentru laptele de fermă Cadbury?

– Cum ai spus?

– O rochie cu un decolteu adînc, dădu Slider în continuare lămuriri. Cîte un pahar şi jumătate de lapte nedegresat în fiecare cupă.

– Te cred pe cuvînt, spuse Atherton sec. Nu am văzut montarea.

– Nu ai pierdut prea mult, mîrîi Slider.

Joanna cîntase anul acesta în două opere la Glyndebourne şi membrii orchestrei aveau dreptul să-şi aducă fiecare cîte doi invitați la repetiția finală cu costume.

Deşi erau mulți cei care şi-ar fi dat caninii pentru acest privilegiu, şi Slider era conştient de asta, pentru el nu însemna, totuşi, decît o compensație măruntă

pentru timpul pe care Joanna trebuia să şi-l petreacă departe de el. În plus, deşi nu-i plăcea s-o recunoască faţă de Atherton, nu era chiar atît de înnebunit după operă – mai ales după o montare modernă, zgîrcită, care nu-i oferea nimic la care să privească în timp ce asculta.

– Dacă aş fi plătit şaptezeci şi cinci de lire pe un bilet, spuse cutremurîndu-se deodată la gîndul acesta, m-aş fi aşteptat cel puţin la nişte decoruri şi costume frumoase, sau mi-aş fi cerut banii înapoi.

Atherton nu reuşi să-şi controleze ca lumea zîmbetul. Slider îi aruncă o privire bănuitoare şi acesta îşi recompuse expresia.

– A avut însă cronici formidabile din partea unor critici foarte serioşi, spuse Atherton.

– Poate îţi închipui că sînt un filistin, spuse Slider puţin zbîrlit. Dar nu cred că acelor critici le plac cu adevărat modernismele astea. Ei doar se prefac că este aşa ca să ne pară nouă superiori. Oricum, ei sînt plătiţi ca să stea tot spectacolul. Ceva care este destinat publicului şi este plătit de public ar trebui să ţintească să placă publicului.

– Iată întreaga dilemă a sponsorizării artelor, spuse Atherton, iar acum plec, ca să mă bărbieresc şi să-mi schimb cămaşa. Nu pot întîrzia la slujbă, mai ales acum cînd am rămas fără oameni. Mă întreb dacă vom găsi vreodată pe cineva în locul lui Beevers.

Detectivul sergent Beevers plecase de la ei cu trei săptămîni în urmă.

– Cine ar fi crezut vreodată că o să se facă popă? spuse Slider.

– Este doar un pastor baptist, îl contrazise Atherton.

– Snobism! Un preot este un preot. Eu însă eram convins că Beevers era legat pe viaţă de poliţie. Nu

părea să fi avut alte preocupări în afară de asta.

– Cu excepția bisericii.

– Da, clar. Dar dacă ar fi fost altul – uite, Norma de pildă...

– De multe ori am avut-o pe Norma alături de mine în vis, spuse Ahterton cu tandrețe, dar n-aş avea niciodată curajul să încerc asta în viața adevărată.

Urmă un moment de tăcere plină de respect. Detectivul Kathleen Swilley era o femeie blondă, atletică şi zveltă, cu sîni fermi şi obraznici şi picioare lungi, frumoase – visul erotic al oricărui bărbat.

Era în stare să nimerească sprîncenele unei muşte de la cincizeci de paşi şi să-ți izbească un pumn ca un măgar de armată şi din cauza acestui comportament bărbătesc era supranumită Norma. Ura atît de mult această poreclă încît nici măcar nu-i mai păsa.

Atherton oftă, revenind înapoi pe pămînt şi se ridică de la masă.

– Cred că zilele astea vom avea şi un nou superintendent. Ar trebui să ne bucurăm la gîndul ăsta. Nu că domnul Honeyman ne-ar crea probleme.

De cînd detectivul superintendent Barrington, zis şi Ivan cel Groaznic, se sinucisese, nu au mai avut decît un singur supraveghetor de noapte la secție: detectivul superior Honeyman, lucrînd peste program în aşteptarea pensiei şi sperînd într-o viață tihnită.

– Am auzit că McLaren a început să pună pariuri pe cine vom avea, zise Slider.

– Spune că potrivit zvonurilor – alias colegii lui de la Kensington – nimeni nu se înghesuie să preia slujba asta. Cu ultimii doi superintendenți morți la datorie, au ajuns la concluzia că Shepherd's Bush este un pocal otrăvit. Acesta este motivul pentru care am stat atîta vreme cu supraveghetorul de noapte.

– O adunătură de bîrfitori cei de la Kensington,

spuse Slider. Este clar ca bună ziua că dacă domnul Honeyman este acum aici, nici nu se mai gîndesc să-l înlocuiască pînă nu iese la pensie, ceea ce înseamnă abia luna viitoare, cînd îşi face cei treizeci de ani de serviciu.

Iar un om pe cale să-şi completeze cei treizeci de ani într-o profesiune tot mai periculoasă nu avea de gînd să facă nimic care să-i pericliteze viaţa, sănătatea sau reputaţia, acesta fiind şi motivul pentru care Eric Honeyman nu crea nici un fel de „probleme", comportîndu-se aproape la limita catatoniei. Dar din respect pentru conducere, Slider nu spunea asta cu voce tare.

– Nu cred că este posibil să-i faci pe poliţişti să nu mai bîrfească, se văită el împingîndu-şi scaunul în spate şi ridicîndu-se, dar ar fi grozav dacă cineva l-ar putea face pe McLaren să renunţe la obiceiul de a telefona de două ori pe zi la Kensington, după zvonuri proaspete. Mai bine s-ar antrena.

– Dă în el cu un ziar împăturit, sugeră Atherton, urmîndu-l spre uşă.

La terminarea schimbului, Slider rămase la birou, făcînd ordine printre hîrtiile adunate claie peste grămadă şi încercînd să-şi rearanjeze teancul „în curs de rezolvare", într-o stivă cu care pînă la urmă va face ceva şi o alta, despre care spera pur şi simplu că va muri de bătrîneţe.

Deşi încerca să se concentreze asuprea acestei activităţi, mintea lui era conştientă de faptul că se afla acum la birou numai pentru că era mai comod decît să trebuiască să decidă ce să facă în noaptea asta. *Nu ai o casă unde să te duci?* îl întrebă ironic un fragment de cîntec.

Avea cheia de la locuinţa Joannei, care se afla la zece minute distanţă, în Turnham Green, dar cu tot

aparatul de bărbierit din baie rămînea în continuare casa Joannei şi nu căminul lui, mai ales cînd aceasta era plecată.

Cînd ea era acolo, locul era un paradis drag şi familiar; fără ea, părea la fel de plăcut ca o casă de oaspeţi pe malul mării, din anii 1950.

Cît despre fosta locuinţă conjugală din Ruislip, părăsită de soţia şi copiii lui, nu o îndrăgise niciodată, nici măcar pe vremea cînd familia sa locuia acolo.

Acum îndeplinea un rol secundar, ca un albatros atîrnat în jurul gîtului. Ideea era ca el şi Joanna să cumpere împreună un loc al lor, de cum va reuşi el să vîndă albatrosul şi să-i plătească lui Irene jumătatea ei; dar cu această recesiune cronică de care suferea piaţa bunurilor imobiliare, pînă şi agentul lui trecuse de la degajare prudentă la eschivare defensivă.

Între timp, o mare parte din lucrurile lui continuau să rămînă depozitate acolo şi-şi spunea că dacă ar fi cumva oprit de poliţie, aceasta ar fi adresa pe care ar declara-o. Aici credea Irene că el mai locuieşte încă; ea nu ştia nimic despre Joanna.

Dar el nu se ducea acolo decît obligat; asta însemna că singura alternativă era să rămînă la lucru. Aceasta îl făcu să-şi dea seama cît de puţini prieteni avea.

Detectivul inspector Slider era genul singuratic. Prea multă camaraderie cu băieţii submina autoritatea; şi oricum, nu fusese niciodată nebun după fotbal. Să caute societatea superiorilor ieşea şi mai mult din discuţie, nu era suficient de ambiţios nici ca să se vîre sub pielea superiorilor şi nici ca să fie bine primit de aceştia, ca un aspirant.

În plus, acolo sus, în stratosferă, politica internă şi golful erau unicele dominante, or, el nu manifestase niciodată vreun interes cît de mic pentru intrigi.

Cît despre golf, cunoscuse destui pasionaţi de

acest sport, de-a lungul anilor petrecuți în suburbii. Cei mai mulți dintre aceştia erau plictisitori şi pe foarte mulți îi chema Derek.

Atherton era singurul lui prieten apropiat. Atherton nu avea ambiții şi nici îndoieli enervante despre propria-i persoană, deci Slider nu avea nimic să-i dovedească şi nimic ca să se teamă de el.

Curiozitatea lui intelectuală îl făcea partenerul de muncă ideal, iar hedonismul lui îl făcea partenerul ideal de distracții.

Mai mult, Atherton îl plăcea pe Slider şi-i arăta asta suficient de clar ca să insufle încredere unui bărbat solitar, suferind de obişnuitele dificultăți ale grupei sale de vîrstă, să-şi exprime sentimentele.

În compartimentul sentimentelor, Joanna fusese pentru Slider ca un cutremur. Se năpustise în îndelunga lui viață de rezervă şi supunere față de datorie, cu idei revoluționare despre datoria față de sine şi natura fericirii.

Îi întorsese viața cu susul în jos şi Slider trebuia să recunoască faptul că nu prea făcuse față la asta. Să se trezească la viață la vîrsta lui era mai rău decît un coşmar şi nu era nici o mirare că avea perioade de reacție, mai ales cînd ea nu se afla acolo ca să-i redea încrederea. Oricum, era prea tîrziu.

Irene fugise (mă rog, plecase în pas lejer) cu un alt bărbat, luînd şi copiii cu ea, deci nu exista drum de întoarcere spre vechea lui viață.

O viață alături de Joanna, undeva în viitor cînd totul va fi fost rezolvat, scînteia ca perspectiva îndepărtată a Oraşului de Smarald. Îşi spunea că totul va fi perfect; iadul prezentului era cel care era atît de neconfortabil.

– Domnule? Domnule Slider?

Slider îşi ridică privirile, revenind de la mare distanță ca să vadă stînd în pragul uşii deschise un băr-

bat care i se părea teribil de cunoscut: un bărbat puternic, corpolent, cu şoldurile late, într-un costum maron pe care calitatea proastă şi purtatul îndelungat îl deformaseră, mai ales în jurul buzunarelor foarte uzate. Purta o cămaşă care fusese odinioară albă cu o cravată care se vedea că şi-o alesese singur şi pantofi cu talpă groasă, scîlciaţi la vîrfuri şi tociţi la călcîie. Avea un ceas-brăţară mare, elaborat dar ieftin pe mîna dreaptă şi un inel mare, din aur, pe degetul inelar. Degetul arătător şi cel mijlociu erau îngălbenite de tutun. Peste tot pe el scria că este detectiv.

Avea spre patruzeci de ani, părul negru, ochi întunecaţi şi adînciţi; partea de jos a obrazului avea tenta aceea albăstrie specifică unui ten alb şi părului foarte negru.

– DS Mills, domnule, spuse el venindu-i în ajutor, văzînd că Slider nu reacţionează.

– Ce vrea să însemne DS? întrebă Slider. Diavolul Sumbru?

– Detectiv sergent, domnule, îl corectă Mills inexpresiv.

– Eşti într-o pasă amuzantă, camarade?

– Nu, domnule. Aţi vrea să fiu?

Cei doi bărbaţi zîmbiră şi Slider se ridică întinzîndu-i mîna.

– Mă bucur că te văd, Mills. Ce mai faci?

– O clipă am crezut că nu mă recunoaşteţi, spuse Mills. A trecut mult de la zilele petrecute la Charring Cross.

– Cel puţin zece ani, cred. Ai avansat deci? Bună treabă! Şi ce cauţi pe aici?

– Tocmai am fost transferat de la Epsom.

Slider ridică din sprîncene.

– Nu mi-a spus nimeni. De trei săptămîni nu mai am sergent. Credeam că nu o să mi se mai trimită niciodată unul.

Mills păru încurcat.

– Ah nu, domnule, nu am venit pentru dumneavoastră. Mîine mă duc la secția domnului Carver, dar auzind că sînteți aici, m-am gîndit să intru să văd dacă vă mai amintiți de mine.

De luni de zile Carver făcea agitație ca să primească întărituri, deşi de fapt nu pierduse pe nimeni. Dacă cineva ar fi avut nevoie de Mills, atunci acela era Slider; dar Ron Carver era pe țeavă. Slider îşi înghiți dezamăgirea şi paranoia. Încîlcite păreau căile, dar nu avea nici un rost să facă în contra vîntului.

– Cum merg lucrurile la Epsom? întrebă el în loc de altceva.

Mills făcu o grimasă.

– Este linişte. Exceptînd nopțile de sîmbătă. Ştiți cum sînt cheflii.

– Ei bine, aici nu o să te plictiseşti.

– Eu sînt din Shepherd's Bush, spuse Mills. Vreau să spun că acolo m-am născut.

– Chiar aşa? Presupun că cineva trebuie să se fi născut şi acolo.

– Am trăit în Oakland Grove, se destăinui Mills. În ultimele două zile m-am plimbat pe acolo şi am văzut că s-a schimbat mult. Am trecut pe unde fusese odinioară biserica Congo şi am văzut că a dispărut. În locul ei a apărut un bloc de locuit, spuse el indignat. În copilărie făceam pe cercetaşii în biserică.

– Ai rude aici?

– Pe mama mea, la azilul din Hammersmith. Iar mătuşa mea locuieşte în Ormiston Grove.

– Sir Robert Mark ar avea un atac, îşi spuse Slider în barbă. Marea lui problemă fusese că detectivii nu trebuie să-şi cunoască prea bine teritoriul, altfel corupția devine inevitabilă, oricît de mult te-ai împotrivi.

– Locuieşti cu ea?

– Nu, domnule. Am închiriat provizoriu ceva chiar

după colț, pe Stanlake Road. După ce mă voi instala în slujbă, o să încep să-mi caut un apartament.

– Sînt convins că o să fii o achiziție grozavă pentru domnul Carver, chiar dacă va trebui să reînveți geografia locului. Aş fi dorit să fi venit la secția mea. Am pierdut un detectiv sergent, iar perioada vacanței aduce întotdeauna probleme. Ți-ai făcut concediul?

– Da, domnule.

– Unde ai fost?

– În Rhyl, domnule.

Lui Slider nu-i veni în minte nici un singur cuvînt pe care să-l poată spune despre Rhyl. Probabil că nimănui nu i-ar fi venit.

– Încă nu ți-ai luat în primire locul, nu? îl întrebă el bănuitor.

– Nu, domnule, spuse Mills cu o uşoară surpriză.

Slider răsuflă uşurat.

– Atunci ai face bine să stai cît mai departe de DC Anderson, îl sfătui el. Tocmai şi-a pus la punct propriul lui „salon".

– Mulțumesc că m-ați prevenit, spuse Mills zîmbind.

Calul alb nu era o cîrciumă foarte pricopsită, dar era deschisă toată ziua şi era aproape de secția de poliție, aşa încît era cu mult mai susținută de clienții ei decît o meritau eforturile sale de a le face plăcere acestora.

Slider deschise uşa speluncii şi o prietenoasă zăpuşeală îi învălui capul, o combinație care făcea apel la toate simțurile, de fum de țigară, de fețe de mese de nylon, vişinii, de miros de sos şi de bîzîitul şi bolborositul aparatului de stors fructe.

De-a lungul barului din fața lui se afla un şir de funduri late, îmbrăcate în serj, avînd deasupra o varietate de hanoracuri şi jachete de piele.

Probabil că schimbul B lucra peste program. Îşi imagină că poate auzi sorbiturile, ca atunci cînd o herghelie de cai se înghesuie la adapătoare.

Unul dintre ei, alertat probabil de nefirescul aer proaspăt adus de intrarea lui Slider, întoarse capul şi-i zîmbi ospitalier.

– Bună, domnule. Vă comand ceva? îl întrebă D'Arblay. Ceilalţi îşi întoarseră şi ei capetele, expresiile lor nefiind total nebinevoitoare, dar Slider se ruşină la gîndul că-i stînjeneşte. Stăteau acolo sugîndu-şi băuturile în recunoscătoare tăcere şi, dacă li s-ar fi alăturat, s-ar fi simţit obligaţi să facă o conversaţie de politeţe.

– Ah, mulţumesc, sînteţi foarte drăguţi, dar eu o să mănînc ceva, se scuză el.

– Sînteţi un om curajos, spuse Elkins, cu mustaţa plină de spumă, ca o tufă de păducel în luna mai. În faţa lor, pe pultul barului erau deschise patru pachete cu sărăţele. Curajul este un lucru cît se poate de relativ, îşi spuse Slider îndreptîndu-se spre locul unde se comanda mîncarea.

Cîrciumarul era un bărbat înalt, gras, cu ochii reci, care se simţea jignit de faptul că poliţiştii de peste drum nu-i agreau spelunca şi se răzbuna făcîndu-i să se simtă cît mai nedoriţi cu putinţă. Comanda de mîncare a lui Slider îi făcu plăcere pentru că îi dădea ocazia să-l dezamăgească pe acesta.

– La ora asta? Cred că glumiţi. Nu pot ţine toată ziua personalul bucătăriei, în speranţa unei comenzi întîmplătoare.

– Atunci un sandviş, spuse Slider cît putu el mai ferm, cu golul pe care-l simţea în stomac. Pe chipul omului se citi o luptă scurtă. Ura clienţii, mai ales poliţiştii, dar prezenţa constantă a acestora aici însemna că avea foarte puţine necazuri cu beţivii sau cu vandalii. În plus, poliţiştii plăteau bine. Scopul lui

era doar să-i facă să se simtă prost, însă fără să-i îndepărteze; uneori compromisurile erau necesare.

– Nu avem decît chifle, spuse el într-un tîrziu.

– Atunci două chifle cu şuncă, comandă Slider.

– Nu avem şuncă. Numai brînză.

– Văd că ai studiat la cele mai înalte şcoli pentru restaurante, spuse Slider politicos. Atunci două chifle cu brînză şi un scotch dublu. Şi un pachet cu chipsuri, adăugă el, dîndu-şi seama de situaţie. Ce naiba? Uneori trebuie să te dai şi mare.

– Ce aromă? îl întrebă omul, cu o vagă sclipire în ochi.

– De vanilie, răspunse Slider, uitîndu-se la el; după care se îndepărtă, înfrînt. Mîncarea, cînd veni, nu putea fi mai mizerabilă; chiflele erau moi pe dinafară şi tari în interior, în loc să fie invers, mînjite cu margarină în loc de unt, cu cîte o feliuţă transparentă de brînză topită la mijloc, cu marginile care ieşeau din chiflă, uscate de atîta stat. Cînd Shider deschise chiflele ca să se uite înăuntru, găsi în fiecare, ca o ultimă insultă, cîte o rondea minusculă de roşie muiată, anemică şi mirosind a cuţite vechi.

Cît despre chipsuri lipseau cu desăvîrşire. Slider mîncă şi bău aproape cu o dureroasă plăcere, cu un sentiment că gustă din drojdia vieţii, după care nimic nu ar putea fi mai rău.

Parcă pentru a-i confirma impresia, cîrciumarul se apropie de el şi-l anunţă cu ofensivă indignare că este căutat la telefon.

Slider ocoli barul şi se duse la telefonul public din celălalt capăt, gîndindu-se că trebuia să fie Irene; dacă ar fi fost cineva de la serviciu sau Joanna, atunci ar fi fost sunat pe mobil. Era Joanna.

– Ţi-ai uitat din nou mobilul, nu-i aşa?

– L-am lăsat la birou, constată el.

– Aşa mi s-a spus. Din fericire, te-a văzut cineva

treversînd strada, altfel ar fi trebuit să te caut mult şi bine. Ce naiba cauţi acolo?

– Mă chinuiesc. Oricum fără tine totul este anost. Unde eşti?

– La Trevor, spuse ea peste gălăgia veselă din fundal. Unde altundeva?

Se gîndi la *Trevor Arms,* cea mai apropiată cîrciumă de Glyndebourne, cea la care trăgea întotdeauna orchestra. Se gîndi la o pintă de Harvey's – nectarul de mahon – şi la şunca, ouăle şi chipsurile casei – cel mai măreţ trio după Schubert.

– Cum este vremea pe acolo? întrebă el, sperînd să se destindă.

– Groaznică, spuse ea veselă. Plouă întruna. Mi-e şi milă de bieţii spectatori, puşi la şapte ace şi fără nici un loc unde să se ducă. Dacă ploaia nu se opreşte la pauză, vor fi nevoiţi să se înghesuie sub marchiză ca să-şi mănînce sandvişurile.

– Ceea ce ai putea numi trîndăveală în corturi, zise Slider.

– Ce-ai spus? N-am auzit, este prea mare zgomot aici. Pe la tine cum este?

– Zgomotos.

– Vremea, vreau să spun.

– Ah – cumplită. De fapt, habar n-am. Nu plouă, cel puţin aşa cred.

– Dragul meu, ce se întîmplă? îl întrebă ea vizibil îngrijorată.

Căută o formă succintă de a-i explica, dar distanţa dintre ei era prea mare şi linia nu era destul de bună pentru expuneri delicate.

– Este joi, spuse el. Niciodată nu mi-au plăcut zilele de joi.

– Ah, spuse ea, vrînd să ajungă la esenţă, dar simţind, ca şi el, că efortul era prea epuizant, prin telefon.

– Ei bine, mai am încă un spectacol şi jumătate de imposibil *Don Giovanni* şi apoi minunata *Traviata*. O să-ţi placă – toalete vaporoase şi damascuri. O să vii la repetiţia generală, da?

– Dacă o să fiu liber, fireşte că o să vin. Se gîndi să-i spună despre cîntăreaţa a cărei locuinţă a fost spartă, dar nu-şi putea aminti numele acesteia.

Între timp, Joanna continuă:

– Am şi veşti bune.

– Da?

– BBC-ul o să înregistreze pentru televiziune *Don Giovanni*, am fost deja contactaţi. Nu este vorba doar de înregistrarea unui spectacol, aici. Va fi o înregistrare în studiou. Asta înseamnă nouă şedinţe.

– Este minunat. Simţi cum îl cuprinde entuziasmul. Ştia ce însemna asta pentru finanţe. Apoi se încruntă.

– Nouă şedinţe de cîte trei ore? Dar toată opera nu are mai mult de trei ore?!

– Iată-l pe detectivul meu adulmecînd nefirescul, spuse ea şi o auzi rîzînd. Spectacolul durează în jur de două ore şi cincizeci de minute – depinde cine îl dirijează. Dar nu este permis să înregistrezi mai mult de douăzeci de minute de produs finit pe şedinţă.

– De ce?

– Regulamentul sindicatului, prostuţule. Şi noi trebuie să mîncăm. Oricum, la sfîrşitul şedinţei, după ce ai făcut cîteva probe şi apoi aştepţi ca inginerii de sunet să decidă dacă este destul de bine, tot nu reuşeşti să obţii mai mult de douăzeci de minute de imprimare.

– Mă bucur pentru tine, spuse el. În ultima vreme, Joanna nu prea avusese mult de lucru.

– Bucură-te şi pentru tine – imprimările vor avea loc la Londra, poate chiar la White City. O să putem lua masa împreună.

Joanna părea atît de încîntată de ideea asta încît

cuvintele „mi-e dor de tine", care-i scăpară din gură, fără să se gîndească la lumea din jurul lui sau la posibilitatea de a fi auzit, îl surprinseseră.

– Cînd te întorci?

– Ştii, spuse ea şi Slider înţelese că veştile erau proaste, mîine avem două spectacole cu *Traviata,* dimineaţă şi după-amiază şi sîmbătă, ultimul *Don Giovanni.* Aşa că m-am gîndit ca mîine seară să merg să-mi văd părinţii şi să rămîn aici peste noapte. Sîmbătă este ziua mamei mele.

– Ah, făcu el. Părinţii ei locuiau la Eastbourne, care nu era prea departe de Glyndebourne.

– Ştii, m-am gîndit să-i invit la masă mîine seară şi sîmbătă să- mi petrec ziua cu mama, poate să o scot undeva cu maşina. Nu-i văd prea des şi cum tot sînt aici...

– Este în regulă, nu trebuie să-mi ceri permisiunea, spuse el. Încercă să pară cît mai indiferent, dar se temea că tonul lui sunase arţăgos.

– Deci nu te superi? întrebă ea îndoită.

Întrebarea îl enervă, pentru că oricum, dacă el ar fi spus că se supără, ea tot nu şi-ar fi schimbat planul. Şi în fond de ce şi l-ar fi schimbat? Doar nu erau căsătoriţi. Putea face ce voia ea – şi el la fel.

– Nu văd de ce m-aş supăra sau nu m-aş supăra. Eşti independentă, spuse el.

Urmă o pauză. Atît de lungă, încît se gîndi că poate voia să se răzgîndească, dar într-un tîrziu Joanna spuse:

– În sfîrşit, cîtă vreme n-ai nimic împotrivă...

Dezamăgirea se combina cu un sentiment de vinovăţie că încercase să-i strice seara, cu resentimentul că era pus într-o situaţie în care se putea simţi vinovat, cu exasperarea stîrnită de propria lui slăbiciune de a se fi lăsat să ajungă atît de legat de poala ei.

Ea nu trebuia să creadă cumva că el o să bo-

cească acasă şi că o s-o aştepte plin de reproşuri.

– Este în regulă, spuse el şi adăugă fără să se gîndească: Oricum trebuie să merg să mă văd cu Irene.

Prostule! Prostule! În context, sunase ca „du-te dracului".

– Bineînțeles că trebuie să mergi, răspunse ea şi nici în ruptul capului Slider n-ar fi putut spune cum primise aceasta vestea.

– Ascultă, continuă ea, trebuie să te las acum, s-a făcut coadă la telefon.

– Distracție plăcută, spuse el.

– La fel şi ție.

Joanna închise telefonul şi Slider se simți ca prostul proştilor. Povestea asta de dragoste era găurită toată ca un fund de oală. Nici măcar nu o întrebase dacă sîmbătă după spectacol o să vină acasă. Sigur că o să vină.

Dar dacă era ziua mamei ei, iar el o făcuse să se simtă deranjată, poate că o să-şi petreacă noaptea la Eastbourne, decît să rişte o primire rece. Era nedemn să joace rolul soțului plin de reproşuri, care aşteaptă acasă, dar totodată ironic, după toți aceşti ani în care-i stricase serile Irene. Alte picioare şi altă pălărie nu-ți modifică prea mult perspectiva lucrurilor.

Se întoarse alene la capătul lui de bar şi surprinse din nou privirea proprietarului localului ațintită asupra lui. Dar, se gîndi el, din nou surprinzînd nefirescul, de ce nu-i spusese ea, înainte de plecare, că era ziua mamei ei şi că s-ar putea să o viziteze? Dacă se gîndea bine, abia dacă-i vorbise pînă acum de părinții ei.

Deci de ce această subită manifestare a sentimentului datoriei? După cîte ştia el, niciodată pînă acum nu mai marcase ea aniversările acestea printr-o vizită, nu de cînd se cunoscuseră.

Poate că de fapt nici nu se ducea la Eastbourne. Poate că exista altcineva acolo – un alt bărbat.

La acest gînd, efectiv izbucni în rîs.

Altcineva? Cînta într-o orchestră alături de alţi şaizeci de muzicanţi, majoritatea bărbaţi; iar muzicanţii bărbaţi erau cele mai iresponsabile animale din universul acesta, din punct de vedere sexual, după poliţişti.

Era sindromul atîtor ore petrecute în singurătate, plus afinitatea şi existenţa într-un grup discret, cu propriul său limbaj ezoteric şi cu propria sa experienţă. Din nou, la fel ca şi în cazul poliţiştilor. Îşi aminti suferind, cum a cunoscut-o el prima oară.

Monstrul geloziei începu să-l împungă în ungherele minţii şi, ca toţi monştrii, era ridicol şi înspăimîntător, în proporţii egale. Încercă să-şi revină.

Dacă ea era acolo, departe de privirea lui şi de necontrolat, el se afla aici, la fel de necontrolabil pentru ea.

Dacă iubeşti pe cineva, trebuie să ai încredere în el; iar gelozia era cel mai respingător comportament. Dar desigur, rămînea în continuare acea veche dihotomie între minte şi vintre.

Chiar în timp ce intelectul lui îi explica totul în mod raţional, hormonii săi se agitau în sus şi în jos, ca aruncaţi de o bîtă de baseball, căutînd lupta cu de-a sila.

CAPITOLUL 2

O treabă de cutit

În sfîrşit, Slider reuşi să răspundă unei convocări înaintea lui Atherton.

De fapt, venise atît de repede încît, cînd apăru în White City, la TV Centre, nu mai găsi decît un singur loc înghesuit în parcare, în faţa intrării principale.

Înăuntru era un adevărat coşmar pentru un poliţist, cu o mulţime care se înghesuia în jurul celor trei mese instalate în partea stîngă, unde se pare că erau verificaţi cu toţii şi li se atribuiau ecusoane, înainte de a se îndrepta încet spre scara din celălalt capăt.

Masa principală a recepţiei, din partea dreaptă, era asaltată doar parţial de agenţi plictisiţi şi îndată ce Slider îşi arătă legitimaţia, o tînără cu un aer îngrijorat se desprinse dintr-o conversaţie telefonică şi se repezi spre el.

– Detectiv inspector Slider, Shepherd's Bush, spuse el. S-a întîmplat ceva – a fost găsit un cadavru?

– Ah, da, la etajul patru, într-una din toaletele pen-

tru bărbați. Chem pe cineva ca să vă conducă acolo. Este atît de cumplit, începu ea cu amănuntele, vreau să spun că nu este o moarte naturală. Pronunță cuvintele într-o şoaptă abia perceptibilă. Nimeni nu ştie ce să facă – ştiți, este vorba de un spectacol în direct, cu public şi tot restul. Sper că dumneavoastră veți reuşi să faceți puțină ordine. Credeți că vor trebui să amîne emisiunea? întrebă ea, ridicîndu-şi spre el ochii plini de speranță.

– Aşa cred, spuse Slider. Ce emisiune este?

– *Întrebări ale vremurilor noastre.* Roger era unul dintre principalii invitați.

– Cine este Roger?

– Dumnezeule, nu v-au spus? Roger Greatrex. El este cel găsit. Nu cunosc toate detaliile, dar se pare că s-a sinucis într-un mod cumplit. Biata Fiona, în ce stare este...

– Acesta este publicul? o întrerupse Slider, arătînd spre mulțimea care colcăia.

– Ultimii dintre ei. Ceilalți sînt la cantina personalului sau în drum spre acolo. Durează o veşnicie să-i aduni pe toți. Neştiind ce va urma, ne-am gîndit că este mai bine să ne comportăm ca de obicei, decît să le spunem să plece acasă.

– Sînt convins că ați făcut bine. Mă poate conduce cineva sus?

– Ah, scuzați-mă, da, desigur. Kate, vrei să vii o clipă?

După o clipă, Slider încerca să se țină după o tînără care urca scările aproape în fugă, o luă de-a lungul unui culoar, trecu printre nişte uşi batante, mai urcă un rînd de scări, o mai luă de-a lungul unui coridor, fără să se uite în urmă să vadă dacă Slider reuşea să țină pasul cu ea.

În sfîrşit îl depuse, complet dezorientat, în fața unui mic grup de oameni îngrijorați care stăteau în

dreptul unei uşi închise pe care se afla familiara siluetă a unui bărbat grăbit, imaginea Idiotului Internaţional, aprobată de ONU pentru toaleta bărbaţilor.

Un poliţist în uniformă – Baker – păzea uşa şi cîteva urme însîngerate de paşi, din faţa acesteia. Spre surprinderea lui Slider, Mills era şi el acolo.

– Ce faci aici? întrebă Slider.

– Ah, tocmai treçeam pe aici, spuse Mills vag. Am interceptat mesajul şi m-am gîndit că aş putea fi de folos.

– Nu m-ar mira deloc. Ce se întîmplă aici? întrebă Slider.

– Este înăuntru, domnule, spuse Baker arătînd spre uşa închisă.

– E mort?

– Ca un peşte, îl asigură Mills. Am aruncat o privire rapidă. Arată a sinucidere.

– Ai avut sînge rece, remarcă Slider dezaprobator. După atîta vreme, Mills uitase oare regulamentul?

– Este din cauza tipului care a găsit cadavrul. Era isteric, aproape că s-a repezit la mine, explică Mills.

– L-a luat Morley de aici, domnule, interveni Baker. L-a luat să- i dea o ceaşcă de ceai.

Morley era partenerul acestuia.

– Cum îl cheamă pe tip?

– Philip Somers. Este asistentul de producţie al acestui program.

Slider dădu din cap, îşi puse o pereche de mănuşi şi deschise uşa.

Era o încăpere mică, placată cu dale albe de faianţă şi pe jos cu dale ceramice, al căror alb era fanat de vreme.

Chiar în faţă se aflau două cabine din obişnuita melamină cenuşie şi oţel inoxidabil, cu uşile deschise nevinovat spre două WC-uri goale.

Peretele din dreapta era ocupat, în partea din

spate, de trei pisoare şi un şir de patru spălătoare cu oglinzi deasupra, se întindea de-a lungul peretelui din stînga, imediat după uşă.

Uşa se deschidea spre dreapta, dar în oglinzi, Slider putu vedea reflecția peretelui din spatele acesteia, pe care se afla un uscător electric pentru mîini şi un aparat cu monede, pentru prezervative.

Asta era partea uşoară. Partea neplăcută era sîngele împroşcat peste oglinzi, pătînd apa din spălător, mînjind marginea acestuia şi băltind pe jos.

Cadavrul zăcea întins cu picioarele spre el, ghemuit pe o parte. Chiar şi de aici înțelegea de ce putea fi Mills atît de sigur că viața dispăruse cu desăvîrşire din acest trup: gîtul fusese tăiat atît de hotărît, încît capul fusese aproape desprins.

Acesta atîrna pe spate într-un unghi nefiresc, expunînd spectacolul de măcelărie al vaselor tăiate.

Slider simți acea apăsare atît de cunoscută în spatele ochilor şi trebui să-şi întoarcă o clipă privirea, fixîndu-şi-o pe ceva neutru; în spatele lui, Mills respira cu putere şi înghițea repede.

Şi atunci auzi vocea lui Atherton, spunînd: „Dacă sîngele ar avea o culoare plăcută, timidă, cum ar fi griul sau verdele palid, n-ar fi atît de rău. Dar roşul...!“ Slider zîmbi şi presiunea din spatele ochilor dispăru.

– Şefu'? Acolo jos, pe podea, la capătul cabinei, spuse Mills.

Un cuțit cu lama însîngerată, un cuțit de modă veche, cu arc, asemenea celor visate de băieții cercetaşi din tinerețea lui Slider, cu un mîner din oțel îmbrăcat în piele, cu garda din oțel, în formă de cruce şi cu o lamă uşor curbată, cam de douăzeci de centimetri lungime.

– Credeți că este sinucidere? întrebă Mills.

– Mmmm, făcu Slider, necomunicativ. Privi în jurul lui cîteva clipe bune, memorînd scena şi apoi închise

uşa. Puțin mai departe se afla Atherton, discutînd cu o tînără, cu mîinile în buzunare, cu spinarea încovoiată leneş. Slider cunoştea poziția şi-l lăsă în pace.

– Omul acesta, Somers, care a găsit cadavrul – el a dat alarma? îl întrebă pe Mills.

– Se pare că a rămas aici de pază şi a trimis pe altcineva, o femeie, Dorothy Hammond, una din asistente, să-i spună producătorului – vioara întîi în programul acesta. Somers zice că în clipa în care şi-a dat seama că tipul era mort, a înțeles că trebuia să împiedice pe oricine altcineva să intre şi să se atingă de ceva.

– Un cetățean inteligent. O raritate. Cine este producătorul?

– Fiona Parsons – femeia de acolo, în costum.

Cea cu care stătea de vorbă Atherton. Nu, stătuse de vorbă – o lăsase acum. Slider se întîlni cu el la jumătatea drumului.

– Se pare că în camera de acolo se află o paletă de celebrități, spuse Atherton făcînd un gest cu mîna, care încep să devină nerăbdătoare. Domnişoara Parsons vrea să ştie ce să facă cu ele. Presupun c-ar trebui să-i interogăm pe tipi?

– Chiar şi dacă este vorba de o sinucidere, confirmă Slider.

– Dacă? întrebă Atherton.

– Mai bine să fim siguri decît să ne pară rău. Într-un minut te poți duce la ei să-i linişteşti. Ai mînă uşoară la semizei.

– Anii de practică la CID.

– Dar mai întîi explică-mi ce-i cu emisiunea asta.

– *Întrebări ale vremurilor noastre*. N-ai văzut nici o ediție?

– Bineînțeles că am auzit despre ea, dar n-am urmărit-o niciodată.

– Nu ai pierdut prea mult. Mă rog, cunoşti formula

– o paletă de experți, public în studiou, o topică anume, întrebări puse de spectatori, experții care-şi exersează personalitatea. O transmit în direct, în încercarea de a o face mai interesantă. O chestie ieftină, desigur, pentru că spectatorii din studiou nu sînt plătiți şi de vreme ce în felul ăsta cîştigă publicitate, nici personalitățile respective nu cer prea mult.

– Şi care era întrebarea de astăzi?

– Exact problema ta, şefu'. Subvenționarea artelor – cele elitiste sau cele populare? Aducerea culturii la îndemîna maselor sau subvenționarea gustului clasei de mijloc cu banii clasei muncitoare? O întrebare care de fapt nici nu este o întrebare, adăugă Atherton provocator, dar Slider nu se lăsă atras.

– Deci care sînt celebritățile din seara asta?

– Păi Roger Greatrex, critic muzical şi pasionat de operă, alias decedatul. Apoi mai este sir John Foster, directorul Operei Regale; Jack Mallet...

– Da, ministrul patrimoniului.

– Doamna Barbara Frankauer – romancieră, Islington-istă şi femeie simbol, continuă Atherton. Şi Sandal Palliser. Ai auzit de el, nu?

– Sigur că am auzit.

Era greu de categorisit Sandal Palliser altfel decît ca o stea media.

A publicat cronici, articole, a prezentat programe la televiziune; este frecvent văzut la dineurile de decernare a premiilor şi la premierele cinematografice, însoțind nubile şi celebrități, sub barajul reflectoarelor. Părerea lui este luată în seamă la discutarea programelor, bonomia lui la emisiunile distractive şi anecdotele lui, la emisunile de discuții libere.

Recent a scris chiar un roman, o poveste de dragoste uimitor de siropoasă, plasată în oraşul lui natal, Derbyshire Peaks şi care de curînd a fost calificat drept un bestseller – în parte, zicea Atherton, datorită

renumelui lui Palliser, dar mai ales datorită unei mult discutate scene de dragoste din capitolul opt, în care eroina îşi întîlneşte eroul după program, într-o fabrică de porţelanuri şi-i face acestuia nişte lucruri uluitoare cu caolin, înainte de a se lăsa călărită pe un pachet de paie pentru ambalat.

Cum se presupune că romanul este autobiografic, acest capitol a fost săptămîni în şir subiectul întîlnirilor la dinee, făcîndu-se speculaţii despre cine ar putea fi într-adevăr eroina.

– Ar fi trebuit să-mi închipui că avîndu-i ca oaspeţi pe Roger Greatrex şi pe Sandal Palliser, nici n-ar mai fi avut nevoie de nimeni altcineva.

– Ei înşişi sînt un subiect de discuţie, consimţi Atherton.

De curînd, Palliser căruia îi plăcea să pozeze în campion al poporului, condusese un meci, în presă, cu Roger Greatrex, pe tema inacceptabilei naturi ezoterice a artelor moderne.

Palliser se referise la ultimul roman premiat de *Booker* şi pe care nimeni n-ar fi dorit măcar să-l citească, la cîştigătorul premiului *Turner* la care doar un pasionat al regurgitărilor ar fi vrut să se uite şi la montarea lui *Don Giovanni,* de la Glyndebourne.

Ultima declanşase de fapt totul, pentru că se întîmplase să fie amîndoi prezenţi la spectacol şi în pauză se ambalaseră într-o discuţie aprinsă, care atrăsese atenţia celorlalţi.

A doua zi, Greatrex apreciase montarea, în ziarul *Guardian* în care îşi publica el cronicile, ca „îndrăzneaţă, inovatoare şi care te pune pe gînduri“, în timp ce Palliser, în pagina lui de comentarii din *Mail,* o criticase aspru, considerînd-o drept o „ispravă adolescentină, pretenţioasă şi care se vrea deşteaptă“.

Greatrex îi răspunsese în suplimentul artistic editat de *Sunday Times,* acuzîndu-l pe Palliser de „pseudo-

bolşevism", iar Palliser, jucînd poate puţin necinstit, scosese muniţia grea, dedicînd o întreagă emisiune a programului ITV, *Arts and Minds,* ideii că toată maşinăria artei moderne era de fapt un club cu acces limitat, de scărpinat pe spate, plătit de banii contribuabililor.

Toate acestea au declanşat o vie dezbatere în coloanele culturale ale ziarelor naţionale.

La început, Slider o urmărise penru că văzuse montarea cu *Don Giovanni,* care stîrnise polemica – şi cum Joanna cînta în orchestră, era aproape o preocupare familială. Disputa însă a degenerat din cauza unui număr de scrisori care se plîngeau că montarea lui *Don Giovanni* era blasfemiantă deoarece scena supeului din actul doi avea loc, din motive neexplicate clar, într-o biserică unde Don Juan făcuse anumite sacrilegii în jurul şi pe altar.

Chiar în timpul repetiţiei generale la care asistase Slider, se auziseră murmure de dezaprobare din partea publicului şi cu toate că Slider gîndise că era o prostie totul, acest lucru deranjase în mod evident o parte din spectatori.

După cîteva zile, polemica din ziare deviase spre potecile discuţiei despre ce însemna o blasfemie şi dacă acest lucru ar mai trebui considerat un delict în anii '90 ai acestui secol şi Slider îşi pierduse interesul. Înţelegea însă prea bine de ce anume orice masă rotundă pe tema artelor trebuia să-i includă, în acest moment, pe Sandal Palliser şi pe Roger Greatrex, dacă voia să fie la obiect.

– În regulă, îi spuse el lui Atherton, tu du-te şi linişteşte-i pe cei mari şi faimoşi. Îndată ce ne vor sosi ajutoare, îşi vor putea da declaraţiile şi pleca acasă.

– Dar publicul? Sînt vreo două sute de trupuri închise într-o sală de mese de sus, doar cu sandvişuri, ceai şi ziare care să-i ţină liniştiţi.

– Ar fi bine să se ducă cineva sus să vorbească cu

ei. Mills, caută-l pe Morley şi trimite-l acolo. Să le spună cît mai puţin cu putinţă, dar să-i ţină liniştiţi.

– În regulă, şefu'.

– Nu le dăm drumul? întrebă Atherton surprins.

– Nu încă. Poate că voi avea nevoie de declaraţii şi ştii cum sînt oamenii de îndată ce le dai drumul. Oricum, le vreau numele şi adresele.

– La toţi?

– La toţi. Şi ai face bine să dai telefon la sediu şi să-i ceri politicos şefului cel mare încă vreo cîteva uniforme. Avem nevoie de cîţiva ca să îndepărtăm curioşii de aici, ca să nu mai vorbim de toate acele interviuri. Mă tem că asta o să însemne ceva muncă peste program. Care este problema, Baker?

Fusese chemat chirurgul de serviciu de la secţie, dar primul care apăru fu medicul legist – Freddie Cameron, omul pentru care probabil că se inventase adjectivul „spilcuit".

Slider îşi repartiza oamenii cînd sosi acesta şi se grăbi înapoi la locul crimei ca să vorbească cu el. Cameron îşi trăgea tocmai pe el o salopetă ca să-şi protejeze costumul Prince de Galle gri deschis; cu el se afla Atherton, ţinînd în mînă o ceaşcă de plastic cu ceva aburind şi sub braţ blocnotesul lui Cameron.

– Bună-bună-bună, spuse Freddie degajat. Hăitaşii legii pe urmele răufăcătorului, da?

– Cum ai spus? îl întrebă Slider.

– Exact asta am întrebat şi eu, spuse Atherton.

– Pe cine, pe el sau pe mine? întrebă Slider. Nu, nu-mi răspunde la asta, continuă el. Cum ai ajuns atît de repede aici, Freddie?

– Mă aflam chiar la spitalul Hammersmith cînd am primit apelul, aşa că iată-mă aici.

– Ai venit mai repede decît chirurgul.

– De unde vine el?

– Este doctorul Prawalha. Vine din Fulham.

– Poți uita de el, spuse Freddie cu efort, în timp ce-şi prindea pantalonii cu un ac de siguranță şi-şi încălța pantofii de plastic, peste cei existenți. Fulham Place este blocată – un accident la joncțiunea cu Lillie Road, continuă el. Dacă vrei, mă ocup eu de tot ce trebuie. Îşi ridică ochii şi văzu privirile întrebătoare.

– Am auzit la radio. Voi polițiştii nu ştiți niciodată nimic?

Atherton rînji spre Slider.

– Mai bine mă duc să văd dacă-l pot decomanda pe doctorul Prawalha. Nu o să-i facă plăcere să bată tot drumul ăsta pentru nimic.

– În regulă, spuse Cameron, haide acum să ne aruncăm o privire. Deschise uşa, păşi atent, se apropie de cadavru şi îl examină o clipă în tăcere. Se uită la ceas.

– Spun că a încetat din viață între şase şi opt p.m. Fruntea mai este caldă; căldură la subțioară. A murit în decursul ultimelor trei ore, poate două.

– Ştim că acum o oră era încă în viață, spuse Slider.

– Bine. Asta îmi este de ajutor. Urăsc să fac în minte toată aritmetica asta, pe baza citirii temperaturii. În sfîrşit, nu există prea multe dubii în privința cauzei morții, continuă el, examinînd rana. O singură incizie, perfectă, pornind de sub urechea stîngă în jos, şi traversînd spre cea dreaptă. Toate țesuturile, pînă la ligamentul spinal anterior, complet distruse. Moartea se datorează lipsei totale de oxigen, cauzată de secționarea traheei – mai mult sau mai puțin instantanee.

– Mai mult sau mai puțin?

– Depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Cine poate spune cît durează o clipă de groază?

– Cu asta m-ai liniştit mult, se lamentă Slider. Altceva?

– Nu există tăieturi superficiale sau ciopîrțeli în jururl rănii – un semn de mare hotărîre sau de o mare forță sau de amîndouă. Nu există contuzii vizibile sau alte răni. Hainele sînt puțin răvăşite, dar nu există nici un semn de luptă.

Se ridică şi se uită la lavoare şi la oglinzi.

– Vedeți acolo, pe oglindă, linia tipică pe care o formează picăturile de sînge care țîşnesc din carotidă? A secționat carotida stîngă din prima tăietură. Frumoasă treabă!

– Înseamnă că stătea cu fața la oglindă, zise Slider.

– Da, sau avea capul uşor întors spre dreapta, aşa cum ar fi de aşteptat dacă a fost vorba de o sinucidere. Iar sîngele din lavoar şi ştersăturile de pe buza acestuia sugerează că s-a prăbuşit uşor în față şi s-a lovit de margine sau s a şters de ea în cădere. Sînge pe mîini, sub unghii, pe butoni şi pe manşete, aşa cum era de aşteptat. Pe amîndouă mîinile. A lucrat cu ambele mîini, probabil ca să fie sigur că taie adînc. Sînge şi pe obraz, dar acesta pentru că s-a atins cu el de duşumea. Tăcu, rămînînd pe gînduri.

– Înseamnă că arată a sinucidere, spuse Atherton din pragul uşii.

– Rana se potriveşte cu o tăietură sinucigaşă făcută cu mîna dreaptă, spuse Freddie. Şi după cum arată aceasta, era dreptaci. Vedeți bătătura de la degetul mijlociu? Nu mai întîlneşti multe ca asta într-o lume a procesoarelor, dar pe vremea mea fiecare puşti avea o astfel de bătătură. Probabil că era genul demodat care prefera să scrie de mînă, termină Freddie plin de regret, ca şi cum unul ca el mai puțin pe lume însemna o adevărată pierdere.

– Pe de altă parte, putea fi o tăietură ucigaşă, făcută de cineva stînd în spatele lui. Nu pot spune exact.

– Lipsa altor tăieturi superficiale nu sugerează o crimă? întrebă Atherton.

– Nu neapărat. Am cunoscut un caz de crimă în care asasinul a ciopîrțit victima ca un tăietor nebun de salam, pînă cînd a ajuns la locul cu pricina. Niciodată nu poți să știi. Mortul pare a fi un bărbat destul de înalt. Dacă a fost crimă, îți trebuie un asasin mai înalt ca el. Sau unul mai scund, cu o scară portabilă.

– Dar arma? Este un cuțit mai încolo, spuse Slider.

Freddie se întoarse și privi într-acolo.

– Da. O să mă uit mai atent după ce va fi fotografiat, dar după o privire superficială pare să fie arma cu care a fost produsă rana și e plin de sînge.

– Da, spuse Slider încruntîndu-se, frămîntat de gînduri. Freddie se uită în sus, îi întîlni privirea și un gînd secret fu schimbat între ei.

– Mai este ceva, spuse Freddie încet și se întinse spre haina cadavrului.

– Privește aici.

Slider privi.

– Și aici. Vezi asta, vezi? Poate că nu este nimic, dar...

– Exact, dar... în fine, dacă asta este tot ce-mi poți spune acum, mai bine să bat fierul cît este cald, spuse Slider ridicîndu-se.

Întăriturile continuau să vină și peste umărul lui Slider, Freddie îl văzu pe fotograful care-și făcea loc în față.

– Era și timpul, Sid. Nu pot să fac nimic pînă nu fotografiezi toată chestia asta pentru posteritate.

– Se circulă ca naiba, mormăi Sid, în modul lui obișnuit de comunicare. ȘI nu este nici o mirare, continuă el, cu toată poliția asta nenorocită din West London bulucindu-se în direcția asta. De ce nu faceți ceva folositor și nu vă duceți să degajați circulația.

– Pe asta n-am mai auzit-o, spuse Atherton blînd.

De obicei sîntem întrebați de ce nu rezolvăm crimele, în loc să-i hărțuim pe automobiliști.

– Gata, gata, lăsați cîinele să vadă iepurele, spuse Sid făcîndu- și loc cu coatele spre ușă.

– Ah, Dumnezeule, e cu udătură! Dacă aş fi ştiut că o să mă bălăcesc în sînge, mi-aş fi adus galoşii. Presupun că vreți toate astea color? La cine sînt pantofii de plastic?

Slider îi lăsă şi se îndepărtă de uşa toaletei pentru bărbați.

– Şi acum? întrebă Atherton.

– Vreau să vorbesc cu domnişoara Parsons, spuse Slider.

– Nu cred că ai altă variantă, spuse Atherton încet. Este decisă să vorbească cu tine. Îi făcu un semn cu capul spre locul unde Fiona Parsons aştepta sprijinită de perete, cu ochii fixați pe Slider.

– O să vorbesc mai întîi cu ea, apoi cu Philip Somers. Şi vreau ca cineva să stea de vorbă cu această Dorothy, să afle cînd poate veni aici. Ah, şi vezi dacă-mi poți aduce ceva de băut, da?

– O băutură-băutură?

– Cît de cît. Cum este cafeaua de la automat?

– În regulă, dacă nu o înghiți, spuse Atherton.

Atherton se îndepărtă şi Slider se lăsă condus de Fiona Parsons.

– Trebuie să-l lăsați să zacă aşa, acolo? întrebă ea indignată, privind spre toaletă. Vreau să spun în locul ăsta, dintre toate locurile. Pare aşa de... nemilos. Nu poate fi dus măcar într-un loc mai puțin... nedemn.

– Mă tem că pe moment nu-l putem mişca din loc, zise Slider cu blîndețe. Înțelegeți, trebuie strînse probe. În mod sincer, aş vrea să schimb cîteva vorbe cu dumneavoastră. Există pe aici pe undeva un loc liniştit unde am putea sta de vorbă?

– Există o cabină, puțin mai încolo. Vă convine?

Cabina era mică, fără ferestre şi pustie, cu o banchetă tapiţată fixată de perete, o etajeră mare cu o oglindă deasupra, servind drept masă de toaletă, o măsuţă mică şi un scaun tare.

Fiona Parsons se aşeză pe banchetă aşa încît Slider trase scaunul şi se aşeză cu faţa spre ea. Nu era greu deloc să o priveşti.

Era înaltă, atletică şi bronzată, cu o faţă luminoasă, pistruiată şi cu un păr blond, des, tăiat scurt şi ţinut pe spate de o bandă de catifea neagră.

Purta un costum în dunguliţe, cu o tăietură sobră, dar cu o fustă foarte scurtă şi cu mîneci trei-sferturi peste o bluză albă, lăsîndu-i liber gîtul care se înălţa parcă fragil şi vulnerabil, înconjurat de un lanţ fin, din aur.

Picioare care rivalizau cu cele ale Prinţesei Di', în cei mai delicaţi colanţi cu putinţă şi pantofi simpli, cu tocuri joase; butonii bărbăteşti ai jachetei contrastau cu ceasul de mînă delicat şi cu brăţara din aur, de pe cealaltă mînă.

Totul la ea era un amestec de feminitate şi aer de femeie de afaceri, deliberat, consideră Slider, dar totuşi intrigant.

Nu exista nici un dubiu că fusese zguduită de eveniment. Sub bronz se vedea paloarea, chipul ei trăda şocul, ochii erau mînjiţi de rimelul prelins şi frămînta întruna între degetele puternice o batistă mototolită. Dar se stăpînea cu hotărîre şi se uita direct în ochii lui Slider cu o franchețe care îl tulbura. Îi amintea de Joanna.

– Trebuie să fi fost un şoc puternic pentru dumneavoastră, începu el. Nu o să vă reţin prea mult, dar vreau să am o imagine de ansamblu asupra evenimentelor din seara aceasta şi înţeleg că dumneavoastră vă ocupaţi de această emisiune. Aşa este?

– Împreună cu Martin Fletcher – redactorul. El însă

se ocupă mai mult de politica emisiunii. Toate teburile de zi-cu-zi îmi revin mie.

Slider zîmbi.

– Niciodată nu am ştiut prea bine cu ce se ocupă un producător.

– Răspunsul cel mai scurt este că se ocupă de totul. Dar un program ca acesta este mult mai uşor decît, să zicem, o piesă, unde există decoruri în studiou, filmări exterioare, video, actori, costume, toate chestiile astea pe care trebuie să le urmăreşti. Numai recuzita singură te poate albi – practicabilele, de exemplu, întotdeauna ies rău. Am început ca achizitor de recuzită, aşa încît mă pricep puţin la ele. Iar actorii sînt o adevărată belea. Pentru emisiunea noastră însă nu există decît un singur decor şi cinci oaspeţi şi asta este totul.

– Da, înţeleg. Îmi puteţi deci spune la ce oră a sosit aici domnul Greatrex?

– La şase şi jumătate. Am coborît să-l întîmpin la recepţie şi să-l conduc sus, în verde.

– În verde?

– Scuzaţi-mă, în salonul verde. Uneori i se mai spune camera de oaspeţi.

– Ah. Pentru băuturi?

– Şi pentru discuţii preliminare, îl corectă ea cu un zîmbet vag. Nu că Roger avea nevoie să fie instruit, pentru că a participat destul de des la emisiune.

– Într-adevăr?

– Da...

Întrebarea părea că din nu se ştie care motiv o stînjenise. O uşoară roşeaţă îi apăru în obraji.

– Este unul din principalii noştri critici şi cronicari, spuse ea justificîndu-se parcă. Şi în plus, este un om cu atîtea preocupări, interesat de atîtea lucruri, încît l-am invitat pentru diverse teme de discuţie. Este şi un mare vorbitor. Întotdeauna cînd îl avem aici, discuţiile

sînt extrem de vii, de aceea... Glasul i se stinse şi animaţia îi pieri de pe chip cînd îşi aminti.

– Nu-mi vine să cred că a murit. Nu-mi vine să cred că a putut face aşa ceva. Rîdea cu mine doar cu... se opri şi-şi lipi strîns buzele.

– Era vesel cînd a venit aici? Relaxat, fără nici o frămîntare?

Fiona dădu din cap, ca şi cum cuvintele ar fi fost prea riscante.

– El a sosit primul?

Fiona dădu din nou din cap.

– Şi i-aţi primit la fel pe toţi oaspeţii?

– Nu, asistentul meu, Philip, a coborît după ceilalţi, spuse ea după ce trase adînc aer în piept.

– Şi au fost conduşi cu toţii în salonul verde?

– Cu excepţia lui Jack Mallet. Pe acesta l-a luat Martin să bea împreună un pahar – o chestie de politică, înţelegeţi. Martin trebuie să se gîndească întotdeauna la buget. Ceilalţi au fost serviţi cu sandviş şi băuturi în salonul verde. Doamna Barbara a sosit ultima. Eu a trebuit să mă întorc înapoi în studio, în timp ce Phil a coborît să o întîmpine.

– Lăsîndu-i singuri pe ceilalţi?

– Dumnezeule, nu, Dorothy – unul dintre asistenţii de producţie – a rămas tot timpul acolo, iar Phil venea şi pleca. Este o regulă de fier ca oaspeţii să nu fie lăsaţi nici o clipă singuri. Este o emisiune în direct, înţelegeţi?

– Deci, exact înainte de sosirea doamnei Barbara, dumneavoastră v-aţi dus în studiou. La ce oră era asta?

– Ah, cam pe la şapte, cred, spuse ea vag. Nu ştiu exact.

– Iar în momentul acela domnul Greatrex se afla în salonul verde, bînd şi mîncînd sandviş, părînd cît se poate de destins şi de mulţumit?

Fiona dădu din cap; ochii ei străluciră o clipă şi clipi cu putere.

– V-aţi reîntors în salonul verde?

– Nu, am avut treabă în şi pe lîngă studiou, pînă cînd a venit Dorothy şi mi-a spus că...

– Da? insistă el cu blîndeţe. Ce v-a spus?

– A fost cumplit. Era albă ca varul şi tremura toată. La început nu am putut înţelege ce spunea. I-am zis să se liniştească şi să vorbească rar. Apoi mi-a spus că s-a întîlnit cu Phil pe culoar. Zicea că era plin de sînge şi nu i-a spus decît: „Roger a murit. S-a sinucis“ şi i-a spus să vină repede la mine.

– Şi ce aţi făcut dumneavoastră?

– I-am spus „eşti sigură?“ sau ceva în genul ăsta. Apoi i-am zis să telefoneze la poliţie, iar eu m-am dus după Phil.

– Nu i-aţi spus să cheme o ambulanţă?

– Nu. Îl privi ca şi cum întrebarea nu avea nici un rost.

– Înseamnă că eraţi cît se poate de sigură că murise?

– Ah! Dar eu... Se încruntă şi scutură din cap, părînd încurcată. Phil a spus că... Dorothy mi-a spus că era plin de sînge. Phill, adică. Nu m-am gîndit că...

Făcu o pauză.

– O clipă nu m-am gîndit că ar mai fi în viaţă. Phil are un spirit de observaţie foarte dezvoltat. Presupun că efectiv i-am luat de bune cuvintele.

Slider renunţă.

– Deci unde se afla Phil cînd l-aţi găsit?

– Unde mi-a spus Dorothy, în faţa uşii de la toaleta bărbaţilor. Arăta îngrozitor. Mi-a spus: „Roger este aici, înăuntru. S-a sinucis. Şi-a tă...“ Se opri, înghiţii cu zgomot şi încercă încă o dată.

– Mi-a spus, “Şi-a tăiat beregata“. Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi începu să-şi scuture încet

capul dintr-o parte într-alta, cu ochii ațintiți în podea.

Slider înțelese că avea nevoie să se liniştească şi îi puse o întrebare practică.

– Cît era ceasul cînd a venit Dorothy la dumneavoastră?

Fiona inspiră adînc şi reuşi să răspundă.

– Nu sînt foarte sigură. Să fi fost şapte şi douăzeci sau şi douăzeci şi cinci, ceva pe aici. Nu m-am uitat la ceas.

– Şi ați intrat în toaletă?

– Nu. Phil mi-a spus că a stat tot timpul la uşă şi că nimeni în afară de el nu a intrat acolo şi că nimeni altcineva nu trebuie s-o facă, pînă la sosirea poliției.

Slider nu comentă. O întrebă:

– Deci nu ați ştiut, de fapt, dacă înăutru se afla într-adevăr domnul Greatrex?

Fiona îşi umezi buzele.

– Mi-am... mi-am aruncat doar o privire înăuntru. O clipă. Phil n-a vrut să mă lase, dar trebuia s-o fac.

Castelul Păsării Albastre, îşi spuse Slider, nu fără simpatie. Bineînțeles că trebuia s-o facă. Cine n-ar fi făcut-o?

Şi aceasta era pedeapsa ei, faptul că niciodată nu va putea să-şi şteargă din memorie imaginea din fața ochilor.

– Pot să plec acum? îl întrebă ea. Mai am încă o groază de lucruri de făcut în legătură cu emisiunea.

– Ce o să faceți? întrebă Slider, curios. Trebuia să fie o emisiune în direct, nu?

Fiona îşi duse mîinile la obraji într-un gest ciudat, neterminat, după care spuse absentă:

– Ah, avem una gata înregistrată, pentru eventualitatea unei situații de urgență.

– Vă ofer ceva gata preparat, spuse Slider încercînd să destindă puțin atmosfera.

– Da. Fiona încercă să redevină stăpînă pe ea.

Sigur, asta înseamnă schimbarea programării. Această emisiune a fost anunțată săptămîna trecută. Dar presupun că mîine dimineață or să scrie toate ziarele despre asta şi toată lumea o să ştie de ce a fost înlocuită. O să-i spună cineva soției? întrebă ea privindu-l curajoasă în ochi.

– De asta se va ocupa poliția locală. Va merge la ea cineva de la cea mai apropiată secție.

– Înțeleg. Biata Caroline!

Era cel mai firesc lucru pe care-l putea spune cineva, dar ceva în felul în care o spusese ea îl intrigă pe Slider, deşi nu putu să-şi dea imediat seama ce anume.

CAPITOLUL 3

Scurtă întîlnire

Philip Somers era un bărbat înalt, stîngaci, de vreo douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcat aşa cum cerea moda în haine de diferite tonuri de bej, care păreau prea mari pentru el şi cu un păr moale de culoarea caramelei, care-i cădea în faţă peste sprîncene ca bretonul unui pony, dîndu-i un aer un pic nătîng.

Obrajii lui erau unsuroşi din cauza şocului care la el părea să fi luat forma mîniei: ochii de culoare indecisă erau sticloşi şi lucitori. În afară de asta, sau poate dincolo de asta, Slider îşi spuse că arăta sfîrşit, ca după o lungă boală sau o durere constantă: din cauza acelor riduri adînci, fine de sub ochi, ca o tăietură provocată de un fir de păr, pe care le vezi la oamenii care au fost, de curînd, bolnavi pînă la un pas de moarte.

Stătea pe o banchetă într-o altă cabină spartană, cu o pătură roşie în jurul umerilor şi cu picioarele, numai în şosete, unul peste altul, ca şi cum s-ar fi simţit vulnerabile dacă nu s-ar fi suprapus.

– Cînd o să-mi capăt pantofii înapoi? întrebă el îndată ce-l văzu pe Slider. Este caraghios să mi-i luați.

– I-am spus că nu am vrut să lase urme de sînge care ar putea induce în eroare investigația, spuse Morley peste capul acestuia.

– Deci cînd mi-i dați înapoi?

– Ți-am adus o ceașcă de cafea, interveni Atherton, întinzîndu-i-o. Sper că o vrei cu zahăr, așa mi-am zis.

– Da, mulțumesc, dar...

– Sînt detectiv inspector Slider, iar el este detectiv sergent Atherton. Aș vrea să discutăm despre găsirea de către dumneata a domnului Greatrex.

Chiar și la cea mai superficială privire îți puteai da seama de cantitatea enormă de sînge de pe el. Avea sînge pe mîini, sub unghii, în urechi și în jurul obrajilor, pete de sînge și în părul din față, o mînjitură sub falcă și pete pe mîneci, pe reverele hainei și pe pantaloni.

– Cred că ai intrat într-un mare rahat.

– Asta este pentru că l-am ridicat să văd dacă murise. Și cred că mi-am șters mîinile de haine.

– Văd că ai sînge și pe față.

– Cred că mi-am dus mîinile la față din cauza șocului, spuse el imitînd gestul. Am încercat să-mi șterg fața cu batista. Nu m-au lăsat să mă spăl. Vrei să faci ce trebuie și asta e mulțumirea cu care te alegi!

– Nu o să te rețin prea mult. Vreau doar să te întreb cîteva lucruri, cît mai ai încă totul proaspăt în minte. Încerc să reconstitui mișcările exacte ale domnului Greatrex, din seara aceasta.

– Nu este cazul să mă întrebați pe mine, spuse Somers artăgos. Nu știu exact pe unde a fost. Eu am fost doar cel care s-a dus să-l caute.

– Se pierduse? Dispăruse?

– Nu chiar dispărut, firește, doar că nu se afla

acolo unde ar fi trebuit să fie. Ştiţi, toată lumea fusese anunţată să vină la şase patruzeci şi cinci, dar fiecare a venit cînd a vrut, iar doamna Barbara a întîrziat. Tipic! Vreau să spun că fiind singura femeie, era firesc să o duc pe ea mai întîi la machiaj, dar neputînd să o conving în clipa sosirii, l-am rugat pe Roger să se ducă el primul, deoarece sosise primul – o minune – şi oricum niciodată nu avea nevoie de mai mult de cîteva umbre. A fost de acord şi i-am spus că-l duc imediat ce se întoarce Fiona, pentru că nu o puteam lăsa singură pe doamna Barbara, nu chiar în clipa în care sosise, iar afurisita aia de Dorothy dispăruse din nou. Roger însă mi-a spus să nu-mi fac probleme pentru că ştia drumul aşa că se putea duce şi singur, deci i-am spus că-i în regulă şi a plecat.

– La ce oră era asta?

– Imediat după ora şapte, cred. Oricum, la şapte şi zece nu se întorsese încă şi mi-am spus c-aş face bine să mă duc după el, pentru că dacă se aşeza la palavre cu Sylvia – machioza – putea sta acolo toată seara – fata aia turuie ca o meliţă – şi timpul zbura. Aşa că am urcat la cabina de machiaj...

– Ai urcat?

– Ah, da, nu v-am spus? Se spărsese o conductă şi nu puteam folosi cabina noastră de machiaj din cauza precarităţii instalaţiei electrice, aşa că am recurs la cabina de la cinci. Cu Roger nu era nici o problemă pentru că el cunoştea drumul. Dispunerea camerelor la cinci, este exact ca aceea de aici, aşa că nu avea decît să urce un etaj.

– Înţeleg. Deci ai urcat la cabina de machiaj, interveni Slider.

– Da. Şi Sylvia mi-a spus că nu venise încă. Atunci am început să mă îngrijorez.

– Să te îngrijorezi? De ce să te îngrijorezi? Ce te temeai că s-ar fi putut întîmpla?

– Nimic, nu la aşa ceva m-am gîndit, spuse el iritat. Dar era unul dintre invitații noştri importanți. Nu-ți poți permite să-ți pierzi astfel invitații, nu, cînd este vorba de o emisiune în direct. Şi nu ar fi trebuit lăsat să plece singur. Aşa că m-am dus să-l caut. Dacă aş fi ştiut... În sfîrşit, nu prea ştiam eu unde să-l caut. Mi-am băgat capul în cîteva camere, apoi m-am gîndit să mă uit şi la toaletă. Am avut odată un oaspete atît de nervos încît i s-a făcut rău şi l-am condus la toaletă şi nu l-am mai putut scoate de acolo, pentru că voma întruna. Fireşte, nu m-am gîndit că Roger putea fi în halul ăsta de nervos. Dar m-am dus totuşi să mă uit şi am deschis doar uşa, poate că era acolo... şi acolo era.

– Era cea mai apropiată toaletă de salonul verde, da?

– Da – mă rog, la etajul acesta.

– Adică?

– Toaletele bărbaților alternează cu cele ale femeilor, la fiecare etaj, spuse Somers şi văzînd că nu se făcuse destul de bine înțeles, continuă: La acest etaj, dacă faci la dreapta cum ieşi din salonul verde şi te duci spre scara patru, există o toaletă pentru femei lîngă lift şi imediat deasupra, la etajul cinci, se află toaleta bărbaților. Dar dacă faci la stînga, ieşind din salonul verde şi te îndrepți spre scara cinci, la acest etaj se află toaleta pentru bărbați, iar deasupra, cea pentru femei. M-ați înțeles?

„Cîtă vreme aş vrea s-o fac“, îşi spuse Slider în gînd.

– Şi în ce direcție se află cabina de machiaj?

– Dinspre salonul verde? O faci la dreapta, treci de scara patru şi este imediat pe dreapta.

– Deci dacă domnul Greatrex a urcat spre cabina de machiaj, ar fi trecut de toaleta pentru bărbați de la etajul de sus?

– Da, aşa cred, spuse Somers, nepărînd să sesizeze unde ducea asta. Dar v-am spus, Sylvia mi-a zis că nu-şi făcuse apariţia acolo.

– Exact. Dar avînd în vedere unde a sfîrşit, poate că de fapt nici nu s-a gîndit să se ducă acolo.

– Ah, făcu Somers. Nu ştiu. Poate că efectiv avea nevoie să se ducă la toaletă, adăugă el delicat şi s-a gîndit să intre mai întîi acolo.

Slider continuă.

– Cît era ceasul cînd l-ai găsit pe domnul Greatrex?

– Cam şapte douăzeci, cred. Nu m-am uitat la ceas, dar îl căutam deja de vreo zece minute.

– Ai deschis uşa şi l-ai văzut... cum, zăcînd pe jos?

– Bineînţeles. Ce credeţi, că dansa?

– Cum zăcea pe jos?

– Chircit, mai mult sau mai puţin cu faţa în jos.

– Şi ce ai făcut?

– Era sînge peste tot. Mi-am dat imediat seama că murise, dar trebuia să fiu sigur, spuse el fără intonaţie. Aşa că m-am apropiat şi l-am ridicat. Mai întîi am crezut că poate îşi tăiase venele, dar cînd l-am apucat de umeri ca să-l întorc, capul... capul i-a căzut şi s-a răsucit pe spate. A fost oribil, spuse el ducîndu-şi mîinile la faţă şi apăsîndu-se cu dosul degetelor. Ca o gură deschisă. I-am dat drumul şi am ieşit cît am putut de repede. Credeam că o să mi se facă rău. Am vrut să o iau la fugă, dar cînd m-am pomenit afară, mi-am dat seama că trebuie să stau acolo ca să nu las pe nimeni să intre. Trebuia însă să chem după ajutor. Nu ştiam ce să fac. Şi atunci am văzut-o pe Dorothy apărînd după colţ şi i-am spus să alerge să o găsească pe Fiona şi să-i spună că Roger Greatrex s-a sinucis şi să cheme poliţia.

Deodată Somers păru epuizat şi se uită stins la Slider, cerîndu-i parcă îndurare.

Slider îl presă în continuare.

– Deci ai rămas în fața ușii pînă a sosit poliția? Nu ai mai intrat acolo?

Somers scutură din cap.

– Şi nu a mai venit nimeni între timp?

– Nimeni. Cînd a venit Fiona, a vrut să-l vadă. Am încercat s-o opresc, dar ea a insistat şi am lăsat-o atunci să se uite doar din uşă. O privire rapidă i-a fost de ajuns.

– Încă un singur lucru domnule Somers, spuse Slider aplecîndu-se confidențial spre el şi lăsîndu-şi mîinile să-i atîrne între picioare. Este foarte important. Cînd ai intrat acolo, unde se afla cuțitul?

– Cuțitul? spuse Somers slab. Epuizare sau tergiversare?

– Da, cuțitul. Unde era? Sub trup, alături, unde?

– Nu ştiu. Nu l-am văzut. Nu am văzut nici un cuțit.

– Trebuie să-l fi văzut domnule Somers, spuse Slider acordîndu-i o şansă, pentru că l-ați împins în partea cealaltă a încăperii. Sau l-ați lăsat să vă cadă, plecînd de acolo? Poate un gest automat de repulsie – perfect de înțeles, avînd în vedere împrejurările.

Somers păru îngrozit.

– Nu l-am atins. Vă spun că nu am văzut nici un cuțit!

Slider se îndreptă.

– Foarte bine, domnule Somers, mulțumesc. O să vă las o vreme în pace. Dar o să mai vreau să stăm de vorbă.

Cînd ieşiră afară, Atherton îl întrebă:

– Ce-a fost cu toate întrebările astea?

– De la bun început am avut îndoieli în privința sinuciderii, dar nu eram sigur.

– Şi acum eşti?

– Somers zice că n-a văzut cuțitul. Este foarte

convins de asta. Dar atunci ce căuta cuțitul în colțul celălalt al încăperii?

Atherton medită.

– Greatrex nu şi-a tăiat beregata acolo, pentru că tot sîngele este în jurul spălătorului.

– Corect.

– Poate că l-a aruncat după ce şi-a tăiat gîtul?

Slider scutură din cap.

– Cu o tăietură ca asta s-ar fi prăbuşit pe loc. Şi i-ar fi căzut cuțitul din mînă exact unde se afla.

– Să zicem că-i aşa. Deci – fie a intrat altcineva şi a mişcat cuțitul – fie Somers minte şi l-a mişcat el...

– Sau asasinul l-a aruncat după ce a comis tăietura fatală, concluzionă Slider.

– Asta sună logic, căpitane. Dar spuneai că ai avut îndoieli încă de la început?

– Lavoarul era plin cu apă săpunită. Dacă Greatrex stătea cu fața la oglindă, cu un lavoar cu apă cu săpun în față, ce crezi tu că făcea?

– Crezi că a fost surprins în timp ce se spăla pe mîini?

– Numai un obsedat s-ar spăla pe mîini înainte de a se sinucide; iar cineva atît de obsedat cu siguranță că ar goli chiuveta mai întîi. Da, eu cred că cineva a venit în spatele lui.

– Mă întreb de ce asasinul nu a scos dopul? Aşa ar fi adus mai mult a sinucidere.

– Cred că nici nu s-a gîndit la asta. Cred că avea altele în minte, spuse Slider.

– Mai exact?

– Freddie mi-a mai atras atenția asupra unui lucru – pe buzunarul interior, din partea de sus a jachetei lui Greatrex se afla sînge, la fel şi pe partea corespunzătoare a cămăşii. Cineva cu mîinile pline de sînge a căutat ceva în acest buzunar. Mă întreb dacă a găsit ce căuta.

Atherton rămase pe gînduri.

– Dacă este vorba de o crimă, nu vom duce lipsă de suspecți.

– Te referi la toată adunătura aia de sus?

– Nu, mă refer la toți cei cărora le-a făcut cronici proaste. Nu uita că era critic – cea mai detestată creatură de pe fața planetei, după muşte.

WDC Swilley nu a fost niciodată complexată de înălțimea ei, simțind că era un avantaj minunat să poți privi pe deasupra capetelor, în mulțime sau să-ți iei lucrurile de pe rafturi fără să-ți trebuiască o scară. Erau situații cînd întîlniri apropiate cu persoane de acelaşi sex o făceau să se întrebe cum reuşesc ele să se descurce în viață de acolo de jos şi aceasta era una din situații.

Aflîndu-se în aceeaşi cabină cu Dorothy Hammond, asistenta de producție, se temea să nu se mişte prea repede ca nu cumva să o strivească.

Dorothy Hammond era o persoană minionă, cu o față ascuțită în spatele unor ochelari mari cu rame subțiri, aurite.

Părul negru era tăiat scurt şi arăta ca un puf moale; gura era arcuită şi blîndă; degetele micuțe aveau unghiile ojate cu roz palid, părînd la fel de nefolosite ca unghiile unui prunc.

Nu se arătă prea întristată de evenimentele din această seară – mai mult stimulată de noutate.

– Ei bine, regret că trebuie să o spun, începu ea brusc, dar mie nu mi-a plăcut de Roger şi din partea mea nu înseamnă cine ştie ce mare pierdere. Nu că i-aş fi dorit răul, dar... Totuşi, nimic nu m-ar fi putut surprinde mai mult decît faptul că s-a sinucis. Nu aş fi zis că este genul.

– Există un gen? întrebă Norma.

– Ah, presupun că este o prostie ce spun eu, reluă

aceasta fără să fie convinsă de ce zicea, dar după cîte am văzut eu, nu părea cîtuşi de puţin deprimat – era vesel ca de obicei. Părerea mea este că se iubea prea mult ca să priveze omenirea de minunata lui prezenţă.

– Era îngîmfat?

– Ah, făcea parte dintre cei care îşi închipuie că cine nu este o celebritate este un gunoi. Îţi spun tot timpul dragă, dar nu se obosesc să-ţi ţină minte numele sau să-ţi spună te rog şi mulţumesc. Întotdeauna vin tîrziu, niciodată nu le pasă pe cine deranjează asta – îşi lasă gunoiul în jur, să-l strîngă alţii. Pe mine una mă lăsa rece. Nici Sandal nu-mi place mai mult, dar măcar el ştie să se poarte. Nu vreau să spun că aştept de la ei să se dea în vînt după mine, dar aştept puţină politeţe. N-o să pot înţelege niciodată ce...

Se opri brusc, observînd că Norma se uita întrebător la ea, roşi puţin şi spuse grăbită:

– Presupun că a fost o sinucidere? Nu am văzut cadavrul, dar se zice că şi-a tăiat beregata, aşa este?

– Da, avea beregata tăiată, spuse Norma.

– Urît mod de a o face, spuse Dorothy. Nu este de mirare că Phil arăta în halul ăla. Niciodată nu am văzut atîta sînge. Am crezut că se tăiase. Avea sînge pe faţă, peste tot.

– Era cumplit de mult sînge peste tot, spuse Norma. Avea gîtul complet retezat.

Dorothy privi în altă parte.

– Da, îmi pare rău. Nu aş putea dori nimănui aşa ceva, spuse ea. Dar pe bune, niciodată n-aş fi zis că era genul sinucigaş. Oricine altcineva, dar nu el.

– După părerea mea, prezenţa lui Roger Greatrex şi a lui Sandal Palliser în aceeaşi emisiune a fost o greşeală. Presupun că Martin – Martin Fletcher, redactorul – spera într-o înviorare verbală care să dea un brînci audienţei, dar eu cred că nu trebuie să-ţi

asumi un asemenea risc în cazul unei emisiuni în direct. Cred că aşa se explică şi starea Fionei.

– Ce vrei să spui?

– A fost toată ziua ca o pisică pe ţigla încinsă. Vorbeai cu ea şi nu te auzea la primele trei încercări şi cînd în sfîrşit te auzea, sărea în sus ca un cangur. Şi ce urît vorbea cu Phil. El nu l-a vrut deloc pe Roger în emisiune. Era sarcina lui să angajeze invitaţii şi cînd a venit vorba de Roger, l-am auzit spunîndu-i cum că, dacă-l vrea pe Roger, n-are decît să-i telefoneze singură, pentru că el n-avea chef s-o facă, iar ea i-a zis că este un prost, că nu trebuie decît să-i transmită mesajul, că asta nu depindea de el şi el i-a răspuns că dacă ar fi depins de el, nu l-ar fi vrut pe omul ăsta nici măcar pe aceeaşi planetă, darmite în aceeaşi emisiune şi că toată lumea o să regrete asta.

– Ce crezi c-a vrut să spună cu asta?

– Păi Roger şi Sandal se urau. Toată lumea o ştie.

– Din cauza conflictului din presă?

– Povestea aceea despre artă? Dorothy rîse dispreţuitor. Dumnezeule, nu! Asta era un tertip ca să-şi facă reclamă. De fapt amîndoi sînt de aceeaşi parte. Sandal se dă el popular, dar este la fel de mic-burghez şi de elitist ca şi Roger. Nici o foiţă de ţigară nu încape între ei. Amîndoi au fost la fel de îngroziţi la idea că Opera Regală îşi poate pierde subvenţiile.

– Bunăstarea lor depinde de asemenea lucruri? sugeră Norma politicoasă. Arta asta este o adevărată sinecură, nu?

– Mie îmi spui? Mă rog, nu Glyndebourne, pentru că acesta este privat, dar restul este o ruşine. Opera House suge subvenţii de milioane în fiecare an, dar să ceară cumva o şcoală cîteva sute ca să- şi repare acoperişul şi i se va spune că nu există bani.

Norma inspiră adînc înainte de a porni atacul.

– Atunci care este problema lor, dacă nu asta?

O clipă, Dorothy o privi preocupată.

– Ah, nu ştiu exact. Este ceva personal, dar nu ştiu ce anume. Tot ce ştiu este că nu ştii niciodată cînd se puteau lua la harță. Chiar în seara asta, cît am lipsit eu o clipă din cameră, au şi început să se certe.

– Din ce cauză?

– De fapt nu am auzit nimic, doar că ridicaseră glasul şi bineînțeles că s-au oprit cînd am intrat. Doar cînd am deschis uşa l-am auzit pe Roger spunînd parcă „nici măcar nu ştie în ce zi sîntem astăzi“, apoi Sandal a spus ceva ce n-am auzit, iar Roger a spus „asta nu este cîtuşi de puțin treaba ta“, apoi m-au văzut şi s-au oprit. Dar Roger era congestionat la față şi Sandal arăta furibund.

– Mai era cineva acolo?

– Nimeni. Fiona l-a condus pe Roger sus şi l-a lăsat cu mine, apoi a venit Phil cu Sandal şi am rămas acolo toți patru vreo zece minute, pălăvrăgind, pînă cînd au sunat de la recepție să anunțe că a venit Sir John. Phil a coborît să-l întîmpine iar eu am ieşit doar o clipă la toaletă şi cînd m-am întors, i-am auzit certîndu-se.

– Crezi cumva că Roger Greatrex a fost într-adevăr tulburat de această ceartă?

– Într-atît încît să se sinucidă? Nu, aş spune că era mai curînd furios decît supărat. Aşa cum spuneam, nimic nu m-ar fi putut surprinde mai mult decît faptul că a făcut el asta. Ultima oară cînd l-am văzut arăta foarte vesel – ca o mîță care a dat de smîntînă, zău, de altfel expresia lui obişnuită.

– Cît era ceasul?

– În jur de şapte, cred. Mă întorceam tocmai înapoi la salonul verde, de unde probabil că tocmai ieşise. L-am întrebat dacă îi pot aduce ceva – se presupune că nu trebuie să-i lăsăm să bîntuie singuri, să nu cumva să se rătăcească – dar mi-a spus că urca sus

la machiaj şi că ştia drumul şi a fost foarte clar că nu vrea să-l însoțesc, aşa că am lăsat-o baltă şi m-am întors înapoi în salonul verde.

– Iar el a urcat scările?

– Aşa cred. Nu l-am urmărit. O luase în direcția bună.

Norma dădu din cap.

– Dar Sandal Palliser? Crezi că era supărat din cauza certii dintre ei?

– E greu de spus. El nu-şi arată sentimentele – este întotdeauna politicos în aparență, indiferent ce se întîmplă. Nu poți să pătrunzi în sufletul lui. Ah, dar...

– Dar ce? insistă Norma, văzînd că Dorothy se întrerupsese.

Dorothy se înroşi din nou.

– De fapt nu este nimic. Dar după ce m-am despărțit de Roger pe coridor şi m-am întors înapoi în salonul verde, Sandal mi-a spus că trebuie să iasă şi să dea un telefon. I-am spus că poate folosi telefonul din încăpere, dar mi-a răspuns că are nevoie de puțină intimitate şi că avea mobilul cu el şi că nu o să lipsească mai mult de un minut. Nu-l puteam opri, nu? Şi a spus că nu o să lipsească mai mult de un minut. După cinci minute am ieşit să-l caut – şi atunci l-am întîlnit pe Phil, plin de sînge.

– Şi pe Sandal nu l-ai văzut?

– Nu. Dar era acolo cu ceilalți cînd m-am întors, după ce am sunat la poliție.

Era, se gîndea Norma, ca într-una din acele farse obositoare în care personajele intră şi ies pe uşi diferite şi nu reuşesc să se întîlnească, fără nici un alt motiv plauzibil decît acela de a perpetua neînțelegerile intrigii.

Deşi examenul post-mortem nu promitea cine ştie ce surprize, se afla acolo mulțimea obişnuită de privi-

tori, cu mîinile în buzunare, sugîndu-şi bomboanele puternice de mentă, pentru orice eventualitate. Întins pe spate, cadavrul nu arăta prea rău. Slider îi privi fața şi-i examină mîinile. Roger Greatrex fusese un bărbat înalt, suplu, cu ochii albaştri, cu un păr blond, voit vîlvoi, probabil vopsit. Avea o față prelungă, melancolică, un nas proeminent, pomeți înalți, o gură mare cu buze subțiri, o bărbie puternică. Avea mîini cu degete lungi, cu încheieturi noduroase şi cu vene pronunțate – aici se vede întotdeauna vîrsta, se gîndi Slider – unghiile erau îngrijite şi nu aveau nici un fel de inel.

– Ați zice că era un bărbat bine? Care plăcea femeilor? întrebă Slider în general.

– Cu excepția gurii, răspunse Atherton. Are o gură urîtă. După cîte pot vedea, nici dinții nu erau mai buni. Nu şi i-a îngrijit în tinerețe.

– Are haine scumpe, spuse Slider. Şi elegante.

O jachetă la două rînduri, de cularea biscuitelui, atîrnînd pe umerii osoşi, pantaloni cu pliuri şi manşetă, mocasini maron – scumpi, dar nu foarte bine lustruiți.

Fireşte, totul era acum mînjit de sînge – cravata era atît de pătată încît Slider trebui să o întoarcă pe partea cealaltă ca să-i vadă modelul: un Matisse albastru şi lila, foarte la modă. Ca şi părul vopsit, aceasta trăda un bărbat pentru care aparența conta enorm, un bărbat care vroia să pară mai tînăr decît era.

Freddie se pregătea să dezbrace cadavrul, iar Mackay stătea alături, cu pungile pentru probe.

– Şefu', spuse brusc Mackay, ticălosul ăsta nu s-a încheiat la muscă!

– Muscă! repetă Atherton. Muşte găseşti la teatru sau pe carne.

– Spune-i tu cum vrei, protestă Mackay.

– Aşa a fost găsit? îl întrebă Slider pe Freddie.

– Nimeni de aici nu s-a atins de el, dacă asta vrei să spui.

– Poate că asta nu înseamnă nimic, spuse Slider. N-ar fi primul bărbat care uită să se încheie la şliţ.

– Oricum, cu pantalonii ăştia cu pliuri în faţă, nici nu-ţi prea dai seama.

Freddie deschise cu un forceps buzunarul interior de la haină.

– Înţelegi ce vreau să spun cu petele astea de sînge? îi spuse el lui Sldier. O să tai cîteva bucăţele ca să le trimit la laborator.

– Dacă şi-a băgat cineva mîinile aici, ar fi foarte posibil să găsim nişte amprente, spuse Slider. Poţi tăia toată partea exterioară a buzunarului?

Freddie mîrîi şi se văicări, dar scoase din buzunarul acum la vedere, un portofel din piele, foarte uzat.

Se aflau în el cîteva cărţi de credit şi cărţi de vizită, două sute cincisprezece lire şi trei prezervative împachetate.

– Deci nu a fost vorba de jaf, spuse Slider. Asta ce este? O bucată de carton, cam de trei pe patru centimetri, căzuse din spatele portofelului pe pieptul cadavrului. Freddie i-o dădu.

Pe o parte era goală; pe partea cealaltă, în mijloc, era ştanţată o cruce simplă, neagră, sub care era scris cu Letraset:

Cînd cel drept se abate de la viaţa lui cea dreaptă, să mai trăiască? În fărădelegea săvîrşită şi în păcatul păcătuit, prin ele să moară. Iezechil, 18:24.

– Foarte frumos, spuse Atherton.

– Iezechil, spuse Slider. Frumoasă carte de război – multe lupte şi săbii şi mînie-a-Domnului.

– N-ai fi zis despre el că era un om religios, comentă Mackay. Nu îmbrăcat în felul acesta.

– Ce legătură au hainele cu asta? întrebă Anderson.

– Păi nu poartă sandale şi nici barbă.

– Nu-l obliga nimic să fie religios, spuse Atherton.

– Atunci de ce purta la el biletul ăsta? întrebă Mackay cu triumfantă logică.

– Nu te-ai gîndit cumva, interveni Atherton blînd, că poate l-a vîrît acolo asasinul?

– Dacă a fost omorît, ripostă Mackay. Oricum, nu este pătată de sînge.

– Poate că şi-a pus mănuşi. Sau poate că i-a fost trimisă înainte, ca o ameninţare.

– Bine, dar de ce s-o poarte la el, în buzunar?

Atherton îşi dădu ochii peste cap şi-l lăsă pe Mackay să-şi savureze triumful.

– Trimite şi portofelul şi biletul la laborator, pentru amprente, spuse Slider.

Nu se mai afla nimic altceva în buzunar. În celelalte buzunare nu mai găsiră decît o batistă folosită, un pumn de mărunţiş, un strugurel pentru buze, un inel pe care se aflau cheile de la maşină şi de la casă, un bilet de metrou vechi de două săptămîni din South Kensington şi o punguliţă foarte mototolită cu praline Pontefract, dintre care două rămăseseră lipite de hîrtie.

– Nu există multe locuri în care poţi căpăta dulciuri vărsate, cîntărite şi apoi puse în pungă, spuse Slider. Mă întreb de cînd le are la el?

– Din considerente profilactice, probabil, zise Atherton. Pare genul. Tenul pămîntiu – darul morţii. Nici un fel de obiecte personale, ai observat? Nu scrisori, nu fotografii, nimic de genul acesta.

– Nu toată lumea poartă aşa ceva, spuse Slider.

– Dar dacă da, atunci le ţine în portofel sau în buzunarul interior. Poate că asta a căutat scotocitorul de buzunare.

– Posibil, spuse Slider. Restul hainelor nu prezentau un interes deosebit, exceptînd faptul că şosetele aveau găuri şi unghiile de la degetele mari de la picioare erau lungi şi nu prea curate.

– Pe măsură ce avansăm, îmi place tot mai puţin omul ăsta, se plînse Atherton.

– Poate că a avut o criză de artrită şi nu s-a putut apleca aşa de mult, sugeră Slider, binevoitor. Atherton fornăi, dispreţuitor.

Urmă totuşi un moment de tăcere respectuoasă cînd fură scoşi chiloţii.

– Ei bine, asta explică într-adevăr trecerea pe care o avea la femei, spuse Anderson într-un tîrziu, fluierînd.

– Nici o mirare că purta pantaloni cu pliuri, spuse Mackay.

– Ai zice că avea probleme cu echilibrul, spuse Anderson. Vreau să spun cu tot bagajul ăsta din faţă...

Freddie studie echipamentul în discuţie cu o atenţie mai mare decît ar fi fost poate necesar.

– Uită-te aici, Bill.

– Nu-i deloc uşor să te uiţi oriunde în altă parte, se plînse Slider.

– Nu, dar priveşte – aici şi aici. Pete de sînge.

– Asta este mai mult decît am nevoie să ştiu.

Freddie trase înapoi bikinii minusculi, purpurii, pe care Mackay îi băga tocmai în pungă.

– Da, uite şi aici, pe elastic. Ce crezi despre asta?

– Aş prefera să nu cred nimic, spuse Slider. Dar dacă mă obligi s-o fac, aş spune că cineva cu mîinile însîngerate a umblat aici. Te rog să nu mă întrebi de ce.

– Împachetează pantalonii şi chiloţii separat, îi spuse apoi Slider lui Mackay. Poate că o să mai avem nevoie de ei.

– Avem mai multe dovezi că este vorba de o crimă şi nu o sinucidere, comentă Atherton. Numai dacă Philip Somers – sau altcineva – nu l-a găsit mort şi nu l-a scotocit.

– Da, mă tem că rămîne valabilă şi această posibilitate, spuse Slider.

– Dacă cineva a căutat ceva în buzunarul interior şi nu a găsit, spuse Atherton, poate că s-a gîndit să-l caute şi în chiloţi. Nu, uită asta, este o prostie. Ce ar putea ţine un bărbat în chiloţi şi nu în buzunar?

– Poate că a vrut să vadă dacă era evreu, spuse Mackay. Urmă o scurtă tăcere. A fost circumcis, mai spuse apoi acesta.

– Mulţi oameni sînt circumcişi, replică Atherton. Oricum, este blond cu ochi albaştri. La ce bun să mai controleze?

– Mai am aici ceva de adăugat la colecţie, spuse Freddie care reexamină acum pantalonii cu lupa. Nu se vede deloc sînge pe cheiţa fermoarului.

– Înseamnă că efectiv a uitat să şi-l tragă, spuse Atherton.

– Iar nemernicul ăla efectiv nu a rezistat tentaţiei de a arunca o privire? sugeră Mackay. Dacă era renumit pentru dimensiunea salamului său...

– Acesta o să fie primul lucru despre care-i voi întreba pe toţi cei care l-au cunoscut, promise Atherton.

CAPITOLUL 4

Definitia caracterului

Detectivul şef Honeyman era un bărbat scund, îngrijit, cu chipul palid şi cu o expresie reţinută care-l făcea întotdeauna pe Slider să se gîndească la un bărbat îmbrăcat în costumul lui de gală, pregătindu-se de o petrecere la care n-avea nici un chef să se ducă.

Honeyman îşi purta ce-i mai rămăsese din păr despărţit printr-o cărare care pornea imediat deasupra urechii drepte şi pieptănat cu grijă în sus, peste tigva cheală, pentru a-l uni cu celelalte fîşii din stînga.

Oare credea cu adevărat că acest lucru îi va convinge pe privitori că aveau în faţă un cap de pe care nu dispăruse părul? medita Slider.

Sau era o formă mai complicată de autoamăgire sau chiar un fel de hipnoză practicată în faţa oglinzii?

Avea un păr foarte negru, lucios pe care Honeyman şi-l lipea pe poziţie cu briliantină, astfel încît privit din faţă arăta mai curînd ca şi cum ar fi purtat o caschetă turtită.

Dar cel mai rău lucru era să încerci să nu te uiţi

într-acolo; efortul acestei concentrări îl făcea adesea pe Slider să piardă ce-i spunea Honeyman.

– Ah, Slider, ai venit, spuse acesta. Povestea asta cu Greatrex...

Avea o voce slabă, ascuțită, mai curînd cîntată, care trebuie să fi fost un handicap teribil pe vremea cînd acesta bîntuia străzile, ca polițist în uniformă – chiar dacă pe atunci răufăcătorii erau poate mai politicoşi ca acum.

– Da, domnule, spuse Slider fixîndu-şi privirea în punctul dintre ochii lui Honeyman. Asta însemna să se uite în jos, avînd în vedere că Honeyman era mai mic ca el de statură; şi probabil că în subconştient Honeyman compensa acest lucru dîndu-şi capul pe spate astfel încît să se poată uita la subalternul lui pe sub pleoape, ca o matroană mică de statură care încearcă să-şi domine femeia de serviciu prin forța personalității.

– Presupun că este vorba de o sinucidere, spuse Honeyman plin de speranță.

– Eu nu cred asta, domnule, spuse Slider şi o expresie de nemulțumire se aşternu peste micuțul chip.

– Ah, dragul meu. Şi de ce nu, mă rog?

Slider îi povesti despre cuțit şi suferința lui Honeyman mai dispăru puțin.

– Nu înțeleg care este dificultatea ta. Este foarte posibil ca mortul să fi aruncat chiar el cuțitul, nu?

– Posibil, dar nu pare aşa, domnule. Medicul legist afirmă că moartea a survenit instantaneu.

– Ah, medicul legist. Mărturia expertului şi toate astea. Mă rog, eu unul nu aş spînzura nici un cîine în baza probelor ştiințifice. Presupun că avem nevoie de mai mult decît atît, nu crezi?

– Există şi biletul acela religios, care sună efectiv ca o amenințare.

– Nu există nici un motiv să nu crezi că era al lui.
– Şi urmele de sînge din buzunarul interior...
– Poate că tot mortul le-a făcut şi pe astea – căutînd ceva în confuzia momentului.
– ... Şi de pe chiloţi.
– Ah, dragul meu, nu-mi place ce insinuezi. Crezi că cineva a avut treabă cu cadavrul?
– În mod cert, domnule. Asta este părerea mea.
– Totuşi, chiar dacă altcineva i-a scotocit prin buzunare, asta nu exclude sinuciderea.
– Fusese remarcabil de bine dispus în seara aceea, se pare.
– Mă rog, ştii bine că aşa sînt ăştia, de multe ori. Şi oricum, dispoziţia se poate schimba în orice clipă.
– Dar aparenţele înclină mai mult spre crimă decît spre sinucidere. După mine sînt prea multe anomalii ca să pot scrie mulţumit raportul în sensul acesta.
– Ah, dragă, spuse Honeyman din nou şi amuţi ca un computer personal, prea solicitat. Slider aşteptă. În sfîrşit, ecranul licări din nou.
– Este o chestie afurisită. Nu ştiu dacă vom putea justifica declanşarea unei anchete la scară mare numai pentru faptul că tu nu eşti mulţumit aşa.
Sunase ca o hotărîre definitivă, se gîndi Slider.
– Totuşi, domnule, rămîne o moarte dubioasă. Trebuie să se facă investigaţii.
Honeyman îl privi cu asprime.
– Sînt foarte conştient de asta, mulţumesc. Dar nu te pot lăsa să monopolizezi la infinit toate aceste forţe. Există un val de crime pe străzi, ştii bine şi sînt responsabil în faţa cetăţenilor de modul în care ne folosim resursele.
– Există o groază de oameni de interogat, domnule, spuse Slider. Este important să găsim mărturii înainte de a se aşterne norul uitării.
– Ah, da, da, da, spuse Honeyman de acord cu el,

dar zece la unu este că a fost o sinucidere şi presa va urmări fiecare detaliu, la fel şi BBC-ul. Nu ne putem permite să apărem ca nişte proşti şi să fim acuzaţi că aruncăm banii pe fereastră.

– Dar dacă mai tîrziu se va dovedi că a fost o crimă, o să apărem şi mai rău, sublinie Slider.

Honeyman îi aruncă o privire furioasă.

– Greatrex trebuie să fi fost pe undeva prin clădire în acele zece minute domnule şi este imposibil să nu fi fost văzut de cineva. Erau sute de oameni care bîntuiau pe acolo. Şi el era un bărbat care atrăgea privirile.

– Ah, foarte bine, spuse Honeyman nemulţumit. Îţi dau pentru o săptămînă cîţiva oameni în plus, dar dacă nu vii cu ceva pînă atunci, o să fiu nevoit să-ţi las numai oamenii tăi. Eu unul sînt absolut convins că a fost sinucidere, adăugă el patetic, aşa că primul lucru pe care va trebui să-l faci este să cauţi un bilet lăsat de el. Trebuie să existe unul pe undeva – nu ar fi pierdut el ocazia să spună publicului ce se petrecea cu mintea lui. Aceşti oameni mediatizaţi sînt notorii pentru obsesia faţă de propria persoană, nu le place nimic mai mult decît să discute cu alţii despre ei înşişi. Şi, adăugă el sever, îşi exagerează cu mult micile lor probleme. Nu pot vedea pădurea din cauza copacilor. Nu-mi pot risipi bugetul pe asemenea lucruri. Trebie să dau socoteală Comisarului, ştii bine asta.

Vorbe goale, îşi spuse Slider posac, retrăgîndu-se ascultător.

– Lucrurile arată întotdeauna mai bine la lumina zilei, spuse Atherton stînd la biroul lui şi admirîndu-şi lustrul pantofilor.

Crima asta de la televiziune avea parcă ceva supranatural.

Începusem să cred că sînt în plin Stendhal.

Încăperea era aglomerată de personalul suplimentar după care ofta atît de mult Honeyman. Închiriat şi el împreună cu ceilalţi membri ai echipei lui, Carver îşi tăia unghiile deasupra coşului de hîrtii.

– Ce este cu examenul post-mortem? Este adevărat că s-au găsit urme de degete pe bătrîna lui sculă?

– De ce voi bărbaţii trebuie să coborîţi totul la cel mai jos nivel? spuse Norma, ocupată cu scrisul.

– Ţi-aş putea explica dacă ai fi de acord să ne întîlnim după program, se oferi Mills.

– Aoleu! Dar să ştii că o să stai la coadă, spuse Atherton. Eşti după mine.

– În visele tale, spuse Norma continuînd calmă să scrie. Totuşi, cum rămîne cu femeia aceea drăguţă cu care ieşeai, Jim? Crezusem că în sfîrşit o să te stabileşti şi tu.

– Mă stabilesc, protestă Atherton. Doar că nu în acelaşi loc de fiecare dată.

McLaren, care citea *Sun* şi mînca o chiflă cu şuncă, strigă din partea cealaltă:

– Ei, Atherton, ai avut vreodată două femei în acelaşi timp?

– În acelaşi timp, cum? întrebă Atherton.

Din nefericire, McLaren nu recunoştea o întrebare retorică atunci cînd i se punea una şi dădu un răspuns care o făcu pe Norma să-şi ridice, în sfîrşit, privirea cu severitate.

– Mă dezguşti, Maurice, spuse ea.

– Ah, într-adevăr, consimţi Atherton. În mod cert, pe toţi cei de faţă.

Mills termină cu tăiatul unghiilor, puse jos coşul şi-şi scutură mîinile.

– Şefu' chiar este convins că este vorba de o crimă? îl întrebă el pe Atherton. Eu unul nu-mi dau seama.

– Are o presimțire în sensul ăsta, spuse Atherton.

Își amiti de cazul Radek, cînd totul părea bătut în cuie, exceptînd faptul că Slider simțea că nu era ceva în regulă.

– Cînd are el o presimțire, cel mai bine este să credem ce zice el.

– Dacă șefu' zice că este Crăciun, atunci să începem să cîntăm colinde, spuse Hewson, un alt membru al echipei lui Carver.

– El nu este așa, spuse Norma, luînd-o înaintea lui Mills.

– Toți sînt așa, spuse Cook, partenerul lui Hewson, contrazicînd-o. Doar că unii se trădează mai repede decît alții. O să vezi.

– Lucrez ce el de șase ani, spuse Norma hotărîtă. Este cel mai puțin dogmatic dintre toți oamenii cu care am lucrat.

– Toți sînt la fel, spuse Hewson indiferent, privind peste umărul lui McLaren la pagina cu femei. Este firesc. Șeful este șef, ce naiba. Nu poți face abstracție de asta.

– Am cunoscut mulți oameni la viața mea, spuse Norma rece. Voi doi nu vă numărați printre ei.

Cook se arătă iritat.

– Nu-mi spune mie asta. Vrei să zici că...

– Șase, spuse Mills cînd în pragul ușii apăru Slider și deodată se făcu tăcere.

Slider privi curios în jur, îl văzu pe Atherton ridicînd din umeri și înaintă spre centrul încăperii.

– Deci, să vorbim despre cazul Greatrex. O moarte dubioasă. Haide să vedem cîteva păreri. Știu că ești pentru sinucidere, i se adresă el lui Mills și îl ai de partea ta pe cel mai mare. Domnul Honeyman nu vede nici un motiv să presupună că ar fi altceva. Dar dacă a fost sinucidere, atunci cineva a avut totuși treabă cu cadavrul. Fie Philip Somers, care însă nu

recunoaşte; fie a intrat altcineva acolo înaintea lui şi nu suflă o vorbă despre asta.

– Eu una consider că a fost o crimă, spuse Norma. În mod categoric s-a petrecut ceva bizar. Dorothy Hammond mi-a dat tot felul de sugestii...

– Ah, femeile bîrfesc întotdeauna căutînd să stîrnească apele, spuse Mackay într-o doară.

Norma însă trecu peste el, continuîndu-şi ideea.

– ...Pomenind de o ceartă între Fiona Parsons şi Philip Somers, dacă Greatrex să apară sau nu în emisiune; apoi de o ceartă între Greatrex şi Palliser. Iar Palliser a ieşit din salonul verde imediat după Greatrex, pretextînd o scuză fragilă.

– Eu pariez pe Somers, spuse Atherton. Dacă eşti plin de sînge de sus pînă jos, cum poţi să explici mai bine acest lucru decît afirmînd că tu ai fost cel care a descoperit cadavrul?

– Eu n-aş crede, spuse Mills. Trebuie să ai nervi de oţel ca să te gîndeşti să faci asta, iar ultimul lucru de care dădea Somers dovadă cînd am ajuns eu acolo erau nervii de oţel. Era aproape isteric.

– Mi-a creat impresia unui păpălău prea moale ca să aibă tăria să taie beregata cuiva, spuse Mackay.

– Rămîne totuşi favoritul, interveni Atherton. Este singurul cu sînge pe el. Şi nu fusese văzut nicăieri în ultimele zece minute cruciale cînd, după spusele lui, îl căuta pe Greatrex.

– Dar Dorothy Hammond zicea că Somers nu-l voia deloc pe Greatrex în emisiune, spuse Norma.

– Dacă plănuise totul dinainte, spuse Atherton. Poate că efectiv îl ura atît de mult încît a făcut-o dintr-un impuls, după care a încercat să acopere totul cum s-a priecput el mai bine.

– Sună foarte frumos, spuse Slider, dacă facem abstracţie de cuţit. Dacă a fost vorba de un impuls, de ce şi-a adus cuţitul cu el?

– Trebuie să încercăm să legăm cuțitul de cineva, spuse Mackay.

– Ah, cum de ți-a venit ideea asta? spuse Atherton în şoaptă.

– Putea fi Philip, putea fi Palliser sau chiar Fiona Parsons, spuse McLaren. Putea fi oricine – dacă a fost cineva.

– McLaren are dreptate, spuse Slider în tăcerea plină de uimire. Dificultatea este că nu ştim unde s-a aflat Greatrex sau ce a făcut el în acele cincisprezece sau douăzeci de minute cît a lipsit. Avem o situație în care un număr necunoscut de persoane bîntuie printr-o clădire mare şi nimeni nu ştie niciodată unde se află fiecare. Nu se poate conta pe nimeni, nimeni nu poate fi fixat într-un loc, într-un anumit moment. Problema noastră este că pînă cînd nu găsim un martor, nu putem dovedi că a fost crimă şi nu sinucidere şi că nu putem obține oamenii de care avem nevoie ca să facem investigațiile necesare găsirii unui martor pînă cînd nu putem dovedi că este vorba de o crimă.

– Un adevărat cerc vicios, spuse Mackay triumfător.

– O să începem deci din celălalt capăt, spuse Slider. Începem de la motiv. Trebuie să aflăm totul despre acest om Greatrex, cine l-a iubit şi cine l-a urît, cine i-a dorit moartea – şi dacă se va dovedi că se ura pe sine cu atîta putere, atunci aşa să fie. Nu sînt *dogmatic,* adăugă el privind în jurul lui cît se poate de prietenos.

Norma şi Atherton schimbară priviri între ei. Chiar auzise?

– Iar între timp trebuie să stăm de vorbă cu toată lumea aflată în clădire în momentul acela, inclusiv cu toți spectatorii emisiunii – va face treaba asta telefonic, cine se plînge de picioare sau are o scuză cît de slabă. Şi vreau ca două echipe să cerceteze în

amănunţime zona imediat învecinată cu ieşirile din clădire, căutînd orice ar fi putut fi aruncat, căci dacă nu a fost Somers, cineva trebuie să aibă nişte haine pline de sînge. Începeţi de afară spre înăuntru. Mills, pentru că ai fost înăuntru de la bun început, te numesc responsabil cu organizarea. Da, sînt multe de organizat, aşa că haide să ne vedem de treabă.

Încăperea se umplu brusc de zgomotul discuţiilor şi al mişcărilor, deasupra cărora se auzi clar o voce spunînd:

– Aşadar, ne aşteaptă ore suplimentare non-stop.

Asta era problema lui Honeyman, desigur; dar Slider avu o clipă de îndoială uitîndu-se la chipurile amuzate de remarca lui.

Pentru că după ce se va fi făcut şi spus totul, faptul că cineva avusese treabă cu cadavrul nu însemna neapărat că nu fusese vorba de sinucidere şi dacă aşa se va dovedi, Honeyman nu va fi deloc mulţumit de Slider.

Lui Slider îi plăcea să-şi ţină superiorii mulţumiţi – aceasta era calea spre o viaţă lungă şi fără probleme.

De mult îşi dorea Slider să vadă interiorul uneia din casele acelora din Pelham Place, iar Roger Greatrex se dovedi că locuise în una din ele.

– Ah, acum ştiu de unde-şi cumpăra dulciurile, spuse Atherton după o subită revelaţie, în timp ce se apropiau de South Kensington Station, pe Harrington Road. Imediat la ieşirea din staţie, spre strada Thurloe, există un magazin de dulciuri, de modă veche. Fac acolo şerbet de lămîie şi dropsuri acrişoare şi prăjiturele pentru ceai şi tot felul de bagatele.

– Nici nu ştii cît de fericit sînt că am clarificat problema asta, spuse Slider relaxat. Cum o cheamă pe soţia lui?

– Caroline, pe numele de fată – şi te rog să mă

crezi – Fiennes-Marjoribanks, fiica vicontelui Chirnside.

– Bani?

– Nu ştiu. Totuşi trebuie să-i ai, ca să locuieşti în Pelham Place. Presupun că un favorit al mediei cum era Greatrex trebuie să fi scos bani frumoşi, dar n-aş crede că deajuns pentru o asemenea casă. Ai grijă să-ţi ştergi bocancii la intrare. Şi să fii curtenitor, asta o să ne ajute să cîştigăm timp.

Casa – albă, elegantă, bine proporţionată – zîmbea în soare prin grilajele şi demisolul ei, cu un secol şi jumătate de frumuseţe semeaţă. Slider oftă satisfăcut.

Terasa îţi purta ochii deasupra unei privelişti plăcute, pentru a ţi-i apleca apoi spre curba suplă a Pelham Crescent-ului, în toată splendoarea unei proporţii perfecte. Ah, ah, cine mai construieşte azi aşa ceva?

– Nu au folosit o casă ca asta ca decor pentru exterioarele filmului *Sus pe scări, jos pe scări*? întrebă Slider.

– Asta a fost înainte de a mă naşte eu, spuse AtherÂton cu cruzime.

Urcară treptele şi Atherton îşi şterse ostentativ mîna pe pantaloni înainte de a trage de clopoţel.

Caroline Greatrex îi primi în salonul care avea răcoarea spaţiului vast şi liniştea adevăratei bogăţii. Atherton, aşezîndu-se cu eleganţă pe o banchetă tapiţată cu brocart, inventarie rapid vîrsta şi valoarea accesoriilor.

Totul îi amintea de Parada Militară – draperiile erau obosite, dar mobilierul era autentic. În cazul acesta, văduva era cea obosită – şi palidă, chiar şi sub machiajul impecabil.

Părul, blond cenuşiu peste cenuşiul natural, era ca şi cum ar fi fost coafat în dimineaţa aceea, în stilul paj umflat, scurt, preferat de o anumită parte a societăţii,

dat pe spate într-o curbă care îi elibera urechile împodobite cu clipsuri mari, din perle.

În jurul gîtul avea trei şiraguri de perle care dacă nu erau naturale, atunci el, Atherton era unchiul unei maimuțe.

Un pulover negru cu guler şal scotea în evidență perlele. În partea de jos purta o fustă de tweed gri-cu-alb şi pantofi negri, trotteuri.

Totul foarte simplu şi foarte adecvat; şi nici o altă bijuterie, cu excepția unei colecții cît se poate de urîte de inele pe degetul inelar: o bandă lată din aur, un inel de logodnă cu trei diamante, o verighetă bătută în diamante şi un inel susținător, subțire, din aur umpleau tot spațiul dintre baza degetului şi prima articulație.

Avea mîini urîte, îşi spuse Atherton, noduroase şi palide, cărnoase şi genul de unghii asupra cărora nu ar trebui atrasă atenția, date însă cu o ojă de un roşu intens.

– Vă pot oferi un sherry? întrebă ea. Sau nu aveți voie? Niciodată nu am ştiut dacă asta este sau nu pură ficțiune.

– Mulțumesc, spuse Slider. Îi făcea plăcere să îi ocupe cu ceva dacă-i lăsau impresia că sînt stînjeniți, iar ea trebuia să fie, deşi părea absolut stăpînă pe ea. Clasa superioară britanică la nenorocire, se gîndi Slider: nu mai este nimeni ca ei. Ca fiu de fermier crescut într-un comitat prosper, avea mai multă experiență cu aceasta decît Atherton, citadin prin definiție. Bogătaşii şi intelectualii de oraş nu seamănă deloc cu vechile familii de nobili de țară.

Cînd veni cu paharele şi se aşeză în fața lor, Atherton văzu ceea ce Slider remarcase deja, faptul că stăpînirea ei era doar de suprafață şi pentru asta îi plăcu şi mai mult de ea.

Moartea nu ar trebui niciodată să intervină pe

neaşteptate, se gîndi el. Caroline rotea uşor paharul de sherry şi cînd nu vorbea, gura îi tremura.

Arăta cu mult mai în vîrstă decît cadavrul lui Roger Greatrex – să fi avut poate şaizeci de ani, faţă de cei cincizeci ai lui – deşi să nu uităm că moartea netezeşte ridurile, în timp ce suferinţa le accentuează.

– Îmi pare rău că trebuie să vă tulbur în asemenea momente, spuse Slider şi vă sînt foarte recunoscător că m-aţi primit.

– Este în regulă, spuse ea cu o voce albă. Trebuie să vă faceţi meseria, înţeleg asta.

– Mai întîi trebie să vă întreb dacă aveţi cumva idee despre ce anume l-ar fi putut determina pe soţul dumneavoastră să-şi pună capăt zilelor? Era deprimat? Nefericit? Îngrijorat de ceva anume?

– Nu, cîtuşi de puţin, spuse ea cu hotărîre. Nu-mi vine să cred că a putut face aşa ceva. Se afla la apogeul carierei, nu avea griji de natură financiară. De fapt, în ultima vreme părea chiar deosebit de vesel.

– De ce anume?

Îl privi cu răceală.

– Nu am idee. Nu a discutat cu mine despre asta.

Se opri, reflectînd.

Ochii ei încercară să-l fixeze pe Atherton, dar Slider îi reţinu privirea şi continuă:

– Vă asigur că tot ce-mi veţi spune va rămîne confidenţial, în măsura posibilului.

Atherton observă cu uşoară surpriză că vocea şefului său, de obicei fără nici un accent regional, trăda acum o foarte vagă moliciune provincială – nu atît un accent, cît o cadenţă.

Atherton văzu că ea începe să se relaxeze, asemenea unui cîine nervos manipulat cum trebuie şi nu putu decît să-l admire pe Slider.

El unul nu ar fi putut face asta, ce mai.

– Cred atunci că ar trebui să vă spun că soţul meu

şi cu mine ducem de multă vreme vieţi separate. Căsnicia noastră este mai mult o formalitate decît o legătură care ar presupune orice fel de intimitate. Avem, sus, apartamente separate, ne urmăm fiecare propriile noastre activităţi – deşi salvăm aparenţele de dragul familiei şi mai există ocazii în care apărem ca un cuplu. Am apărut, vreau să spun.

– Eraţi în termeni amicali?

– Ah da, nu era un aranjament ranchiunos. Doar că pe mine nu mă interesau unii din prietenii lui Roger din media, iar el se plictisea groaznic cu ai mei.

– Avea duşmani?

Doamna Greatrex ridică dintr-o sprînceană.

– Era critic şi în general nu unul benign. Aş spune că avea mulţi duşmani – dar nu pot crede că cineva ar fi în stare să ucidă pentru o cronică proastă. Asta m-aţi întrebat? Dacă cineva l-a urît suficient pe Roger ca să-l ucidă?

– L-a urît cineva?

– Nu ştiu. Nu pot să spun decît că nu cunosc pe nimeni. Dar nu pot spune ce anume ar fi suficient, nu?

Slider lăsă întrebarea să treacă pe lîngă el.

– A avut rude?

– Părinţii lui sînt amîndoi morţi. Are o soră, Ruth. S-au iubit întotdeauna foarte mult, dar ea este căsătorită şi trăieşte în America. Îşi scriu o dată sau de două ori pe an, dar nu am mai văzut-o de – ah, să tot fie patru sau cinci ani.

– Dar familia dumneavoastră? S-a înţeles cu ea?

Gura ei se strîmbă semnificativ.

– Ah da, ne înţelegem cu toţii foarte bine. Lui nu i-a plăcut de ei şi lor nu le-a plăcut de el, dar la ocazii ne întîlnim cu toţii şi sîntem foarte politicoşi. Aşa se întîmplă în societatea civilizată. Mă cutremur gîndindu-mă cîtă vreme ne irosim cu toţii fiind politicoşi cu oameni de care nu ne pasă.

– De ce familiei dumneavoastră nu i-a plăcut de el?

– „Nu a fost destul de bun". Sorbi din sherry, studiindu-i lui Slider expresia ca să vadă dacă este înțeleasă. Părinții mei, continuă ea, s-au gîndit că am făcut o căsătorie proastă. Roger nu făcea parte din lumea noastră. Dar au încercat să se împace cu gîndul. Problema era că Roger se simțea jignit că ei trebuiau să se împace cu gîndul. Voia să fie apreciat pentru propriile lui merite. Mă tem că generația tatălui meu nu prea era bună la aşa ceva.

Slider dădu încet din cap ca să nu tulbure unda liniştită în care ea îşi putea strecura dureroasele confesiuni.

– Aveți copii?

În ochii ei se citi durerea.

– Doar unul. Fiul nostru, Jamie. Îl ajută privind spre o fotografie înrămată de pe măsuța din capătul sofalei, înfățişînd un băiat zîmbitor, cu strungăreață, cu o înfățişare foarte oarecare, cu părul răvăşit, într-o cămaşă cu gulerul descheiat.

– A fost făcută pe cînd avea nouă ani.

– Acum ce vîrstă are?

– Din punct de vedere mintal, tot nouă. Cronologic are douăzeci şi cinci. Privi în ochii lui Slider, căutînd parcă sprijin. De Atherton uitase cu desăvîrşire.

– Se află într-o clinică, în Sussex – lîngă Petworth. Este foarte fericit acolo. Este o casă veche, foarte plăcută, cu împrejurimi vaste, chiar şi cu un lac. Îl vizităm de trei ori pe an – de Crăciun, de Paşte şi de ziua lui. Vru parcă să mai adauge ceva, dar se răzgîndi.

Făcea asta parte, cumva, din afirmația „nu a fost destul de bun?", se întrebă Slider.

Îi privi chipul fără mască şi rămase tăcut în fața universului de suferință revelat de aceasta.

Ei bine, dacă soțul ei fusese omorît, viața îi oferise deja o lovitură şi mai grea.

Îşi mişcă un picior, tîrşîndu-l de podea şi ea îşi recăpătă puțin controlul, destul pentru ca el să poată trece la următoarea întrebare.

– Îl cunoaşteți pe Sandal Palliser?

Expresia ei deveni mai voalată.

– Da, bineînțeles că îl cunosc. Este unul din prietenii lui Roger.

– Prieteni? Mi s-a spus că el şi soțul dumneavoastră nu se sufereau unul pe celălalt.

– Cine v-a spus asta? întrebă ea prudentă.

– Au avut o discuție violentă la televiziune, în seara morții. Mi s-a spus că nu a fost ceva neobişnuit. Şi au avut într-adevăr o dispută îndelungată, în presă.

– Fără nici o legătură. A fost mai curînd o dezbatere profesională, spuse ea, imprudent.

– Atunci care a fost cauza vrajbei?

Ezită, ca şi cum s-ar fi gîndit să nu răspundă. Apoi începu, cu o voce deodată aspră:

– Nu ştiu exact de ce anume s-au certat alaltăieri seara. Dar îmi închipui că trebuie să fi fost în legătură cu o femeie. Soțul meu – în sfîrşit, tot o să aflați asta mai curînd sau mai tîrziu – umbla cu alte femei. A fost o vreme cînd el şi Sandal obişnuiau să iasă împreună, să bea şi să agațe... femei, fete, spuneți-le cum vreți. Exista o rivalitate între ei în privința succesului, dar la început era o rivalitate prietenească. Apoi cred că Roger i-a „suflat" lui Sandal o femeie, după care rivalitatea lor a devenit ostilă. Fiecare ar fi vrut să-l înfrîngă pe celălalt dacă ar fi putut. Cred că la început era doar o tîmpenie, dar cu timpul a devenit tot mai urît. Nu ştiu de ce – ştiu doar că Sandal era întotdeauna gelos pe Roger pentru că acesta reuşise atît de bine în cariera lui. Şi financiar, desigur, adăugă ea. Sandal crede foarte mult în forța banului. I-ar plă-

cea să fie bogat şi pentru că nu este, îi place să se afle în prezența celor bogați. Şi banii vechi, desigur, sînt mai atrăgători decît cei noi. Ura faptul că Roger reuşise să-şi facă intrarea în această lume şi el nu.

– Prin dumneavoastră?

– Prin mine, da. Dar Sandal, dacă ar fi putut, ar fi făcut o căsătorie bună.

Slider se uită la Atherton şi la doamna Greatrex, surprinzînd mişcarea ochilor, îşi aminti unde se afla şi-şi recăpătă expresia de totală stăpînire.

Slider se ridică.

– Putem să ne aruncăm o privire în camera lui?

La primul etaj se aflau un dormitor, o baie şi un salon, toate legate între ele.

Femeia care-i conduse le spuse că doamna Greatrex avea un dormitor şi o baie la acest etaj, dar folosea salonul de dimineață de la parter drept camera ei de zi.

Toate camerele aveau covoare scumpe şi erau mobilate cu piese antice şi erau, de asemenea, scump întreținute.

Coşul de hîrtie din camera de zi era gol şi toate suprafețele erau ținute în ordine. Căminul avea doar un foc electric creînd iluzia unui buştean arzînd într-un coş metalic prelucrat, aproape comic prin discrepanța cu restul încăperii.

Asta demonstra, îşi spuse Slider, că fiecare îşi are punctele lui slabe.

Camera fusese curățată în dimineața precedentă după plecarea domnului Greatrex, zise menajera.

Acesta se întorsese acasă spre sfîrşitul după-amiezei, ca să se bărbierească şi să se schimbe pentru BBC şi camera fusese din nou curățată după aceea şi prosoapele schimbate.

Dacă ar fi existat un bilet, acesta ar fi fost găsit şi dat doamnei, dar nu a existat nici un bilet.

Părea, spuse femeia, foarte mulţumit de el cînd venise acasă pentru ultima oară; cîtuşi de puţin deprimat sau trist.

În salonaş însă exista un mic birou, iar în dormitor o comodă, amîndouă îndesate cu diferite obiecte personale.

– O să trebuiască să scotocim printre ele, spuse Slider deschizînd sertarele fără entuziasm. Ar trebui să punem pe cineva plăcut. Anderson este un băiat drăguţ, curăţel.

– Păcat că femeia de serviciu este atît de eficientă. Camerele astea sînt la fel de neutre ca un hotel.

– Ah, nu ştiu, spuse Slider. Există şi probe negative; dacă hainele lui sînt duse la spălat imediat ce şi le scotea de pe el, singura explicaţie a găurilor din ciorapi este că nu şi i-a schimbat.

– Un băiat murdar, deci?

Slider deschise un alt sertar, ridică în sus cîteva cămăşi frumos împăturite şi sub hîrtia de pe fundul sertarului găsi două reviste porno.

– Ca să vezi!

– Ce sînt astea? Ah, publicaţii igienice. Încep să construiesc imaginea omului ăstuia în toată splendoarea ei.

Slider căuta acum în sertarul cu pulovere şi găsi, ascunsă la fel, o fotografie alb-negru, într-o ramă de piele foarte veche, a unei fete cam de cincisprezece ani, cu părul scurt, blond, dat pe spate într-o parte şi cu un zîmbet vesel pe faţă.

Pe spate era ştanţat, cu litere gotice înzorzonate, numele fotografului şi o adresă din Pulborough.

Atherton se uită peste umărul lui.

– Crezi că este sora lui?

– Posibil. Dar de ce este ascunsă? Doamna G. zicea că ţinea mult la sora lui.

– Poate că nu mergea cu decorul.

Slider privi încruntat fotografia, apoi o vîrî în buzunar.

Atherton observă mişcarea, dar evită un comentariu.

Ştia bine că şeful lui avea întotdeauna probleme cu fotografiile. Îl indispuneau în aceeaşi măsură în care îl indispuneau pe Atherton pantofii morţilor.

În drum spre ieşire o abordară din nou pe doamna Greatrex ca să-i ceară încuviinţarea de a permite cuiva trimis de ei să studieze hîrtiile.

Apoi Slider scoase cuţitul.

– L-aţi mai văzut pînă acum?

Aceasta se uită la cuţit şi chipul ei păli, aproape îngălbenindu-se.

– Acesta a fost...? Nu. Nu. Nu l-am mai văzut. Nu este al lui Roger.

– Poate nu ştiţi dumneavoastră.

– De ce să fi avut el un asemenea cuţit? ripostă ea.

– A fost cumva la Cercetaşi, cînd era copil?

– Zău, ce întrebări ciudate! Ah! Înţeleg. Nu, nu cred. Nu ar fi fost în tradiţia familiei sale. Iar Roger nu a fost niciodată un tip de grup. Îi plăcea să fie altfel decît toţi ceilalţi. Nu l-ar fi interesat uniforma.

– Încă un lucru, spuse Slider amintindu-şi, soţul dumneavoastră a fost un om religios?

– Nu în mod deosebit, spuse aceasta ridicînd dintr-o sprînceană.

– Nu obişnuia să meargă la biserică? Era pasionat de *Biblie?*

– Dumnezeule Mare, nu!

Slider îi povesti despre biletul din buzunar.

– Nu-mi dau seama de unde l-ar fi putut avea, spuse doamna Greatrex, dar oricum ştiam foarte puţin din activităţile sale zilnice. Dar nu era creştin. Pe tatăl lui îl chema Grossvater. Şi-au schimbat numele cînd

au venit aici, pe vremea cînd Roger era încă mic.

Doamna Greatrex privi întrebător de la unul la celălalt.

– Am crezut că v-ați dat seama că asta spuneam eu, puțin mai devreme. Eu provin dintr-o veche familie catolică. Acesta a fost principalul motiv pentru care tatăl meu l-a considerat nepotrivit.

„Am luat-o în gușă, își spuse Slider. Dar cine s-ar fi gîndit?"

– Dar era blond cu ochi albaștri, spuse Atherton, incapabil să-și înfrîneze pornirea.

Îl privi cu indiferență, ca și cum în locul lui ar fi vorbit lampa de pe masă.

– Evreii sefarzi sînt adesea așa, spuse ea după o clipă, ca și cum el ar fi trebuit să știe asta.

CAPITOLUL 5

Cine l-a tîrît pe cine?

Casa lui Sandal Palliser de pe Addison Road fusese un conac de ţară cînd a fost construită, prin 1840, dar peisajul rural se retrăsese ca un val, cu cincisprezece mile mai în spate, lăsînd-o acolo, în părăsire. Acum se afla în dreptul drumului cu un singur sens care reprezenta o extensie a şoselei West Cross Road şi maşinile duduiau sau tuşeau prin dreptul ei toată ziua, învăluind-o în gaze nocive şi făcîndu-i pereţii să tremure.

Case cu apartamente şi căsuţe se înghesuiau aproape de ea, de fiecare parte; dar ea continua să doarmă în grădina ei secretă, neîngrijită, din spatele zidului înalt de cărămidă, iar prin tufele prea crescute şi prin copaci, păsările de oraş găseau un paradis verde care precis că le umplea de mirare.

Ochiul exersat al lui Slider văzu imediat semnele neglijării.

– Fie Palliser nu cîştigă destul ca să plătească pe cineva să se ocupe de întreţinere, spuse el înaintînd

pe cărarea plină de ramuri care trăgeau de ei asemenea unori copii obraznici, care încearcă să-ți atragă atenția.

– Fie nu-i pasă, termină Atherton gîndul în locul lui, şi-şi cheltuieşte banii pe altceva.

– Acoperişul ăsta cere să te îngrijeşti de el. Şi jgheaburile. Urăsc să văd cum se distruge astfel o casă frumoasă.

Înăuntru, totul era cum nu se putea mai diferit de interiorul îngrijit al lui Greatrex. Cu multă vreme în urmă, pereții fuseseră zugrăviți în culoarea magnoliei şi lăsați apoi aşa. Mobilierul era vechi, cîteva piese erau antichități, unele aproape antichități şi erau îngrozitor de multe, ajutînd cel puțin să mascheze deficiențele decorului.

Peste tot erau boarfe, cărți, partituri, jucării, biciclete, porțelanuri, haine, oale cu plante, un lampadar art-deco defect, reprezentînd o femeie goală, un taburet peste care era pus, doar pe jumătate, un mileu reprezentînd nişte panseluțe într-o vază, un scuter căruia îi lipsea roata din față, o pereche de cizme de călărie din piele, un ursuleț fără cap, un scaun înalt din lemn a cărui vopsea roşiatică se tocise peste tot, astfel încît acum părea maronie – era ca şi cum casa ar fi fost vizitată în anii '50 de o familie numeroasă de veri şi de atunci nu s-ar mai fi făcut curățenie.

Făcîndu-şi loc pe lîngă un bufet rablagit încărcat cu vaze şi borcane de gem care aproape că bloca trecerea şi împiedicîndu-se de o gaură în covorul care părea făcut din bucățele, Slider fu condus în bucătărie, unde-şi putu arunca o privire asupra doamnei Palliser. Şi ea era o surpriză, după strălucirea de oțel a doamnei Greatrex.

Era o femeie liniştitoare cu un aer mămos şi cu o față blîndă, cu părul cenuşiu dat pe spate într-un coc demodat şi nereuşit, strîns la ceafă şi cu ochi ne-

aşteptat de negri. Purta un şorţ înflorat peste o bluză maron fără formă şi degetele erau iremediabil înnegrite în urma unei vieţi de curăţat legume. Se pare că tocmai făcuse supă şi în aer plutea un miros amestecat de mîncare.

Doamna Palliser studie chipurile celor doi bărbaţi, în timp ce Slider făcea prezentările.

– Presupun că aţi venit în legătură cu Roger. Groaznic lucru, nu? spuse ea cu un vag accent scoţian. Ziarele de dimineaţă au scris că s- a sinucis, este adevărat?

– Arată ca şi cum ar fi o sinucidere, spuse Slider precaut.

– Nu-mi vine să cred, spuse femeia cu fermitate. Nu era genul. Nici Sandy nu crede asta. Roger avea pentru ce să trăiască. Presupun că vreţi să vorbiţi cu Sandy, da?

– Da, vă rog.

– Este sus în birou, lucrează. Nu-i place să fie deranjat cînd scrie, dar fireşte, este vorba de o urgenţă, nu-i aşa? Vă conduc eu. Puteţi însă aştepta o clipă? Tocmai îi făceam cafeaua şi i-o puteţi duce dumneavoastră. Îndrăznesc să cred că doriţi şi dumneavoastră o ceaşcă de cafea! Cum o beţi?

Puţin după aceea urcau treptele în urma ei, Atherton în spate, ducînd tava cu cafele şi o farfurie cu prăjiturele şi încercînd să privească în jur, pentru orice evenlualitate: covorul scării era plin de găuri ca şi în hol, aici însă existînd în plus problema cărţilor depozitate pe ambele laturi ale scării, lăsînd liberă doar o trecere îngustă, la mijloc.

Doamna Palliser se căţăra cunoscătoare, ajutîndu-se cu mîinile ca să se propulseze în sus şi sporovăind întruna.

– Locuim aici din o 1065, am cumpărat casa cu banii cîştigaţi de Sandy pe prima lui carte. A costat

două mii de lire, imaginați-vă! Fireşte, era într-o stare jalnică.

În spatele lui Slider, Atherton fornăi şi se prefăcu apoi că tuşeşte.

– A trebuit să o punem la punct singuri, puțin cîte puțin, pentru că pe vremea aceea nu aveam nici un şvanț. Ne-a luat ani. Acum face cam jumătate de milion, dacă am vrea s-o vindem. Cînd am venit aici nu exista nici măcar duşumea în hol. Nu fusese locuită ani de zile. Grădina era ca o junglă. În sfîrşit, am fost fericiți aici. Este o casă bună, o casă fericită. Ah, atenție la scara de sus. O ținem acolo ca să schimbăm becurile, tavanul este groaznic de înalt şi becurile astea parcă explodează din cinci în cinci minute. Nu le mai fac să dureze, ca odinioară. Sandy zice că ar trebui să refacem toată instalația. S-ar putea ca aceasta să fie cauza, aş zice eu.

Slider ar fi zis şi el la fel. Întrerupătorul prin dreptul căruia tocmai trecea, frecîndu-se de scara mobilă şi de o lampă ciobită şi cu un fir atîrnînd din ea, era unul rotund, din bachelită maron, cu un mic buton în mijloc, ca o excrescență, aşa cum nu mai văzuse din copilărie. Probabil că Hitler mai visa încă să fie mecanic de locomotivă pe vremea cînd s-a refăcut pentru ultima oară instalația electrică în această casă.

– Cred că este puțin cam prea tixită cu lucruri, casa asta, spuse doamna Palliser fără să se scuze, în timp ce se pregătea să urce la etajul doi, dar cine vede propria lui dezordine? Şi nu ştii niciodată cînd ai nevoie de ceva. Sandy! Ai oaspeți.

Ajunse în dreptul unei uşi aflată la jumătatea palierului şi o deschise. Aceasta cedă doar pe jumătate, împiedicată de cine ştie ce alte nimicuri ascunse în spatele ei.

Prin deschiderea uşii, Slider văzu un bărbat stînd la un birou amplu, cu un computer în centru şi cu

teancuri de cărți şi carnete de jur împrejur. În restul încăperii nu se mai aflau decît o măsuță de perete, un fotoliu îmbrăcat în piele roşie, cu brațe de lemn, curbate şi cîteva etajere metalice pentru cărți, fixate de perete. Dar aproape fiecare centimetru de suprafață era acoperit cu teancuri de cărți şi ziare. Fereastra ghilotină, mare, frumoasă, privea afară, deasupra paradisului păsărilor din grădină, iar becul gol care atîrna în fața acesteia de un fir împletit, dinainte de război, fusese tras pe sus, prin cameră, cu o bucată de sfoară prinsă de un cui bătut într-o etajeră, ca să atîrne deasupra biroului.

– Este poliția, anunță doamna Palliser. Şi ți-am adus cafeaua. Acum o să vă las singuri.

Sandal Palliser îşi întoarse privirea spre ei, apoi se ridică şi luă tava din mîna lui Atherton. Slider nu se aşteptase să fie atît de înalt şi nici atît de bătrîn. Avea un păr des, alb, care-i țîşnea în sus din cap şi se culca doar spre capete, prin propria-i greutate. Avea o față adînc ridată, sprîncenele stufoase, un nas lătăreț şi înăsprit de vîrstă şi de viața dură şi gîtul cu piele de găină. Purta ochelari demodați cu rame maron, iar în spatele acestora ochii erau de un albastru neaşteptat, care-i făceau să pară absolut rotunzi şi orbi. Mişcările lui însă erau viguroase şi vocea, puternică; poate că nu era chiar atît de bătrîn pe cît părea, îşi spuse Slider – poate spre şaizeci de ani.

– Ați venit în legătură cu Roger, presupun, spuse el. Puse tava pe un teanc de ziare de pe măsuță. Şi luați loc. Dumneavoastră ar fi bine să vă aşezați în fotoliu, îi spuse lui Slider. Puneți toate chestiile astea pe jos. Este în regulă, nu doare. Iar dumneavoastră, îi spuse lui Atherton, mergeți dincolo, o să găsiți un scaun de bucătărie chiar lîngă uşă. Aduceți-l aici.

Cînd terminară cu instalatul, îşi luă cafea, sorbi din ea şi-i servi cu fursecuri.

– Sînt făcute de Phyllis. Este o gospodină minunată. La nimic altceva nu este bună şi este excentrică precum un papagal, dar ştie să gătească. Sînt însurat cu ea de treizeci de ani şi pe zi ce trece seamănă tot mai mult cu prinţesa Fred. Se uită de la Slider la Atherton şi înapoi, cu o privire rapidă, de evaluare.

– Vă pricepeţi la istorie?

– Arhitectura este pasiunea mea, spuse Slider. Dar mă mai pricep puţin şi la altele.

Ochii rotunzi, albaştri, îl evaluară din nou în lumina acestei informaţii, dar nu spuse decît:

– Înseamnă atunci că ştiţi cine a fost prinţesa Fred. Deci, Roger Greatrex. Nu eu l-am omorît, dacă la asta v-aţi gîndit, cumva.

– Ziarele spun că a fost sinucidere, zise Slider, prietenos.

Palliser zîmbi fără umor.

– Ah, nu, nu mă prindeţi cu jocul acesta mărunt! Ştiu perfect de bine că nu a fost asta. Roger se iubea mult prea mult ca să vrea să lipsească lumea de prezenţa lui. Şi cum nu-ţi poţi tăia gîtul accidental, trebuie să fi fost omorît. De fapt, nu este o surpriză prea mare. Cred că se formase deja o coadă considerabilă, cu toţi oamenii care ar fi vrut să-l omoare.

– Cine era în capul listei? întrebă Slider.

– Nu mă întrebaţi pe mine. Asta trebuie să aflaţi voi. Eu unul aş căuta printre femei – au fost destule care s-au simţit jignite. Deşi numai Dumnezeu ştie ce au găsit la el. Era un ticălos împuţit. Şi mă refer la împuţiciune, nu la înclinaţiile lui sexuale. Îi surprinse privirea lui Atherton care se uita prin încăpere şi zîmbi din nou.

– Ah da, este cam dezordine aici, în regulă. Teoria mea este că există oameni dezordonaţi, dar curaţi şi oameni ordonaţi dar murdari. Roger era imaculat pe dinafară, dar totul nu era decît o faţadă. În timp ce

eu... v-ați putea lua masa pe mine. Şi au fost destule femei care au făcut-o, dar asta este o altă poveste.

Atherton zîmbi creț şi văzînd expresia visătoare a lui Slider îşi spuse că era timpul să pună el întrebările. La ordinea zilei era agilitatea.

– Ați avut o discuție aprinsă cu domnul Greatrex, în salonul verde. Vreți să-mi spuneți despre ce a fost vorba?

– Aha, asta era, da? Uluitor cît de previzibili sînteți voi. O ceartă, urmată de o crimă, *ergo* – nu că voi ați şti ce înseamnă *ergo* – scandalagiul trebuie să fie criminalul. Ha! Ei bine, nu şi de data aceasta, băieți, îmi pare rău. *Cherchez la femme,* ăsta este sfatul meu.

– Doamna Greatrex zice că obişnuiați să vă luați la întrecere, care dintre dumneavoastră reuşea să agațe mai multe, spuse Atherton, schimbînd îndatoritor ținta.

– Draga Caroline! Aşa-i trebuie dacă s-a măritat cu Roger. Dacă s-ar fi măritat cu mine... dar asta este o altă poveste. Ah da, Roger şi cu mine obişnuiam să batem împreună străzile. N-ați fi zis că eram de aceeaşi vîrstă, nu? El avea trupul unui tînăr de douăzeci de ani – o putea face şi de cîteva ori pe săptămînă, dacă ar fi putut-o face. Rîse de propria lui glumă. Phyllis zice că precis îşi ținea fotografia în pod.

– Este oare o referire la romanul lui Oscar Wilde, domnule? întrebă Atherton gînditor, prefăcîndu-se că-şi suge creionul.

Palliser rîse, mai natural de data aceasta.

– În regulă, o lovitură în favoarea dumneavoastră. În regulă, vă pot spune că Roger îmi displăcea la modul cordial, deşi pe vremuri am fost chiar prieteni, dar nu, nu am de gînd să vă spun de ce. Recunosc că joi seara am avut un schimb de cuvinte, dar nu am de gînd să vă spun pe ce temă, pentru că nu este cîtuşi de puțin treaba dumneavoastră. Nu l-am omorît eu, deşi

în parte aş fi vrut s-o fi făcut – ar fi existat în asta un fel de simetrie artistică. Necazul este că probabil i-ar fi făcut plăcere acest lucru, dar slavă Domnului, nu era treaba mea să-i fac plăcere. Şi nu-i treaba mea nici să vă rezolv eu problemele. Pe scurt, nu am să vă spun nimic despre mine – dar vă voi spune cîteva lucruri despre Roger, pe care poate nu le ştiţi şi pe care probabil că nimeni altcineva nu vi le va spune. Acesta este tîrgul meu. Ce ziceţi?

Povestea a fost lungă, lungită şi mai mult de faptul că în mod evident, lui Sandal Palliser îi plăcea să se audă. Era un povestitor înnăscut şi, deşi povestea nu era cîtuşi de puţin edificatoare, lămurise cel puţin o întrebare: identitatea fotografiei ascunse în sertarul cu pulovere..Potrivit spuselor lui Palliser, Greatrex avusese două surori – Ruth, cu cinci ani mai mare şi Rachel, cu doi ani mai mică decît el. Le iubise pe amîndouă, dar fiind mai apropiat de vîrsta lui Rachel, de ea era ataşat în mod special. Crescînd împreună au devenit inseparabili, într-atît încît, cînd Greatrex împlinise şaptesprezece ani şi urma să meargă la Universitate, părinţii au avut probleme să îl convingă să o părăsească.

Plecă împotriva voinţei lui; şi cu puţin înainte de terminarea ultimului trimestru, Rachel se îmbolnăvi de leucemie. Greatrex se întoarse acasă, pierzînd examenele şi toată vacanţa de vară şi-a vegheat sora, privindu-i moartea lentă şi agonia.

După dispariţia acesteia a refuzat să se întoarcă înapoi la facultate şi să-şi dea examenele pentru anul întîi, fără de care nu-şi putea continua studiile – acesta era sistemul scoţian. Plecă însă de acasă şi veni la Londra – cît mai departe cu putinţă, comentă Palliser – ca să-şi cîştige existenţa. După ce s-a perindat prin diferite slujbe pe care le putea obţine un necalifi-

cat în anii '60, s-a trezit în Fleet Street, unde a avut suficient noroc ca să-i atragă atenția editorului lui *Daily Express*. Aşa a început ucenicia lui în ale jurnalisticii şi în final gloria lui şi din motive care încă nu au fost descoperite, nenorocita lui moarte într-un closet al televiziunii.

Aşa s-a întîlnit cu Palliser care lucra pentru un editor şi publica în diferite ziare cînd avea ocazia; şi apropiindu-i faptul că amîndoi crescuseră în Scoția, au devenit prieteni.

– Nu cred că Roger şi-a revenit vreodată cu adevărat în urma morții lui Rachel, spuse Palliser aprinzîndu-şi o țigară *Gitane*. Răsfățul meu de la mijlocul dimineții, le explică el. Doriți...?

Atherton scutură din cap, iar Slider spuse:

– Nu mulțumesc, nu în timp ce respir.

Palliser zîmbi.

– Un polițist cu simțul umorului. Credeam că umorul este interzis polițiştilor.

– Cîțiva dintre noi au reuşit totuşi să se strecoare. Vă rog, continuați.

– Unde rămăsesem? Ah da, la moartea lui Rachel şi la obsesia lui Roger.

– De ce credeți că-i ținea ascunsă poza, de vreme ce a iubit-o atît de mult?

– Nu vorbea niciodată de ea. Era mult prea dureros, cred. Durere care a răbufnit însă la suprafață sub forma obsesiei lui pentru fetele tinere. Da, aşa se manifesta – întotdeauna cu femei mult mai tinere decît el, deşi din fericire pe măsură ce îmbătrînea el, creştea puțin şi vîrsta lor. Presupun că el menținea diferența – probabil că ultima i se părea lui, ajuns la cincizeci de ani, aşa cum probabil că ar fi arătat Rachel la optsprezece.

– Nu sugerați sper că relația lui cu Rachel era incestuoasă?

– Nu fizic – slavă Domnului, nu – dar mental, nu aşa este întotdeauna?

– Eu am fost copil unic la părinţi, spuse Slider.

– Atunci trebuie să fi avut, în schimb, o parte de complex al lui Oedip, spuse Palliser relaxat. Roger şi-a petrecut viaţa încercînd să o regăsească în celelalte femei pe sora sa pierdută. Nu-şi putea lua mîinile de pe ele. Din fericire, cele mai multe nici nu voiau asta. Era un bărbat bine, ce mai. Genul blond, frumos tuns, teribil de englez – dacă ar fi ştiut ele! Căuta în special păpuşelele din suburbii, cu stele în ochi, dispuse să-şi petreacă seara în lume. Nu opuneau rezistenţă, iar Roger ştia întotdeauna cum să atace. Îl luau drept profesor şi el nu se obosea să le dezamăgească. A fost un şir mare de tot. Apoi, fireşte, vîrsta de şaizeci de ani a început cu adevărat să se facă simţită, iar el nu avea voie să rateze. Dumnezeule Mare, ce picnic a fost! Mi-l amintesc pe tatăl meu spunînd acelaşi lucru despre cel de-al doilea război mondial – o vacanţă luată de la decorul şi regulile obişnuite de decenţă. Din cînd în cînd civilizaţia simte nevoia să scape puţin din lesă şi să se zbenguie...

Palliser se opri şi o clipă pe chipul lui nu se putu citi nimic. Îşi scrie următorul articol, îşi spuse Atherton nu fără invidie – o micuţă şi simpatică analiză psihosocială pentru cei cărora le place să gîndească altcineva pentru ei.

Apoi chipul i se reanimă şi Palliser spuse, mai puţin nereverenţios:

– Doar că toate acestea nu se potriveau cîtuşi de puţin cu Roger. Dedesubt se afla o vînă de izmeneală suburbană, tînjind după un interior cu perdele din dantelă. El nu putea fi niciodată un hedonist convins – era prea mic-burghez pentru asta. Eu cred că tot ce dorea el cu adevărat de la aceste fete era doar să fie cu ele, să discute cu ele, poate să le mîngîie puţin. El avea

nevoie de cineva față de care să se poarte ca un frate mai mare. Dar era un bărbat sănătos, iar ele căutau senzații tari, aşa că nu se putea opri niciodată aici. Iar după o vreme cred că uita de ce făcea asta – nu că ar fi ştiut vreodată cu adevărat, la modul conştient. Ambivalența, conflictul s-au canalizat de la sine în această tendință spre murdărie – nespălarea picioarelor, neschimbarea lenjeriei de corp. Se pedepsea singur pentru această silă interioară, înțelegeți – şi îi plăcea să se pedepsească. Aceasta era o altă manifestare a sufletului său burghez. Da, acum că mă gîndesc la asta, continuă Palliser cu ochii lui rotunzi, albaştri, sarcastici ca ochii unui papagal, trecînd de la Slider la Atherton şi înapoi, cred că era exact tipul capabil de sinucidere. Domnilor, iată că v-am rezolvat cazul.

Slider lăsă să treacă pe lîngă el această remarcă, cu răbdarea unui polițist.

– Ce s-a întîmplat după căsătorie?

– Ah, asta nu i-a schimbat cu nimic obiceiurile. Caroline n-a făcut niciodată o dramă din asta. Avantajul de a te căsători cu o femeie din aristocrație.

Pe chipul lui Palliser trecu în grabă o expresie de nemulțumire.

– Onorabila Caroline Fiennes-Marjoribanks – Isuse, ce nume! Îl ştiți pe Chirnside? Bătrînul se mai agață încă de viață, numai Dumnezeu ştie cum, trebuie să tot aibă nouăzeci şi ceva de ani. Nu m-ar mira dacă ar fi doar pură încăpățînare. Cu o expresie rigidă, cu gîtul rigid, rigid în totul, tare ca lemnul, de la gît în sus. Ca toate aceste vechi familii de nobili scoțieni, mai engleze decît englezii.

Slider încuviință din cap, ca şi cum aceste familii n-ar fi fost un secret pentru el.

– Doamna Greatrex mi-a spus că s-au căsătorit împotriva dorinței familiei.

Expresia lui Palliser se înăspri.

– Ah, ați stat de vorbă cu ea, da? Da, presupun că a trebuit s-o faceți. Nu că ați fi putut afla cine știe ce de la ea. Niciodată să nu te plîngi, niciodată să nu dai explicații, acesta este motto-ul acestor vechi familii. Acesta este motivul pentru care în final au hotărît să se împace cu ideea și să-l accepte pe Roger. Cel mai rău lucru pe care l-au putut face, după cum au evoluat lucrurile.

– Cum au evoluat lucrurile? interveni Slider, impenetrabil.

– Căsnicia lor nu a fost binecuvîntată, spuse Palliser aspru și asta din cauza lui Roger – o deficiență cronică de spermă. Familia Chrinside a fost distrusă – abia aștepta să aibă un nepot. Am cunoscut familia – am crescut în aceeași regiune. Și cînd în sfîrșit Caroline a procreat, progenitura s-a dovedit a fi retardată. Pentru prima oară Palliser își întoarse privirea, uitîndu-se fără să vadă în grădina în care o mierlă țopăia de-a lungul tufelor, oprindu-se să scormonească printre frunzele moarte, de anul trecut, cu mișcările acelea întrerupte, caracteristice. Palliser continuă, cu glasul tensionat:

– Adevărul este că nu era copilul lui Roger. O știam cu toții. Toată povestea asta l-a doborît. Cît despre Caroline – vă puteți închipui ce a însemnat pentru ea. După care între cei doi a intervenit un fel de înțelegere – Roger a făcut pe supăratul ca să se dea mare, deși nu era nevoie – și a revenit la vechile lui obiceiuri. Presupun că ați cunoscut-o pe ultima lui cucerire. O fetiță drăguță, dar cumplit de serioasă. Presupun că Roger se înfierbîntase puțin cam prea mult. Chiar cred că a fost folosit între ei cuvîntul căsătorie. Firește, Roger n-ar fi lăsat-o pe Caroline pentru nimic în lume, chiar dacă ar fi putut-o face – era doar plapuma lui – dar n-aș crede că i-a spus și *ei* asta.

– Ei?

– Femeii în discuție, rînji Palliser, posac. Dar nu o să vă spun numele. O să trebuiască să-l aflați singuri, dacă țineți. Eu nu sărut și trădez, chiar dacă altcineva se ocupă cu sărutatul.

Slider reveni la cearta cu Greatrex, sperînd ca în atmosfera mai favorabilă generată de automulțumirea lui Palliser să iasă la lumină cauza dușmăniei dintre ei. Dar Palliser era cît se poate de hotărît – deși totodată cît se poate de binedispus – să refuze orice destăinuire.

– Nu am nimic să vă spun și nici nu am de gînd. Viața mea nu vă interesează cîtuși de puțin. Cuvintele fuseseră însoțite de un zîmbet, dar Slider simți în spatele lor tensiunea și văzu îngrijorarea din ochii ascunși de ochelarii care îi ecranau.

Chiar și vechiul „apropo" se dovedi un fiasco total.

– Apropo, înțeleg că ați ieșit din salonul verde singur, curînd după ce Roger Greatrex l-a părăsit pentru ultima oară. Vreți să-mi spuneți unde v-ați dus?

– M-am dus să dau un telefon, spuse acesta ridicîndu-și capul gînditor. Cine v-a spus că am ieșit din încăpere? Presupun că una din fetele acelea stupide de care este plin studioul. Așa se cheltuiesc banii noștri – din buzunarele noastre zboară direct la *Monsoon* sau la saloanele de cosmetică, filtrați efectiv de toate aceste Emme și Katy și Sarah. O chestiune socială, pur și simplu. Nimeni altcineva nu le- ar angaja.

Slider refuză să facă vreun comentariu.

– Există un telefon în salonul verde, spuse el. L-ați fi putut folosi.

– Ah, dar trebuia să fiu singur, zîmbi Palliser. Și nu, nu are rost să vă uitați așa, nu am de gînd să vă spun cui i-am telefonat.

– Dacă nu o să-mi spuneți, îl preveni Slider, o să fiu nevoit ca în urma refuzului dumneavoastră să trag propriile mele concluzii.

– Puteți face ce doriți – nu vă pot împiedica, spuse Palliser aproape cu voioşie. V-am spus că nu eu l-am omorît pe Roger şi pînă cînd nu mă veți acuza pe mine de asta, mai multe nu vă voi spune.

Omul dinăuntrul lui avea nevoie de un întăritor în urma acestei discuții, plus toată cafeaua şi prăjiturelele acelea.

– Bei o pintă? întrebă Atherton, testînd apele.

– Calule, mănînci ovăz? răspunse Slider; şi cei doi se îndreptară spre *Coroana şi sceptrul*, din Melina Road, ca să colaționeze informațiile la o halbă de *Fullers* şi o farfurie de paste.

– Deci ce părere ai despre toate astea, şefu'? întrebă Atherton. Parcă se asculta pe el însuşi, ce zici?

– Se vede că are practică, spuse Slider. Înălța ecrane de fum, privindu-se făcînd asta şi privindu-ne pe noi privindu-l. Prea multe straturi adăugate în mod voit, pentru ca adevărul să mai poată ieşi la iveală, ceea ce era de fapt scopul acestui exercițiu.

– Ascunde ceva, continuă Slider, dar ce anume şi de ce?

– Poate doar de-al naibii, spuse Atherton, încă un nătărău care face pe deşteptul crezînd că este amuzant să-i deruteze pe polițişti, ascunzînd informații absolut nevinovate.

– Poate.

Atherton îl privi.

– Ți-a plăcut de el, spuse acesta, avînd o subită revelație.

– Asta nu înseamnă că nu cred că ar fi fost în stare s-o facă. Este un om inteligent, un om care gîndeşte şi dacă într-adevăr l-a omorît pe Greatrex, o să fie tot timpul cu un pas înaintea noastră. Iar dacă l-a omorît, înseamnă că a avut un motiv al naibii de serios, adăugă el după ce sorbi puțină bere.

– Trebuie să facă parte dintre principalii suspecți, spuse Atherton socotind pe degete. Există binecunoscuta duşmănie dintre ei, cearta din chiar seara aceea, absența lui exact în intervalul respectiv de timp şi faptul că ne ascunde anumite lucruri. Şi, îşi aminti el, este suficient de înalt şi pare suficient de puternic.

– Există o obiecție majoră, spuse Slider.

– Cum a reuşit să-i taie beregata lui Greatrex şi să se întoarcă în salonul verde fără o urmă de sînge pe el?

Slider dădu din cap.

– Poate că avea haine de protecție pe care le-a ascuns undeva înainte de a reveni în salonul verde.

– Şi pe care probabil că intenționa să le recupereze după aceea, dar care mai zac poate, ascunse undeva?

– Poate, spuse Slider.

– În fond indiferent cine l-a omorît pe Greatrex, gîndi Atherton cu voce tare, a avut aceleaşi probleme. Trebuia să aibă haine de protecție dacă nu vroia să bîntuie prin televiziune plin de sînge şi riscînd să fie văzut de cineva. Cum ar fi putut explica asta?

– Spunînd că s-a murdărit cînd a examinat cadavrul, spuse Slider. Este o chestie de finețe psihologică să spui că ai fost primul care a dat peste cadavru. Dacă dai tu alarma, nimeni nu o să creadă că tu ai făcut-o – toată lumea se aşteaptă ca un asasin să fugă cît mai repede de la locul crimei – şi dacă eşti plin de sînge, ai astfel cea mai plauzibilă scuză.

– Dar trebuie să ai foarte mult sînge rece ca să faci asta. Orice asasin obişnuit, chiar şi unul care a pus dinainte totul la cale, are tendința de a fugi şi de a încerca să şteargă orice urmă – vorbeşti despre un tip dibaci, rece, nemilos, care îşi calculează toate şansele. Asta este părerea pe care ți-a lăsat-o Philip Somers?

– Nu, recunoscu Slider. Şi a existat greşeala cu cuţitul. Dacă acesta ar fi fost un om calculat, ar fi profitat de sugestia mea în legătură cu acesta.

Atherton zîmbi.

– Îmi place felul în care vezi tu întotdeauna ambele faţete.

– Un om însă nu trebuie în mod obligatoriu să fie complet consecvent. Un anumit grad de premeditare se poate interfera cu o panică neprevăzută. O fi plănuit el totul dinainte, dar nu s-a gîndit la cît de devastat se va simţi după aceea; s-a agăţat de planul său iniţial fără să fie capabil să-l ajusteze pe parcurs. Şi în mod cert, a înţepenit în faţa uşii, păzind-o şi împiedicînd pe oricine să intre. Nu ţi se pare ciudat să faci aşa ceva?

– Oricum, un autocontrol neobişnuit, insistă Atherton. În sfîrşit, în mod cert, Somers a avut ocazia să o facă şi nici nu a fost nevoit să explice apoi existenţa sîngelui. Dar ce motiv a avut? Îl cunoştea pe Greatrex?

– Din cele spuse de Dorothy Hammond, nu-l voia pe Greatrex în emisiune. Pentru un motiv sau motive necunoscute.

– Mai există apoi sugestia lui Palliser privind implicarea unei femei, spuse Atherton. Dacă Greatrex a fost un afemeiat, ar fi putut exista un număr nedefinit de iubite indignate sau bărbaţi încornoraţi care să-i fi dorit moartea. Haide s-o recunoaştem, oftă Atherton, putea fi absolut oricine.

– Da. Avem cumplit de puţine indicii.

– Cine l-a tîrît pe cine, în ce anume şi de cîte ori? spuse Atherton. În sfîrşit, este prematur încă.

– Exact. Avem cîteva pîrtii pe care să mergem, deci haide să mergem pe ele. Cred că am putea începe cu Palliser. Soţia lui ne-ar putea oferi informaţii interesante, dacă am convinge-o să se destăinuiască.

– O să mă ofer eu, spuse Atherton. Mă pricep cum să le iau pe doamnele în vîrstă. Mă ajută curtoazia mea de modă veche, amestecată cu înfăţişarea de băieţandru arătos. Îtotdeauna vor să mă mîngîie şi să-mi ofere dulciuri.

– Şi am putea merge pe urmele cuţitului sau căuta martori sau aştepta alte probe ale examenului legist. Dacă nu a fost Somers, trebuie să mai existe sînge pe undeva.

– O să apară şi sîngele, spuse Atherton. O să mă ocup eu de o amprentă de toată frumuseţea – a lui Palliser, cu grupa sanguină a lui Greatrex.

Slider ignoră ironia.

– Dacă măcar s-ar fi petrecut într-un loc mai puţin public şi mai discret. Urăsc ideea acelor sute de oameni intrînd şi ieşind şi bîntuind pe acolo. Un loc plăcut, intim, domestic, unde poţi sigila totul ar fi floare la ureche în comparaţie cu ăsta.

– De aceea şi sîntem atît de bine plătiţi, spuse Atherton bine dispus. Mai mănînci ceva?

CAPITOLUL 6

Jucătorii de bridge
din Kensington

Cînd se întoarseră la secție, Norma tocmai îl căuta.

– Au sunat de la laborator, șefu'. Domnul Arceneaux. Vă roagă să- l sunați imediat.

– Chiar acum, mulțumesc.

Norma veni după el în birou.

– Ați avut ceva noroc?

– Am aflat multe lucruri interesante despre Greatrex. El şi Palliser erau prieteni de vreo treizeci de ani, deşi între ei exista multă rivalitate. Palliser nu mi-a spus pentru ce anume s-au certat atunci, dar toate indiciile arată că Greatrex a fost un afemeiat notoriu şi Palliser consideră că ar trebui să ne orientăm spre o femeie. Dar dacă o femeie l-a ucis pe Greatrex, atunci aceasta trebuia să fie înaltă şi puternică – aşa ca tine, de fapt. Ai vreo sugestie?

– Că veni vorba, am, spuse Norma. Am. Mi s-a părut cît se poate de ciudat faptul că singurul oaspete

pe care Fiona Parsons l-a întîmpinat jos, la intrare, a fost Greatrex. Şi după cele spuse de Dorothy Hammond în legătură cu cearta ei cu Somers, am verificat cu redactorul emisiunii şi am aflat că de fapt însăşi Parsons a sugerat includerea lui Greatrex în emisiune. Martin Fletcher, redactorul emisunii, avea îndoieli privind prezenţa lui Greatrex şi a lui Palliser în aceeaşi emisiune, dar ea a reuşit să-l convingă.

– A fost o alegere profitabilă, sublinie Slider. În fond, cei doi purtaseră o polemică în presă exact pe tema acestei emisiuni. Nu era obligatoriu să degenereze în altceva.

– Da, şefu', numai că tot Parsons sugerase subiectul emisiunii. Poate că avea o legătură cu Greatrex şi căuta o ocazie să fie cu el – ce părere ai?

– Dacă avea o legătură cu el, în mod sigur ar fi vrut să fie singură cu el, nu să se vadă cu el într-un loc public ca acesta. În fond cît timp ar fi sperat ea să petreacă împreună în aceste circumstanţe?

– Dar era însurat, spuse Norma şi adăugă, dîndu-şi seama că Slider nu înţelesese:

– Orice femeie care are o legătură secretă cu un bărbat însurat caută orice ocazie să fie cu el, singură sau în public, indiferent cît de puţin. Acestea sînt firimiturile de la masa la care nu ia parte.

Slider se simţi prost că i se adusese aminte de asta şi spuse:

– Chiar dacă avea o legătură cu el, de ce crezi că l-ar fi putut omorî?

– Nu cred asta, spuse ea folosind propriile lui cuvinte, în asemenea situaţii, caut doar anomaliile.

– Şi ai găsit ceva?

– Aşa cred. Parsons spune că se afla în studiou în momentul crimei şi acolo a găsit-o Hammond ca să-i anunţe moartea lui Greatrex, dar după ce am stat de vorbă cu Hammond m-am dus şi am vorbit cu cîţiva

oameni din studiou şi nu există unul care să poată spune cu exactitate unde se afla Parsons într-un anumit moment dat. Şi cînd am vorbit din nou cu Hammond, mi-a spus că a trebuit să o caute peste tot în studiou, pînă să dea de ea.

– Continuă, zise Slider.

Încurajată, se cocoţă pe marginea biroului acestuia.

– Ei bine, şefu', ai văzut studioul: nu este deloc vorba de un spaţiu deschis, puternic iluminat. În mijloc se află decorul, cu masa invitaţilor şi în spate, un fel de ecran. Cineva poate sta în spatele ecranului, fără să fie văzut de ceilalţi din studiou. Şi toate reflectoarele sînt îndreptate asupra decorului, astfel încît toţi ceilalţi se află în întuneric şi umbriţi. Sînt apoi şirurile de scaune pentru spectatori, montate pe schelă – poţi circula chiar sub ele. Apoi există cabina de comandă şi galeria de reflectoare, tot felul de cămăruţe în afara studioului propriu-zis – pentru recuzită, machiaj şi cabine. Ce spun eu este că există nenumărate locuri pentru ca o persoană să poată fi în studiou fără ca cineva s-o vadă. Deci ce altă scuză mai bună, dacă nu eşti acolo tot timpul? Parsons nu poate dovedi că se afla acolo...

– Dar nimeni nu poate dovedi că nu era.

– Exact. Şi toată seara a umblat de colo colo, ceea ce putea fi modul ei de a se asigura că toată lumea a văzut-o prin jur, dar neştiind nimeni exact unde anume se afla într-un anumit moment.

– Asta este tot?

Norma se strîmbă, dînd de înţeles că da.

– Este înaltă şi voinică. Joacă baschet în echipa televiziunii. Şi a insistat să arunce o privire asupra cadavrului, deşi Somers a încercat să o oprească. Poate că voia să se asigure că poliţia nu va găsi nimic suspect la locul crimei.

– Dacă era iubitul ei, de ce să-l fi omorît?

– Motive sînt cîte vrei. Dragoste şi ură, gelozie, frustrare...

Slider zîmbi.

– Ştii că de fapt nu ai nimic, da?

– Tot ce avem noi este nimic, spuse ea înțepată.

– Totuşi, îl ai de partea ta pe Sandal Palliser, care a afirmat că am fi întîlnit-o deja pe ultima fantezie amoroasă a lui Greatrex, ceea ce sugerează că ar fi cineva de la BBC. Este deci foarte posibil să fie Fiona Parsons. Chiar dacă acest lucru nu face din ea o asasină, nu provocăm rău nimănui dacă mai aflăm cîte ceva despre ea. Poate că ne poate ajuta. Deci, te poți duce să stai de vorbă cu ea...

– Mulțumesc, şefu'! Spuse Norma, sărind în picioare.

– ... Cu mare prudență.

– Întotdeauna sînt prudentă, spuse aceasta revoltată.

– Am mai auzit eu asta.

După plecarea Normei, Slider ridică receptorul şi formă un număr.

Tufnell Arceneaux era unul dintre specialiştii laboratorului, al cărui domeniu era hematologia legistă; un om care iubea viața şi care petrecuse împreună cu Slider multe memorabile nopți nebune pe vremea cînd erau amîndoi tineri şi cu sîngele fierbinte.

Receptorul începu să uruie şi Slider îl îndepărtă repede de la ureche.

Vocea lui Tufty era la fel de puternică precum erau şi apetiturile acestuia.

– Bună, Tufty, sînt Bill.

– Bună, bătrîne! Cum o mai duci?

– Simetric, mulțumesc. Dar tu?

– Nu se poate mai rău, mulțumesc de întrebare. De două zile n-am mai văzut patul – ca şi cum mi-ar fi

împrumutat cineva carcasa şi se poartă neatent cu ea.

– Ce ocazie ai sărbătorit?

– A fost ziua pompierilor.

– Acum e?!

– Eu vorbesc despre incendiul acela de la fabrica de îngrăşăminte din Cricklewood, hohoti Tufty triumfător. Mi-am petrecut efectiv ultimele treizeci şi şase de ore identificînd victimele pe baza ţesuturilor. Le-am identificat pe toate, cu excepţia uneia – pe care a trebuit să o trimit mai departe, să fie identificată după dinţi. Totuşi, lăsînd toate astea deoparte am şi ceva veşti bune pentru tine. Vulturul tău, care şi-a tăiat beregata în timp ce se bărbierea...

– Ai reuşit să te mai ocupi şi de el, cu tot ce ai avut pe cap? Sînt impresionat.

– Am avut la dispoziţie o clipă de insomnie. Nu-mi puteam dezamăgi preferatul – ce altceva mai contează, în zilele astea? Tufty chicoti. Oricum, am reuşit să scot ceva de pe portofel – ceva cît se poate de drăguţ – un deget mare. Destul de bun ca să-ţi asigure o identificare, mi-am spus eu. O să-ţi trimit poza amprentei.

– Este extraordinar. Mulţumesc, Tufty. Ah...

– Nu, este în regulă, m-am gîndit la asta. Nu este amprenta cadavrului. Dar mai am ceva pentru tine. Am scos un întreg deget arătător şi un deget mare de pe cartonul acela biblic, pe care mi l-ai trimis...

– Cel cu textul din *Biblie?*

– Exact. Sînt tot felul de urme pe el, dar amprenta unui deget arătător şi a unui deget mare – cu grăsimea obişnuită, fără sînge – au ieşit în evidenţă ca un cadou. Şi după umila mea părere, degetul mare nu este acelaşi cu cel de pe portofel. Problema este că nu aparţine nici cadavrului.

O clipă, Slider rămase pe gînduri.

– Doar un singur deget şi degetul mare?
– Unul singur identificabil.
Slider tăcu din nou, gîndindu-se.
– Asta ne ajută cu ceva? spuse Tufty şuierînd îngrijorat.
– Ca o hernie, spuse Slider. Nu-mi dau seama ce însemnă toate acestea.
– Vrei să spui că înainte nu aveai nici o cheie, iar acum nu ai nici o cheie?
– Totul este etanş.
– Afurisită mai este şi viața asta, nu? Îl compătimi Tufty. Ascultă, în zece minute termin aici. Să te ocupi de muncitori prăjiți la flacără nu prea-ți asigură pofta de mîncare. Ce-ar fi să ne întîlnim undeva, să mîncăm şi să bem ceva, ca să ne omorîm seara? Mîrțoagă bătrînă, ai nevoie să-ți mai ungi osiile.
– Încă nu mi-am revenit din mahmureala de data trecută, spuse Slider, şi au trecut doi ani de atunci.
– Atunci este timpul s-o faci din nou. Voi tipii ăştia introvertiți ruginiți de-a binelea – prea multă gîndire şi prea puțină băutură. Ce zici?
– Zău că mi-ar face plăcere, dar diseară trebuie să mă întîlnesc cu Irene. I-am promis. Vrea să discutăm despre divorț şi tot restul.
– Isuse, spuse Tufty cu respect. Atunci, baftă, bătrîne. Dacă supraviețuieşti, sună-mă şi o să ne întîlnim altă dată.

Atherton avu noroc – o cît se poate de scurtă supraveghere îl recompensă cu imaginea lui Sandal Palliser ieşind singur din casă.
Îl urmări luînd-o în sus spre drumul principal şi făcînd la stînga. Peste cîteva clipe sună la uşă, plin de speranțe. Se înarmase cu o scuză, de care însă nu avu nevoie.
Doamna Palliser nu-şi manifestă nici surpriza şi

nici curiozitatea văzîndu-l, ci îl invită pur şi simplu în casă, păşind în faţa lui, în drum spre bucătărie.

– Sandy tocmai a ieşit, mă şi mir cum de nu v-aţi întîlnit, spuse ea peste umăr. Se întoarce foarte tîrziu. Este seara de bridge cu familia Fraser – locuieşte în Kensington Court, puţin mai sus. Îi cunoaşteţi? Ea semnează rubrica mondenă în nu ştiu ce revistă, iar el scrie piese cărora nimeni nu le poate da de capăt.

Atherton ştia la cine se referă ea.

– Prea bogaţi pentru buzunarul meu. Eu nu sînt decît un amărît de poliţist. Dumneavoastră nu jucaţi bridge?

Femeia se întoarse spre el şi ochii i se încreţiră, amuzaţi.

– Nu joc. Nu-i nimic mai idiot decît un joc de cărţi. Cu excepţia celor care îl joacă. Dar lui Sandy îi face plăcere să fie din cînd în cînd împreună cu cei ca el; iar mie îmi place o seară în care să pot face ce vreau eu.

– Şi ce anume vă place să faceţi? întrebă Atherton ţinîndu-i hangul, ascultător.

– Să rămîn singură în casă cu un tînăr arătos nu poate fi un lucru rău la vîrsta mea. Cu ce să vă servesc? Cu ceai, cafea sau o picătură de ceva?

Glasul ei suna cît se poate de ghiduş. Atherton alese siguranţa şi ceaiul.

– Dacă nu aveţi nimic împotrivă, o să rămînem aici, spuse ea trăgînd un scaun de sub masa de bucătărie. Este singura încăpere încălzită. Cînd Sandy lipseşte, se închide şi centrala termică.

Atherton nu ştia dacă o închidea el sau ea, dacă el era de acord cu sau încuraja ideea de economie. Oricum, bucătăria era primitoare, cu o sobă Aga cu patru ochiuri, stînd în toată splendoarea ei sub coş şi emanînd căldură şi aer cu mirosul prăjiturilor de curînd coapte în cuptor.

În învălmăşeala de lucruri de pe comodă se afla un radiou străvechi, din bachelită, cu tranzistori şi cu un ecran luminos, care vorbea ceva exact sub nivelul înțelegerii; iar o pisică enormă, neagră care stătuse ghemuită arătînd ca o pernă din blană sintetică pe scaunul cu spătar înalt de lîngă maşina de gătit se desfăşură şi sări uşor în jos, apropiindu-se de Atherton şi frecîndu-şi politicos botul de pantalonii acestuia, torcînd ca un mixer.

Nu era deloc greu să stai aici, în această plăcută devălmăşie! Atherton se aşeză în largul lui la masă, cu pisica acum în poala lui, privind-o pe doamna Palliser făcînd un ibric cu ceai şi ungînd cu unt un platou cu felii de pîine de ovăz, decorîndu-le apoi pe fiecare cu cîte o feliuță de brînză. Se simțea absolut confortabil şi în siguranță şi se întrebă dacă Palliser ştia cît era de norocos.

Doamna Palliser aduse totul la masă, se aşeză în diagonală față de el şi puse platoul între ei.

– Serviți-vă, spuse ea. Văd că Gordon vă acceptă. Înseamnă că vă plac pisicile.

– Am şi eu una, spuse el şi-i povesti despre Oedip în timp ce o privea turnînd lapte în două ceşti enorme şi umplîndu-le cu ceai tare, maron-portocaliu, din ceainicul negru, burduhănos, din ceramică. Luă apoi sticla de *Teacher's* pe care o puse alături, deşurubă capacul şi o înclină peste ceaşca lui.

– O să beți puțin, spuse ea, afirmînd mai mult decît întrebînd. Sau îl vreți separat?

– O să-l beau în felul dumneavoastră, spuse el fascinat.

Aceasta turnă fără zgîrcenie în fiecare ceaşcă, înşurubă înapoi căpăcelul şi oftă din rărunchi.

– Ah, spuse ea, ca şi cum Atherton ar fi trecut tocmai cine ştie ce examen, eşti un băiat bun. Noroc!

– Sănătate! se trezi el replicîndu-i. Nu era chiar

rău, de fapt era aproape parfumat; şi cum murea de foame, îi urmă exemplul şi luă o feliuță de pîine de ovăz şi găsi combinația fără cusur. Curînd, cu coatele pe masă, începură să stea de vorbă prieteneşte. Doamna Palliser era fericită să-i satisfacă orice curiozitate.

– La sporovăială mă pricep cel mai bine, spuse ea la un moment dat – şi nu-i fusese deloc greu să canalizeze conversația spre Roger Greatrex, pe care oricum trebuie să-l fi avut în minte tot timpul.

– Sigur, Sandy şi Caroline au ieşit la un moment dat împreună, ştiai asta? îl întrebă ea. Fireşte, înainte de a se fi măritat cu Roger. Apropo, Roger a cunoscut-o de fapt prin Sandy. Este ciudat că m-am gîndit acum la asta, adăugă ea pe gînduri. Niciodată nu ştii cum se sfîrşesc lucrurile. Probabil că aşa a trebuit să fie.

– Uneori aşa s-ar părea, spuse Atherton încurajator.

– Sandy cunoştea familia din copilărie – familia lui Caroline, vreau să zic. Tatăl lui era avocat consultant şi a lucrat pentru bătrînul lord. Aşa i-a cunoscut Sandy pe tineri. Locuiau în apropiere şi obişnuiau să-l invite pe Sandy ca să le iasă numărul, zise ea cu un zîmbet poznaş. Acolo a deprins gustul pentru viața în stil mare şi pentru nobilimea de țară. Eu, spuse ea înălțîndu-şi bărbia, sînt din Deeside. Noi nu ne îndoim în fața nimănui.

– Nu-mi pot imagina să fi avut vreodată nevoie, zise Atherton galant şi aceasta îl răsplăti mai turnîndu-i puțin ceai. Cred că ați avut toată lumea la picioare, continuă Atherton.

Aceasta nu-l contrazise, se uită doar la el cu un zîmbet ciudat şi cu ochii ridați.

– Ei, Sandy a fost un tînăr frumos şi brici de deştept, reluă ea şi tinerilor le plăcea de el, iar bătrînul

lord îl acceptase şi el. Oricum, după venirea lui Sandy la Londra, a venit şi Caroline aici – nu de dragul lui, înțelegi, ci doar pentru puțină schimbare, ca să cunoască lumea şi aşa mai departe. Dar fireşte, ştiindu-l pe Sandy aici şi poate simțindu-se puțin singură, a luat legătura cu el, iar el s-a oferit să-i arate locurile şi un lucru duce la altul şi aşa au început să iasă împreună. Nu ştiu cît de serios a fost din partea ei – fireşte, totul s-a petrecut înainte de apariția mea – dar ştiu că Sandy voia să se căsătorească cu ea. Între timp însă s-a împrietenit cu Roger, i-a făcut acestuia cunoştință cu Caroline şi pînă să se trezească el bine, Roger i-a şi suflat-o.

– Cum s-a întîmplat? întrebă Atherton.

– Ei, Sandy nu a făcut niciodată caz din asta. Nu i-a spus lui Roger cît de mult l-a afectat – ar fi însemnat o victorie pentru acesta. După mine însă, între ei a existat dintotdeauna o stare de tensiune. O rivalitate, ați putea zice. Au fost prieteni pînă la capăt, dar dincolo de asta se urmăreau unul pe celălalt ca două pisici. Poate tocmai de aceea a şi durat atît de mult prietenia lor, adăugă ea dînd uşor din cap. Înțelegi, această pereche pe care o formau avea prea mare importanță pentru ei ca să o strice. Iar Sandy i-a fost întotdeauna devotat lui Caroline. Devotat.

– Nu v-a supărat asta? întrebă Atherton, intrigat de lipsa de ranchiună din glasul ei, cînd o spusese.

– Să mă supere? De ce să mă fi supărat? Cu mine s-a însurat. Şi bănuiesc că bătrînul lord l-a rugat pe Sandy să stea cu ochii pe ea. Biata Caroline nu s-a înhămat la un jug prea uşor. Căsătoria cu Roger nu a fost un picnic – în plus, copilul care nu a ieşit întreg la minte şi după care n-a mai urmat un altul. Aş spune că le-a fost teamă să mai încerce. Nu, pentru nimic în lume n-aş fi schimbat locul cu ea. Sandy însă ar fi ajutat-o oricînd, dacă ar fi avut ocazia. Nu că ea ar fi

spus ceva vreodată. Nu era felul ei să se plîngă şi tocmai de aceea am îndrăgit-o şi mai mult, îţi spun sincer. Cu o singură excepţie...

Se opri, deşi poate doar ca să se concentreze la turnatul ceaiului.

– Vrei o bucăţică din prăjitura mea Dundee?

Atherton acceptă, fiindu-i clar că ei i-ar fi plăcut asta şi o urmări învîrtindu-se prin bucătărie, luînd prăjitura uriaşă, acoperită cu nucă, brînză, un cuţit şi două farfurioare.

Îi tăie o bucată de prăjitură neagră, puse alături o felie de brînză şi i-o întinse, aşteptînd ca acesta să guste şi să se pronunţe.

Era excelentă şi ea zîmbi urmărindu-l, ca şi cum aprecierea lui i-ar fi făcut într-adevăr o nespusă plăcere.

Cînd în sfîrşit se aşeză din nou, Atherton reluă discuţia.

– Deci, ce s-a întîmplat singura dată cînd s-a plîns Caroline?

Îi aruncă o privire rapidă şi se uită apoi în altă parte.

– Ah, asta a fost de mult. Înainte de naşterea copilului. Căsnicia lor scîrţîia şi o vreme Sandy a crezut că se vor despărţi. Caroline voia un copil, înţelegi, familia ei făcea presiuni, iar Roger – poate tocmai ca o sfidare – se încurcase cu tînăra aceea. Întotdeauna a fost el cam uşuratic, dar de data asta era ceva ostentativ. În sfîrşit, a fost singura dată cînd Caroline a cedat nervos şi a plecat de la el, mutîndu-se efectiv într-o pensiune în Earl's Court. Fiind catolică, şocul a fost, cred eu, cu atît mai mare pentru ea. Sandy s-a dus după ea, bineînţeles. Zicea că a găsit-o într-o stare de disperare. Cred că s-a temut că o să facă o prostie. Dar a stat de vorbă cu ea şi cu Roger şi în final s-au împăcat şi totul a fost dat uitării.

Se opri doar cît să ia aer în piept, dar Atherton avu senzația că putea auzi aripile îngerilor bătînd aerul din jurul lor, în acea clipă de tăcere.

– Apoi ea a constatat că era însărcinată.

Se uită la Atherton şi acesta dădu imperceptibil din cap, ca pentru a o încuraja să continue.

Aceasta oftă ca şi cum ar fi primit un răspuns greşit şi-şi privi din nou mîinile.

– Asta a rezolvat totul. Roger a renunțat la tînăra aceea şi totul părea perfect. Apoi s-a născut copilul.

– Adică...

– Băiatul slab de minte, da. I-au spus Jaimie. După asta nu cred că a mai mers vreodată ceva bine între Roger şi Caroline, deşi au salvat întotdeauna aparențele, de altfel singurul lucru posibil, avînd în vedere că nu puteau divorța. Eu cred că era un aranjament convenabil pentru amîndoi să aibă vieți separate. Sandy însă a crezut că Roger se purta rău cu ea.

– Dumneavoastră aveți copii?

– Nu. Nu avem. Am fi vrut, dar... Sandy nu poate.

Ultimele cuvinte fuseseră aproape înghițite, ca şi cum ar fi simțit că nu trebuia să le spună, dar voia totuşi prea mult s-o facă încît să se mai poată opri.

Apoi se uită brusc în ochii lui Atherton şi acesta zări în ochii ei treizeci de ani de tăcută dezamăgire.

– Am însă o groază de nepoți şi de nepoate. Şi am avut o căsnicie fericită, Sandy şi cu mine, spuse ea fără convingere. Ne înțelegem unul pe celălalt. Le are el pe ale lui, dar le am şi eu pe ale mele. Şi nu m-ar părăsi niciodată. Întotdeauna am ştiut asta.

Şi pentru asta trebuia ea să fie atît de recunoscătoare, asta era consolarea ei? se întrebă Atherton.

Se simți enorm, oribil de trist. Casa aceasta dărăpănată, ticsită deveni deodată o metaforă uriaşă, o ocazie neglijată, în inima căreia această femeie diformă pregătea hîrdaie cu mîncare hrănitoare, gus-

toasă – pentru cine? Ar fi vrut să o întrebe, dar nu îndrăzni. Nu credea că ar putea suporta tristețea răspunsului ei, indiferent care ar fi fost acesta.

Se întîlni cu Slider la *White horse*, pentru o rapidă.

– Deci aşa stau lucrurile, spuse el în sfîrşit, după ce-i povesti acestuia totul.

– Cum stau?

– Iată-l pe suspectul nostru. Nu are alibi, are un comportament dubios, nu răspunde la întrebări, ascunde în mod evident ceva – şi are un motiv clar. Aşa cum spune un plantator din sud despre tufele de bougainvillaea, „mi-au acoperit toate jaluzelele".

– Pentru că Greatrex i-a suflat lui Palliser păsărica? spuse Slider descurajant.

Atherton se simți jignit.

– De ce nu? O viață întreagă de disimulare, ascunzîndu-şi gelozia şi suferința, pretinzînd că este prieten cu acest individ jalnic doar ca să nu se arate învins. Văzîndu-l pe Greatrex făcînd pe primadona şi reuşind în viață mai bine ca el, avînd succes în toate exact cu o picătură mai mult decît putea suporta Palliser. Au avut în presă o lungă dispută despre arta modernă, dispută cîştigată de Greatrex.

– Oare?

Atherton se arătă derutat.

– Oare ce?

– Oare Greatrex chiar a cîştigat disputa?

– Bineînțeles, spuse Atherton nerăbdător. Nimeni nu putea lua în serios poziția lui Palliser – toată gogoaşa asta despre elitismul artei şi despre subvențiile acordate artei, care ar trebui cheltuite în scopuri sociale. O chestie de mult răsuflată. Nimeni nu crede cu adevărat în aşa ceva. Probabil că a recurs la acest argument doar ca să se afle de partea opusă a lui Greatrex.

– Aşa crezi?

– Din asta îşi cîştigă existenţa, îi aminti Atherton. Şi tot ce obţine cu asemenea idei nu este decît să piardă cursa, în timp ce Greatrex continuă să fie tipul bine, să rămînă pe primul loc şi să fie în centrul atenţiei. După toate astea se pomeneşte faţă în faţă cu el în această emisiune televizată şi i se umple paharul. Treizeci de ani de resentimente dau pe dinafară şi tipul îi vine de hac.

– Cu un cuţit pe care l-a adus cu el în acest scop?

– În regulă, poate că nu a fost chiar absolut spontan. Dar ştia că o să se afle la aceeaşi masă rotundă cu Greatrex.

– Oare?

– Ah, da. Toată lumea ştia asta, pentru că anunţaseră în emisiunea precedentă invitaţii săptămînii viitoare. Oricum, Palliser ştia. A venit mai devreme sperînd să fie o clipă singur cu Greatrex şi cînd în sfîrşit i s-a ivit ocazia – cînd Greatrex a ieşit din încăpere să se ducă să se machieze, Palliser s-a luat după el.

– L-a momit să intre în toaleta bărbaţilor – oferindu-i probabil dulciuri?

– Probabil că Greatrex a intrat acolo din proprie iniţiativă. În fond nu era esenţial pentru planul lui Palliser să-l omoare neapărat acolo, nu? Oricine l-a omorît, adăugă el văzîndu-l pe Slider gata să obiecteze, este greu de presupus că a ales în mod expres locul.

– Destul de corect. Dr ne întoarcem iar la chestiunea hainelor pătate de sînge, spuse Slider oftînd. I-ai pomenit doamnei Palliser de cuţit?

– Da – nici o reacţie.

– Totuşi este mai bună decît teoria Normei, spuse Slider şi merită să mergem pe pista aceasta. Cum motivul crimei nu a fost jaful, trebuie să fie cineva care l-a cunoscut, ori se pare că Palliser l-a cunoscut cel

mai bine. Trebuie să-l convingem să accepte să-i luăm amprentele. Şi pe Somers. Fie şi numai în scopul eliminării.

– Asta doar dacă-l mai poţi îmbrobodi pe domnul Honeyman. El tot mai vrea să fie vorba de o sinucidere.

– Ah, că veni vorba – m-a sunat Freddie. Avem veşti bune – a găsit contuzii subcutanate pe bărbie şi pe maxilar, inclusiv urma foarte vagă a unui deget în partea dreaptă, sub ureche. Slider îl urmări pe Atherton rumegînd ştirea. Asta, continuă el, susţine varianta asasinului venind în spatele lui, apucîndu-l cu mîna stîngă de sub bărbie...

– Ca să-i dea capul pe spate, completă Atherton şi să-i întindă gîtul.

– Corect. Freddie zice că toate aceste contuzii au fost provocate exact înainte de momentul morţii, de aceea nu s-au extins în sus.

– Ei bine, domnul Honeyman nu mai are ce spune. Felicitări, şefu'. Atherton se uită la ceas. Eu am plecat. Am o întîlnire.

– Ah?

– Nu uita că Sue nu cîntă în *Traviata.*

– Eşti un norocos.

– Unde mănînci în seara aceasta? De ce nu treci pe la noi mai tîrziu?

– Trebuie să mă văd cu Irene.

– Crezi c-o să-ţi dea ceva de mîncare?

– Categoric nu. Slider se cutremură.

– Atunci treci pe la noi. Ascultă, nu trebuie să promiţi nimic. Presupun că nu ştii cît o să stai acolo. Treci pur şi simplu pe la noi, dacă ai chef. O să gătesc ceva care nu se strică stînd, pentru orice eventualitate.

Slider era obosit şi mintea lui era plină de fragmente mici de informaţii care se zbenguiau ca muş-

tele în jurul unui cîine, o stare care nu era ideală pentru o discuție cu viitoarea lui ex-soție. Pe deasupra, urmau să se întîlnească în casa bărbatului pentru care îl părăsise, ceea ce îl făcea să se simtă groaznic şi să vadă roşu înaintea ochilor.

Locuința era spațioasă, încărcată şi ternă, aşa cum era şi Ernie Newman şi împrăştia un miros ciudat pe care nu-l putea identifica, dar care îi amintea în mod deprimant de vizitele la mătuşi, pe vremea cînd era copil – mai ales la mătuşa Celia, adepta feroce a ideii copiilor care trebuie văzuți, dar nu auziți şi care îl obliga întotdeauna să o sărute doar pe el.

Senzația pielii ei şi gustul pudrei *Coty* se întrețeseau în coşmarul care începea cînd tatăl său suna la uşa acesteia.

Soneria de la uşa lui Ernie Newman avea acelaşi sunet ca aceea a mătuşii Celia.

Copiilor li se dăduse voie să rămînă să îl vadă, dar el venise atît de tîrziu încît aceştia fuseseră spălați şi îmbrăcați în pijamale şi îl aşteptau în halate nou-nouțe şi papuci şi aveau aerul unor copane de miel garnisite cu manşetuțe de hîrtie.

Mai ales Matthew era palid din cauza şocului şi după ce se uită la Slider muşcîndu-şi buza de jos, se repezi în brațele acestuia vreme de o agonizantă clipă, şoptindu-i cu înfocare:

– Ah, tată, nu putem merge acasă? Ne-a cumpărat papucii ăştia şi le zice pantofi de interior.

Lui Slider i se strînse inima. Adevărata oroare rezidă tocmai în asemenea lucruri mărunte.

Pe vremea cînd era de vîrsta lui Matthew, avusese o profesoară care îl umpluse de groază pentru că pronunța numele Susan, Siusan.

Nu aveai ce comenta în fața unei asemenea aversiuni. Respectiva persoană putea fi prototipul tuturor virtuților – cauza ei era pierdută.

Kate nu părea afectată, cu toate că pînă şi neostoitul ei entuziasm era mai puțin incendiar.

– La noua mea şcoală nu se studiază Ştiințele Naturii, se plînse ea, ne predau în loc Îngrijirea Pămîntului. Iar Melanie a luat acasă popîndăul, deşi era rîndul meu. Nu este corect.

– Nu i-ai spus nimic învățătoarei? o întrebă Slider.

Pieptul plăpînd al lui Kate se umflă de indignare.

– Nu am putut. Pentru că mami mi-a spus că rîndul meu nu este niciodată. Pentru că el suferă de astm.

Irene surprinse privirea lui Slider şi se arătă indignată.

– Nu-i spune *el* unchiului Ernie, este nepoliticos, îşi mustră ea fiica.

– Nu este unchiul meu, ripostă Kate isteață şi preveni orice altă mustrare apucîndu-l pe Slider de mînă. Tati, vino să-ți arăt camera mea. Am patru noi cai în colecția mea şi o să am o etajeră deasupra patului, ca să mi-i pun acolo pe toți.

Matthew se înroşi şi se uită la ea.

– Taci, şuşoti el. Tata nu vrea să-ți vadă dormitorul.

– Taci tu, îi răspunse ea, evident scoasă din țîțîni. Tati, nu crezi că sînt destul de mare ca să port sutien? Stephanie are sutien, iar Melanie o să capete şi ea unul, săptămîna viitoare.

– Asta trebuie să o întrebi pe mama ta. Cum merge cu şcoala? îl întrebă repede Slider pe Matthew. Te-ai acomodat?

Fiul său îl privi cu ochii tulburi.

– Este în regulă, spuse el prudent. Deşi aş prefera să nu merg cu autobuzul. Dacă aş avea şi eu una, aş putea merge la şcoală cu bicicleta. Sînt numai şase mile.

– Nu pe şosea, Matthew, spuse Irene, intrînd clar pe o cărare pe care mai mersese înainte. Ți-am mai

spus asta. O parte din drum, i se adresă ea lui Slider, trebuie să meargă pe A412. Ştii ce circulaţie este acolo. Este prea periculos.

– Dar ce are autobuzul? întrebă Slider, încercînd să pară detaşat.

Matthew se înroşi din nou şi-şi muşcă buza înainte de a recunoaşte.

– Se iau de mine ceilalţi băieţi.

– De ce?

– Ei spun că poliţiştii sînt lachei fascişti ai forţei de represiune a statului, spuse el cu şi mai multă neplăcere.

Slider era impresionat.

– Folosesc cuvinte mai lungi decît foloseau băieţii cu care aveai de-a face înainte. Poate că ar trebui să-ţi faci studiile în particular.

– Nu glumi, tată, spuse Matthew. Nu putem... Îi aruncă o privire mamei sale, ceea ce dovedea că era pe cale să spună „nu putem merge acasă“, dar se răzgîndi şi spuse:

– Nu mă pot întoarce la vechea mea şcoală?

– Nu Matthew, nu poţi, spuse Irene furioasă şi vreau să încetezi să mai repeţi asta.

„Aş vrea să te pot ajuta, se gîndi Slider cu tristeţe, dar nu pot. Uneori pur şi simplu trebuie să suporţi.“

– O să te obişnuieşti, spuse el, inutil. La început totul îţi pare ciudat. Ai doar răbdare. Matthew îl privi cu reproş mut, exact cum ar fi făcut şi el în aceeaşi situaţie.

După o asemenea pîrjolire sufletească, simţi o adevărată uşurare să rămînă singur cu Irene, chiar dacă asta se petrecea în salonul lui Ernie Newman. Canapelele erau îmbrăcate în brocart alb şi auriu, covorul gros era aproape alb, iar cele cîteva măsuţe aveau blaturile din onix verde cu marginile aurite.

Se uită să vadă cu ce se ocupase Irene înaintea

venirii lui şi văzu pe o măsuţă de lîngă pernele purtînd încă urma trupului, ochelarii de citit ai acesteia aşezaţi pe o carte cu titlul *Metoda Acol şi După,* iar lîngă aceasta, un carnet de stenografie pe care fuseseră luate notiţe cu scrisul mărunt şi îngrijit al lui Irene.

– Ce este metoda Acol? întrebă el şi se abţinu să nu facă o glumă despre controlul naşterilor, care ar fi fost prea aproape de multe susceptibilităţi.

– O metodă de bridge, spuse ea aproape enervată. Irene ştia ce gîndea el despre jocul acesta. Şi o ştii şi tu foarte bine. Îmi îmbunătăţesc tehnica licitaţiei.

– Ai probleme cu el?

– Bineînţeles că nu, spuse ea. Dar oricine se simte frustrat uneori, cînd partenerul ratează un semnal. De fapt, Marilyn zice că soţii nu ar trebui să fie parteneri de joc – dar glumeşte, desigur, adăugă ea repede, temîndu-se poate ca Slider să nu facă vreo aluzie la faptul că nu era soţia lui Ernie Newman.

Acesta însă, impresionat de izbucnirea ei, spuse:

– Ce mai face mama ta? S-a operat?

Irene îl privi uşurată şi recunoscătoare.

– Nu, doctorii spun că s-ar putea să nu fie cazul, încă. Se simte mult mai bine de cînd i-au schimbat tratamentul.

– Bine, spuse Slider, dînd din cap, încurajator.

– A întrebat de tine, adăugă Irene, amabilitate contra amabilitate.

– Transmite-i toată dragostea mea, cînd mai vorbeşti cu ea. Dacă, bineînţeles, consideri tu că este cazul.

– Fireşte. O să fie încîntată să afle că te-am văzut. Şi mie îmi pare bine că te văd, adăugă ea în şoaptă, privindu-l aproape cu dor.

Îi întîlni privirile vreme de o agonizantă clipă şi citi în ele aceeaşi expresie de stînjeneală ca şi în ochii copiilor.

Nici ea nu se afla aici acasă la ea; Slider se gîndi să pună pariu că îl va întreba şi ea dacă nu s-ar putea întoarce cu toţii acasă.

Şi era un scenariu tentant, asta era chestia cea mai afurisită. Întotdeauna înclini să alegi ce îţi este familiar, oricît de mult te-ar fi dezamăgit, decît să treci prin suferinţele schimbării, în speranţa că va urma ceva mai bun. Inerţia este cel mai bun prieten al unei căsnicii.

Cuvintele rămaseră agăţate în aer nerostite – oare nu am putea uita tot ce s-a întîmplat de-a lungul anului trecut şi să ne întoarcem înapoi, să ne scufundăm din nou în lîncezeala noastră intimă – în fond nu a fost chiar aşa de rău, nu?

Slider îşi încordă muşchii. Iată-l ajuns şi aici, îşi spuse el – şi îşi aminti că ar trebui să impulsioneze puţin lucrurile, în ipoteza că s-ar întoarce contribuabilul, dacă nu de altceva.

Era destul de neplăcut să-şi vadă soţia în casa lui Ernie, dar prezenţa lui Ernie ar fi intolerabilă. Exista în el – date fiind circumstanţele – o anumită sămînţă de furie posesivă, cu care nu voia să se confrunte. Îşi întări inima în faţa singurătăţii ei.

Arăta atît de micuţă, înconjurată de mobilierul ticsit al lui Ernie.

– Deci ai vrut să discutăm despre divorţ?

Irene îşi muşcă buza de jos, semănînd o clipă absurd de mult cu Matthew, un alt lucru la care nu voia să se gîndească.

– Aş fi preferat să nu trebuiască să o fac, dar lucrurile trebuie clarificate. Întrebarea mea este dacă intenţionezi să te opui. Înţelegi, am putea ajunge la o înţelegere între noi, apoi să vorbim cu un avocat care să se ocupe de hîrtii şi astfel să rezolvăm totul în cei mai prieteneşti termeni cu putinţă. Presupun că ultimul lucru pe care ni-l dorim amîndoi este ca totul să

ia o întorsătură urîtă – mai ales în ce-i priveşte pe copii. Ar fi groaznic pentru ei dacă ne-am certa.

– Să ne certăm?

Slider era aproape amuzat de limbajul ei impropriu.

– Mă rog, pentru bani şi lucruri. Vreau să spun că ai fost atît de bun în toată povestea aceasta – efectiv n-am cuvinte să-ţi spun cît îţi sînt de recunoscătoare pentru modul în care ai reacţionat... Mă simt atît de vinovată şi nu vreau decît ca totul să decurgă cît mai uşor cu putinţă, pentru toţi.

Trebuia să o ajute să se simtă uşurată. Vinovăţia ei îi amintea prea mult de propria lui vinovăţie.

– Asta vreau şi eu, spuse el liniştitor. Şi bineînţeles că nu mă voi împotrivi divorţului, atîta vreme cît putem ajunge la o înţelegere convenabilă pentru amîndoi.

– Ah, nu am de gînd să-ţi cer nimic pentru mine, îi promise ea grăbită. Vreau să fiu corectă. Iar tu poţi vedea copiii ori de cîte ori vrei. Nu există absolut nici o problemă din punctul acesta de vedere. Ernie este de acord cu mine. Singura problemă este doar stabilirea părintelui la care vor sta copiii.

– Sînt sigur că putem ajunge la un aranjament fără să ne certăm, spuse el. În fond, întotdeauna există greşeli de ambele părţi. O căsnicie nu se strică numai şi numai din vina unuia singur.

Umerii lui Irene se prăbuşiră într-un exagerat gest de uşurare, al cărui scop era să ascundă adevărata ei uşurare că el nu avea de gînd să se răzbune.

– Ai fost întotdeauna un om corect, Bill. Este una din marile tale calităţi. Uneori mă enerva faptul că tu vedeai întotdeauna ambele părţi ale unei dispute, dar acum...

Se uita la el tot mai topită şiariciul de vinovăţie pe care stătea devenea tot mai ţepos cu fiecare clipă. Nu voia să-i întîlnească privirile de teamă să nu-şi dea

drumul şi să spună ce n-ar fi vrut. Era mama copiilor lui, se trezise alături de ea în fiecare dimineaţă vreme de paisprezece ani şi chiar şi azi ar fi putut intra în dormitorul ei, acum străin pentru el şi să spună exact unde îşi pusese Irene fiecare articol de îmbrăcăminte.

Era ca o brioşă umplută cu cunoaştere, care să fie înghiţită dintr-o singură îmbucătură.

– Lucrez la un caz greu, o crimă, spuse el.

– Arăţi ca şi cum n-ai mînca suficient, spuse ea.

Cel mai evaziv şi lipsit de orice implicare schimb de cuvinte, îşi spuse Slider. Se întrebă ce făcea Joanna în clipa aceea.

CAPITOLUL 7

Insomnii

Fiona Parsons locuia în Chiswick, în acea stranie încrengătură de străduțe dintre drumul principal Chiswick şi rîu, unde se băteau ca să fie cît mai aproape de fabuloasele proprietăți din Strand on the Green conace georgiene, căsuțe victoriene şi vilişoare edwardiene, aparținînd funcționarilor.

Domnişoara Parsons locuia la etajul de sus al unei clădiri victoriene cu două nivele care fuseseră aproape separate de către proprietarul care locuia la parter. Această aproape separare crease două apartamente distincte, dar nu despărțite, ceea ce însemnă că atunci cînd Norma sună la intrare, proprietarul – un intelectual din lumea presei, înalt, cu trăsături nedefinite, stîngaci, cu o claie de păr şi pe care în mod inevitabil îl chema John – fu acela care deschise uşa spre gang şi miros de lapte prins, iar cînd fu întrebat de domnişoara Parsons, acesta strigă în sus, ca un soț, spre casa scării pustie şi lustruită: „Fee, draga mea, este pentru tine!".

Vocea Fionei Parsons pluti înapoi neinteligibilă, de undeva de deasupra, la care John zîmbi oarecum tîmp, dar binevoitor şi spuse:

– Este sus. Cel mai bine ar fi să urcaţi.

Norma fu de aceeaşi părere, dar abia urcase prima treaptă cînd John, după un moment de reflecţie, spuse:

– Nu este groaznic, teribil de groaznic, ce s-a întîmplat cu bietul Roger?! L-aţi cunoscut? Ah, pur şi simplu nu mi-a venit să cred cînd mi-a spus ea. Biata, biata Fiona! Iar ea efectiv se afla acolo, sărmana fată! Nu-mi vine să cred că cineva ar putea fi în stare de aşa ceva. Ce om drăguţ!

– Da, spuse Norma înţelegătoare, continuînd să urce.

– De atunci nu a mai fost la slujbă, strigă acesta în urma ei. Lucrul ăsta i-a distrus complet viaţa.

Sus, transformarea purta amprenta amatorismului şi al arbitrarului, ceea ce însemna că în timp ce tencuiala pictată a elaboratelor cornişe fusese meticulos rîcîită, curăţată şi restaurată în toată măreţia ei ornamentală, de tavan atîrnau fire electrice la vedere, iar prizele zăceau pe jos, aşteptînd să fie îngropate în pereţi; uşile frumoase, cu tăblii, fuseseră curăţate pînă la lemn, dar feroneria nu fusese înlocuită, ceea ce însemna că nu puteau fi închise; toate duşumelele fuseseră completate, raşchetate şi lustruite, dar uşa de la bucătărie stătea rezemată de peretele din hol, iar fereastra holului avea geamul spart.

În timp ce Norma trăgea repede cu coada ochiului în camere, dinspre baie apăru Fiona Parsons, înfăşurată frumos într-un halat de baie pufos şi cu părul într-un prosop făcut turban.

Arăta, se gîndi Norma iritată, senzaţional, în ciuda – sau poate tocmai din cauza – cearcănelor întunecate de sub ochi. Era genul de [illegible]icîndu-se din

cadă arată întotdeauna ca Afrodita şi nu ca o curcă udă, ca restul omenirii; care goală şi unsă cu frişcă arăta ca o zeiță a sexului şi nu ca o smochină încrețită.

Cînd o văzu pe Norma, gura i se curbă în jos.

– Ah...!

– Scuzați-mă, dar mi s-a spus să urc.

– Ăsta este John – un caz fără speranță! Soneria de la uşa mea nu merge niciodată. Ştii, locuiesc aici de aproape un an şi tot pe un singur ochi de aragaz gătesc. Problema este că nu cheamă niciodată pe nimeni. Insistă să facă totul singur, între timp scriindu-şi şi scenariile acelea stupide. Mai bine n-aş fi acceptat niciodată să vin aici. Sigur, casa o să fie superbă cînd o să fie gata şi îmi ia doar jumătate de chirie, dar uneori parcă aş prefera să plătesc chiria întreagă şi să am şi eu puțină intimitate. Bei o cafea?

– Dacă nu-ți dă prea multă bătaie de cap.

– Ah, nu, am un ibric electric. Tocmai îmi făceam mie una.

O porni spre bucătărie şi Norma o urmă.

– Nu gătesc cine ştie ce, recunosc. Mănînc mai mult în oraş. Uneori însă mi-ar face plăcere să primesc... Se opri derutată şi-şi făcu de lucru, cu spatele la Norma, pregătind cafeaua cu mult zgomot.

– Proprietarul tău pare să-l fi cunoscut pe Robert Greatrex, spuse Norma.

– John? spuse ea cu inutilă nepăsare. Păi toată lumea îl cunoştea. John a fost producător TV înainte de a deveni scenarist independent.

– Părerea mea e că l-a cunoscut mai îndeaproape, spuse Norma. A fost aici, nu-i aşa?

Fiona se întoarse şi în ochi i se citea nervozitatea, în timp ce spuse pe un ton aproape ridicat:

– De ce zici asta?

Sunase impresionant de patetic.

– Ai fotografia lui pe noptieră.

Ochii i se umplură alarmant cu lacrimi.

– Ah, Doamne... ah, Doamne!

Pînă la urmă făcu Norma cafeaua şi cînd aduse în salon cele două ceşti, Fiona Parsons îşi recăpătase deja controlul şi stătea pe canapea cu picioarele sub ea, dispusă să vorbească, alături de un mic morman de şerveţele ude.

– Dar cum ai ghicit? Şi eu care crezusem că eram discretă.

– De fapt m-am gîndit că s-ar fi putut. Tu ai fost cea care ai insistat să apară în emisiune; şi ai coborît să-l întîmpini personal.

– Dar fac asta cu majoritatea invitaţilor. Împart cu Phil toate aceste obligaţii.

– Nu şi în seara aceea. Atunci l-ai întîmpinat numai şi numai pe el. Iar el venise mai devreme. Ceva cît se poate de neobişnuit, după cîte am auzit.

Fiona oftă.

– Da. Într-adevăr eu l-am convins pe Martin că ar trebui să-l avem pe Roger în emisiune – nu că avea cine şite ce nevoie să fie convins, Roger fiind întotdeauna o achiziţie valoroasă – dar Martin voia să abordeze subiectul mai mult din punctul de vedere al guvernanţilor. Şi a obiectat că l-am mai avut invitat pe Roger în urmă doar cu cîteva săptămîni – deşi de fapt trecuseră opt săptămîni, dar tot era destul de devreme – aşa încît am subliniat faptul că Roger şi Sandal avuseseră de curînd o dispută în presă, deci ar trebui să-i invităm pe amîndoi. Am spus că fără ei nu am putea avea o adevărată dezbatere despre fondurile alocate artei şi în final a fost de acord şi asta fost.

– Totuşi, de ce ai ţinut atît de mult să-l ai pe Roger în emisiune?

– Era o ocazie să-l văd, spuse ea şi oftă din nou.

De săptămîni de zile nu am mai fost o clipă cu el şi de zile întregi abia dacă am mai putut sta de vorbă. Era atît de greu să ne găsim timp să fim împreună, amîndoi fiind atît de ocupaţi, aşa că mi s-a părut o ocazie prea bună ca să o ratez.

– Ai aranjat tot programul acela doar ca să fii cîteva minute cu el?

Fiona se înroşi.

– Ah, ştiu că sună groaznic şi atît de adolescentin, dar efectiv simţeam nevoia să fiu cu el. Nu ai fost niciodată îndrăgostită?

– Ba da.

Fiona îi studie chipul ca şi cum ar fi vrut să se convingă de adevărul afirmaţiei după care, mulţumită se pare, spuse:

– Ei bine, atunci înseamnă că ştii.

– De cîtă vreme eraţi împreună?

– De un an, răspunse ea cu oarecare mîndrie, ca şi cum durata legăturii lor îi conferea acesteia legitimitate. Mă rog, continuă ea, îl cunosc de secole, dar abia de un an ne-am... ne-am îndrăgostit.

Se uită sfidător la Norma, ca şi cum aceasta i-ar fi putut contesta afirmaţia.

Norma spuse, îndatoritoare:

– Te iubea?

– Urma să ne căsătorim.

Norma simţi cum o cuprinde tristeţea. Mai auzise ea şi altădată povestea asta enervantă.

– Dar era căsătorit.

– Da, dar nu o iubea. De fapt, între ei se terminase totul – de ani de zile. Era doar o căsătorie de formă. Nici nu mai dormeau împreună.

– Deci soţia lui ştia despre tine?

– Mă rog... nu. Roger i-a ascuns totul. Vreau să spun că intenţiona să-i spună, dar aştepta momentul potrivit. Înţelegi, totul era pe numele ei – casa şi tot

restul – iar dacă ea voia să se răzbune, îi putea face viața foarte grea.

„Ca şi tine", îşi spuse Norma, mirîndu-se o dată în plus de prostia fără margini pînă şi a celor mai inteligente femei, cînd este vorba de dragoste.

– Iar între timp, ori de cîte ori îşi găsea el o fereastră, vă culcați împreună.

Regretă imediat cuvintele care-i ieşiseră din gură, pentru că nu voia să o îndepărteze de ea.

– Presupun că ține de meseria ta să arunci cea mai proastă lumină asupra lucrurilor, spuse domnişoara Parsons cu demnitate, dar te pot asigura că Roger şi cu mine ne iubeam şi urma să ne căsătorim. Doar că...

– Da?

Fiona ezită, în mod clar nedorind să strice imaginea creată de ea.

– Ne era greu să ne găsim timp să fim împreună... spuse ea, ca şi cum acesta ar fi fost doar începutul unei propoziții.

O termină Norma în locul ei.

– Iar în ultima vreme devenise şi mai greu?

– Da.

– Începuseşi să te întrebi dacă nu cumva te evita?

– Da. Nu! În sfîrşit, da. Începusem să mă întreb dacă nu cumva el se mai răcise un pic.

– Dacă nu cumva se întîlnea cu alte femei.

– Nu ar fi făcut asta. Mă iubea. Dar... mă întrebam într-adevăr dacă nu se gîndise să renunțe la căsătoria cu mine. Nu-i plăcea să discute chestiunea aceasta. Uneori, cînd aduceam vorba, se enerva. Îl apuca furia. Spunea că era păcat să stricăm clipele petrecute împreună certîndu-ne pe tema asta şi cred că aşa era, dar cînd vedeam că încerca să evite subiectul, nu mă mai puteam gîndi decît la asta.

Norma dădu din cap, încurajator.

– La început a fost minunat. Venea aici – John a fost extraordinar de înțelegător – şi era formidabil, era un amant nemaipomenit, apoi mergeam la restaurant – există multe restaurante grozave în Chiswick – şi vorbeam despre unde o să locuim cînd o să ne căsătorim şi despre ce vom face, după care ne întorceam înapoi aici şi rămînea cu mine pînă tîrziu, uneori chiar toată noaptea. În urmă cu vreo trei săptămîni, ne-am certat groaznic, spuse Fiona oftînd. Eu voiam să plecăm undeva împreună, în vacanță. De mult tot pomeneam eu despre asta, iar cum el nu spunea nici da nici nu, am presupus că era în regulă şi am luat pliante şi totul şi cînd i le-am arătat şi am încercat să-l fac să cadă de acord asupra unei date, mi-a spus că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Iar eu am izbucnit şi i-am spus tot ce țineam în mine de atîta timp şi ne-am certat... şi...

– După care nu te-ai mai văzut cu el, iar el nu era de găsit la telefon şi ți-a fost teamă că avea de gînd să o rupă cu tine. Ți-ai spus atunci că dacă va fi invitat la emisiune va trebui să vină şi vei avea ocazia să discuți cu el, termină Norma ideea în locul ei. Fiona, stînjenită şi arătînd mult mai tînără decît vîrsta ei, dădu din cap.

– Sună cumplit, nu? spuse ea încet.

– Cu toate am trecut prin asta, spuse Norma tristă. Spune-mi deci ce s-a întîmplat în seara aceea.

– L-am rugat să vină mai devreme şi am fost atît de fericită cînd a apărut. Am urcat împreună în salonul verde şi cum am ajuns acolo şi am închis uşa, a început să mă sărute. Am vrut să vorbesc cu el, dar mă împiedica sărutîndu-mă şi spunîndu-mi „în seara asta nu vorbim nimic, da? Să fim doar fericiți, aşa cum eram înainte". Mi-a spus apoi „Mi-a fost dor de tine, draga mea Fee. Haide să nu uităm seara asta".

– Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

– Nu ştiu. Nu am vrut să mă gîndesc. Suna atît de definitiv, încît m-am gîndit că poate voia să mă părăsească, spuse aceasta ridicînd spre Norma ochii îngroziţi. Doar nu crezi că avea de gînd să se sinucidă şi înţelegea că aceasta ar fi fost ultima noastră întîlnire?

– Nu, nu cred că asta a vrut să spună.

Vocea îngrozită se auzi ca un murmur.

– Nu a fost sinucidere?

– Nu cred. Tu crezi?

– Nu am vrut să fie, spuse ea abia auzindu-se. Dar dacă nu a fost... cine l-ar fi putut omorî?

– Speram că o să-mi poţi spune tu, răspunse Norma cu umor macabru.

– Doar nu crezi... că eu am făcut asta? izbucni Fiona. Nu poţi crede asta! Nu am fost eu. Nu aş fi putut! De ce s-o fi făcut?

– Era o cale de a-l opri să te părăsească. În fond, în felul acesta nu ar mai fi aparţinut niciodată unei alte femei. Dacă nu ai fost prima lui iubire, puteai cel puţin să fii ultima.

Fiona Parsons nu izbucni în lacrimi şi Norma o plăcu şi mai mult pentru asta. Părea mai curînd derutată în faţa acestei acuzaţii.

– Dar eu n-aş fi putut niciodată face asta. Oricît de furioasă aş fi fost pe el.

– Dar erai furioasă?

– Presupun... da, eram, în sinea mea. Mă trata ca pe un obiect. Vreau să spun că îmi plăcea cum făceam dragoste împreună, dar nu mă lăsa niciodată să vorbesc. Nu discuta nimic cu mine. Nu mă trata ca pe un adult.

– Deci unde te aflai între ora şapte şi şapte douăzeci? Unde te aflai în intervalul de timp în care Roger Greatrex părăsise salonul verde ca să se ducă la cabina de machiaj, unde însă nu a mai ajuns?

Fiona continua să o privească lung, creierul ei muncind în spatele ochilor imobili.

– Crezi că...? Ah, dar este absurd!

– Unde erai? insistă Norma.

– Păi, cu el, fireşte.

Norma fu prinsă pe picior greşit, dar îşi reveni repede.

– Fireşte. Dar unde anume?

Fiona se înroşi toată.

– În magazia de recuzită de la etajul patru. Aveam cheia şi înăuntru exista o banchetă. I-am spus că îl aştept acolo. El le-a spus celorlalţi că se duce singur la cabina de machiaj, dar în loc să urce acolo, a venit la mine.

– Deci făceai dragoste cu el pe o banchetă în magazia de recuzită în timp ce Philip Somers răscolea clădirea după el şi nu ţi-a trecut niciodată prin cap să ne spui asta?

– Nu... nu puteam... Nu voiam să...

– Unde se află această cameră cu recuzită?

– La stînga, imediat după scara spre etajul cinci. Adică la stînga, după ce ieşi din salonul verde şi treci de scări. După...

– După toaleta bărbaţilor, unde a fost găsit.

Fiona dădu din cap, încet.

– Haide să stabilim cîteva lucruri, atunci. Cînd te-ai întîlnit cu el? Şi cînd v-aţi despărţit?

– Nu ştiu exact. Cînd am ieşit din salonul verde m-am dus direct în camera de recuzită unde a apărut şi el, cîteva minute mai tîrziu. Am făcut dragoste şi el a plecat imediat. Am vrut să stăm de vorbă, dar el a zîmbit şi şi-a pus degetul pe buzele mele – aşa, ca să mă oprească – şi a plecat. Şi asta a fost ultima oară cînd l-am văzut, spuse Fiona luptîndu-se cu lacrimile.

– Deci cît timp aţi făcut dragoste? Zece minute? Cincisprezece?

– Nu ştiu. Cît poate să dureze?

Norma nu răspunse, de teamă să nu facă o gafă ireparabilă. Era clar că domnişoara Parsons nu avea de gînd să-şi măsoare iubitul cu ceasul, dar Norma putea paria că numai jena o făcea pe Fiona să rămînă evazivă.

– Cînd ai ieşit din magazia de recuzită, l-ai văzut în zonă?

– Nu. Culoarul era pustiu.

– Şi ai luat-o...

– În jos pe scara cinci, la toaleta pentru femei de acolo, după care m-am întors în studiou. M-am învîrtit încolo şi încoace prin studiou, continuă ea muşcîndu-şi buza ca să nu tremure, pentru ca nimeni să nu ştie exact unde fusesem. Şi pentru că nu voiam să vorbesc cu nimeni. eram prea întoarsă pe dos.

– Îmi închipui, spuse Norma. Apoi, amintindu-şi ultimele instrucţiuni ale lui Slider înainte de a pleca de la secţie, o întrebă:

– Ce fel de anticoncepţionale foloseşti?

Fiona se înroşi, furioasă.

– Crezi că şi asta este treaba ta?

– Crede-mă, este important. Nu te întreb doar din curiozitate. Ce foloseaţi, tu şi Roger?

– Folosesc pilula, spuse aceasta.

– În ciuda faptului că el era steril?

– Nu era, spuse Fiona indignată, ca şi cum ar fi fost vorba de o insultă.

– Unul din prietenii lui buni spune că era steril, că el şi soţia lui nu puteau avea copii.

– Nu au avut copii, spuse Fiona – era clar că nu ştia nimic despre Jamie – sau nu ştia că Norma ştia – pentru că nu a vrut el să aibă. Aşa mi-a spus. Mi-a spus că soţia lui şi-a dorit întotdeauna o familie, dar el ura ideea asta, aşa că îşi lua măsuri de precauţie.

– Aşa ţi-a spus el, dar nu ştii sigur?

– De ce m-ar fi mințit? întrebă ea pur şi simplu. De fapt, la început foloseam prezervative, dar îi displăceau atît de mult, încît m-a obligat să trec la pilule. Dacă ar fi fost steril, de ce nu mi-ar fi spus-o?

Din mîndrie, se gîndi Norma; dar poate că Fiona avea totuşi dreptate. Poate că Greatrex nu o mințise. Poate că Palliser ştia greşit. Poate că nici nu era chiar atît de important – doar că şeful îi spuse să întrebe asta, iar de obicei acesta avea motivele lui.

– Da, spuse Norma într-un tîrziu, şeful meu nu o să fie fericit că ai ascuns atîtea fapte. Ne-ai făcut să pierdem o groază de timp.

– Nu puteam vorbi despre asta. Este ceva prea important pentru mine ca să vă văd scormonind ca profanatorii de cimitire. Ştiam că o să faceți ca totul să pară sordid. Ochii i se umplură din nou cu lacrimi.

Norma o întrebă brusc:

– În copilărie ai făcut parte din clubul cercetaşelor?

– Da. De ce? Surpriza întrebării avu ca efect stăvilirea lacrimilor.

– M-am gîndit doar că ai fi putut face parte, spuse Norma scurt. Începuse să-i displacă domnişoara Ochi-Uimiți-Parsons.

McLaren băgă capul pe uşă.

– M-ai chemat şefu'?

Slider îşi ridică privirile.

– De ce să te fi chemat „şefu'"? Eu sînt şefu'. McLaren nu făcu ochii mari auzind gluma, deşi nici mult nu mai avea.

– Ce este cu nota asta de pe biroul meu? Nu o pot citi. Cînd o să învățați să scrieți citeț?

– Am fost victimele sistemului de învățămînt, şefu', răspunse McLaren ca şi cum ar fi cerut într-o doară o ceaşcă de ceai. Studie nota lăsată de el cu încruntată concentrare.

– Ah, da, este vorba de lista spectatorilor. Poate că nu este nimic, dar există o discrepanță între numele pe care au fost trimise biletele şi numele luate de noi în salonul de oaspeți.

– Îmi închipui că au fost cîțiva care nu s-au prezentat.

– Au fost opt. Dar este vorba de altceva. Este vorba de un bilet trimis de pe numele James Davies, scris cu „ies", dar numele dat de acesta în salonul de oaspeți a fost John Davis, scris cu „is".

– Poate că este o greşeală. Cine l-a înregistrat.

– Încă nu am aflat. Nu recunosc scrisul şi se aflau mulți acolo. dar o să dau tema serviciului special care se ocupă de asta.

– Oricine ar fi fost acela, poate că a înțeles greşit sau l-a înțeles bine, dar l-a scris prost. Se mai întîmplă.

– Da. Totuşi... spuse McLaren plin de speranță.

– Fireşte, controlează. Sub piatra neîntoarsă se adăposteşte muşchiul, spuse Slider. Echipa care se ocupă cu cercetările a avut ceva noroc?

– Nu, şefu'. Dar mai au de căutat în lăzile mari de gunoi de afară.

– Ce bucurie! Există ceva martori?

– Este greu de aflat cine se găsea de fapt în clădire în momentul acela. Mă bucur că nu sînt eu şeful pazei lor.

– Cred că ar trebui să recurgem şi la alte mijloace.

– La televiziune? La emisiunea „Atenție la crime"?

– Cred că este prematur pentru aşa ceva. Oricum, nu m-am gîndit la ceva atît de extins. Mi-ar plăcea să trec în revistă fiecare angajat al BBC-ului, dar asta iese din discuție, atît din punct de vedere al timpului cît şi al cheltuielilor.

– Să afişăm atunci un anunț la recepție?

– Da, spuse Slider. Ar fi cel mai bun lucru. Pro-

blema este doar să-l convingem pe Honeyman să fie de acord. Îndată ce cazul devine public, începe să meargă cronometrul şi activitatea ta se află în centrul atenţiei tuturor. Oricum, vezi ce este cu Davis acela. Şi că veni vorba, Somers şi Palliser ar trebui amîndoi să vină să le luăm amprentele. Spune-le celor de acolo să mă anunţe de îndată ce sosesc.

– S-a făcut.

– Este clar, şi-a imaginat că spunîndu-mi se scoate din discuţie, zise Norma în sala de mese, aplecată peste ceaşca cu ceai, încercînd parcă să-l convingă. Totuşi, continuă ea, putea să o facă. Citind printre rînduri, ceea ce urmărise Greatrex în seara aceea era doar un regulat rapid, fără implicaţii prea mari. Este vorba de cîteva minute, cel mult zece. Şi tot îi mai rămînea timp să-l omoare şi apoi să se aranjeze.

– Inidferent cine l-a omorît, spuse Slider nepărtinitor, a făcut- o după ce acesta a plecat de lîngă ea, aşa că trebuia să mai fi rămas timp pentru asta.

– Corect, şefu'. Şi stăteam şi mă gîndeam: ce face oare un bărbat, după ce a terminat de făcut dragoste?

Slider cumpăni.

– Se duce acasă la nevastă?

– Foarte amuzant, spuse Norma înţepată. Se duce să facă pipi, nu-i aşa? Este cel mai firesc lucru din lume. Greatrex o călăreşte, îşi ia la revedere, apoi se îndreaptă spre cabina de machiaj, oprindu-se, în drum, la toaletă. Acest lucru explică ce căuta el acolo şi nu la toaleta de sus, de lîngă cabina de machiaj. Iar Parsons furioasă că a fost tratată ca un substitut al doamnei Palmer, vine după el şi-l termină. Este cît se poate de logic, nu?

– Pînă acum.

– Iar ea recunoaşte că şi-a pierdut în mod deli-

berat urma în studiou. Deci nu are nici un alibi, dar a avut un motiv, iar noi ştim că se afla în apropierea lui. O fată înaltă, voinică, jucătoare de baschet, îi reaminti ea.

– Da, spuse Slider. Dar tu vorbeşti despre o pornire de moment, nu de ceva mocnit...

– De amîndouă. Furia clocotea în ea de săptămîni întregi.

– Dar ar fi trebuit să-şi aducă cuțitul cu ea. Asta înseamnă un plan.

Norma se aplecă atît de aprinsă spre el, încît vreo două trei persoane din încăpere îşi întoarseră în mod ostentativ privirile de la ei, în cazul în care ar fi fost vorba de cine ştie ce întîlnire amoroasă.

– M-am gîndit şi eu la asta şi mi s-a părut cît se poate de plauzibil. Cuțitul s-ar fi putut afla deja în cabina cu recuzită unde s-au tăvălit ei. Sau l-ar fi putut lua din orice magazie. Doar a început să lucreze la televiziune ca achizitor de recuzită – atunci cine ar fi putut fi mai în materie decît ea? Şi locurile astea sînt pline cu tot ce vrei – niciodată nu ştii peste ce poți da în ele. Şi nu sînt încuiate – oricine poate intra acolo.

– Aş fi vrut să nu fi spus asta, se lamentă Slider. Acum cineva trebuie să verifice dacă lipseşte sau nu un asemenea cuțit.

Normei îi căzu puțin fața, cînd îşi dădu seama ce muncă o aştepta.

– Mă îndoiesc că cineva ar spune vreodată în mod categoric că lipseşte, zise ea. Chiar dacă cineva ştie ce ar trebui să se găsească acolo, nu ar fi în stare să spună ce nu s-a aflat niciodată.

– Îți înțeleg ideea. Dar cum rămîne cu sîngele?

– M-am gîndit şi la asta – chiar trebuia să fie aşa de mult? Să stai în spatele lui, să-ți petreci mîna pe după el şi să faci o tăietură rapidă, puternică – mă întreb dacă poți avea astfel mai mult decît puțin sînge

pe mîini? Nu uita că avea mîneci trei-sferturi. Şi singură a spus că s-a dus la toaletă înainte de a intra în studiou – poate că s-a spălat acolo şi s-a uitat să nu aibă vreo pată pe undeva.

Slider oftă.

– Este totul foarte plauzibil, dar ştii foarte bine că asta nu ajunge, da? Avem nevoie de dovezi.

– Da, şefu'. O să încep să verific magaziile de recuzită, în căutarea cuțitului. Şi i-am putea cere ceasul şi brățara – chiar dacă le-a spălat, pe la îmbinări tot am mai putea găsi urme.

– Posibil. În regulă, poți să i le ceri.

– Mulțumesc şefu'. Sări în sus plină de elan, dar apoi îşi aminti de ceva.

– Apropo, de ce mi-ai cerut să o întreb dacă Greatrex era steril?

– Ah, a fost doar o meandră pe care am rătăcit puțin. Poate că nu duce nicăieri.

– Nu contează, spuse Norma încurajator, poate că tot vom găsi un martor.

Palliser nu-şi făcu apariția, dar veni Somers, arătînd mai bolnav ca oricînd, lăsînd să i se ia amprentele şi privind această operație ca şi cum ar fi fost vorba de altcineva.

Slider profită de ocazie ca să-l întrebe mai detaliat unde fusese în căutarea lui Greatrex şi dacă se întîlnise cu cineva în drum, dar acesta nu-l ajută prea mult, părînd să se afle într-o stare de şoc şi mai puternică decît fusese în seara în discuție.

Slider îl conduse spre ieşire. Nicholls, sergentul de serviciu la intrare, îi făcu loc lui Slider în spatele pupitrului şi-i spuse:

– Pe tipul ăsta... îl cunosc de undeva. Cum îl cheamă?

– Somers, spuse Slider, oprindu-se să se uite cu

interes la Nicholls. Nutty avea o fantastică memorie a detaliului.

– Philip Somers. Unul din martori, în cazul Greatrex. De fapt, el a găsit cadavrul.

– Somers. Numele ăsta îmi spune ceva. Sînt sigur că l-am mai văzut, spuse Nicholls pe gînduri.

– I-am verificat fişa. Nu are antecedente, spuse Slider. Le-am verificat pe toate. Greatrex însuşi a fost prins de cîteva ori în tinereţe cu cannabis asupra lui, ceea ce nu este de mirare, dar toţi ceilalţi sînt curaţi ca lacrima.

– Ah, nu-ţi face griji, o să-mi amintesc. Somers – Greatrex. Se bătu cu degetul în frunte. Îmi umblă pe aici pe undeva. Mintea este un computer, Bill – un computer cu o putere fabuloasă.

– Ştiu asta. Dar nu uita, prima regulă a unui computer este să bage în el cu toptanul şi să scoată din el cu toptanul.

– Iar noi trebuie să avem de-a face cu tot gunoiul ăsta, spuse Nutty cu vocea scăzută, cînd se deschise uşa şi înăuntru păşi un bărbat înalt, cu un fulgarin roşcat, pătat. Avea părul sîrmos şi o geantă de plastic, în mod clar plină cu acte. Chipul lui avea intensitatea maniacă specifică celor dereglaţi mintal şi Slider se retrase repede, auzindu-l în urma lui pe Nicholls întrebînd cu dumnezeiască răbdare:

– Da, domnule, cu ce vă pot ajuta? Sper că CIA nu vă mai ascultă telefonul, nu?

Slider fu trezit dintr-un somn adînc de un sărut pe obraz şi căută prin straturi de flanel negru ca să dea de Joanna aplecată deasupra lui, zîmbind.

Mai avea încă pardesiul peste rochia neagră; mirosea a afară şi în păr avea un iz slab de fum de ţigară.

– Ce faci, dormi pe canapea? îl întrebă ea.

– Nu dormeam, mă gîndeam.

– Minți de-nghează apele, îi replică ea blînd. De ce nu te-ai băgat în pat?

– Nu-mi place patul acela cînd nu eşti tu în el, spuse Slider, simțindu-se ca un prost.

– Nu vrei să spui că ai dormit pe canapea de cînd am plecat?

– Cîtuşi de puțin pentru că nici n-am dormit, răspunse el cu demnitate, luptîndu-se să se aşeze în capul oaselor. Ce cauți acasă aşa de curînd?

– Abia am aşteptat să te văd, aşa că nici măcar la cîrciumă nu m-am dus.

– Dar miroşi a cîrciumă.

– Asta a fost în pauză. Nu mă doreşti? Sau vrei să plec din nou?

– N-am fost convins că o să te întorci în seara asta. M-am gîndit că o să mai rămîi cu părinții tăi.

Îl privi atentă, rezemîndu-şi coatele pe genunchii lui şi sprijinindu-şi bărbia în mîini.

– Ce se întîmplă? îl întrebă ea.

– Nimic, protestă el. Se aşteptă să insiste, dar ea se ridică şi ieşi din cameră şi se temu că se supărase – se temu şi se enervă. O auzi mişcîndu-se şi după puțin timp se ridică şi se duse după ea. Era în bucătărie. Îşi scosese pardesiul şi făcea sandvişuri cu brînză prin metoda simplă a tăierii feliilor de brînză şi a împăturirii în jurul acestora, a bucăților de pîine neunse cu unt. Adulmecă aerul ca să-i simtă starea de spirit, dar Joanna spuse pe un ton firesc, deşi fără să se întoarcă:

– Eu una mor de foame. Tu ai mîncat? Vrei şi tu?

– Nu mulțumesc.

Îi aruncă o privire peste umăr şi spuse:

– Vreau un whisky. Îmi pregăteşti unul? Păcat că n-ai dat drumul la foc – tot drumul pe M23 nu am visat decît să stau în fața focului, cu un *Laphroaig* în mînă.

– Nu mi s-a părut atît de frig, spuse el, sperînd că vocea îi va suna cît mai firesc, pentru că lui nu îi sunase astfel. Luă sticla, două pahare şi o porni spre salon. Se aşeză pe canapeaua Chesterfield, iar ea se cocoţă în capătul celălalt, cu picioarele sub ea, aşa încît să fie cu faţa spre el, în poziţia ei de interogatoriu, îşi spuse el. Gîndul că îi cunoştea atîtea gesturi îl făcu să zîmbească în sinea lui şi ea văzu asta.

– Deci, ce s-a întîmplat? îl întrebă ea din nou. Te-a întors pe dos întîlnirea cu Irene?

Slider rămase surprins.

– Nu! Mă rog, cred că da, dar am şi uitat totul. Zău, nu s-a întîmplat nimic. Mi-a fost dor de tine, atîta tot. Nu-mi place aici cînd nu eşti tu, dar nu am avut nicăieri altundeva să mă duc.

– Şi?

– Dacă vrei să ştii neapărat, ei bine, am fost gelos, răspunse el cu un surîs încurcat.

– Gelos? Parcă nu-i venea să creadă.

– Erai acolo, la Trevor, bînd bere, distrîndu-te...

– Lucram.

– ...Cu toţi prietenii în jurul tău.

– Nu ai avut nici un motiv să fii gelos. Pe de altă parte şi eu am trăit zile infernale, gîndindu-mă la tine şi la Irene, protestă Joanna.

– Nu poţi fi geloasă pe Irene, protestă el.

– Dar sînt. Ai fost al ei atîţia ani. Interesul ei faţă de tine era legitim. Ţi-ai împărţit viaţa cu ea, ştie totul despre tine.

– Nu a fost niciodată aşa cum este cu tine, spuse el.

Joanna zîmbi.

– Mă bucur să te aud spunînd asta. Dar chiar dacă ştiu asta, tot nu mă ajută. Aici nu vorbeşte raţiunea.

– Îmi pare bine să aflu că eşti geloasă. Asta mă linişteşte. Cînd mă gîndesc la tine înconjurată de toţi

bărbații aceia – muzicanți pe deasupra! De ce rîzi?

– Tot timpul meu liber din ultimele două zile mi le-am petrecut cu Clive Barrow, primul violoncelist şi cu prietenul acestuia, John. Sînt o companie minunată. Slider ridică o sprînceană întrebătoare.

– I-am poreclit Botti-Celli. Nu ai de ce să te temi.

– Dacă lipsa ocaziei este singura asigurare, atunci...

Joanna îşi puse jos farfuria, se întinse şi-l trase de ceafă spre ea, sărutîndu-l.

– Unora nu le poți intra nicicum în voie. Şi cînd te gîndeşti că am venit acasă special mai devreme ca să-ți dau ceva.

– Şi eu am ceva pentru tine.

– Ah? Ah, ai şi tu ceva.

Spre norocul lor, telefonul nu sună decît peste vreo cincisprezece minute.

– Precis este pentru tine, spuse Joanna chinuindu-se să se ridice în capul oaselor şi dîndu-şi părul de pe ochi.

Aşa şi era.

– Ah, Bill – te-am sculat din pat?

Era Tufty.

– Nu, nu m-am culcat încă.

– Fericitule! Aş fi vrut să fiu în locul tău.

– Ce mai cauți la serviciu la ora asta?

– Îți apăr interesele. Am băut un păhărel împreună cu Bob Lamont, mai devreme şi l-am bătut la cap să arunce o privire la amprentele tale. Ceea ce tocmai a făcut şi mi-a spus că degetul mare de pe portofel este acelaşi cu amprentele trimise de tine astăzi – Philip Somers. Mîine dimineață o să le mai analizeze o dată, amănunțit, dar zicea că este aproape sigur că el este omul, aşa că mi-am zis să-ți spun, în cazul în care ai vrea să mergi să-i smulgi o mărturisire.

– La ora asta din noapte?

– Momentul cel mai bun – să-l prinzi nepregătit. Cîteva chibrite ascuțite sub unghii...

– Noi nu facem aşa ceva aici.

– Nu? Mă rog, fă cum crezi. Asta o să-ți dea ceva de rumegat în orele de insomnie.

– Am destule de rumegat, spuse Slider.

– Masticația este hoțul timpului, îl preveni Arceneaux.

– Aş fi vrut să nu fi spus asta.

– Ce a spus? îl întrebă Joanna cînd se întoarse la ea.

– Suspectul meu numărul unu tocmai a devenit suspectul numărul unu absolut, spuse el îmbrățişînd-o. Doamne, ce plăcută eşti! Sînt obosit. Haide să ne culcăm.

– Cele două propoziții nu prea merg una cu cealaltă, se plînse Joanna.

CAPITOLUL 8

Valori relative

Aranjară să se întîlnească cu Atherton la micul dejun la *Dôme,* pe malul apei, la Kew Bridge.

– Cum mai merg lucrurile între el şi Sue? întrebă Slider pe drum.

– El cum spune că merg?

– Nu începe să devii evazivă, se plînse Slider.

– Aşa deci? Ei bine, după mine sînt foarte interesaţi unul de celălalt şi fiecare încearcă să facă avansuri fără să lase această impresie.

– Asta nu este rău.

– Există însă o problemă, spuse Joanna, serioasă. Sue a avut cîteva legături nereuşite aşa încît nu ea va fi prima care să întindă mîna. Or, din cîte am dedus eu, se pare că el ar vrea ca ea să fie aceea care să spargă gheaţa. Nu este corect.

– El are mai mult de pierdut decît ea, spuse Slider absent, încercînd să nu se gîndească la propriile lui probleme. Vreau să spun că el este cît se poate de fericit să fie neînsurat, pe cînd ea...

– Fericit? Este bine de ştiut. Dar să-ţi spun ceva – dacă Jim nu o să se decidă mai repede, o să sfîrşească rău de tot. Dacă eşti prietenul lui, spune-i-o. Sue este omul cel mai generos din lume şi ar fi în stare să-i dea totul, dar în nici un caz nu o să facă pe concubina, în timp ce el stă tolănit pe divan făcînd pe sultanul. Bărbatul este cel care trebuie să facă prima mişcare, aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi mereu.

– Îmi place cînd faci pe femeia de modă veche, zîmbi Slider. Nu vezi cum mi se umflă pieptul?

Joanna îl privi pieziş.

– Ştiu cum să mă port cu bărbaţii, spuse ea cu modestie. Flatează-le ego-ul şi vor fi lut în mîinile tale.

– Nu-mi plac aceste pluraluri, obiectă Slider.

– Asfea sînt exact cuvintele lui Sue.

Îl găsiră pe Atherton stînd singur într-un petic de soare, mulţumit ca un motan şi citind *The Observer*.

– O să orbeşti, îl avertiză Slider, trăgînd un scaun pentru Joanna. Sue nu vine?

– Are repetiţie. Diseară are concert – *Recviemul* lui Verdi, la Woburn Parish Church.

– Ce ghinion, îl compătimi Slider.

Atherton ridică din umeri.

– Părinţii ei locuiesc în Woburn Sands, deci are ocazia să-i vadă.

– Bine barem că este Verdi, spuse Joanna. Este singurul coral pe care îl interpretează cineva cu plăcere. Noi îi zicem Coralul-în-Regulă.

– Oricum, are nevoie de bani, spuse Atherton reţinut.

– Cine nu are?

– La mijlocul vieţii sîntem plini de datorii, spuse Slider.

Apăru chelneriţa şi comandară, iar conversaţia alunecă spre micul-dejun în general şi unde poţi găsi cele mai bune chifteluţe din New York – subiect la

care Slider avea puține de spus, cîtă vreme nu fusese niciodată acolo.

Curînd însă reveniră la cazul lor, cu detalii puțin cunoscute Joannei.

– Din punct de vedere profesional, nu-mi poate părea rău că a murit, spuse ea. Criticii ca el nu fac nimic altceva decît rău. Nu știu nimic despre muzică – adesea cronicile lor sînt vorbărie goală. Am citit o critică apărută într-o revistă serioasă, în care se făcea afirmația că interpretarea fusese paralelă cu tonalitatea. Ce naiba înseamnă „paralel cu tonalitatea"? Și perpetuează tot felul de snobisme stupide și își dau aere, stabilind care compozitor este „mai bun" decît altul, în funcție de capriciul anului respectiv. Și niciodată nu ne acordă *nouă* nici un credit, deși noi sîntem cei care facem toată treaba. Datorită lor, soliștii și dirijorii pot obține onorarii atît de grase.

– Nu îndulci nimic, spuse Slider. Spune-ne exact ce gîndești.

– Cum poți spune că nu se pricep deloc la muzică? întrebă Atherton indignat, de pe pozița avantajată a cititorului rubricii Arte.

– Pentru că am citit ce au spus despre concertele în care am cîntat.

– Pur și simplu ție nu-ți place critica.

– Critica informată o pot accepta. Dar vezi ce spunea Roger Greatrex despre *Don Juan,* de exemplu – admirînd, de la bun început, prestarea lui Lupton, „stilul incisiv de a dirija", fără să menționeze faptul că în fiecare seară ne aștepta pe noi primele șaisprezece măsuri pentru că nu avea nici cea mai mică idee cum să atace această deschidere.

Slider asculta cu indulgență, ca unul care o mai auzise și altădată pe Joanna vărsîndu-și astfel focul.

– Ei bine, poate că asasinul a fost un pasionat de muzică, sugeră el blînd.

– Ziceai că ai un suspect? viră Joanna ascultătoare.

– Avem mai mulți, spuse Slider. Îi povesti lui Atherton despre discuția avută la telefon cu Tufty.

– Nu sînt sigur unde ne duce asta, spuse Atherton, exceptînd faptul că dovedeşte contactul lui Somers cu cadavrul. Ceea ce înseamnă că ne-a mințit. Dar ce anume căuta el în portofel? Nu a luat nici banii şi nici cărțile de credit.

– Indiferent ce-a vrut, înseamnă că a avut poate un motiv să-l ucidă.

– Oricine a avut, poate, unul.

– El a fost singurul plin de sînge, singurul despre care ştim efectiv că a luat contact cu fluidele vitale ale lui Greatrex, dar tonul lui era de nemulțumire.

– Ce? întrebă Atherton. L-ai prefera pe Palliser sau pe Fiona Parsons?

– Sau o Persoană ori Persoane Necunoscute, răspunse Slider. Problema este că nu am găsit încă o explicație care să se potrivească cu toate circumstanțele. Tot ce facem noi este să eliminăm una sau alta. Să luăm de exemplu biletul acela religios? Cum îl putem explica?

– Poate că nici nu trebuie, spuse Joanna. Poate că l-a luat chiar el de undeva, din curiozitate sau l-a scris el ca să-i joace o festă unui prieten. Sau poate că vreun nebun i l-a vîrît sub nas pe stradă, iar el l-a băgat absent în buzunar şi a uitat de existența lui. Poți găsi nenumărate explicații care nu au nici o legătură cu moartea. Eu una aş face pariu pe lucrurile ciudate pe care le-ați putea găsi în buzunarele mele, după o zi de umblat pe străzi şi prin metrouri. Săptămîna trecută mi s-a dat o invitație pentru o întrunire evanghelistă la St. Martin-in-the-Fields, pe care am vîrît-o în buzunar. Dacă în clipa următoare aş fi fost omorîtă, ați fi căutat cu toții un asasin în sandalele lui Isus.

– Adevărat, chiar dacă asta nu ne ajută cu nimic.

– Ceea ce vă duce direct înapoi la suspectul vostru principal.

– Desigur, noi nu ştim că Somers a avut un motiv, ştim doar pentru faptul că a luat contact cu cadavrul, spuse Atherton. Poate că a făcut-o din pură şi neplăcută curiozitate.

– Dar i-a spus Fionei Parsons că el unul n-ar vrea să aibă nimic de-a face cu Greatrex, zise Slider. Potrivit cuvintelor lui Dorothy Hammond, Somers afirmase că dacă ar putea evita acest lucru, n-ar împărţi aceeaşi planetă cu acesta.

– Asta nu înseamnă că a avut pornirea – sau boaşele – să-l omoare, spuse Atherton. Cît despre Sandal Palliser, el face parte dintr-o cu totul altă categorie, aşa cum ar spune O'Flaherty. Este rău şi este dur şi ştim că ne ascunde ceva. Are un comportament suspect.

Slider sorbi din cafea.

– Sandal Palliser a spus *cherchez la femme*.

– Numai asta şi poate fi suficient ca să fie condamnat, spuse Atherton. Oricine foloseşte astfel de clişee...

– Un clişeu franţuzesc, ceea ce este şi mai rău, zise Joanna.

– Eu aş prefera să-l urmăreşti pe Somers, spuse Slider. Să vedem ce-o să scoţi din el cînd o să-l sperii cu amprentele.

– Cum zici tu, căpitane, spuse Atherton. Şi tu?

– Eu o să mă mai duc o dată la Palliser – după ce o să dau vreo două telefoane.

– Şi eu care credeam că nu te gîndeai deloc la Palliser.

– Tocmai de aceea şi vreau să fiu neutru.

– Văzînd şi făcînd aşa cum spui tu întotdeauna, spuse Atherton ridicîndu-se.

– Mai rămîi? o întrebă Slider pe Joanna.
– De ce nu? spuse ea. Îmi laşi mie ziarul? îl întrebă apoi pe Atherton.
– Desigur.
– Te sun mai tîrziu, spuse Slider. Nu cred că o să întîrzii diseară. Încă i se mai părea ciudat să-i spună asta Joannei şi nu lui Irene. Ciudat, dar plăcut.

Sandal Palliser păru mai curînd resemnat decît surprins să îl vadă din nou pe Slider.
– Nici duminicile nu îmi mai aparţin?
Arăta obosit şi ceva din aerul acela oţelit parcă dispăruse. Vîrsta înaintată îşi făcuse loc binişor mai aproape de el, peste weekend.
– Îmi pare rău, spuse Slider fără regret. Sînt cîteva lucruri pe care aş vrea să le lămurim, în legătură cu mişcările dumneavoastră în joia cu pricina. Mai există cîteva goluri care trebuie umplute.
– Încăpăţînat, da? mîrîi Palliser. V-am spus tot ce am de gînd să vă spun. Doar dacă nu cumva vreţi să mă acuzaţi.
– Ah, nu vreau să fac asta, spuse Slider calm. Nu încă, deocamdată. Palliser continua să blocheze uşa şi Slider aruncă o privire peste umărul acestuia, întrebîndu-l:
– Pot să intru?
Palliser îl privise atent după penultimele lui cuvinte şi în sfîrşit spuse, pe un ton mai sobru:
– Ah, foarte bine. Mă puteţi întreba tot ce doriţi. Doar că nu promit să vă răspund, asta este tot.
– Doamna Palliser este acasă? întrebă Slider urmîndu-l de-a lungul culoarului şi închizînd uşa în urma lui – nu era loc ca să poată trece şi să-l lase pe Palliser să facă asta.
– Nu, a plecat la biserică.
– Nu obişnuiţi să o însoţiţi?

– Nu am aceeaşi religie cu ea, spuse Palliser sec.

Odată ajunşi sus, Palliser îşi trase scaunul din dreptul biroului astfel încît să stea cu fața la fereastră şi îi făcu semn lui Slider spre celălalt.

Încăperea era rece, fără soare, dar afară, grădina vibra şi îmbobocea şi se înnoia singură, aşa cum voia natura şi Palliser îşi fixă privirea asupra ei, ca şi cum acest lucru l-ar fi liniştit.

– Foarte bine, spuse el. Dați-i drumul.

– Am încercat să găsesc cheia relației dintre dumneavoastră, Greatrex şi doamna Greatrex, începu Slider.

– Nu văd de ce v-ar putea interesa asta, fir-ar să fie.

– A fost omorît cineva. Mă tem că asta înseamnă că încep să mă intereseze multe, fie că vreți, fie că nu. Credeți-mă, aş prefera să nu fac săpături în viața dumneavoastră intimă. Palliser îi acordă un zîmbet imperceptibil – dar nu ați fost prea binevoitor, domnule Palliser. Ați refuzat să răspundeți la unele întrebări. Şi mi-ați spus minciuni.

Palliser privi în grădină.

– Ah, adevărat? spuse el indiferent.

– De exemplu, mi-ați spus că Roger Greatrex era steril. Ei bine, nu este adevărat.

Palliser nu făcu nici o mişcare şi nici un comentariu.

– Am întrebat-o pe amanta lui. L-am întrebat pe medicul lui de casă. Iar azi dimineață am întrebat-o pe soția lui.

De data aceasta Palliser îi aruncă o privire furioasă.

– Pe Caroline o puteți lăsa în pace.

– Ei bine, nu, nu pot face asta, spuse Slider blînd. Dar ea mi-a confirmat ce-mi spusese deja altcineva – că nu au avut copii pentru că el nu a vrut, nu pentru

că nu a putut. Deci nu mă pot împiedica să nu mă întreb de ce mi-aţi spus aşa ceva – neîntrebat – cînd nu era adevărat.

– Aşa mi-a spus el mie. Nu am ce face dacă m-a minţit.

– Ah, dar eu nu cred că a făcut asta. Asta nu este o minciună pe care ar spune-o un bărbat fără un motiv întemeiat. Iar dacă voi doi obişnuiaţi în tinereţe să mergeţi împreună în crailîc, aceasta era un lucru la care nu se putea să nu vă fi gîndit tot timpul – teama de sarcini nedorite. Nu, nu cred că Greatrex v-ar fi minţit pe tema asta; aşa că mă întorc la întrebarea mea: de ce să-mi fi spus dumneavoastră aşa ceva? Şi mai important, de ce să fi vrut ca eu să cred asta?

Chipul lui Palliser era palid, dar asta poate din cauza luminii reci, dinspre nord, care pătrundea prin fereastră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni el, dar se opri imediat.

– Un alt lucru pe care mi l-aţi spus în legătură cu acest subiect este că Jamie, fiul lui Greatrex, nu este de fapt fiul lui, continuă Slider privindu-l cu atenţie. Dacă este adevărat, atunci al cui fiu este? Nu răspundeţi. Oricum era o întrebare retorică. Pentru că în cazul în care nu-mi sugeraţi ideea că doamna Greatrex avea slăbiciunea aventurilor cu alţi bărbaţi, înseamnă că vreţi să cred că dumneavoastră sînteţi tatăl.

Palliser sări în sus, furios.

– Ah, încetaţi! spuse el, cu pumnii încleştaţi. Încetaţi! Încetaţi! Dar nu făcu nici o mişcare, fie să-l ameninţe pe Slider, fie să părăsească încăperea. Slider mai văzuse înainte furia asta chiar la fiul său – furia ineficientă a neajutorării – a suferinţei şi a vinovăţiei de care nu poţi scăpa.

– Totul începe să capete sens, continuă Slider,

dacă mai adaug alte cîteva fapte. Faptul că dumneavoastră şi doamna Greatrex v-aţi plăcut înainte de căsătoria ei şi faptul că dumneavoastră aţi continuat „să-i fiţi devotat" – potrivit surselor mele. Întotdeauna aţi fost gata, chiar aţi tînjit să o ajutaţi. Aţi avut sentimentul că s-a coborît căsătorindu-se cu Greatrex. L-aţi urît pentru faptul că i-a fost necredincios. Cînd a plecat atunci, singura dată, de la el, aţi alergat la ea să o consolaţi; şi după ce s-a întors la el a anunţat că era însărcinată...

– Încetaţi odată! Dacă mai spuneţi un singur cuvînt...!

Slider îl ignoră.

– Nu sînt sigur dacă într-adevăr credeaţi că eraţi tatăl copilului sau doar doreaţi să fiţi şi treptat v-aţi sugestionat că aşa era. Pentru orice eventualitate însă, vă plăcea să aveţi grijă de copil şi de doamna Greatrex. Scrisori, telefoane, mici atenţii. Şi orice manifestare de neglijenţă faţă de copil sau faţă de doamna Greatrex din partea lui Roger Greatrex vă stîrnea furia.

Palliser încerca să-şi recapete controlul. Se aşeză cu faţa la Slider, dar evitîndu-i privirile.

– Se pare că aveţi talent să improvizaţi. N-am nimic împotrivă, dacă asta vă face plăcere... spuse el încercînd să pară degajat, dar nereuşind decît să sune arţăgos. Îi tremura gura.

– Deşi nu-mi pot da seama unde vă poate duce asta sau ce legătură credeţi că are povestea asta cu moartea lui Roger...

– Vedeţi, a trebuit să mă opresc la două lucruri în mod deosebit, spuse Slider încercînd să-i vină în ajutor. Cearta dumneavoastră cu Greatrex, joi seara şi telefonul pe care pretindeţi că l-aţi dat. Aceasta au fost cele două lucruri despre care nu mi-aţi vorbit, aşa că nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă

exista o legătură între ele. Din fericire v-ați folosit de telefonul dumneavoastră mobil, or, toate apelurile sînt înregistrate de compania telefonică. N-a fost nici o problemă pentru mine să aflu la ce număr ați sunat.

Palliser era acum galben ca şi ceara.

– Nu v-ați dat seama de asta? Ah, nu se poate. Ei bine, am aflat că era vorba de un număr din Petworth – numărul unui cămin de copii retardați.

Palliser nu spuse nimic. Îşi privi mîinile încleştate pe genunchi şi arătă deodată foarte, foarte bătrîn. Lui Slider aproape că îi fu milă de el.

– Un alt telefon dat de mine mi-a furnizat ultima piesă. Am sunat la St. Catherine's House – acolo se păstrează azi evidența naşterilor şi căsătoriilor. În tinerețea noastră se ținea la Somerset House. Oricum, am aflat că joi a fost ziua de naştere a lui Jamie Greatrex, una din cele trei ocazii anuale cînd Roger îşi vizita invariabil fiul. O făcea aproape în silă, după spusele lui Caroline, dar îşi făcea totuşi datoria. Numai joia trecută nu s-a dus. A sunat însă acolo şi i-a spus băiatului că era ocupat. Dar nu era, nu-i aşa?

Slider sperase, dar nu se aşteptase la un răspuns. Totuşi Palliser îi dădu unul.

– Nu, nu a fost ocupat, spuse el. A fost cu o femeie. Noua lui achiziție – nu vaca aia patetică Parsons – nici măcar ea nu ştia nimic. S-a fudulit în fața mea cu ea – s-a fudulit! A...

Palliser se opri brusc şi Slider spuse:

– Ah, este în regulă, nu mi-ați spus nimic ce să nu fi ştiut. Din cauza asta v-ați certat, da? Erați furios că l-a dezamăgit pe băiat. V-a spus să vă vedeți de treburile dumneavoastră. L-ați întrebat cum o să poată repara ce-a făcut. A rîs şi v-a spus că pentru Jamie toate zilele sînt la fel, că băiatul nici măcar nu o să-şi dea seama dacă l- a vizitat sau nu. Ați fost întrerupți înainte ca disputa să ia o altă turnură. Mai tîrziu ați

ieşit din încăpere ca să aveţi puţină intimitate şi să-l sunaţi pe Jamie, deşi l-aţi mai sunat o dată în cursul zilei, telefonul dumneavoastră obişnuit de ziua lui – ah da, doamna de la cămin, cu care am vorbit, mi-a fost de mare ajutor. Şi aţi aflat că Jamie a fost foarte trist că tatăl lui nu a venit să-l vadă – tot ea mi-a spus şi asta.

Palliser îşi acoperi faţa cu mîinile şi-şi frecă ochii. Era ca ameţit.

– Aţi avut mult de lucru, spuse el. De fapt nici nu aveţi nevoie de mărturisirile mele. Ce v-a spus Caroline?

– Că Jamie este copilul lui Roger, zise Slider. Că nu aveţi nici un motiv să credeţi altceva.

Chipul i se înăspri.

– A existat un motiv, spuse el oftînd. A fost doar o dată. Era groaznic de nefericită şi s-a întors spre mine, să o consolez; dar nu şi-a iertat niciodată şi nici pe mine nu m-a iertat pentru asta. A fost singura dată cînd i-a fost necredincioasă lui Roger. Este de modă veche şi foarte severă cu ea însăşi. Culmea ironiei, zău, dacă te gîndeşti cu cine s-a măritat. Dar Jamie este singurul ei copil şi s-a născut la nouă luni după... singura noastră dată. Ce mai ziceţi? Slider nu răspunse.

– Nu-mi pasă ce spune Caroline, Jamie este al meu – şi ea ştie, deşi nu se potriveşte cu principiile ei să recunoască asta, nici măcar faţă de mine – poate nici faţă de ea însăşi. Este al meu – dar de dragul ei nu o să spun niciodată nimic şi nici băiatul nu trebuie să ştie asta – fireşte. Pentru el nu sînt decît unchiul Sandy, spuse cu amărăciune, iar ticălosul ăla de Roger a fost tatăl lui. I-aş fi dăruit un cămin – Phyllis l-ar fi acceptat, de dragul meu – dar ticălosul de Roger l-a închis în sanatoriul acela şi nu-l vizita decît de trei ori pe an – şi atunci numai dacă vizitele nu se interferau

cu plăcerile lui. Sper să putrezească în iad!

– Da, spuse Slider. Nu este nici o mirare că aţi fost furios. Mai ales după ce aţi aflat cît de trist a fost băiatul. Îmi închipui că v- a venit să-l omorîţi, nu?

Palliser îl privi şi-şi dezveli dinţii în ceea ce pe un alt meridian ar fi putut trece drept zîmbet.

– Ah, nu cred că vă gîndiţi la asta! Nu sînt atît de redus. Înţeleg unde bateţi, dar nu ţine. În plus, acum am şi un alibi procurat chiar de dumneavoastră; am fost la telefon. Dumneavoastră aţi stabilit asta.

Slider scutură din cap.

– Apelul telefonic a fost înregistrat între şapte şi trei minute şi şapte şi un sfert. Asta tot v-ar mai fi lăsat timp să-l găsiţi pe Greatrex şi să-l omorîţi, mă tem eu. Doar dacă nu vreţi să-mi spuneţi totuşi unde aţi fost după ce aţi terminat cu telefoanele.

– Nu... nu ştiu. Nu foarte exact. M-am plimbat puţin. Eram foarte trist, aveam nevoie să-mi revin. Părea, brusc, să-şi fi dat seama de pericol.

– Pe unde v-aţi plimbat?

– Prin... jur. De-a lungul coridoarelor. Nu ştiu exact.

– Şi v-aţi întîlnit cu cineva? V-a văzut cineva?

– Nu ştiu. Nu-mi amintesc.

Jocul fusese abandonat, orice subtrefugiu uitat. Se uită neajutorat la Slider.

– Aveţi de gînd să mă arestaţi?

Slider îl lăsă în neştiinţă vreme de un interminabil minut. Afară păsările făceau gălăgie în grădina sălbăticită. Se gîndi la complexa încrengătură de suferinţă a doamnei Palliser, la cît de mult ştia sau nu ştia aceasta despre obsesiile soţului ei; şi asta îi luă un minut bun. Spuse apoi:

– Nu. Dar să nu părăsiţi ţara, da?

Palliser îl conduse mai curînd într-o tăcere deprimantă. La uşă, Slider spuse:

– Mi-aţi spus că nu aveţi aceeaşi religie cu soţia dumneavoastră – sînteţi catolic, da?
– De ce credeţi asta?
– Ah, o deducţie. De vreme ce lordul Chirnside este un bun catolic şi v-a considerat o companie acceptabilă pentru copiii săi, înseamnă că şi dumneavoastră trebuie să fiţi catolic.
Palliser se uită derutat la Slider.
– Sînteţi neobişnuit de perceptiv pentru un poliţist, spuse el.
– Nu sîntem toţi nişte psihanalişti, este drept, spuse Slider în glumă.
Palliser rămase tăcut.
– Dumneavoastră sînteţi?
– Unul de duzină, răspunse acesta concis.

Philip Somers mai locuia încă împreună cu părinţii, oarecum spre surpriza lui Atherton, într-o căsuţă din The Fairway, East Acton. Uşa îi fu deschisă de o tînără drăguţă şi isteaţă de vreo douăzeci de ani, care apăru în cadrul unui holişor cu un tapet de neimaginat şi cu un covor care-ţi sărea în ochi de nou ce era, sugerîndu-ţi, deşi era totuşi greu de crezut, că fusese întins în mod special. Undeva în spate se auzeau un tranzistor, voci şi zăngănit de vase, ceea ce însemna că în casă era multă lume; şi aerul era încărcat de miros de friptură de vacă, de cartofi prăjiţi, de sos şi de varză.
Atherton îşi scoase legitimaţia şi se prezentă. Fata zîmbi larg, ca cea mai bine pregătită recepţionistă.
– Aş vrea să vorbesc cu Philip Somers, dacă este acasă. Este cumva fratele dumneavoastră?
– Exact. Eu sînt Mandy. Dar vă rog, intraţi.
Fata întoarse apoi capul şi strigă: „ma-a-mi!“ în trei cadenţe, după care se dădu înapoi din pragul uşii, aproape înclinîndu-se.

– Vă rog, intrați.

Atherton înaintă suficient ca să vadă prin prima ușă un salon gemînd de mobilă și fel de fel de nimicuri, o mochetă maronie din anii '70, un alt covor nou, cu vîrtejuri maronii și crem pe un fundal de culoarea cafelei și un televizor de mărimea unui *Giat Uno,* dominînd colțul de lîngă un cămin din imitație de piatră.

O a doua ușă, imediat alături, dădea probabil în sufragerie, deoarece de acolo se auzeau vocile și zăngănitul de veselă și tacîmuri și chiar în față se afla o bucătărie strîmtă, plină de aburi și femei.

Una dintre acestea se desprinse de grup – o femeie cu părul cărunt și cu un șorț pus peste o rochie stîmtă, de duminică, pe care parcă scria *Marks and Spencer* – și se apropie de el cu o expresie politicos întrebătoare. Avea degetele ca niște cîrnați și lucioase de atîția ani de gătit și trebăluit prin casă; trăsăturile feței erau încețoșate și tocite de atîția ani de soție – și de maternitate. Atherton o îndrăgi pe loc.

– Doamna Somers?

– Întocmai, spuse aceasta cu un slab accent irlandez, aproape tocit de vreme.

Atherton se prezentă.

– Îmi pare cumplit de rău că am venit la o oră nepotrivită. Cred că vă pregătiți de masă.

– Peste o jumătate de oră. Vreți să vorbiți cu Phil? Sper că nu are probleme, nu? spuse aceasta cercetîndu-i chipul, îngrijorată.

– Vreau doar să-i pun cîteva întrebări, spuse Atherton liniștitor.

Femeia păru convinsă.

– Încă nu s-a întors. Dumninica dimineață joacă fotbal. Totuși, trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Îl puteți aștepta.

– Dacă nu vă deranjez, spuse Atherton umil.

– Cîtuşi de puţin. Intraţi. Vreţi să beţi un păhărel de sherry? Mandy, scoate din bufet sticla de sherry şi adu un pahar din cele bune. Intraţi, domnule Attenborough. Toată lumea este dincolo, acum.

Cealaltă încăpere, din fundul casei, era în mod clar nu numai sufrageria, dar şi locul în care se strîngea familia. Uşile-ferestre lăsau să se vadă prin ele grădina minusculă şi toate casele din jur, în mijloc se afla o masă mare, în curs de a fi aşternută pentru prînz, iar bufetul masiv, din stejar, era aproape invizibil sub multitudinea fotografiilor în rame şi a bibelourilor. Pe peretele de deasupra acestuia se afla o poză în culori violente a unei Fecioare Maria revoltător de anatomică, ajunsă probabil aici direct dintr-un număr din *Pathologist Weekly*. În partea celaltă a peretelui pe care se afla uşa, două fotolii cu picioarele distanţate flancau un şemineu electric. Într-unul din ele stătea un bărbat mărunţel, în cămaşă curată şi bretele, fără cravată, proaspăt bărbierit, citind *News of the World*. Doi tineri corpolenţi, cu părul des, încă ud după baie şi unul slăbuţ cu ochelari stăteau jos, în faţa unui aparat de radio, de partea cealaltă a căminului, iar două tinere arătoase şi o fetişcană îmbufnată, de vreo cincisprezece ani, aşezau masa pentru ceea ce părea să fie un număr mare de persoane. Parcă era o scenă din *Pîinea,* îşi spuse Atherton.

Fata pe nume Mandy reapăru cu un păhărel decorat cu dansatoare de flamenco, plin cu un sirop maroniu.

– Aşa, spuse ea senină. Vreţi câteva sărăţele, măcar?

– Ah nu, mulţumesc, spuse Atherton şi văzînd toţi ochii aceia aţintiţi asupra lui, sorbi curajos sherry-ul, zîmbi şi spuse:

– Foarte bun. Mulţumesc.

Toate feţele se luminară, mulţumite că datoria os-

pitalității fusese împlinită şi privirile se îndreptară în altă parte.

– Presupun că ați venit în legătură cu povestea aceea oribilă de la BBC, da? spuse doamna Somers. Bietul Phil, în ce situație groaznică s-a aflat, deşi nu-mi dau seama ce a crezut el că ar mai fi putut face. Cînd l-a găsit, omul era deja mort. Şi şi-a stricat şi hainele. I-am aruncat cămaşa şi chiloții, spuse femeia cu o expresie de dezaprobare, dar pantalonii erau aproape noi. I-am spălat de trei ori, dar mă îndoiesc că vor mai putea fi purtați vreodată. Şi totul din cauza omului ăluia rău.

– Mamă, spuse Mandy, atenționînd-o.

– Odihnească-se în pace, adăugă doamna Somers, de formă. Acum trebuie să mă întorc în bucătărie, domnule Attenborough. Simțiți-vă ca acasă.

Dispăru în grabă şi Atherton se întoarse spre Mandy care scărmăna alene o margine a muşamalei de pe masă, cu ochii în jos, de plictiseală sau stînjeneală.

– De ce crede mama ta că Roger Greatrex a fost un om rău?

– Ah, mama crede despre toți cei care nu fac parte din familie că sînt răi. Noi nu avem voie niciodată să facem ceva. Tata este la fel. Pînă la cincisprezece ani nici să mă fardez nu mi-au dat voie.

– Oricum nu ai nevoie, spuse Atherton şi fata se lumină la chip, auzindu-l. Atherton se simțea bine într-o casă în care nu era privit ca un duşman, unde era servit cu sherry în loc să fie dat afară.

Mandy stabilise în mod clar că un bărbat înalt şi frumos era înalt şi frumos, indiferent de pantalonii pe care-i purta.

– Trebuie să fie interesant să fii detectiv, gînguri ea, aproape zbătîndu-şi pleoapele privindu-l, în dorința de a se face plăcută.

– Uneori, spuse el şi cum tot trebuia să aştepte, îşi petrecu următoarele cîteva minute făcîndu-se agreabil şi intrînd în jocul ei. Abia după ce dădu pe gît şi ultima picătură din sherry-ul înfiorător şi cînd încerca să o convingă pe Mandy că nu mai putea bea încă unul pentru că se afla în timpul serviciului, auzi salvatorul zgomot al cheii, în uşa din faţă.

– Ah, ăsta trebuie să fie Phil, spuse Mandy veselă şi se repezi în hol. Atherton o urmă imediat, vrînd să surprindă expresia lui Somers cînd va da cu ochii de el. Arăta slab şi consumat, deşi încă roşu la faţă datorită meciului şi a duşului de după acesta; avea în mînă o geantă Adidas şi o asculta distrat pe sora lui în timp ce încerca să închidă uşa cînd, în mod clar înainte de a fi înţeles cuvintele acesteia, îl văzu pe Atherton stînd pe culoar. Se albi brusc la faţă, atît de vizibil încît Atherton se pomeni făcînd un pas spre el ca să-l prindă în cazul în care s-ar fi prăbuşit. Chiar şi Mandy observă şi se uită de la fratele ei la poliţist, cu subită revelaţie.

– Nu vreau decît să-ţi pun cîteva întrebări, spuse Atherton. Între patru ochi, dacă se poate.

Somers încercă să-şi recapete controlul.

– Atunci să mergem în salon, spuse el; şi văzînd privirea întrebătoare a surorii sale, adăugă:

– Este în regulă, Mandy. Dă-i-l mamei, te rog, nu o să stau mult, adăugă el, întinzîndu-i sacul.

Partea din camera de zi pe care Atherton nu o văzuse din uşă era un perete acoperit cu fotografii de familie, iar în colţul din stînga, lîngă fereastră, pe o măsuţă scundă, se afla o fotografie mai mare decît celelalte, într-o ramă de argint, reprezentînd o fată drăguţă de vreo şaptesprezece ani şi alături, o vază de flori. Somers se aşeză la capătul unei canapele încăpătoare şi Atherton la celălalt capăt, cu faţa spre el.

– Mă tem că am dat buzna aici într-un moment special. Se pare că s-a adunat toată familia, începu Atherton.

– Este doar masa de duminică, răspunse Somers ca un automat. Părea uşor ameţit.

– Trebuie să fie plăcut să faci parte dintr-o familie numeroasă. Cîţi sînteţi cu toţii? întrebă Atherton, amabil.

– Păi eu, Kevin, Eileen, Denise, Mandy şi Katy care locuim aici, apoi Patrick şi Shelia, care sînt căsătoriţi, dar vin în fiecare duminică cu soţii lor. Aceste întrebări păreau să-l liniştească şi continuă, de bună voie: Mama bombăne uneori că nu are nepoţi şi ne tot pisează să ne căsătorim, dar de fapt îi place să ne aibă aici. Ar fi groaznic pentru ea dacă am pleca cu toţii şi nu ar mai avea pe nimeni de care să se ocupe şi pentru care să gătească.

Opt oameni locuind în această căsuţă minusculă, care nu putea avea mai mult de trei dormitoare, se gîndi Atherton. Încercă să-şi imagineze aglomeraţia de dimineaţă de la baie, dar renunţă.

– Cred că munceşte enorm, spuse el. Sigur, este plăcut să nu fi singur, dar presupun că uneori vă mai şi călcaţi pe nervi.

– Nu chiar, spuse Somers acum îngrijorat. Ne-am obişnuit.

– Totuşi chiar şi în cele mai fericite familii apar situaţii tensionate, nu?

– De fapt ce vreţi să mă întrebaţi? spuse Somers brusc. În curînd o să mă cheme la masă.

– Da, n-aş vrea să o fac pe mama ta să aştepte. Toate astea trebuie să fi fost un şoc pentru ea, zise Atherton.

– Toate astea?

– Omorîrea lui Roger Greatrex. Doar l-a cunoscut, nu?

– Cum să-l fi cunoscut? De ce?

Ochii lui stăteau la pîndă.

– Păi mi l-a descris ca pe un om rău, ceea ce nu aduce cu o apreciere făcută unui om complet străin.

– Toată lumea îi cunoaşte reputaţia de afemeiat. Iar ea nu aprobă asemenea lucruri, spuse Somers dintr-o suflare.

– Asta aveai împotriva lui? Faptul că era afemeiat?

Somers fu cît pe ce să spună da, dar se abţinu.

– De ce credeţi că am avut ceva împotriva lui?

Atherton îşi spuse că era timpul să fie mai precis.

– Zău, domnule Somers, nu mă face să pierd timpul. Îl urai. Ţi-ai manifestat cu violenţă împotrivirea de a-l avea în emisiune. I-ai spus Fionei Parsons că dacă ţi-ar sta în putere, nu l-ai accepta nici măcar pe aceeaşi planetă cu tine – iar acum dorinţa ta a devenit realitate. Nu vreau decît să ştiu de ce îl urai. Mi-e greu să cred că nu a fost decît de o antipatie aşa, în general, faţă de un bărbat căruia îi place să se culce din cînd în cînd într-un alt cuib.

Somers îşi strînse buzele de furie.

– Din cînd în cînd! îi scăpă totuşi, înainte de a-şi putea strînge buzele la loc.

– Deci de ce nu-l voiai în emisiune? insistă Atherton cînd văzu că nu mai urmă nimic.

– M-am gîndit că nu era o idee prea bună. El şi cu Sandal nu se aveau prea bine. Am vrut să evit o ceartă. Înţelegeţi, emisiunea noastră se transmite în direct.

– Dar tocmai discuţiile în contradictoriu sînt sufletul unei emisiuni în direct, nu? Deci ce poate fi mai bun decît să transmiţi în direct o autentică ceartă? Asta vă sporeşte audienţa.

– Nu ştiţi despre ce vorbiţi, spuse Somers dispreţuitor.

– În regulă, spuse Atherton, atunci vorbiţi-mi de-

spre ce aţi căutat, cînd l-aţi buzunărit pe Roger Greatrex – adică după ce murise.

Somers se holbă la el, ca şi cum ar fi încercat să aprecieze cam cît de multe ştia acesta. Atherton zîmbi forţat.

– Poate că am face economie de timp dacă v-aş spune că v-am găsit amprentele pe portofelul lui Roger, aşa că n-are rost să negaţi. Ar trebui să spun amprente în sîngele lui. Cum sînt sigur că nu banii lui vă interesau, spuneţi-mi ce aţi luat de acolo?

– Nimic. Nu am luat nimic. Nu ştiu despre ce vorbiţi, bîgui Somers.

– Indiferent ce aţi luat din portofel, presupun că ştiaţi că se afla acolo. De fapt, nici nu aţi căutat în celelalte buzunare. Şi indiferent ce a fost, dacă a fost atît de important încît să luaţi acel obiect de pe cadavrul lui, înseamnă că pentru el l-aţi omorît.

Somers oftă şi se aplecă în faţă, ţinîndu-se de stomac, atît de palid încît Atherton îşi trase repede picioarele înapoi.

– Zău, domnule Somers, ar fi mult mai bine dacă v-aţi lua această piatră de pe suflet, spuse el, deşi nu sufletul părea cel mai potrivit candidat în acel moment. Spuneţi-mi totul, uşuraţi-vă conştiinţa. Ştiţi bine că tot vom afla pînă la urmă. De ce l-aţi omorît? Oricum se pare că a fost un ticălos, deci nici o pierdere pentru omenire. De ce aţi făcut-o?

– Nu l-am omorît, spuse Somers cu greu. Nu eu l-am omorît. Pe Dumnezeul meu că aş fi vrut să-l omor, dar nu am făcut-o.

– Ce v-a făcut? îl întrebă repede Atherton. Somers însă scutură din cap, continuînd să se ţină de stomac şi să se legene.

– Ar fi mai bine să-mi spuneţi. Nu faceţi decît să vă înrăutăţiţi situaţia.

În clipa aceea se deschise uşa.

Mandy privi înăuntru.

– Mama zice...

Se întrerupse, uitîndu-se îngrijorată la fratele ei şi apoi la Atherton.

– Ce se întîmplă? Ce i-aţi făcut? Aţi dat în el?

Atherton se ridică, exasperat. N-o să scoată nimic de la el acum.

– Mă tem că fratele tău nu se simte prea bine. Cred că ar fi cazul să plec. O să vin altădată, să mai discutăm, domnule Somers, în cazul în care nu o să vă răzgîndiţi şi nu o să vreţi să vorbiţi cu mine. Dacă da, ştiţi unde mă găsiţi.

Mandy îl conduse la uşă într-o tăcere distantă. Cînd Atherton păşi afară, în aerul proaspăt, aceasta spuse:

– Nu ştiu despre ce este vorba, dar Phil nu a făcut nimic. Nu ar putea. N-ar face niciodată ceva care ar putea-o supăra pe mama.

– Spune-i la revedere mamei din partea mea, da? Şi mulţumesc, zise Atherton.

CAPITOLUL 9

Femeia din Acton

– Bună! Ce cauți aici?

– Frumoasă primire! Nu te bucuri că mă vezi?

– Nu am spus asta.

– Atunci este în regulă, zise Joanna. Mă plictisisem singură, atîta tot. M-am gîndit să vin să văd dacă nu vrei să mănînci de prînz. Cum ți-au mers treburile în dimineața asta?

Slider îi povesti.

– Tistă poveste, spuse ea. Oare crede cu adevărat că este copilul lui?

– Sînt sigur, spuse Slider. Oamenii pot uşor crede în cîteva lucruri contradictorii în acelaşi timp. Deşi asta nu o poți spune la proces. La proces trebuie să prezinți o lume simplă, unde totul este negru şi alb, şi în care oamenii se comportă consecvent. Din fericire, continuă Slider încercînd să scape de hăul de tristețe ce se deschidea în fața lui, juriile sînt uluitor de rezonabile, în general. De obicei înțeleg corect, indiferent de pledoariile avocaților. Acesta este într-adevăr marele

argument în favoarea sistemului bazat pe juraţi.

– Şi crezi că Sandal Palliser este omul tău?

– Nu sînt sigur, se încruntă Slider. Cînd am mers pe firul telefonului dat de el, am sperat că voi putea să-l scot afară din joc, dar nu pot, sută la sută. Tot mai avea timp să o facă şi nu poţi avea un motiv mai bun ca al lui. Un resentiment real, de netăgăduit...

Fu întrerupt de sosirea lui Atherton.

– Eram doar torturat de mirosul Tradiţionalului-Prînz-Englez-Dumninical. Este cineva dispus să guste ceva?

– Dacă vrei, putem mînca un sandviş sus, îi sugeră Slider, mai mult Joannei decît partenerului său. Cum te-ai descurcat cu Somers? Ai obţinut *ceva?*

– *Nada*. Dar ştiu că l-am pus pe jar – se zbate ca un peşte în undiţă. Cred că o să cedeze curînd. Şi ce atmosferă tensionată era în casa aia. Cred că mama lui ştie ceva sau suspectează ceva, cel puţin. A vorbit despre Greatrex în termeni ireverenţioşi, după care s-a speriat şi a şters-o. Dar ce casă, adăugă el vesel şi le descrise atmosfera.

– În alte împrejurări ţi-ar fi redat încrederea în societate – o familie întreagă locuind împreună şi ţinînd la tradiţii.

Slider îi povesti despre dimineaţa lui şi Atherton se lumină.

– Poate că pînă la urmă Palliser este omul nostru. Mai curînd aş zice că a fost el şi nu Somers. Nu ştiu cum, dar nu-l văd pe Somers tăindu-i lui Greatrex beregata cu atîta determinare.

– Cred că l-ar fi ciopîrţit şi ar fi făcut o porcărie întreagă.

– Oamenii ăştia liniştiţi pot fi foarte hotărîţi cînd îşi impun ceva, spuse Slider.

– El nu este în stare să-şi impună ceva. Nu, eu cred că este Palliser, spuse Atherton vesel. Mistica

Meg a vorbit. Văd un bărbat înalt cu o minte pervertită – ah, nu, asta este oglinda.

Slider însă nu-l asculta.

– Dar ce a căutat Somers în buzunarul lui Greatrex? spuse el încruntîndu-se nemulțumit. Tare aş vrea să afli asta. Tot ce putem face într-un astfel de caz este...

– Vîzînd şi făcînd, termină Atherton fraza odată cu el, zîmbindu-i Joannei.

– Chiar atît de des spun asta? întrebă Slider.

– Este doar o expresie care-ți place, îl linişti Atherton. Cum rămîne cu sandvişul acela?

Dar tocmai atunci sună telefonul în biroul din față.

– Scuzați-mă, domnule, este cineva aici care vrea să vorbească cu cineva care se ocupă de cazul Greatrex. Zice că deține nişte informații pe care nu vrea să i le spună decît celui care conduce investigațiile.

– Nu-mi spune că în sfîrşit avem un martor?! sări Slider întorcîndu-se spre Atherton.

– Nu putem decît să sperăm, spuse Atherton.

Joanna se ridică.

– În cazul acesta eu v-am lăsat. Unde mîncăm diseară?

– Ai observat că nu întreabă cînd. Ai educat-o bine, spuse Atherton.

– O să te sun cînd plec de aici, îi promise Slider şi Joanna se dădu deoparte să-l lase să treacă, dîndu-şi seama că mintea lui era deja în altă parte, uitînd-o pe ea.

Trecînd prin camera armelor, Nicholls care tocmai sosise şi mai avea încă hanoracul pe el în timp ce-şi făcea ceaiul, întinse o mînă şi-l opri.

– Ah, Bill, o clipă doar. Tipul despre care vorbeam – mi-am amintit acum de unde îl ştiu.

– Philip Somers?

– Exact. Deşi nu de el mi-am amintit de fapt, ci de sora lui.

– Ar trebui să fii mai precis, spuse Atherton zîmbind. Am fost pe la ei în dimineața asta şi au apărut vreo şase surori.

– Oare? Mă rog, o să-mi amintesc eu şi numele ei. Oricum, este vorba de cazul Somers – să tot fie vreo opt, nouă ani de atunci – poți să verifici în evidențele din Thames Valley. Era pe vremea cînd lucram la secția din Maidenhead. Ah, da, Madeleine! Aşa o chema. Madeleine Somers. Avea în jur de şaptesprezece ani, era o fată deşteaptă şi frumoasă.

– L-am întrebat pe Somers despre familia lui, dar nu mi-a pomenit nimic de Madeleine, spuse Atherton.

– Îmi închipui, spuse Nicholls. Surioara Madeleine ieşea cu Roger Greatrex.

– Ce?!

– Exact, dădu din cap Nicholls. Nu cunosc toate detaliile poveştii, dar într-o seară, în timp ce Greatrex o conducea acasă de la un hotel din Bray unde se dăduseră în bărci, au avut un accident de maşină. El nu a s-a ales decît cu vreo cîteva tăieturi şi vînătăi, dar ea a intrat cu capul în parbriz, a fost grav rănită şi două zile mai tîrziu a murit la spital.

– Fotografia! exclamă Atherton. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Pe o măsuță, se afla o singură fotografie, înconjurată de flori. O fată drăguță de vreo şaptesprezece ani.

– Colțul comemorativ, spuse Nicholls dînd din cap. Un obicei frumos, străvechi. Se obişnuieşte, pe acolo de unde vin eu.

– Mama lor este irlandeză, spuse Atherton.

– Şi Philip Somers? întrebă Slider nerăbdător. Ce contact ai avut cu el?

– Mi-amintesc de el de la anchetă, spuse Nicholls. Trebuia să depun mărturie, avînd în vedere că pe

vremea aceea eram agent de circulație şi am apărut printre primii la locul accidentului. În sfîrşit, omul vostru Somers a pretins că Greatrex era vinovat de accident şi a făcut o adevărată scenă la proces. A afirmat că acesta băuse – asta fără îndoială, dar l-am pus să sufle la fața locului şi era sub limită, aşa că n-a ieşit nimic din asta. S-a stabilit că a fost o moarte accidentală şi asta a fost tot.

– Oare aşa să fi fost? reflectă Slider.

– Aşa a părut. Dar am impresia că oamenii sînt mult mai puțin iertători în zilele noastre decît erau pe vremuri. Azi nu mai există accidente. Sîntem cu toții încurajați să credem că cineva este de vină.

– Iar unii dintre noi nu au nevoie de prea multe încurajări, spuse Atherton. Există un motiv, fierbinte şi puternic! Şi ştim că Somers încă îi mai purta pică lui Greatrex, pentru că a încercat să evite prezența lui în emisiune.

Nicholls îi urmărea pe cei doi cu real interes.

– Mă rog, faceți ce vreți cu ce v-am spus. Găsiți totul în arhivă, deşi ziarele nu au făcut tămbălăul la care te-ai fi aşteptat. Cred că Greatrex a avut prieteni în lumea ziaristică şi şi-a folosit relațiile ca să aplaneze totul.

– Restul familiei a împărtăşit convingerea lui Somers?

– Nu ştiu, Bill. La proces nu am văzut-o decît pe mamă, care însă nu a spus nimic. Somers a făcut tot scandalul. Că cei doi frați erau deosebit de legați.

– Mulțumesc, Nutty. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Cu plăcere. Apropo, ştii că te aşteaptă cineva?

– Acolo mă şi duceam. Mai bine să nu o fac să aştepte prea mult.

Persoana era o femeie îndesată, genul matern, într-un pardesiu ieftin şi dată cu un parfum şi mai

ieftin, a cărei faţă fantastic de ridată se explica prin petele şi mai fantastice de nicotină de pe degete şi de nuanţa gălbuie pe care o căpătase deasupra frunţii părul ei cărunt.

Stătea cu o expresie suferindă sub una din tăbliţele pe care scria *Nu fumaţi* şi se ridică în clipa în care se apropie Slider.

– Dumneata eşti şefu'?

Slider făcu prezentările.

– Doamne, da' grea viaţă ne mai faceţi nouă, fumătorilor. Mor dup-un fum. Nu putem merge undeva unde să pot trage şi eu o pipă, pîn' nu cad jos? Scumpule, mata eşti fumător?

– Mă tem că nu. Dar există aici o cameră pentru interogatorii, putem merge acolo. Înţeleg că aveţi să-mi spuneţi ceva.

– În legătură cu crima aia de la BBC, spuse femeia. Păi am văzut ceva, da' nu ştiu dacă e sau nu cine ştie ce. Femeia privi în jur. Nu vreau să fac prea mult tapaj, scumpule. Ştii, pereţii au urechi.

Slider dădu înţelept din cap şi o porni spre micuţa cameră de interogatorii. Femeia scotoci în geanta umflată, îşi aprinse o ţigară şi trase din ea cu un extaz aproape sexual.

– Aah, acum e mai bine! oftă ea ca un dragon mulţumit, prin fumul care-i ieşea în vălătuci din nas, din gură şi parcă şi din urechi, fantază Atherton.

– Isuse, credeam că mor aşteptînd atîta vreme fără să pufăi măcar o dată. Ce lume, în care o femeie respectabilă nu-şi poate aprinde o ţigară în propria ei secţie de poliţie.

– Teamă mi-e că numai compania de asigurări este de vină, minţi Slider blînd, doamnă...

– Dorothy Edna Reynolds, din Mandela House 19D, South Acton, îl lămuri aceasta. Dar asta să rămînă între noi doi, el şi mobila de aici, în regulă? Nu

mi-a plăcut cum arăta gagiul şi nu m-aş da în vînt să-l văd învîrtindu-se pe strada mea, presupunînd că el este omul.

Lui Slider îi tresăltă inima la vorbele femeii. Şi o orchestră numai de coarde începu să zbîrnîie pe undeva.

– Aţi văzut pe cineva despre care credeţi că a avut o legătură cu omorul?

– La naiba, da, altfel de ce credeţi că mă aflu aici? Femeia trase din nou din ţigară, se aşeză comod în scaun şi începu să povestească:

– Joi seara, corect? Am venit la şase – fac curat între şase şi opt.

– Curat?

– Întocmai. Doar în birouri şi toalete. Coridoarele sînt întreţinute de o firmă, în timpul nopţii. Nu mă întrebaţi ce se întîmplă cu studiourile. În sfîrşit, spuse ea ţinîndu-şi auditoriul tensionat, cu dibăcie profesionistă, cam pe la şapte şi un sfert am dat gata cu etaju' cinci şi am coborît scara la patru, cu sculele mele.

– Ce scară?

Femeia păru mulţumită de întrebare.

– Păi scara cinci, nu? răspunse ea retoric. Adică cea care se află imediat lîngă locu' unde s-a întîmplat totu' şi tocmai asta m-a făcut să mă gîndesc. Nu pe loc, înţelegeţi, pentru că atunci nu am ştiut nimic, ci mai tîrziu.

– Întocmai, o încurajă Slider.

– Deci am coborît scara la patru cînd iată-l pe tip ieşind tocma' de la toaleta bărbaţilor şi oprindu-se în faţa liftului.

– Chiar l-aţi văzut ieşind de la bărbaţi? o întrebă Atherton.

– Păi, spuse ea derutată şi întărindu-se cu nu nou fum de ţigară, nu pot jura că l-am văzut pe bune ieşind, dar în mintea mea ştiu că de acolo a ieşit.

Femeia se încruntă şi nenumărate riduri se împrăştiară în toate direcţiile pe chipul ei.

Părea sincer încurcată de neputinţa ei de a fi sigură în privinţa asta.

– Poate că aţi văzut închizîndu-se uşa. Uşile asta hidraulice se închid foarte încet, spuse Slider.

Slider se aşteptase să se agaţe de această explicaţie, dar femeia continua doar să se mire şi să pufăie.

– Nu ştiu, spuse ea în sfîrşit. Nu ştiu de unde ştiu, dar dacă m- aţi fi întrebat chiar atunci de unde ieşise, v-aş fi spus, că de la bărbaţi, la fel de sigură cum sînt că trăiesc.

– Bine, să lăsăm asta acum, spuse Slider. Ce a făcut în continuare?

– Păi s-a oprit la lift şi a apăsat pe buton.

– În sus sau în jos? interveni Atherton.

– Nu ştiu. În jos, cred, dar nu sînt sigură. Nu m-am uitat decît o secundă la el, în timp ce ieşeam prin uşile batante, pentru că m-am întors în partea ailaltă, ca să încep de la birourile din partea ailaltă încoa'...

– Aţi luat-o la dreapta ieşind prin uşa batantă?

– Da, întocmai. Dar m-am uitat la el şi el s-a uitat la mine şi privirea lui parcă m-a ars, că altfel nu m-aş mai fi gîndit la asta. Pentru că m-a privit fix în ochi şi părea... Femeia se opri din nou, scormonindu-şi prin memorie sau prin vocabular sau prin amîndouă, ca să găsească descrierea cea mai exactă.

– Speriat? Îngrijorat? Surprins? se oferi Atherton, văzînd că pauza se prelungeşte.

Femeia făcu un gest distrat cu mîna şi Slider îl reduse pe Atherton la tăcere, cu o privire. Era un martor bun. Femeia ştia bine ce ştia.

În sfîrşit, aceasta scutură din cap.

– Nu pot să spun. Dar nu era o privire obişnuită. Tocma' asta mi- a atras atenţia, pricepcţi?

– A chemat deci liftul şi s-a uitat la dumneavoastră apoi v-aţi întors şi aţi plecat mai departe – şi asta fost ultima oară cînd l-aţi văzut?

Femeia dădu din cap.

– Mi-l puteţi descrie?

Femeia îşi fixă ochii în tavan, ajutîndu-şi astfel memoria.

– Era de statură potrivită, spuse ea în sfîrşit.

Atherton tuşi ca să-şi ascundă rîsul şi femeia se uită la el.

– Nici înalt ca dumneata şi nici scund ca dumneata, spuse ea revoltată. Cum aţi zice că e, dacă nu de statură potrvită?

– Slab? Gras? interveni Slider.

– Era ceea ce aş zice eu un bărbat voinic, spuse ea gînditoare. Nu gras, dar să zicem bine hrănit. Cărnos. Părea puternic. Şi era foarte brunet, avea bărbia albastră, cum se zice, cu părul negru şi ochii negri. Siniştri, aş zice. Şi avea o aluniţă pe obraz, aici. Işi duse degetul sub pomete, chiar lîngă şi sub colţul nării stîngi.

Slider îl simţea pe Atherton pierzîndu-şi răbdarea pe măsură ce continua descrierea, dar ştia să recunoască un martor bun.

– Vîrsta? întrebă el.

– Cam patruşi de ani. În jur de. Cam vîrsta matale. Vîrsta mea preferată, adăugă femeia, zîmbindu-i lasciv lui Slider.

– Cum era îmbrăcat?

– Ah, doar în costum şi cravată. Dar avea o geantă în mînă, una de nailon, de voiaj. Cu o toartă de umăr, doar că el o ţinea de mînere. Albastră, toată albastră.

– Părea plină? O ţinea ca şi cum ar fi fost grea?

Păru derutată de întrebare.

– Nu ştiu. O ţinea doar, într-o parte. Am văzut-o acolo, atîta tot.

Slider simțea că Ahterton tînjea să pună întrebări, dar era un subaltern prea bun ca să ignore privirea pe care i-o aruncă acesta, cerîndu-i tăcere.

– Ai mai văzut atunci şi pe altcineva pe culoar? o întrebă Slider.

– Nu, nu mai era nimeni. Nu am văzut pe nimeni altcineva trecînd pe acolo. M-am dus direct la biroul din capătul coridorului, am intrat înăuntru şi am început să fac curat şi nu am mai văzut pe nimeni altcineva vreme de o jumătate de oră, cînd am ajuns aproape de scara şase şi am găsit locu' împrejmuit cu panglică şi am văzut un polițist stînd acolo ca să nu lase pe nimeni să treacă. Aşa că l-am întrebat ce se întîmplă şi el mi-a zis că nu-i treaba mea, că nu am ce vedea şi că nu pot să trec pe acolo aşa că mi-am spus că n-are nimic şi că o pot lua prin altă parte şi dusă am fost pentru că oricum îmi făcusem treaba şi era timpul să plec. Asta este programul meu, între şase şi opt.

– Puteți să-mi spuneți mai exact ora cînd l-ați văzut pe bărbat în dreptul liftului?

– Păi, spuse femeia cu regret, nu m-am uitat imediat la ceas, dar să tot fi fost între şase şi un sfert şi şase şi douăzeci trecute pentru că pe la şi un sfert am terminat toaleta bărbaților de lîngă scara şase de la etaju' cinci, după care am traversat doar coridorul spre scara cinci şi am coborît.

– De ce nu ați folosit scara şase? întrebă Atherton nemaiputîndu-se abține. De ce v-ați întors înapoi?

– Pentru că scările şase şi şapte erau pline cu spectatorii emisiunii *Întrebările vremurilor noastre* în drum spre sala de mese, spuse femeia triumfătoare. N-aveam de gînd să-mi fac loc prin adunătura aia.

Urmă o pauză, vreme în care Slider digeră tot ce auzise; apoi spuse:

– Deci bărbatul pe care l-ați văzut a chemat liftul şi

s-a uitat la dumneavoastră, iar dumneavoastră ați plecat. Ce vă face să credeți că avea vreo legătură cu omorul?

– Ei, faptul că a ieşit din toaleta bărbaților, unde a fost căsăpit tipul ăla, răspunse ea.

– Dar nu l-ați văzut cu adevărat ieşind de acolo?

– Nu pot spune că l-am văzut, răspunse aceasta cu neplăcere, dar în sinea mea sînt singură că de acolo a ieşit.

– Şi asta este tot?

– Şi privirea pe care mi-a aruncat-o. Nu aş vrea să mă întîlnesc cu el pe o alee întunecată.

– Şi asta este tot?

– Şi sîngele, spuse ea ca şi cum ar fi afirmat ceva deja ştiut.

– Sîngele? explodă Atherton, incapabil să se abțină.

Femeia îl privi cu reproş.

– Aici voiam tocmai să ajung, dacă m-ați fi lăsat. Ştiți, cînd a întins mîna să apese pe buton, mîneca i s-a tras în sus şi i-am văzut încheietura păroasă şi ceasu' şi marginea manşetei şi avea sînge pe ea, pe manşetă. Nu mult, dar era roşie aşa că trebuie să fi fost proaspăt, nu? Atunci am crezut că s-a tăiat bărbierindu-se...

– La ora aceea? protestă Atherton.

– Cu barba lui trebuie că se rade mai mult de o dată pe zi, răspunse ea bosumflată. Mulțumeşte stelei dumitale norocoase că eşti drăguț şi blond, tinere. Primu' meu soț avea o barbă ca asta – spaima lamelor. Trei am avut, numărîndu-l şi pe actualu' – doi am îngropat – şi cinci feciori, dintre care unu' a fost marinar, aşa că mă pricep ceva la bărbi. Iar primul – era unu' d-ăştia, cu bărbia albastră. Dacă ieşeam seara undeva, trebuia să se bărbierească din nou, iar cînd ne întorceam acasă şi ne culcam, era din nou ca

o nucă de cocos. Ca răzătoarea. Iar băiatu' meu Reggie...

– Ați mai văzut sînge şi în altă parte? întrebă Slider, întorcînd-o de pe această nesfîrşită potecă.

– Nuu, răspunse ea cu neplăcere. Doar atît am văzut. N-am văzut nici tăieturi pe fața lui.

– De ce a durat atît de mult să veniți la noi? întrebă Slider, încă blînd. Nu voia să-i stîrnească resentimente.

– Păi nu mai m-am gîndit deloc la asta, spuse femeia. Mi-a ieşit complet din cap şi abia ieri cînd m-am dus la slujbă mi-am dat seama că în toaleta aia fusese omorît bietul om. Aşa am ajuns să mă gîndesc la asta şi la sînge şi la totu'. Credeți că el este ucigaşu'? întrebă ea cu ochii mari, uitîndu-se la Slider.

– Este posibil, răspunse acesta prudent.

Femeia se cutremură.

– Ciudat, am fost atît de aproape de el, spuse ea. Locuiam în St. Mark's Road cînd au avut loc crimele Christie şi mama mea şi-a dat seama că s-a aflat alături de el în aceeaşi stație de autobuz. Zicea că avea nişte ochi oribili, ca de cod mort. Iar acum să mă întîlnesc eu cu un altu'. E ca un destin, nu-i aşa?

– Cel mai important lucru, doamnă Reynolds, este dacă dumneavoastră credeți că l-ați putea recunoaşte?

– Ce? spuse aceasta cu dispreț. Mi s-a întipărit în minte! L-aş recunoaşte dintr-o mie.

– Şi ați vrea să mai veniți o dată aici şi să luați parte la o şedință de identificare, dacă va fi cazul?

– Ah, sigur că da, spuse aceasta, dar vreau cuvîntu' dumneavoastră că nu-mi divulgați numele. Nu vreau să citesc în ziare că sînt martoru' cheie şi toate astea. Pentru că nu l-ați prins încă, nu-aşa? Se uită de la unul la altul şi nu aşteptă nici un răspuns.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Ştiți, nu vreau să-mi pun

viața în pericol, dacă tipul o să afle că eu sînt singura persoană care îl poate arăta cu degetu'. Vreau să fiu protejată ca martor.

Efectul urmăririi prea multor filme la televizor, îşi spuse Slider.

– Vă pot asigura că în cazul în care va fi nevoie veți primi protecție, spuse el. Pînă una alta, nimeni altcineva în afara noastră nu trebuie să vă cunoască numele. Dar ştiți, nici dumneavoastră nu trebuie să spuneți nimic, nimănui. De obicei aşa se petrec lucrurile. Un martor îi spune unui prieten de încredere, prietenul spune altui prieten şi aşa mai departe.

– Nu sînt proastă, spuse femeia cu arțag. Nu am spus nimic nimănui – nici măcar tipului vostru de la intrare, adăugă ea cu o zvîcnire din cap. Ştiu cum să-mi țin gura. Vorbăraia poate costa viața – iar acum este vorba de viața mea.

– Nu se va ajunge la asta, spuse Slider. Sînt sigur că nu veți fi în pericol, chiar dacă se va afla că într-adevăr el este omul pe care- l căutăm.

– Dumneata nu l-ai văzut, spsue ea disprețuitor. Părea în stare de orice.

– Ei bine, ce părere ai? îl întrebă Slider pe Atherton.

– Cred că este vorba de multă imaginație, spuse acesta ferm. Ai auzit ce-a spus despre mama ei care a stat în aceeaşi stație de autobuz cu Reg Christie. Este o căutătoare de senzațional, vrea să fie importantă, aşa că inventează un bărbat cu înfățişare sinistră la locul crimei, plin de sînge şi aruncîndu-i priviri amenințătoare.

– Hmm, făcu Slider. Bine, dar nu a spus că era plin de sînge, nu? Doar puțin, pe manşetă.

– Ai crezut-o, spuse Atherton.

Sldier tăcu o vreme. Se gîndea că uneori în jocul

acesta, ceea ce-ţi trebuie ca să decizi între ce conta şi ce nu, era instinctul de poliţist. Şi ceva îl îmboldise cînd începuse doamna Reynolds să vorbească. Dacă aceasta spunea adevărul, chiar dacă accepta ceea ce denumise el teoria lui Honeyman, Omul-de-lîngă-lift, dacă ieşise din toaleta bărbaţilor, îl putea cel puţin ajuta să stabilească mai bine momentul şi în continuare îi dădea posibilitatea să urmărească acest fir.

– Dacă femeia asta era o vînătoare de senzaţii, spuse el, atunci într-adevăr ar fi putut spune că omul era plin de sînge. Şi ar fi spus în mod sigur că l-a văzut ieşind din toaleta bărbaţilor.

– Şi asta te-a convins? Faptul că nu ne-a spus nimic folositor?

– Eu cred că spune adevărul şi cred că este o persoană cu spirit de observaţie şi care nu brodează. Asta nu înseamnă că omul pe care l- a văzut este omul nostru, fireşte.

– Descrierea ei nu seamănă cu Somers, se plînse Atherton. Iar noi tocmai am aflat că el a avut o motivaţie perfectă ca un cristal şlefuit de mînă.

– Nici cu Palliser nu seamănă.

– Poate că a fost Parsons, spuse Atherton, recăpătîndu-şi simţul proporţiilor.

– Nu a mai văzut pe nimeni altcineva pe coridor, deci trebuie să fi coborît scările înainte ca Somers să fi descoperit cadavrul sau să se fi postat în faţa uşii. Deci, dacă omul pe care l-a văzut ea a ieşit de la toaletă, fie a fost asasinul, fie...

– Fie nu, termină Atherton cu umor negru. Necazul nostru este că nu ştim deloc momentul exact.

– Ce trebuie să facem acum, spuse Slider, este să căutăm geanta.

– Crezi că geanta este importantă?

Slider zîmbi brusc.

– Eu? Ce cred? În cazul acesta? Eu cred fie că

geanta a fost aruncată undeva aproape de locul crimei...

– Fie nu. Dumnezeule ce caz! Cînd o să se termine totul, o să fie găuri peste tot în Latex Hilton. Mai avem totuşi ceva de lucru cu Somers, cel puțin. Să mă duc din nou la el, şefu', să văd dacă nu clachează cumva şi spune tot?

– Nu, nu astăzi, spuse Slider. Vreau să am un raport complet privind legătura surorii lui cu Greatrex, înainte de a merge mai departe cu el. Este întotdeauna cel mai bine să conduci lucrurile cu mînă forte.

– Nu ştiam că te pricepi la bridge.

– Nu mă împiedică nimic să cunosc limbajul, nu? Oricum, nu este nimic rău dacă-l lăsăm puțin pe Somers să fiarbă în suc propriu. Dacă între timp primesc raportul, mîine dimineață poți să te duci la el să-l perpeleşti.

– Mulțumesc. Şi acum?

– Acum ce? Mîncare, odihnă, distracție. Mai ştii ce înseamnă asta?

– Ție ce-ți pasă, ai o femeie la care să te duci, se plînse Atherton.

– Poți să vii şi tu.

– Mulțumesc, dar poate vreți să fiți singuri.

– Ah nu, este cît se poate de bine. Toate astea le-am rezolvat aseară – revederea, sentimentele, mărturisirile, iertarea...

– Încetează, începi să mă faci curios. Ce mărturisiri?

– Am avut de explicat o pornire de gelozie, de care să scap apoi, spuse Slider.

– Ah, făcu Atherton plin de înțelepciune, deci ți-a povestit? Sue credea că nu o s-o facă. Am avut chiar o discuție serioasă, dacă ar fi mai bine să-ți spunem sau nu.

– Să-mi spuneți? Ce să-mi spuneți? izbucni Slider.

– Despre o veche flacără a ei, care a revenit acum. Nu despre asta vorbeai? Ah, scuze, nu am vrut să-mi bag nasul.

– Ce veche flacără?

– Ah, la naiba, şefu', gura asta bogată a mea este de vină! Am călcat în străchini?

– Încetează să faci pe clovnul. Ce veche flacără?

Atherton deveni serios.

– Ascultă, nu am ce să-ţi spun. Este unul cu care a avut o legătură cu ani şi ani în urmă şi care a revenit în orchestră ca să-l înlocuiască pe unul care se îmbolnăvise. Atîta tot. Sfîrşitul poveştii. Ea nu ştia că o să vină. Nu a mai ştiut nimic de el, de ani de zile. Sue doar comenta cu mine dacă ar fi mai bine ca Joanna să-ţi spună că a reapărut şi să rişte să te facă gelos pentru nimic sau să nu-ţi spună şi să rişte ca tu să afli mai tîrziu şi să-ţi închipui că ai avea un motiv de gelozie, pentru simplul fapt că nu ţi-a spus. Şi acum, adăugă el încruntîndu-se, i-am făcut eu viaţa amară.

Slider îşi recăpătă controlul.

– Nu, nu i-ai făcut-o. Nu fi aşa de dramatic. Aşa cum bine ai spus-o, nu este nimic. Deci vii cu mine la Joanna?

Atherton ezită, întrebîndu-se dacă va fi cu adevărat binevenit.

– Încă nu am terminat aici, răspunse el.

– Atunci n-o să dau atenţie zvonurilor, spuse Slider cu bonomie. Hai odată, hotărăşte-te, trebuie s-o sun.

– Fie, dacă într-adevăr nu sînt *de trop.*

CAPITOLUL 10

În al cui vin

trebuie să cadă o frunzuliță

– Apropo, ați auzit ultima bombă? întrebă Joanna. Laurence Jepp a fost atacat aseară în propria lui casă şi a fost omorît.

– Laurence Jepp? întrebă Slider. Numele îi suna vag cunoscut.

– Cîntărețul, îi veni Atherton în ajutor, înmuindu-şi ultimul cartof prăjit în oțetul sărat adunat la fundul pungii.

Pe Joanna o cuprinsese o subită poftă de peşte cu cartofi prăjiți şi Slider acceptase, cu condiția să mănînce cu toții din hîrtie, orice altceva fiind considerat drept un compromis jalnic.

– L-a cîntat pe Leporello în *Don Juan*-ul nostru, spuse Joanna. Este groaznic. Nu-mi vine să cred că a murit – am stat chiar în spatele lui la coadă la cafea în Courtyard, săptămîna trecută.

Suna neplăcut de asemănător cu doamna Reynolds.

– Este întotdeauna un şoc atunci cînd cunoşti omul, spuse Slider.

– Nu eram decît în relaţii de bună ziua, adăugă Joanna, regăsindu-şi simţul proporţiilor. Bine că s-a terminat acum cu spectacolele cu *Don Juan*. Era un Leporello formidabil, dar dublura lui este foarte slabă.

– L-am văzut în *Paiaţe,* spuse Atherton. Este o pierdere tristă pentru muzică.

– Era căsătorit? întrebă Slider.

– Se pare că nu. Trăia singur, oricum, în Ealing. Au arătat la ştiri – una din casele acelea mari de pe Green. Într-adevăr enormă. Presupun totuşi că nu avea acolo decît un apartament. Nu pot crede că era chiar atît de bogat – adică nu ca Pavarotti. Nici unul din cîntăreţii englezi nu este ca el.

– Nu au spus prea multe. Cineva a pătruns în casă în timp ce dormea. Un hoţ, probabil. Se pare că omul avea un buton de alarmă lîngă pat şi că l-a apăsat înainte de a fi fost făcut bucăţele, pentru că alarma s-a declanşat şi poliţia a fost acolo în cîteva minute, dar totuşi prea tîrziu. Bietul Larry, zise Joanna, aplecîndu-se să toarne vin în pahare.

– Aşa cum ai spus, bine că s-a terminat cu *Don Juan,* zise Atherton vesel. Jepp mai cînta şi în altceva?

– Nu ştiu, dar asta înseamnă că eu nu mai cînt acum decît în *Traviata*.

– Cine este Violetta?

– Sonia Morgenstern, spuse Joanna şi Atherton se strîmbă. Mă rog, este puţin cam coaptă...

– Nu mi-ar păsa de asta, dar are un vibrato atît de intens încît nu reuşeşte niciodată să obţină tonul notei spre care tinde. Şi coloratura ei...

– Credeam că asta este valabil numai la tapete.

– Nu, la *Coloroll,* îl corectă Atherton. Dar nu eşti departe. Ambele sînt decoraţii...

– Da. Mulțumesc, n-am nevoie de o lecție de muzică, îl întrerupse Slider. Nu putem vorbi despre altceva? M-am umplut pînă-n gît de cultură, zilele astea.

– Tu ești șeful, ridică Atherton din umeri.

– Ați citit povestea de alaltăieri din ziare, spuse Joanna, despre fata care lucra la o frizerie? Tundea la ceafă un client între două vîrste cînd îl văzu plimbîndu-și mîna în sus și în jos sub pelerină. Fata și-a spus că este cazul să-l potolească și i-a ars una în cap cu foarfeca. S-a constatat că de fapt omul nu făcea decît să-și curețe ochelarii, de cravată.

Au stat pînă tîrziu în grădina Joannei, bînd vin sub stejarul ruginiu, aproape desfrunzit și care ocupa mai tot locul, ascultînd zgomotele serii și pălăvrăgind. Cînd vinul se termină și Atherton plecă, dispărînd în noapte ca un motan, cu ochii languroși și cu cel mai afectat rămas bun, Joanna se întoarse spre Slider cu o privire gînditoare și nu chiar prietenoasă.

– Ce-au însemnat toate astea? îl întrebă ea.

– Toate care?

– Nu fi obositor. Vorbesc despre spectacolul tău din seara asta.

– Spectacolul meu?

– Te-ai repezit la toți. Ai făcut remarci sarcastice despre operă și muzică. Ai făcut pe bietul om de la țară, copleșit de orășeni pretențioși.

Slider o privi uluit.

– Nu-i adevărat. N-am făcut nimic. Deși am fost și eu puțin surprins de spectacolul tău – dacă tot ai inventat cuvîntul ăsta.

– Nu l-am inventat, l-am folosit doar. Încearcă să fii mai clar. Am crezut că asta face parte din meseria ta.

– Vezi, iar o faci.

– Iar fac ce?

– Faci remarci caustice la adresa meseriei mele.

Că mă iei pe mine în zeflemea nu contează cine ştie ce, dar şi Atherton este tot poliţist, ştii bine.

– Lasă-l pe Atherton în pace...

– Aş vrea s-o pot face, doar că eu am fost cel lăsat afară de voi doi, cît aţi ţinut-o întruna cu muzica voastră. A fost cît se poate de evident pe care dintre noi l-ai considerat cea mai bună companie...

– Şi am avut dreptate, da? Aşa cum te-ai purtat în seara asta n-ai fi fost o companie bună pentru nimeni.

– Atunci ar fi trebuit să rămîi cu el cînd ai fi putut-o face.

– Asta ce vrea să mai însemne?

– Află singură!

– Ah, iar ne-am întors la asta? M-am gîndit eu că mai curînd sau mai tîrziu o să ajungem şi aici. Întotdeauna este la fel – îndată ce un bărbat crede că a pus mîna pe tine, începe să-ţi arunce cu trecutul în faţă, plîngîndu-se că nu ai fost fată mare cînd te-a cunoscut. Sînteţi nişte ipocriţi, cu toţii!

Slider deschise gura să-i zică ceva, dar o închise la loc, auzind ecoul ultimelor schimburi de cuvinte.

– Ce facem? spuse într-un tîrziu, îngrozit. Nu sîntem noi, ăştia.

– De ce ar trebui să fim altfel decît ceilalţi? spuse ea cu năduf, dar focul se potolise şi în ea. Îl privi o clipă nesfîrşită, în timp ce furia făcea încet loc ironiei.

– Vrei să-mi explici?

– Ce anume? întrebă el dispreţuitor.

– Ce anume nu merge, spuse ea, dar văzînd pe chipul lui refuzul, adăugă: Retractez tot ce am spus pînă acum. Dar ceva nu merge, nu-i aşa?

– Nu la tine, la mine, spuse el împotriva voinţei.

– Este vorba de cazul la care lucrezi?

– Ah...! Nu, nu în mod direct.

– Atunci ce e?

Se aşeză brusc şi ea făcu la fel, cu faţa spre el,

peste o fîşie îngustă de covor care păru deodată la fel de descurajantă ca deşertul Mojave.

Slider îşi umezi nervos buzele. Deşi era un bărbat pînă nu de mult însurat, nu era obişnuit cu acest mod de a discuta despre problemele fiecăruia. Totuşi, aşa cum obişnuia să le spună el delincvenţilor recalcitranţi, era mai bine să spună lucrurilor pe nume.

– Atherton mi-a spus că... la Glyndebourne a reapărut o veche flacără de-a ta.

– Ce limbaj adorabil! O veche flacără, spuse Joanna cu un zîmbet vag şi tăcu.

– Aşa a fost? întrebă Slider după o vreme, simţindu-se în acelaşi timp ca un prost, agresiv şi nesigur.

– Un mic palavragiu, spuse ea fără afecţiune. Aş vrea să ştiu ce- l privea pe el asta? Dar dacă tot m-ai întrebat, da, cineva pe care l- am cunoscut cu ani de zile în urmă şi pe care nu l-am mai văzut de mult a venit să-şi ofere serviciile ca secund în orchestră, atîta tot.

– Cineva pe care l-ai cunoscut, repetă el. În mod sigur a fost ceva mai mult decît o simplă cunoştinţă, nu?

Joanna îl privi cu o adîncă neplăcere, dar el n-ar fi putut spune ce anume i-o provocase.

– Am trăit cu el.

La naiba, îşi spuse Slider, deşi se temuse de acest lucru.

– Şi?

– Şi ce anume?

– De ce nu mi-ai vorbit despre el?

– Nu cred că trebuie să-ţi povestesc despre trecutul meu. Nici eu nu te întreb despre al tău.

– Eu nu am nici unul, spuse el aprig.

– Nu despre asta este vorba.

– Ba da. Doar n-o să-ţi petreci viaţa întrebîndu-te cu cine m-am culcat şi cu cine nu.

– Ah...!

Joanna se ridică, plină de frustrare şi de mînie reţinută, făcu cîţiva paşi şi se întoarse spre el, cu pumnii strînşi în efortul de a- şi ţine firea şi de a rămîne lucidă.

– Trecutul este trecut. A trecut, a murit, este îngropat şi oricum nu este treaba ta. Ce am făcut înainte de a te întîlni pe tine este trecutul meu şi nu-l poţi avea – nu pentru că nu ţi l-aş da eu, spuse ea repede, ci pentru că este imposibil să-l ai. Aşa că lasă-l în pace, ca să nu distrugi ceea ce avem.

– Dar cînd nu este mort şi îngropat? Cînd se scoală şi se întoarce înapoi?

– O să-ţi spun cînd o să se întîmple asta.

– Nu mi-ai spus nimic despre tipul ăla din Glyndebourne.

– N-aveam ce să-ţi spun. Nu eu aranjez cine să vină să cînte în spectacolele în care cînt eu. Trebuie să ai încredere în mine, Bill, spuse ea privindu-l în ochi. Nu o să ajungem nicăieri dacă nu ai încredere în mine.

Ştia că aşa era, dar prea stătea pe jar de atîtea zile.

– Nu este o chestiune de încredere. Am încredere în tine – dar nu mă pot împiedica să nu fiu gelos.

– Trebuie. Îmi petrec eu toată ziua frămîntîndu-mă ce-ai putea face tu? Îmi fac eu griji pentru toate femeile acelea fantastice cu care poate că te întîlneşti zilnic şi care sînt efectiv ne-bu-ne după poliţişti, în uniformă sau nu, şi care ar face orice ca să-ţi vadă matraca?

– Dar Irene? întrebă el.

– Cu ea este altceva, spuse Joanna după o clipă. Ea nu a ieşit din viaţa ta.

Se ridică şi se apropie de ea, dar ceva din privirea ei îl opri să o atingă.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre tipul acela?

– Nu am ce să-ţi spun, spuse ea obosită. A reapărut, atîta tot.

– Dar ai fost cu el la bar. Era acolo, la *Trevor,* cînd m-ai sunat.

Era doar o presupunere.

– Toată lumea se duce la *Trevor,* spuse ea.

Inima i se strînse auzind confirmarea. De fapt sperase că tipul se dusese în altă parte.

– Cum îl cheamă? întrebă el, aproape fără să vrea.

– Doar nu vrei să ştii cum îl cheamă? spuse ea şi în ochi i se citi brusc amuzamentul.

– Ba da. Cum îl cheamă? rezistă el.

– Andrew, spuse ea.

Avusese dreptate. Nu voia să ştie. I se făcu parcă rău. Începu să se întoarcă şi în clipa aceea ea se mişcă, îl apucă de mînă şi îl trase spre ea.

– Nu s-a întîmplat nimic, spuse ea. Îi ridică mîna, i-o sărută şi i-o ridică spre capul ei.

– Nici măcar aici.

De la sine, mîna îi cuprinse capul, cu degetele în părul ei scurt, aspru.

– Te iubesc, spuse ea.

Era întotdeauna generoasă, făcea întotdeauna prima mişcare. O trase spre el, lipind-o de piept. Simţindu-i atingerea trupului, era ca şi cum s-ar fi întors acasă. Era ceva fără de care nu putea trăi. Oftă.

– În fiecare viaţă trebuie să existe cîte o mică furtună, spuse ea. Gelozia asta este un adevărat infern, nu-i aşa?

– Acum înţeleg ce simţea Irene, zise el. În clipa în care spusese asta, îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să introducă nici un alt nume în acel moment deosebit, dar odată rostit nu-l mai putea retrage, aşa că spuse:

– Şi eu te iubesc.
– Atunci să ne băgăm în pat, spuse ea şi ideea ei i se păru excelentă.

Nu exista nimic mai bun ca o scenă încărcată de emoţii înainte de culcare, ca să te scoli devreme a doua zi. Zgomotele dimineţii îl făcură pe Slider să nu mai aibă stare. Oricum, patul Joannei era vechi încă de cînd se cunoscuseră ei şi începea să se resimtă după o folosinţă atît de viguroasă. Simţea un arc chiar sub şold.

Ar trebui să cumpere unul nou, dar nu ştia cum să abordeze subiectul, avînd în vedere că nu discutaseră niciodată despre viitorul lor împreună şi că el nu se mutase în mod oficial la ea. Din partea lui era vorba mai curînd de sfială – sau cel puţin aşa gîndise pînă cu o seară în urmă. Îşi dădea acum seama că oricît de mult s-ar fi iubit, amîndoi se temeau să se angajeze într-un fel, pronunţînd cu glas tare ceea ce Palliser numise cuvîntul C.

În această epocă post-feministă, modernă, dragostea ajunsese să nu mai aibă curajul să-şi spună numele. Dacă ar fi cerut-o în căsătorie şi ea l-ar fi respins? Una era să trăiască cu ea în felul acesta, necăsătoriţi şi neoficializaţi, cu obrazul nu salvat, ci nici măcar pus la bătaie; dar să trăiască împreună, necăsătoriţi, după ce ar fi discutat despre o legătură permanentă ar fi fost imposibil.

S-ar fi întrebat întotdeauna ce reţineri a avut ea, dacă nu fusese la înălţimea aşteptărilor ei în cine ştie ce privinţă sau dacă ea îl refuzase în speranţa că ar putea apărea la orizont o partidă mai bună. În plus mai erau şi copiii lui la care trebuia să se gîndească şi exemplul pe care l-ar fi dat acestora. Mai curînd sau mai tîrziu, dacă el şi Joanna rămîneau împreună, trebuiau să o cunoască, iar el nu voia ca aceştia să

vorbească despre ea ca despre „prietena lui tati", cu toate conotațiile discutabile ale acestei sintagme.

Dacă rămîneau împreună? Ce-i trecea prin cap? Nici nu putea fi vorba – putea oare? Se ridică într-un cot să o privească, încă dormind și făcută covrig pe o parte, cu mîinile sub obraz, în stilul lui Shirley Temple. Părea atît de completă, așa cum par adesea oamenii în somn, încît se simți exclus din ea. În fond se descurcase fără el în toți acești ani – fără nimeni. Își avea cariera ei, banii ei, casa ei, pasiunile ei, prietenii ei. De ce ar fi avut nevoie de el? Se gîndi la primele lor săptămîni împreună și la vizita pe care o făcuseră tatălui său. Ea spusese atunci că o femeie care a trăit prea multă vreme singură devine ca un cîine de pripas – un om se poate juca în parc cu el, dar nu s-ar gîndi niciodată să-l ia acasă. Își dădea acum seama că ea avusese dreptate. Suficiența ei poate că nu era ceva care să-i facă plăcere sau să o bucure, poate că nu era ceea ce ar fi vrut ea, dar era o realitate. Iar el habar n-avea ce-ar fi putut face cu aceasta unul din ei.

Ca să evite să se mai gîndească la aceste lucruri imponderabile, se gîndi la cazul lui și simți pe loc un val de sînge în cap, care-l făcu să se dea jos din pat. Se duse în camera de zi, la telefonul de aici, ca să nu o scoale.

Pielea canapelei Chesterfield era rece pe spatele lui gol. Își sprijini coatele pe genunchi și se uită în jos cu detașată curiozitate, la picioarele lui, la labele lui, la părticelele acelea care balansau. Nu era nimic de rîs în partea dorsală a unui cal sau chiar a unui cîine, dar echipamentul cu care intra un bărbat în căsnicie era de-a dreptul ridicol.

Răspunse Fergus.

– Ce-i cu tine la ora asta?

– Îmi contemplam buricul, spuse Slider. Feminiștii

au dreptate, află de la mine. Dacă Dumnezeu ar fi fost bărbat, nu ar fi pus niciodată boaşele la vedere.

– Sper că nu m-ai sculat ca să-mi spui asta?

– M-am gîndit că ai vrea să ştii.

– Gîndeşti pe stomacul gol, asta este. O farfurie cu ouă şi şuncă o să-ți ajute creierul să funcționeze ca lumea, spuse O'Flaherty înțelept. În sfîrşit, ce vrei?

– Se află acolo cineva din echipa mea?

– Mackay stă chiar acum lîngă mine. Îți convine?

– De minune.

Cînd Mackay preluă receptorul, îi spuse:

– Am o treabă pentru tine. Vreau să te duci la televiziune. Du-te la liftul de lîngă toaleta în care a fost omorît Greatrex. Înăuntru trebuie să existe o gură de control, în tavan – urcă-te acolo şi vezi dacă nu există ceva ascuns pe acoperişul liftului.

– Acum, şefu'?

– Da, acum. O să ai nevoie de cineva să te ajute să te cațeri.

– Trebuie să caut ceva anume?

– Păi sper să găseşti acolo o geantă cu haine pătate cu sînge. Este tot ce-mi doresc.

În sfîrşit, Mackay se limpezi la minte.

– Ah! Exact! Bună idee, şefu'. De ce nu ne-am gîndit mai devreme la asta?

Ne-am? reflectă Slider.

– Du-te acum. În douăzeci de minute sînt acolo.

Cînd se întoarse în dormitor, Joanna, care se trezise, privea spre uşă.

– N-am vrut să te deranjez, spuse el.

– Telefonul ăsta țîrîie cînd îl ridici pe celălalt, spuse ea. Unde ai sunat?

Se citea o anume preocupare în întrebarea asta?

– Doar la uzină, spuse el. Mi-a venit o idee unde s-ar putea ascunde geanta aceea. Nu mă aştept să iasă ceva, dar orice om are dreptul să viseze.

– Pleci acum acolo?

– Da, spuse el.

Se aşeză pe pat lîngă ea şi-i dădu pe spate părul de pe frunte. Atingerea îi stîrni un val de sentimente care-i străbătu trupul ca şi cum s-ar fi electrocutat.

– În legătură cu noaptea trecută...

Joanna se întoarse pe spate ca să-şi elibereze braţele şi le întinse spre el.

– Haide să uităm asta. Nu ne-am fi certat aşa dacă nu ne-am fi iubit.

Se aplecă şi o sărută.

– Nu crezi că pe viitor am putea găsi şi un alt mod de a ne-o spune?

Joanna îşi plimbă mîna în sus şi în jos pe braţul lui.

– Doar nu vrei să ne batem? Ce fel de bărbat eşti de fapt?

Dacă după aceea s-ar bărbieri şi-ar face duş în goană, îşi spuse el, ar avea suficient timp să-i arate.

Cînd sosi Slider, aproape o jumătate din efectiv era strîns în jurul singurei mese din birou şi acesta se despărţi ca o Mare Roşie de feţe zîmbitoare la intrarea lui, ca să-l îndrepte spre o geantă de nailon, de voiaj, destul de prăfuită, de pe biroul lui Atherton.

– Exact acolo unde aţi spus că ar putea fi, spuse încîntat Mackay.

Deci pînă la urmă instinctul său în privinţa doamney Reynolds fusese corect.

– Am avut informaţii, spuse Slider cu modestie. Nici el nu-şi putea încă explica prea bine propriul lui proces de gîndire, dar ceva în mintea lui începea să se învîrtă.

– Haide să ne aruncăm o privire asupra ei.

Sau mai exact în ea. Exteriorul nu le dezvălui nimic altceva decît praf şi o pată de ulei care provenea

probabil de la cablul liftului, dar înăuntru se aflau o pereche de mănuşi chirurgicale pline de sînge şi un pardesiu vechi, cu mînecile îmbibate în sînge, cu urme de sînge pe ambele părţi din faţă şi cu o pată de sînge aproape rotundă mai jos, acolo unde, presupuse Slider, purtătorul se lăsase în genunchi.

– Ah, Tufty, spuse Slider încet, eşti un tip al naibii de norocos.

Singura persoană nemulţumită de descoperirea sacului de voiaj a fost domnul Honeyman, a cărui faţă de păpuşă nu reuşi prea bine să-şi ascundă dezaprobarea, dar a cărui lipsă de bădărănie fu demonstrată de tăcerea cu care primi vestea, o tăcere lungă, vreme în care căută în minte un motiv rezonabil pentru care sacul putea fi găsit acolo unde fusese găsit. Reuşise să se sugestioneze că vînătaia de pe bărbie nu era o probă convingătoare pentru un joc necinstit, venind cu alternativa – în ambele sensuri – că Greatrex se învineţise singur cînd se bărbierise, dar chestia asta era mai complicată. Nu a mers atît de departe încît să sugereze că poate Greatrex însuşi reuşise, nu se ştie cum, să ascundă sacul în lift după ce-şi tăiase singur beregata şi înainte de a se prăbuşi, dar spuse:

– Să verificaţi dacă grupa de sînge este aceeaşi cu a lui Greatrex, da? – ca şi cum aceasta ar fi putut fi a vreunui mecanic de întreţinere stîngaci, cu o nevastă severă.

– Desigur, domnule, spuse Slider răbdător – atît de răbdător încît Honeyman fu readus cu neplăcere la realitate.

– Da, presupun că asta schimbă considerabil lucrurile, spuse el. Presupun că trebuie să-i comunic domnului Wetherspoon că avem de a face cu o anchetă privind o crimă.

– Da, domnule, aprobă Slider necruţător.

– Înțelegeți ce înseamnă asta, da? spuse Honeyman agasat. Dacă asasinul a purtat îmbrăcăminte de protecție ar putea fi oricine, absolut oricine. Se aflau sute de oameni în clădirea aceea.

Da, într-adevăr, se gîndi Slider în timp ce se întorcea înapoi în biroul lui, dar cine l-a omorît pe Greatrex a plănuit cu siguranță totul dinainte, din moment ce şi-a adus cu el mănuşile, deci a avut ceva împotriva acestuia. Deci nu putea fi chiar oricine dintre sutele acelea. Suspecții principali rămîneau în continuare aceleaşi trei persoane care au avut motive întemeiate ca să fi vrut să-l ucidă; sau altcineva cu un cui pe care nu l-au dezgropat încă.

Dar de ce criminalul nu a scos sacul afară din clădire şi nu l-a aruncat undeva departe de locul crimei? Pentru că nu a putut părăsi imediat clădirea? Pentru că trebuia să se întoarcă şi să se întîlnească cu un grup de oameni – ca aceia din salonul verde, de exemplu – care altfel i-ar fi remarcat absența?

Şi unde fusese sacul înainte – sau mai exact, unde fusese pardesiul? Sacii ăştia de nailon nu ocupă prea mult spațiu – ar fi putut fi îndesat într-un buzunar al pardesiului, de exemplu – dar pardesiul nu putea fi ascuns. Trebuia ori să fi fost îmbrăcat ori dus pe braț – în cazul în care nu se afla deja pe undeva prin clădire. La naiba! Pardesiul ăsta o să stîrnească o groază de întrebări.

Şi de ce a ascuns ucigaşul sacul în lift? Era o ascunzătoare bună, cu condiția să poți ajunge sus. Trebuia să ai o constituție atletică ca să sari, să te apuci de stinghia care înconjura tavanul liftului şi să stai atîrnat de ea într-o mînă, în timp ce o foloseai pe cealaltă ca să împingi într-o parte trapa de vizitare şi să pui sacul deasupra. Atletic şi înalt. Ei bine, toți trei suspecții erau înalți şi chiar şi Sandal Palliser era suplu şi vînjos.

Marele neajuns al liftului era acela că, să zicem că aveai norocul să-l găseşti gol, în primul rînd, exista oricînd posibilitatea să fii întrerupt de cineva care voia să se urce în el şi atunci ţi-ar fi fost greu să explici de ce stăteai agăţat de tavan şi te legănai ca o maimuţă în scrînciob. Liftul nu putea fi esenţial în planul asasinului, el a fost cu siguranţă o găselniţă de moment. Poate că fiind surprins de doamna Reynolds, acesta a decis că era mai sigur să ascundă sacul decît să-l ia cu el.

Dar descrierea făcută de doamna Reynolds Omului-din-Faţa-Liftului nu prea se potrivea cu suspecţii principali. Dacă nu el era asasinul, atunci cum a ajuns sacul pe acoperişul liftului? Şi dacă el era asasinul, atunci acesta nu era nici Palliser, nici Somers şi nici Parsons.

Nu, oftă Slider, trebuiau să privească în faţă faptul că lătraseră în altă ogradă şi că tot timpul alergaseră după cai verzi pe pereţi. Toţi oamenii lui plecaseră la vînătoare cu cotarla şi vulpea trebuie să fi ajuns de acum hăt departe.

Deci aşa stăteau lucrurile. Trebuia să-i trimită lui Tufty o bucăţică din pardesiul îmbibat cu sînge, doamna Reynolds trebuia chemată să identifice sacul, iar echipa judiciară trebuia trimisă să constate dacă nu se mai afla cumva în lift vreo urmă folositoare. Iar echipa de teren trebuia să se întoarcă acolo şi să înceapă să întrebe pe oricine dacă nu a văzut cumva pe cineva care să corespundă descrierii, intrînd sau ieşind din lift sau intrînd în clădire purtînd sau ducînd pe braţ pardesiul.

Singurul lucru bun era că acum nu mai trebuia să se lupte cu Honeyman pentru oameni.

Atherton păru la fel de puţin încîntat ca şi Honeyman cînd sosi şi află noutăţile despre sac.

– Ar putea să fie tot Somers, spuse el încăpăţînat. El putea cel mai bine dintre toţi să introducă sacul oricînd înainte şi să-l ascundă după aceea. Se afla în camera alăturată şi este singurul care poate spune exact cînd şi cum a fost descoperit cadavrul.

– Atunci de ce a riscat să-şi pună haine de protecţie pe care să le ascundă apoi şi să se întoarcă şi să se stropească cu sînge? întrebă Slider răbdător.

– Noi ştim că a căutat ceva anume în buzunarul lui Greatrex. Să presupunem că a comis crima luîndu-şi măsuri de protecţie, a ascuns hainele şi apoi şi-a amintit de ceea ce se afla în buzunar. A trebuit să se întoarcă să ia obiectul şi apoi, văzînd că era plin de sînge, a trebuit să aleagă soluţia cea mai bună, anume să pretindă că el a fost cel care a descoperit cadavrul. Aceasta ar explica starea în care se află de atunci – planul lui s-a destrămat şi acum este îngrozit că o să fie prins.

– Dar...

– Iar el a fost acela care a avut cel mai mult timp să-şi rumege ura şi să-şi coacă planul. Toţi aceşti ani de resentimente şi apoi cîteva săptămîni în care a ştiut că Greatrex va participa la emisiune şi va fi la discreţia lui.

– Dar nu corespunde descrierii Omului-din-Faţa-Liftului, reuşi şi Slider, în sfîrşit, să intervină.

– Nu ştim dacă a avut vreo legătură cu asta. Pot exista o mie de motive pentru sîngele de pe manşetă.

– Avea în mînă sacul, sublinie Slider.

Atherton încercă o nobilă luptă de ariergardă.

– Putea să nu fie acelaşi sac. Sînt puzderie la fel. Sau poate că doamna Cutare s-a înşelat. Sau poate că l-a confundat cu altcineva pe bărbatul pe care l-a văzut.

– Ştii că eşti înfrînt. De ce nu recunoşti cu demnitate că ai ieşit bătut?

– Arată-mi un om care rîde cînd este înfrînt şi eu o să-ţi arăt un pedicurist cu un pervertit simţ al umorului.

– Ăsta nu este un răspuns.

– Pot măcar să-l întreb pe Somers de pardesiu? pledă Atherton.

– Fireşte că poţi, scumpule, spuse Slider alinător. Oricum trebuie să afli ce anume a căutat el în buzunar. Cînd o să-i spui că este scos din cauză pentru crimă, poate că o să cedeze. Cît priveşte pardesiul... ăsta nu este un pardesiu de om tînăr, spuse Slider scuturînd din cap. Este vechi, dar odinioară a fost foarte scump şi foarte conservator. Un pardesiu auster. Un pardesiu scump, pentru cineva de vîrstă medie, aşezat.

– Putea fi cumpărat la mîna a doua, sugeră Atherton.

– Foarte posibil.

– Sau împrumutat.

– Exact. Nu o să ne ajute în nici un fel.

Doamna Somers îi deschise lui Atherton uşa şi icni brusc. Ochii ei îi cercetau chipul ca să citească pe el şi pentru că îi plăcea de ea, spuse repede, ca să nu o mai ţină în tensiune:

– Ştiu despre Greatrex şi despre fiica dumneavoastră.

Expresia acesteia se înăspri, dar teama nu i se şterse din priviri.

– Nu Phil l-a ucis. A meritat să moară, dar Phil n-ar face niciodată aşa ceva.

– Ştiu, spuse Atherton blînd. Pot să vorbesc cu el? Mai există cîteva detalii pe care nu mi le-a spus şi fără de care ne este greu să aflăm cine a făcut-o.

Doamna Somers ezită o clipă, apoi se dădu deoparte ca să-i facă loc să treacă.

– Azi n-a ieşit din casă. Nu se simte prea bine de

cînd s-a întîmplat totul aşa că i-am spus să rămînă în pat. Mă duc să-l chem.

– Nu este nevoie, pot vorbi cu el în camera lui.

Doamna Somers sări în sus.

– Nu puteţi! O să luaţi loc în camera din faţă şi după ce-l voi chema pe Philly vă voi face o cafea. O vreţi cu zahăr?

În sfîrşit apăru şi Philip Somers în pantaloni, cămaşă şi papuci, palid, nebărbierit, încercănat şi în mod clar, temător. Unghiile, constată Atherton cu dezgust, erau roase pînă la sînge.

– Mi-a spus mama că vreţi să vorbiţi cu mine, zise el, deşi după tonul posac, Atherton pricepu că mama lui îi spusese mai curînd că Somers trebuia să vorbească cu el.

Atherton, care stătea în picioare la fereastră, făcu un pas şi luă fotografia de pe măsuţa din colţ.

– Ea este Madeleine?

– Puneţi-o jos, spuse Somers ca ars. Atherton nu se grăbi, contemplînd-o.

– Era foarte drăguţă, spuse el. De ce l-ai considerat responsabil pe Greatrex? Ancheta a spus că a fost un accident.

– Nu eu l-am omorît, spuse Somers pe un ton nenorocit.

– Ştiu, zise Atherton şi uşurarea de pe chipul lui Somers fu atît de intensă, încît se întrebă o clipă dacă nu cumva îndrăgita lui ipoteză nu era totuşi corectă. Somers se aşeză cu o involuntară bruscheţe.

– Deci spune-mi, continuă Atherton, de ce l-ai considerat pe Greatrex vinovat de moartea surorii tale?

– A fost vinovat chiar dacă a fost un accident, spuse Somers feroce. Ea se afla acolo din cauza lui, se afla în maşină în acel loc şi atunci, din cauza lui. Dacă el nu ar fi sedus-o, ea nu ar fi murit. Ar fi trăit acum, măritată cum se cuvine, cu un om decent,

poate că ar fi avut şi copii. Mama ar fi fost bunică, aşa cum şi-a dorit dintotdeauna. Poate că acum... nu o să mai fie niciodată.

– Are destul timp, nu crezi? Şi are atîția copii.

Somers scutură din cap.

– Ne-a afectat pe toți. Dumneavoastră nu puteți înțelege. Maddy a fost sufletul familiei. Ea era cea mai isteață, cea mai nostimă, întotdeauna plină de dinamism. Ea era cea care ne împingea să facem totul. Ea a fost cea care i-a convins pe mama şi pe tata să cumpere casa asta, cînd primăria a scos-o la vînzare. Ea l-a prezentat pe Patrick soției lui. Fără ea...

Somers se întrerupse într-o tăcere plină de tremur.

– Cum l-a cunoscut pe Greatrex?

– A fost stewardesă voluntară la Festival Hall, iar el era mereu acolo, desigur, în calitate de critic muzical. Cum a văzut-o a hotărît că trebuie să fie a lui.

– Era drăguță, comentă Atherton.

– Era frumoasă! strigă Somers. Trebuia să fie a lui, ca să o întineze. El trebuia să întineze tot ce era fraged şi bun şi curat. A sedus-o şi a distrus-o, ducînd-o la hoteluri ieftine...

– Cel din Bray nu era chiar ieftin, spuse Atherton cu blîndețe.

Somers se holbă la el.

– Îl scuzi pentru ce a făcut?

– Ştii, era majoră – ceea ce a făcut el nu a fost o crimă. Ea putea să discearnă singură şi majoritatea oamenilor nu mai consideră deplorabil să ai o legătură sexuală cu cineva.

– Majoritatea oamenilor! Ce ştiți dumneavoastră despre majoritatea oamenilor? Maddy nu s-ar fi culcat niciodată cu el dacă nu ar fi forțat-o – spunîndu-i minciuni, făcîndu-i promisiuni. Zicea că voia să se căsătorească cu ea. Să se căsătorească cu ea! O distrugea! Se purta din rău în mai rău, făcînd lucruri pe

care ea nici nu le-ar fi visat înainte. Totuşi, eu încă aş mai fi putut să o recuperez, dacă aş fi avut o şansă. Acum este moartă şi pierdută pentru noi toţi. El a făcut asta.

Gogoşi, îşi spuse Atherton. Este nebun ca un peşte pe uscat.

– Ai fi vrut să-l vezi mort, sugeră în treacăt Atherton.

– Da, spuse Somers cu năduf. Dar nu eu l-am omorît.

– În regulă, acum povesteşte-mi totul.

– Cînd l-am găsit întins acolo, am crezut că s-a sinucis. La început am fost fericit. Apoi m-a apucat furia că a scăpat atît de uşor, fără să înţeleagă ce ne făcuse nouă. Aş fi vrut să aibă remuşcări, dar acum devenise imposibil. Eram furios. L-am apucat de umeri şi am început să-l scutur, atît de furios eram. De aici sîngele de pe mine. Şi am dat un şut cuţitului în partea cealaltă, tot într-un acces de mînie.

Atherton dădu din cap, încurajîndu-l să povestească mai departe.

– Şi atunci – atunci mi-am dat seama că tot sîngele acela de pe mine ar putea stîrni bănuieli. Ieşisem să-l caut şi iată-mă aici, singur cu el şi s-ar putea crede că... Somers se opri, privind fix la amintirile lui atît de teribile. Cred... continuă el, cred că aşa am ajuns să am sînge pe faţă. Probabil că mi-am dus mîinile la faţă, aşa.

Îşi cuprinse obrajii în mîini şi degetele lui lungi atinseră părul, la marginea urechilor.

– Aşa că l-am lăsat jos, încercînd să pară totul cît mai firesc. Ar fi trebuit să aduc cuţitul înapoi, dar aveam sînge pe pantofi şi ştiam că las urme dacă mă duc după el. M-am gîndit că dacă dau eu alarma, aş putea explica existenţa sîngelui pe mine spunînd că l-am examinat să văd dacă murise. Oricum, socoti-

sem că nimeni nu se va gîndi că aş fi avut vreun motiv să-l omor. Şi apoi mi-am amintit...

– Da, spuse Atherton. Ţi-ai amintit ce avea el în buzunar.

Somers dădu uşor din cap, uşurat parcă văzînd că Atherton ştia despre asta. Atherton aştepta o explicaţie. Într-un tîrziu se văzu obligat să întrebe:

– De unde ştiai că se afla acolo?

– Mi-o arătase odată. Cu ani în urmă, cînd colabora la o emisiune la care lucram eu. M-a recunoscut şi s-a apropiat să vorbească cu mine şi mi-a arătat-o, spunîndu-mi că acest lucru dovedea că o iubise cu adevărat. Am vrut să-l omor atunci, spuse Somers tremurînd. Am vrut. Înţelegeţi, nu era numai Mandy. Erau şi altele. Erau toate acolo, toate fetele pe care le sedusese el.

„Ah, mă îndoiesc, se gîndi Atherton – doar dacă lăudăroşenia lui nu depăşise cumva realitatea."

– Nu o puteam lăsa acolo – o parte a haremului său, spuse Somers aprig. Degradată la rolul uneia dintre cuceririle lui. Aşa că am luat- o.

– Şi unde este acum? întrebă Atherton nerăbdător.

Somers băgă o mînă leneşă şi recalcitrantă în buzunarul pantalonilor.

– M-am gîndit că o să vreţi s-o vedeţi, spuse el nefericit, scoţînd din buzunar şi dîndu-i lui Atherton ceea ce părea a fi un portofel din piele. Atherton îl luă şi-l deschise. În buzunărelele transparente, de o parte şi de alta, se aflau fotografii. Fotografii! De ce nu se gîndise la asta?

– Ea este Maddy, spuse Somers arătînd cu degetul.

– Da, o recunosc, spuse Atherton. Chipul zîmbitor al lui Madeleine Somers privea spre ei, prin plasticul transparent, din partea îndepărtată a morţii.

– Mi-o puteţi da înapoi? întrebă Somers.

– Da, desigur, după ce vom termina ancheta, spuse Atherton.

– Nu o puteam lăsa acolo, spuse Somers din nou. Pe celelalte tot nu le ştie nimeni. Şi în plus...

– Dacă ar fi fost găsită fotografia, lumea ar fi putut crede că tu l-ai omorît, spuse Atherton. Întocmai. Dar de ce i-ai băgat biletul acela în buzunar?

– Biletul?

– Biletul religios. Citatul din *Biblie.*

Somers scutură din cap, nedumerit.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Nu i-ai băgat nimic în buzunar?

– Nu. Am scos portofelul, atîta tot. La început l-am luat pe celălalt – portofelul cu bani. Avea înăuntru... ştiţi bine ce anume, adăugă el cu dezgust. L-am pus înapoi şi l-am luat pe acesta. Aş fi scos fotografia lui Maddy şi aş fi lăsat restul acolo, dar începusem să devin nervos, gîndindu-mă că ar putea intra cineva şi m-ar găsi acolo. Aşa că l-am luat cu totul şi am ieşit ca să dau alarma. Din fericire, pe culoar se apropia Dorothy.

– Şi ai rămas de pază ca să împiedici pe oricine să intre, pînă la venirea poliţiei. De ce ai făcut asta?

– Păi aşa se face. Am văzut la televizor. Nu trebuie să deranjezi nimic.

– Dar tu deranjaseşi deja pe acolo. Nu ar fi fost mai bine pentru tine dacă ar mai fi făcut-o şi alţi cîţiva oameni?

– Dar eu nu făcusem nimic rău. Crezusem că se sinucisese. Voiam să fiu sigur că poliţia va vedea asta. Se uită la Atherton implorator. Nu credeţi că asta a făcut? Nu putea fi sinucidere? Vreau să spun acum, că nu mai credeţi că l-am omorît eu?

Atherton nu răspunse pe loc şi Somers continuă, alarmat:

– Nu credeţi că l-am omorît eu, nu-i aşa? Credeţi

da, ce v-am spus? Este adevărul, vă jur. Era mort cînd l-am găsit şi eu nu am făcut decît să-i iau fotografiile.

– Da, te cred, spuse Atherton, doar el ştiind cît de dezamăgit era că trebuia să recunoască acest lucru.

– Dar ne-ai creat o serie de neplăceri nefiind cinstit cu noi de la bun început. Ne-ai făcut să pierdem mult timp şi şeful meu nu o să fie prea încîntat. Somers părea mulţumitor de băgat în sperieţi şi Atherton continuă:

– Va trebui să-ţi cer să vii la secţie să mai dai o depoziţie. Dar de data asta, te rog să nu omiţi nimic.

– Va trebui să se afle despre... Roger şi Maddy? întrebă Somers patetic. Noi am ţinut ascuns asta, faţă de cei mici. Kevin şi Mandy şi Katy nu ştiu... ce a făcut Maddy. Ei cred că lucra cu Roger, în seara în care a fost omorîtă.

Aiurea, îşi spuse Atherton. Omul ăsta era un visător.

– Nu văd de ce-ar trebui, rosti el cu voce tare. Dacă într-adevăr de data asta ne-ai spus totul, nu văd de ce chestia cu fotografiile ar mai trebui discutată.

– Vă mulţumesc, spuse Somers. Mama o să fie atît de fericită. Ruşinea păţită aproape că a omorît-o atunci.

Atherton ar fi fost de părere că mai curînd durerea fusese pe cale să o omoare; sau ruşinea de a avea un fiu atît de aerian.

CAPITOLUL 11

Declin

– Ei bine, n-am de gînd să vă fac viața prea ușoară, conchise Slider. O să avem mult de tras, dar vă puteți consola cu gîndul că de fapt asta este munca unui polițist.

Zîmbind creț ca răspuns la această ironie, oamenii se dispersară.

Slider îl strigă pe McLaren.

– Cum mai stai cu numele de pe liste? Davis sau cum îi spunea?

– Păi, șefu', adresa dată de Davis nu există – Bishop's Road SW11, care se află în Battersea, firește. Nu există nici o stradă cu numele ăsta în Battersea. Există Bishop's Park Road în Fulham și una în Mitcham, dar nu locuiește nimeni nici acolo. Mai există Bishop's Terrace în SE11, dar nici acolo nu locuiește. Și mai există alte patru străzi cu același nume în diverse locuri, cinci străzi Bishop's Avenue, patru Bishop's Closes, o Bishop's Court și o Bishop Road fără „s". Încă nu am ajuns să le verific și pe acestea.

Oare cuvîntul „Bishop“ nu începe să pară ciudat, continuă acesta ridicîndu-şi ochii de pe listă, cînd te uiţi la el mai mult?

– Şi celălalt nume, cel de pe lista cu biletele de intrare?

– Ah, adresa asta este în regulă – Oakley Square, care se află imediat după Mornington Crescent. Apartamente şi camere de închiriat, mulţi studenţi şi burlaci. Ştiam însă că adresa este în regulă, pentru că acolo a fost tirmis biletul de intrare.

– Şi ai veificat să vezi dacă Davis locuieşte acolo?

– Nu încă. M-am ocupat mai întîi de cealaltă stradă.

– Bine, acum ocupă-te de asta, spuse Slider, stăpînindu-se cu nobleţe. Află ce s-a întîmplat, dacă a fost în seara aceea la BBC şi dacă nu, cine s-a dus. Şi i-ai verificat pe cei care nu s-au prezentat?

– Doar unul singur mi-a mai rămas şi se pare că se află în străinătate. Firma lui a confirmat asta. Ceilalţi par destul de sinceri, deşi numai unul din ei mai are încă biletul – ceilalţi l-au aruncat.

– Nu cred că asta ar avea vreo importanţă.

Slider se întoarse spre Norma.

– Trebuie să o chemăm aici pe doamna Reynolds să identifice sacul. Aranjează-te cu Atherton, vezi dacă poate veni aici cu Somers în acelaşi timp şi fă în aşa fel încît să se întîlnească, să vezi doar dacă nu cumva îl recunoaşte. Nu mai cred că a fost el, dar a fost de la început suspectul ideal. Nici un rău dacă-i faci să treacă unul pe lîngă celălalt.

– Da, şefu'.

– Apoi du-o pe doamna Reynolds să-i facă o poză.

– Ai de gînd să faci public cazul? întrebă Norma cu interes.

– Asta depinde de domnul Honeyman, nu de mine, slavă Domnului. Apropo, după-amiază o să aibă loc o

conferință de presă așa că o să vrea cît mai multe lucruri lămurite pînă atunci. Să-i dăm bice.

Ultima ediție a ziarului cuprindea o prezentare a incidentului Laurence Jepp. Slider fu surprins să afle că Jepp nu murise în bătăi, așa cum își închipuise el, ci i se tăiase beregata. În ultimele zile, orice menționare de beregată tăiată îi atrăgea pe loc atenția – așa cum îți sare imediat în ochi propriul tău nume, dintr-o pagină întreagă. Nu era metoda obișnuită pentru un hoț surprins și în general, din experiența lui, nici o metodă obișnuită în cazul unei crime nu era. Era o speculație, desigur, dar nu exista o posibilă legătură între cazul Jepp și asasinarea lui Greatrex? În fond Greatrex fusese critic muzical și scrisese despre *Don Juan*-ul în care cîntase Jepp.

Oricum, merita să se ocupe de asta, își spuse el. Doar așa, că-i venise ideea. Probabil că nu exista nici o legătură, dar...

McLaren băgă capul pe ușă.

– Cred că am aflat ceva, spuse el.

– Davis?

– Da. Cel cu „e“.

– Intră.

McLaren intră, într-o mînă ținîndu-și carnetul și în cealaltă, un baton *Mars*.

– Deci, șefu'...

– Lasă ciocolata afară, te rog. Ultima oară mi-ai pus-o pe telefon, Dumnezeu știe cum.

McLaren se uită surprins la mîna lui stîngă, de parcă n-ar fi știut ce ținea în ea.

– Uitasem că mîncam la ea, spuse el și și-o vîrî toată în gură.

Slider se uită în altă parte. McLaren mototoli hîrtia și o aruncă la fix în coș.

– Deci, șefu', reluă el cu gura plină, am dat de

omul nostru Davies. Se pare că are o poveste interesantă.

Slider îi făcu semn lui McLaren să se aşeze.

– A fost la spectacol joi seara?

– A ajuns la White City, dar nu a intrat în clădire. În timp ce stătea afară la coadă, cu restul invitaților, s-a apropiat de el un tip şi l-a întrebat dacă este de unul singur acolo. Davies i-a spus că da şi tipul i-a înşirat o poveste despre cum el şi soția lui vin mereu la chestiile astea împreună, dar de data asta el a crezut că o să fie de serviciu aşa că soția lui a luat un singur bilet, numai pentru ea, apoi, în ultima clipă a aflat că nu mai este de serviciu, dar nu mai rămăseseră bilete. I-a spus lui Davies că ține neapărat să intre împreună cu soția lui şi l-a întrebat dacă nu ar vrea să-i vîndă lui biletul. În primul rînd biletele astea se dau pe gratis, iar Davies nu este genul înnebunit după asemenea spectacole – el vine aici doar în speranța de a cunoaşte pe cineva...

– Pe cineva?

– E puțin genul trist, Davies ăsta. Fără slujbă, fără bani, fără o fată – fără prieteni. Aşa că frecventează numeroase asemenea spectacole gratuite la BBC. E un mod de a-şi trece timpul de care nu duce lipsă şi crede că este cea mai bună ocazie pentru el să cunoască fete, deşi acestea ar trebui să fie cu adevărat disperate să se încurce cu un ratat patetic ca el. Totuşi există destule fetițe de stînga la emisiunile politice de genul *Întrebări ale vremurilor noastre* şi care ar putea considera asta ca o muncă socială. BBC-ul este pentru el ca o agenție specializată, gratuită.

– Înțeleg.

– În sfîrşit, îl întreabă pe tip cît îi dă şi tipul îi spune o cifră şi Davies îşi zice că de douăzeci de lire se poate duce în seara asta la bar şi agăța acolo o pipiță, aşa că bate palma şi tipul îi dă o bancnotă de două-

zeci de lire, nou-nouță. Cînd tocmai dă să plece, tipul îl întreabă cum îl cheamă – zice că trebuie să știe la ușă cînd va fi verificat, ceea ce este adevărat și Davies știe asta. Davies îi spune Jim Davies și dus este.

McLaren se lăsă pe spate, mulțumit.

– Tipul probabil că a înțeles greșit, John în loc de Jim și Davis în loc de Davies.

– Omul nu i-a spus lui Davies cum îl cheamă, presupun? Nu, nu putem avea chiar atît de mult noroc. Davies i-a crezut povestea? mai întrebă Slider după o vreme.

McLaren ridică din umeri.

– Nu mi-a spus că nu i-a crezut-o. Mi-a relatat-o ca și cum i s-ar fi părut foarte logică.

– A văzut-o pe nevasta tipului?

– Mi-a spus că nu-l remarcase pînă în clipa în care i s-a adresat. Iar cînd s-a văzut cu bancnota în mînă, s-a cărat repede, de teamă ca omul să nu se răzgîndească. A văzut venind un autobuz și a sărit în el, fără să mai întoarcă deloc capul.

– I-ai cerut descrierea tipului?

– Da. Nu a fost de mare ajutor. Mi-a spus că nici nu s-a uitat prea bine la el. Probabil că a fost interesat mai mult de cele douăzeci de lire decît de cum arăta tipul.

– Mă rog, dar totuși, ce ți-a spus?

– Că era un om între două vîrste, de înălțime medie, proaspăt bărbierit, cu părul scurt, dar nu chel. Castaniu sau negru – nu blond. Nu era sigur dacă purta sau nu ochelari.

– Cum era îmbrăcat?

McLaren ridică din nou din umeri.

– În costum, mi-a spus Davies, sau poate pardesiu. Oricum, nu purta blugi. Și nu-și amintea dacă avea sau nu un sac de voiaj cu el, adăugă McLaren anticipînd următoarea întrebare.

Slider oftă. Davies rămăsese cu impresia unui bărbat copt, respectabil şi nu cu cea a unui tînăr neglijent. Poate că a reţinut măcar numărul bancnotei.

– În regulă, cheamă-l aici să dea o declaraţie.

– Am aranjat asta, şefu'. O să vină astăzi. Crezi că omul acela este ucigaşul?

– Posibil. Indiferent cine este el, era foarte hotărît să intre acolo. Totuşi, mă întreb de ce l-a ales pe acest Davies?

– Stătea chiar în capătul cozii, de unul singur, spuse McLaren. Şi pare cam adormit. Probabil că aşa i s-a părut şi tipului. Sau măcar dădea impresia că avea nevoie de bani.

– Corect. Vezi deci dacă poţi obţine de la el o descriere mai bună – poate un portret robot. Apoi îl putem compara cu eforturile doamnei Reynolds.

– S-a făcut. Credeţi că o să iasă ceva?

– Ceva poate fi orice. Pot exista atîtea şi atîtea motive pentru care a vrut să intre la spectacolul acela, dar... Slider lăsă fraza neterminată.

– Da, spuse McLaren cu înţelegere. Văzînd şi făcînd.

Slider decise să nu mai folosească niciodată expresia asta. Întotdeauna dispreţuise şefii care cădeau în boala şabloanelor verbale şi a expresiilor vagi. Asta însemna lîncezirea minţii. Acesta şi era unul din motivele pentru care se baza atît de mult pe Atherton – acesta îl ajuta să-şi ţină în permanenţă mintea în funcţiune.

Phil Hunt făcuse parte din echipa lui Slider, pînă cînd se mutase la Baling. Fusese întotdeauna un nesuferit. Singura lui mare pasiune în viaţă era *Escortul* XR3, făcut pe comandă specială, la care înşuruba, atîrna sau îndesa orice fleac nou apărut. Nici un efort nu era prea mare cînd era vorba de maşina lui.

Slider îşi amintea ca şi cum ar fi fost ieri, de o întreagă săptămînă în care singurul subiect de conversaţie a fost setul de anvelope de import, pe care le comandase de la un dealer specializat de pe North Circular.

Singurul lucru bun la Hunt era că nu-şi dădea seama cît de prost era şi avea un simţ al propriei sale superiorităţi atît de dezvoltat, încît niciodată nu-ţi purta rîcă şi era amabil cu toată lumea. Deci cînd Slider îl sună să-i spună că era în zonă şi-l întrebă dacă nu vrea să iasă să bea ceva împreună, acesta nu văzu nimic dubios în asta şi-şi întîlni fostul şef zece minute mai tîrziu, într-una din cîrciumioarele din Madeley Road.

Nu a fost greu să-l facă să discute despre cazul Laurence Jepp.

– Apartament la parter, transformat, spuse el în stilul lui obişnuit, fragmentat. Una din clădirile acelea vechi, în stil victorian, ferestre ghilotină, fără încuietoare – desigur – doar dispozitivele originale de blocare. Joacă de copil. După toate aparenţele, cel mai banal jaf. Probabil că tipul a intrat în panică în momentul în care Jepp s-a trezit şi a acţionat alarma.

– A lipsit ceva?

– Nimic care să sară în ochi, dar este greu de spus din moment ce Jepp este mort şi locuia singur. Avea o groază de lucruri frumoase – dacă-ţi plac chestiile astea – antichităţi şi picturi – dar care nu pot face obiectul unei spargeri decît dacă aceasta ar avea loc la lumina zilei şi cu o camionetă trasă în faţa casei.

– Un hoţ care mergea la noroc, deci?

Hunt bău prelung şi mulţumit din paharul de bere.

– Greu de spus, declară el într-un tîrziu, ştergîndu-şi mustaţa plină de spumă, cu dosul mîinii. Era puţin cam tîrziu pentru un puşti şi puţin cam prea curat lucrat pentru un drogat oarecare. M-am gîndit că

poate era vorba de un lucru foarte rar, pe care cineva îl fură la comanda cuiva. Felul în care a fost deschis dispozitivul de blocare a fost foarte profesionist. Dar să nu uităm că în zilele noastre există şi drogaţi care ştiu meserie. Şeful meu crede că individul căuta ceva să vîndă, a ales deci o casă pricopsită şi i-a luat lui Jepp maul cînd acesta s-a trezit şi a dat alarma.

– Deci cum a fost ucis Jepp? Cu un instrument contondent? întrebă Slider indiferent.

– I-a tăiat beregata, spuse Hunt. Dintr-o pare într-alta – ce-a fost în pat! Uluitor cît de departe pot împroşca opt pinte de sînge.

– Este greu să tai beregata unuia care stă culcat, spuse Slider.

Hunt zîmbi posac.

– În mod evident, aşa şi-a spus şi tipul. Jepp zăcea cu faţa în jos, cu genunchii aduşi sub el. Medicul legist presupune că tipul l-a tras jos din pat şi i-a tăiat beregata pe la spate. Ştia meserie – în felul ăsta nu te umpli prea mult de sînge.

– Trebuie să fi fost puternic.

– Exact. Deşi Jepp era mai curînd scund. I-a tăiat însă beregata dintr-o singură lovitură – fără să-l măcelărească – deci trebuie să fi fost puternic.

Slider îşi ridică paharul doar ca să pară cît mai indiferent, dar trebui să-l lase din nou jos. De teamă să nu-l verse în drumul spre gură. Încercă o întrebare nebunească.

– S-a găsit cumva vreun citat religios pe cadavru sau pe pat? Un bilet cu un verset din *Biblie?*

Hunt păru surprins.

– De unde ştii asta?

Slider dădu înapoi, dar reuşi să-şi menţină calmul ca şi cum n-ar fi fost vorba de ceva deosebit.

– La naiba, a vorbit cineva? Şeful se face foc dacă aude că l-a luat pe careva gura pe dinainte.

Era clar că nu-şi dădea seama de ironia acestui comentariu.

– Ce scria pe bilet? îl întrebă Slider indiferent. Ce verset era?

– Nişte gogoriţe despre sînge.

Hunt fu cuprins de o tardivă precauţie.

– Nu-mi amintesc exact. Probabil că nu era nimic important. Dar cred că este timpul să mă întorc la birou.

Slider se ridică şi el.

– Cred c-ar fi mai bine să vin cu tine, să stau de vorbă cu şeful tău, spuse el.

Hunt îl privi alarmat şi fără plăcere.

– Ce înseamnă toate astea? Am crezut că n-ai vrut decît să bem o bere împreună.

– Fii liniştit, fiule, nu te bag în necaz, spuse Slider.

– Nu ţi-am spus nimic, insistă Hunt.

– Bineînţeles că nu. Doar că mă interesează în mod deosebit răposatul domn Jepp.

Inspectorul detectiv Gordon Arundel – căruia i se spunea în spate Formidabilul Gordon sau uneori Magnificul Gordon – era un bărbat bine făcut şi arătos, care lăsase în urma lui o cărare de inimi sfărîmate şi căsătorii destrămate, pe oriunde a servit forţele legii şi ale ordinii. Avea două foste-soţii şi şapte copii de care ştia şi cheltuielile pentru întreţinerea acestora erau atît de mari încît acum nu-şi mai permitea să curteze decît femei bogate, ceea ce-l obligase să ajungă periculos de sus pe scara socială. Existau sute de poveşti despre el; aproape că intrase deja în legendă.

– Ai auzit ce accident neplăcut a avut inspectorul Arundel? S-a retras repede ca să evite să mai aibă un copil şi a căzut din pat.

– Ai auzit de soţia inspectorului şef? Aşteaptă un copil, în sfîrşit – se pare că i-a ajutat Arundel.

Şi aşa mai departe.

Era totodată extrem de zelos pe secretele lui profesionale şi Slider avu mult de furcă să nu-i stîrnească suspiciunea. Arundel abia dacă recunoscu existenţa cazului Jepp şi nu divulgă nimic despre eventualele dovezi, aşa încît Slider deduse din tonul discuţiei că nici nu avea prea multe. Îi trebuiră zece minute de insistenţe ca să-l poată convinge să-l lase să vadă biletul cu citatul din *Biblie*. Biletul era pătat de sînge, ceea ce se potrivea cu textul:

„Prin lege, toate lucrurile sînt ispăşite prin sînge; şi fără vărsare de sînge, nu există absolvire. Epistola Sf. Apostol Pavel către Evrei 9:22."

– Se afla pe noptieră, spuse Arundel. Oricum, citatul este incorect. Am verificat. Terbuia să spună „aproape toate lucrurile".

– Nu este la fel de incisiv ca versiunea aceasta, spuse Slider dîndu-i înapoi punga de plastic în care se afla biletul. Oricum, era un citat tulburător, mai ales dacă era alăturat celui găsit asupra lui Greatrex.

– Cred, spuse Slider prudent, că este foarte posibil să căutăm acelaşi om. Se pare că există similitudini în modul de operare.

– Şi? spuse Arundel nerăbdător, ce vrei să spui, că avem un ucigaş în serie, în libertate?

– Nu chiar.

Slider îi povesti repede despre Greatrex.

– Nu ştiu dacă există vreo legătură între ei, ceva special, vreau să zic, în afară de muzică şi de operă, în general. Dar este posibil ca cineva să fi avut un dinte împotriva amîndurora.

Arundel îl privi cu dispreţ.

– Mi se pare puţin cam forţat. Numai pentru că s-a găsit asupra lor un bilet cu un citat din *Biblie*. Poate că amîndoi le-au primit de la aceeaşi persoană. Sau poate că tipul tău i-a dat-o tipului meu, sau vice versa,

în cazul în care se cunoşteau. Oricum, omul tău a fost omorît într-un loc public. Al meu a fost omorît de un spărgător. Se jefuiesc locuințe în fiecare minut din zi – mai ales casele vechi, cu ferestre-ghilotină.

– Şi modul de operare?

– Tăierea unei beregate înseamnă tăierea unei beregate. Cu condiția să fie făcută profesionist, dar toți ştiu să folosească cuțitul, în zilele noastre. Sînt învățați s-o facă de la nouă ani. Dacă mi s-ar da cinci lire pentru fiecare puşti din parohia mea care are un cuțit asupra lui, aş ieşi la pensie un om bogat. Nu, crede-mă, a fost un jaf pur şi simplu, un drogat căutînd ceva să vîndă.

Se uită pieziş la Slider.

– Nu mi-ar plăcea să-i văd pe oamenii tăi scotocind prin cartierul meu, Bill. Este un sfat prietenesc. Dacă apare ceva ce te-ar putea interesa, fii sigur că vei fi anunțat.

– Mulțumesc Gordon.

Slider se ridică în picioare.

– Ştiu că pot conta pe tine.

– Fireşte, spune Arundel. Şi tu o să mă ajuți la fel, desigur.

Slider sesiză tonul ironic.

Păcat că existau atîția polițişti care îi priveau pe ceilalți polițişti mai curînd ca pe nişte rivali decît ca pe nişte colegi.

Norma veni cu doamna Reynolds la uşa biroului lui Slider, în drum spre ieşire.

– Doamna Reynolds a identificat sacul, şefu'.

– Da, scumpule, spuse doamna Reynolds, neplăcîndu-i să lase pe altcineva să vorbească în locul ei. Era acesta sau unul la fel, completă ea. Slider se ridicase în picioare în fața ei şi aceasta aprobă gestul curtenitor cu o uşoară înclinare a capului.

– Dar sînt multe ca ăsta, nu? Vreau să spun că nu sînt scumpe.

– Adevărat. Dar, oricum, ne-aţi ajutat şi vă mulţumim că aţi venit.

– Ah, este în regulă. Doar trebuie să ne ajutăm între noi, nu-i aşa? Şi mi-a făcut plăcere. Doamna asta tînără s-a purtat frumos cu mine.

În spatele ei, Norma îşi dădu ochii peste cap.

– Şi aţi făcut un portret robot al omului, da? o întrebă Slider, mai mult pe Norma decît pe doamna Reynolds, doar că răspunsul i-l dădu aceasta.

– Ah, da, am făcut. A fost un sentiment ciudat să văd cum apare în faţa mea chipul lui. Nu o să-l uit niciodată şi nici privriea pe care mi-a aruncat-o.

– Mi se pare uşor cunoscut, şefu', dar nu-l pot plasa. Nu este unul din lista noastră de răufăcători, deşi am un sentiment ciudat că l-am văzut destul de recent.

Slider dădu din cap.

– Cînd o să ai o clipă liberă, ia-l, aşează-te jos şi trece-ţi în revistă cazurile recente; şi compară-l cu dosarele. Acum însă probabil că vrei să o conduci pe doamna Reynolds.

Îi zîmbi femeii în vîrstă cu cel mai frumos zîmbet de puşti.

– Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit. Vă apreciem într-adevăr ajutorul.

Îi aruncă o privire Normei care o conduse pe femeie afară din birou, rugînd-o apoi să o aştepte acolo şi se întoarse înapoi la Slider.

– Nici o şansă, şefu', spuse ea încet, ca să nu fie auzită de doamna Reynolds. Am trecut cu ea chiar pe lîngă Somers care se afla în primul birou şi nici n-a tresărit. Iar portretul robot pe care l-a făcut nu seamănă deloc cu el.

– Nu contează, nici n-am crezut cu adevărat că...

Fu întrerupt de țipătul ascuțit al doamnei Reynolds.

– Ah, Dumnezeule! strigă aceasta, intrînd în goană în birou şi împreunîndu-şi înspăimîntată mîinile la piept, cu ochii mari.

– Este el! Este acolo, afară! Dumnezeule, ce m-a speriat!

– Cine? Unde? întrebară Slider şi Norma în acelaşi timp.

– Tipu' pe care l-am văzut la lift! sîsîi doamna Reynolds. Mergeți repede, să nu fugă!

Slider îi făcu Normei un semn cu capul şi aceasta deschise uşa şi se uită afară.

– Nu este nimeni acolo, spuse ea.

Doamna Reynolds îşi întinse gîtul ca o broască țestoasă şi se uită afară pe uşă.

– Sînteți oarbă? Este la capătul coridorului, lîngă automatul de cafea.

Norma se uită la Slider, ridică din umeri şi ieşi afară.

– Mills! strigă ea. Poți veni o clipă?

Mills apăru în fața uşii, cu un pahar de plastic în mînă şi cu o expresie întrebătoare. Doamna Reynolds se dădu înapoi, strîngîndu-şi pardesiul la gît, într-un instinctiv gest de alarmă.

– El e! Ține-ți-l departe de mine.

Slider se ridică şi se apropie de ea, punîndu-şi o mînă liniştitoare pe brațul ei.

– El este detectivul sergent Mills, face parte din echipa mea.

Doamna Reynolds nu-şi deslipi de pe Mills ochii fascinați.

– Nu-mi pasă. Oricum, el este tipul pe care l-am văzut la lift, cel cu sacul.

– Sînteți sigură? întrebă Slider cu blîndețe, aruncîndu-i lui Mills o privire. Mills continua să se uite la ei, deconcertat şi neînțelegînd nimic.

– Cum să nu, spuse aceasta cu dispreț. Uitați-vă la el! O față ca asta nu poate fi confundată, nu? Este el, cum mă vezi şi cum te văd.

– Presupun că nu ai un frate geamăn? Sau un frate care să-ți semene? întrebă Slider plin de speranță.

Mills, care stătea nefericit de partea cealaltă a mesei îşi ridică privirea de pe mîinile care i se bălăngăneau între genunchi.

– Nu am nici un fel de frate. Am fost înfiat.

– Ah, da, aşa este. Uitasem.

Norma se lovi cu palma peste frunte.

– De aceea spuneam că mi se părea cunoscut chipul din portretul robot şi eram sigură că-l văzusem de curînd.

Slider era îngrijorat.

– Portretul robot este o problemă. L-a făcut înainte de a-l fi văzut pe el pe coridor, ceea ce înseamnă că nu a arătat cu degetul la întîmplare.

– Domnule, spuse Norma, Mills a fost acolo în seara aceea şi probabil că l-a văzut. Cine ştie de ce i s-a întipărit în memorie tocmai chipul lui şi l-a confundat cu omul de la lift. Dacă într- adevăr a văzut un om în fața liftului. Poate că a fost doar imaginația ei.

– Poate, fu de acord Slider, dar din nefericire este un martor bun – foarte sigură şi foarte minuțioasă. Şi în plus, a identificat sacul.

– Poate că ar fi spus da în fața oricărui sac pe care i l-am fi arătat.

– A spus dinainte că era un sac de voiaj albastru, din nailon. Ar fi putut spune orice altă culoare. Mă tem că trebuie să consider sacul o probă.

Mills zîmbi strîmb.

– Frumoasă lovitură, Norma. Am încurcat-o, şefu'? întrebă apoi, uitîndu-se la Slider.

– Îți aminteşti să o fi văzut vreodată pe doamna Reynolds? Ai trecut pe lîngă ea pe coridor sau i-ai vorbit vreodată? întrebă Slider.

– Nu domnule, nu-mi amintesc. Totuşi, ea m-ar fi putut vedea. Eu nu am ascuns sacul în lift. N-am avut niciodată un sac ca acesta. Şi nu l-am omorît pe Greatrex.

Slider oftă.

– Mă tem că nu arată prea bine. O să trebuiască să te scot din cazul acesta. Şi o să trebuiască să-i spun domnului Honeyman. Depinde de el dacă decide să meargă mai departe.

– Domnule, spuse Mills. Îşi muşcă buza, dar nu păru foarte alarmat, ceea ce era liniştitor. Slider îi făcu semn Normei să plece. Cînd rămaseră singuri, Mills spuse:

– Nu credeți că am făcut asta, nu, domnule?

– Cînd te-am cunoscut la Charring Cross, aş fi pariat cu viața pentru tine. De fapt cred că am şi făcut-o de cîteva ori. Dar nu te-am mai văzut de zece ani. Şi aşa cum am spus, doamna Reynolds este un martor foarte bun. Te-a descris bucățică cu bucățică. Părerea mea despre tine nu contează, deşi nu te-am identificat din descrierea ei.

Mills păru deconcertat de atît de rarefiata încredere a lui Slider în el. Spuse totuşi:

– Vă mulțumesc că ați fost sincer, domnule. Cel puțin ştiu cum stau.

– Între noi doi, Mills, eu tot mai am încredere în tine. Dar trebuie să-mi păstrez mintea clară, chiar dacă asta este împotriva dorinței mele. Ai avut vreo legătură cu Greatrex?

– Nu, domnule.

– Eşti sigur?

– Nu l-am mai văzut niciodată pînă acum, dacă țin bine minte. Mă rog, nu în carne şi oase. Sigur că l-am

văzut la televizor. Ciudat, spuse el rîzînd reținut. Este ca şi cum m-ați întreba dacă i-am omorît pe Melvyn Bragg sau pe Jeremy Paxman.

– Ah, acum începem să vorbim despre împlinirea dorințelor. Te cred pe cuvînt. Dar ştii că o să trebuiască să facem investigații, da? Trece-ți în revistă viața, analizează-te bine.

– Nu am nimic de ascuns, domnule, spuse Mills uitîndu-se calm în ochii lui Slider.

– Examinează-ți mişcările, adăugă Slider pe un ton mai preocupat. De exemplu, trebuie să te întreb din nou ce făceai la televiziune joi seara. Nu erai în tură.

– Ah! era un sunet abia articulat de – de iluminare? De realizare a pericolului? O clipă ochii întunecați ai lui Mills se umplură de înțelegere, apoi îşi luă privirea de la Slider şi răspunse pe un ton neutru:

– Aşa cum v-am mai spus, tocmai treceam din întîmplare pe acolo şi am văzut intrînd brigada mobilă. Aşa că m-am luat după ea din curiozitate, să văd dacă pot fi de folos.

– Şi cum de treceai tocmai din întîmplare pe acolo?

– Fusesem pe la mătuşa mea, mai devreme. Nu voiam să merg acasă, pentru că încă nu mă simt chiar acasă acolo, aşa că mă plimbam şi eu încercînd să-mi fac curaj.

Slider îl studie o vreme, dar nu se trădă.

– Rămîi la varianta asta, da?

– Este adevărul.

Necazul cu adevărul este că rareori reuşeşte să te convingă. O variantă inventată, bună, bine urzită şi punctată îl poate întotdeauna surclasa; dar Slider nu-i putea spune acest lucru subordonatului său.

– Sînt foarte, foarte nefericit din cauza asta, Slider, spuse Honeyman ca un terrier turbat. Nu, în ciuda

acestei comparații, Slider își imagină pe loc o mică fundiță roz pe capul șefului său, care nu se mai potrivea deloc.

– Nici eu nu sînt foarte încîntat, domnule, spuse el în șoaptă, fixîndu-și privirile pe puntea nasului lui Honeyman, care nu avea nimic de rîs în ea exceptînd faptul că făcea parte din Honeyman.

– Și așa a fost destul de rău că a trebuit să anunțăm că nu credem că a fost sinucidere. Și asta după patru zile de investigații...

Se uită la Slider ca și cum ar fi vrut să-i spună că el unul a crezut de la început că era vorba de o crimă. Dar cum Slider nu includea kamikaze printre hobby-urile lui, păstră o tăcere plină de respect.

– Eu am anticipat analize deranjante în presă deși am sperat și eu, din simpatie pentru BBC. Măcar dacă ar înțelege dificultățile cu care avem de luptat. Dar acum asta... asta...

Bătu cu palma pe un exemplar din *Evening Standard,* a cărui primă pagină era pe jumătate eclipsată de un titlu scris cu litere negre, mari – *AUTOGOL* și de un subtitlu doar puțin mai mic – ASASINAREAUNUI STAR MEDIA – POLIȚIA A PRINS PE UNUL DE-AL LOR.

Slider renunță să-i menționeze ultima ediție care tocmai apăruse și pe care Honeyman încă nu o văzuse.

Se afla pe biroul lui Slider în clipa aceea și trei treimi din pagină erau acum ocupate doar de două cuvinte: BILLSPINTECĂTORUL?

– Bine barem că nu au nici o fotografie, spuse Slider liniștitor. De fapt nici măcar nu l-au pomenit pe Mills – au vorbit doar de „un detectiv care investiga cazul."

De fapt, desigur, în presa de scandal dimensiunea titlului era invers proporțională cu volumul efectiv al faptelor furnizate de text.

Dacă ar fi existat destul material ca să umple prima pagină, nu ar mai fi fost nevoie să supraliciteze dimensiunea literei.

– Poate fi doar o chestiune de timp, spuse Honeyman. Oricum, nu aceasta este problema. Problema este că cineva a vorbit şi tocmai despre acest subiect, cel mai sensibil, cel mai jenant. Asta o să ne facă să arătăm ca nişte proşti!

Nu să „arătăm", ci să „arăt", îşi spuse Slider.

– Vreau să ştiu cine a transimis povestea la ziar! Vreau o anchetă completă şi cînd vinovatul va fi găsit, crede-mă, Slider, o să fiu nemilos! Lucrurile astea trebuie să înceteze odată. O să fie vai de el! Făcu cîţiva paşi înainte şi înapoi, sub imperiul unei furii nestăpînite.

– Ce-o să creadă domnul Wetherspoon? Ce crezi tu că o să creadă comandantul de divizie? Mîine o să apară în toate ziarele.

Ochii lui Honeyman se bulbucară la perspectiva asta.

– Închipuie-ţi ce-o să spună cînd o să citească ziarul peste marmelada lui de la micul dejun.

– Eu cred că informaţia a venit mai curînd din parte martorului, domnule, spuse Slider. Faptul că nu se menţionează nici un nume sugerează acest lucru. Poate că i-a povestit doar ceva unei vecine, iar vecina a telefonat la ziarul local şi de aici a ajuns peste tot. Dar asta nu contează atît de mult...

– Ah, îmi pare bine că tu crezi asta! Îmi pare foarte bine să aud că nu contează faptul că sîntem arătaţi cu degetul pentru că am trimis un om să-şi investigheze propria crimă! Nu o să scăpăm teferi din asta, gemu Honeyman ca şi cum ar fi văzut volatilizîndu-se în faţa ochilor întreaga lui pensie.

– Voiam doar să spun, domnule, că important este să stabilim ce înseamnă această acuzaţie. Recrimină-

rile mai pot aştepta, dar aici este vorba despre întreaga viață şi carieră a lui Mills.

– Cariera! scuipă Honeyman neajutorat; după care însă îşi reveni. Carver mi-a spus că ai lucrat cu Mills, în trecut.

– Da, domnule. Tăcut, eficient, conştiincios.

– N-ai avut îndoieli asupra onestității lui?

– A fost ajutorul meu în cîteva cazuri. Am avut totală încredere în el.

– M-am uitat peste dosarul lui. Este curat, spuse Honeyman cu regret. Şi Colin Washbrook de la Epsom vorbeşte frumos despre el. Dar asta este viața lui ca polițist. Viața lui particulară este mai puțin mulțumitoare. Ştii că nu este însurat? Nu-mi plac polițiştii care nu sînt însurați. Şi este un singuratic. Prefer polițiştii sociabili. Aşa ne putem controla unii pe alții. Ziceai că avea sînge pe haine? mai spuse el privind în sus.

– Zicea că Somers s-a agățat de el, de aici sîngele. Este o explicație rezonabilă. Iar Baker a confirmat că Somers era isteric şi că Mills a trebuit să-l calmeze.

– Poate că a stat special aproape de Somers ca să ascundă petele de sînge pe care le avea deja.

– Dar doamna Reynolds n-a spus că omul de la lift avea sînge pe haine, doar puțin, pe manşetă.

– Şi asta ar fi fost suficient ca să vrea să ascundă. Nu avea de unde să ştie că femeia a remarcat sîngele, dacă s-au văzut doar o clipă – sau că asta va veni la noi.

Degetele lui Honeyman băteau absente pe ziarul de pe masă.

– Amprenta de pe biletul religios nu se potriveşte, nu?

– Bob Lamont spune că sînt foarte asemănătoare, dar există cîteva linii distincte care diferă de amprenta lui Mills.

– Mă rog, amprentele nu reprezintă o ştiinţă exactă. Poţi întotdeauna să ai îndoieli în privinţa lor. În cel mai bun caz reprezintă o dovadă negativă. Dar amprenta aceea, cum bine ştim, putea apărea oricînd pe bilet. Cel mai afurisit lucru este faptul că se afla acolo. O să fie greu să ocolim acest lucru.

Slider rămase tăcut. Ştia că era adevărat. Era amănuntul care nu-i plăcea, în toată povestea asta; totuşi, punîndu-se în locul lui Mills se întrebă dacă nu cumva curiozitatea l-ar fi împins şi pe el să facă la fel. Să te plimbi pe noul tău teritoriu, să încerci să simţi lucrurile, să încerci să acumulezi cunoştinţe care ţi-ar putea asigura succesul în viitor, poate chiar viaţa, depinde... Mă rog, din afară acest lucru era discutabil.

– Ai întrebat brigada mobilă – cine făcea parte din ea?

– Baker şi Morley, domnule. L-au văzut pe Mills apărînd imediat după ce au ajuns ei la locul crimei.

– Ah. Dar cei de la recepţie?

– Mills spune că nu a trecut pe acolo; s-a luat pur şi simplu după poliţiştii în uniformă. Nimeni nu a încercat să-l oprească pentru că zona recepţiei era înţesată de lume – spectatorii care urcau la emisiune.

Honeyman îl privi cu seriozitate.

– Asta poate fi crucial. Dacă poţi găsi pe cineva care l-a văzut sosind şi care să spună exact momentul, am putea avea o apărare.

– Da, domnule, spuse Slider răbdător. Ne ocupăm de asta.

Echipa începuse deja să-i contacteze din nou pe toţi cei care s-ar fi putut afla la recepţie în momentul acela, în vaga speranţă că cineva ar fi observat uniformele care soseau şi pe bărbatul brunet care venea în urma acestora.

Nu a fost nevoie să le spună acestora cît de urgent era; o fi el Mills nou aici, dar era unul de-al lor şi

singuratic sau nu, era un om care-ți plăcea pe loc.

– Pînă una alta nu am altă variantă decît să îl suspend pe Mills, spuse Honeyman şi spre cinstea lui, părea să regrete; Slider spera asta pentru Mills mai mult decît pentru el însuşi.

– Bazîndu-mă pe părerea ta despre el nu voi lua încă alte măsuri, dar Mills trebuie să fie foarte atent şi foarte circumspect. I-am spus şi lui Carver care este de părere că tu eşti cel care va trebui să i-o spui, avînd în vedere că Mills lucra la cazul tău.

„Ce bucurie, îşi spuse Slider. Mulțumesc, Ron."

– Şi mai e ceva, Slider – încă n-am spus nimic Comisiei pentru investigarea sesizărilor. Vreau să-ți acord o şansă să-ți justifici încrederea pe care o ai în Mills, dar trebuie să te previn că în cazul în care numele lui va fi pomenit în presă sau dacă nu vei reuşi să afli ceva în următoarele două zile, nu voi mai avea alternativă. Şi din clipa în care Mills va fi predat comisiei, eu unul nu mai am nici o putere asupra lui.

– Înțeleg, domnule, spuse Slider.

Avea deci patruzeci şi opt de ore ca să-l scoată din umbră şi vîscozitate pe Întunecatul Satanic. Şi să salvezi cariera elegantă a lui Eric Honeyman de la un sfîrşit ignobil. „Una peste alta, îşi spuse Slider, aş prefera să fiu acum la Philadelphia."

CAPITOLUL 12

Aproape de casă

– N-ai fost niciodată însurat, nu? întrebă Slider, aşezat la un capăt al mesei din bucătăria minusculă, în timp ce Mills stătea la celălalt capăt. Prin uşa deschisă îl auzeau pe Atherton care cerceta dormitorul. Mills avea un apartament micuț la etajul superior al unei clădiri de pe Stanlake Road, în curba care dădea chiar în New Park, pentru ca să o ia de aici mai departe.

Prin fereastra mică din spatele chiuvetei puteai vedea printre copaci o fărîmă de parc şi clădirea BBC-ului, dincolo de acesta.

Era mult prea strîmt pentru un polițist ca să se stabilească pentru totdeauna aici, apartamentul fiind închiriat cel mai adesea pe perioade scurte, noilor veniți în căutare de casă – avînd avantajul că era aproape imposibil să întîrzii la slujbă, cîtă vreme locuiai aici. Cum spusese Atherton, aproape că simțeai mirosul cantinei secției de poliție.

– Niciodată, răspunse Mills la întrebarea lui Slider,

cu o grimasă a buzelor, ca şi cum acest lucru l-ar fi amuzat. Sorbi din ceaşca lui de cafea. Ceaşca lui Slider stătea neatinsă în fața acestuia. Oricum, nu-i plăcea cafeaua instant, iar aceasta aproape că bătuse recordul nebăubilului. Avea culoarea spălăturii de vase şi mirose a cîrpă împuțită, ca să nu pomenească decît de cele mai mici neajunsuri. Ciudat că „o cafeluță" fusese întotdeauna acceptată ca precursoarea unei întîlniri amoroase.

Dar asemenea întîlnirilor amoroase, cafeaua instant dezamăgea de obicei şi-ți lăsa adesea un gust ciudat în gură.

– Ce s-a întîmplat cu fata aceea drăguță cu care te întîlneai pe cînd lucram amîndoi la Charring Cross? Fata aceea brunetă. Cum o chema?

– Ruth.

– Exact. Era scoțiană, nu? Era o fată drăguță.

– S-a căsătorit cu un bărbat drăguț, spuse Mills. Cu o slujbă drăguță, de la nouă la cinci şi cu maşină de la firmă şi fără convocări de urgență.

– Ah. Îmi pare rău.

– Şi mie mi-a părut. Dar au mai fost şi altele. Nu sînt homo, adăugă Mills uitîndu-se la el amuzat.

– Nici n-am crezut că eşti.

– Atunci pentru dosar. Dar cu cît trăieşti mai multă vreme singur, cu atît îți este mai greu să te poți obişnui cu cineva. Ştiți bine – singurele care înțeleg sînt polițistele, dar dacă te întîlneşti cu cineva din propriul tău teren, este ca şi cum te-ai regula într-un bol cu peştişori de aur. Nici o poveste de dragoste nu poate supraviețui astfel. Aşa că las amorul în afara serviciului. Îl consider ceva ocazional. Sau mai exact, el se consideră ceva ocazional. Femeilor nu le place să ocupe locul al doilea, după serviciu.

– În prezent te întîlneşti cu cineva?

– A fost cineva, în Epsom.

– Fata pe care ai părăsit-o? sugeră Slider.

Mills nu zîmbi.

– Era căsătorită. Tipul era director de vînzări la o companie de îngheţată. Nu ştia nimic de noi. Ea nu voia asta. Aşa îi convenea cel mai bine. Să-şi aibă contul ei Arctic în bancă şi să se înfrupte din el.

– Dar tu? Ţie îţi convenea?

Mills ridică din umeri.

– Nu a fost marea iubire a vieţii mele.

– Atunci cine a fost?

Mills nu răspunse.

– Ruth?

– Dacă a fost cineva, atunci ea a fost. Dar dacă ne-am fi căsătorit, probabil că am fi fost deja divorţaţi. Conform statisticilor. Dumneavoastră sînteţi divorţat, domnule?

– Nu încă, spuse Slider.

Nu avea de gînd să-l lase pe Mills să devieze de la subiect.

– Deci povesteşte-mi acum despre familia ta.

– Tatăl meu a murit – în urmă cu zece, unsprezece ani. Era cu mult mai în vîrstă decît mama. Mama a luat-o puţin... Mills îşi scutură mîna, semnificativ. În sfîrşit, se apropie de şaptezeci. Se pare că nu este Alzheimer – slavă Domnului. Dar nu-şi aminteşte întotdeauna lucrurile. Le mai încurcă.

– Ziceai că este într-un azil, da?

– Nu este un azil. Este un fel de cămin. St Melitus's, în Brook Green.

– O vizitezi?

– Acesta este principalul motiv pentru care m-am transferat aici, ca să o pot vizita mai des. Cînd lucram în Epsom nu puteam să „trec“ doar pe la ea. Era prea departe. Şi cînd părinţii ajung la vîrsta asta, nu ştii cîtă vreme îi mai ai. După ce a murit tata... ei bine, abia cînd este prea tîrziu îţi dai seama de cîte ori ai pierdut

ocazia să-i vizitezi pentru că erai prea obosit sau prea ocupat sau mai ştiu eu ce.

Slider se gîndi la tatăl lui, dar îşi reveni repede.

– Mai ai pe cineva?

– Doar pe mătuşa Betty. Pe vremea cînd eram copil existau cîțiva unchi şi mătuşi în vîrstă, din partea tatălui meu, pe care îi vizitam ocazional, dar sînt morți cu toții, iar cu verii mei nu am ținut niciodată legătura. Mama a avut doar o soră. Aşa cum am spus, locuieşte în Crimson Grove.

– Şi o vizitezi şi pe ea?

– Întotdeauna trec pe la ea cînd vin să o văd pe mama. Ea însă n-a fost prea încîntată că m-am transferat în Shepherd's Bush. Zicea că nu vrea să o plictisesc una două cu prezența mea. Mills zîmbi, ca să arate că era doar o glumă.

– A ținut întotdeauna foarte mult la mine. Îmi plăcea să mă duc la ea cînd eram copil. Obişnuia să mă scoată în lume, încercînd să-mi lărgească orizontul. M-a dus la Covent Garden, la muzee, la zoo – la Oval, la meciurile echipei Surey...

– Ai avut o mătuşă căreia îi plăcea cricket-ul? întrebă Slider plin de invidie.

– Era o mătuşă foarte neobişnuită – foarte educativă. Ea de fapt m-a făcut ceea ce sînt acum. Ea şi mama nu se înțelegeau prea bine, dar pot să spun că mama nu a încercat niciodată să mă împiedice să o văd. Cred că probabil ce o deranja, era faptul că mătuşa Betty s-a ocupat de cariera ei, în loc să se căsătorească şi să aibă copii, ca toate femeile. Dar pentru mine a fost minunat. Adică eu primeam toate cadourile şi toată atenția. Mătuşa Betty mi-a cumpărat prima bicicletă.

– Asta da cadou de la o mătuşă, spuse Slider.

– A provocat un mic tărăboi acasă, spuse Mills cu un zîmbet amar. Mama şi tata nu aveau cine ştie ce

bani, nu-şi permiteau să-mi cumpere prea multe. Ţin minte şi acum cîteva comentarii dure la adresa bicicletei. Cred că tata se gîndea să o trimită înapoi, dar asta mi-ar fi sfîşiat inima. De ani de zile îmi doream o bicicletă. Poate că a fost puţin lipsit de tact din partea mătuşii Betty, dar avea o slujbă bună în serviciul civil şi nu avea pe nimeni altcineva pe cine să cheltuiască banii şi mă iubea foarte mult.

– Nu era căsătorită?

– Căsătorită cu propria ei carieră.

– Ca şi tine.

– O să ajung holtei bătrîn, ca tata – aşa obişnuiam să spun. Ce o mai enerva asta pe mama.

– Ştii ceva de părinţii tăi naturali?

– Nu, spuse Mills ferm, dar indiferent. Nu am pus niciodată întrebări.

– Nu ai fost curios?

– De ce să fi fost? Eram fericit aşa cum eram. Mama şi tata erau buni cu mine şi pentru mine, ei erau părinţii mei.

– Totuşi, de-a lungul anilor, trebuie să fi auzit cîte ceva despre împrejurările în care ai fost adoptat. Despre cum te-ai născut.

– Am înţeles că mama mea naturală era nemăritată şi că tipul n-a vrut să ştie nimic, atîta tot. Povestea obişnuită. Fireşte, pe vremea aceea era un lucru grav să te trezeşti însărcinată. O fată nu putea să păstreze copilul şi să trăiască pe seama statului, ca acum. Vreau să spun că nu trebuia neapărat să fie o fată stricată. Dar nu a avut nici o legătură cu mine. Cum ar fi putut? Am fost luat de lîngă ea la naştere şi adoptat cînd aveam doar două săptămîni. Părinţii mei nu discutau despre asta şi aşa cum am spus, eu nu i-am întrebat.

– Deci ai crescut prin părţile astea?

– Greu mai poţi găsi un băiat mai băştinaş ca

mine. Şcoala primară am făcut-o la Ellerslie Road şi liceul la Christopher Wren. Am fost bursier. Dansam la Hammersmith Palais. M-am îmbătat prima oară la General Smuts şi m-am giugiulit cu prima fată în Wormholt Park.

– Impresionante recomandări, zîmbi Slider. Dar ce te-a determinat să devii poliţist?

– Într-un fel, cred că mătuşa Betty este de vină. Mama şi tata voiau să studiez finanţele sau contabilitatea, ceva respectabil şi sigur. Mătuşa însă obişnuia să vorbească despre serviciul public. Ea credea sincer că lucrînd în serviciul public, făcea ceva pentru ţară, draga de ea. Şi obişnuia să spună: „Nu-ţi poţi trăi viaţa ca şi cum ai fi singurul om de pe planetă". Era efectiv necruţătoare cînd se vorbea despre bani ca singurul scop al unui serviciu. Cred că acesta era un alt motiv pentru care nu se înţelegea prea bine cu tata. Probabil că el îşi închipuia că îl critica tot timpul. Eu nu cred asta – cred că era doar lipsită de tact. Dar tot ce spunea şi făcea ea trebuie să le fi părut un fel de a spune că modul în care trăiau mama şi tata nu era destul de bun.

– Nu ţi-a fost teamă că intrarea ta în poliţie putea să pară ca o nouă trecere de partea ei?

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Îndată ce ideea de a intra în poliţie a prins rădăcini în mintea mea, nu mai m-am gîndit la nimic altceva. Şi oricum, nu a existat niciodată o ostilitate făţişă între mătuşa şi părinţii mei. Privind în urmă, îmi dau seama că de fapt ceea ce îi supăra pe ei erau doar lucruri mărunte. Dar erau întotdeauna politicoşi. Şi nu cred că pînă la urmă le-a părut rău că m-am făcut poliţist. Mama aproape că a murit de mîndrie la parada de confirmare – de fapt, de cîte ori mă vedea în uniformă; iar tata încerca întotdeauna să mă convingă să vin să vorbesc la ora lui de la Şcoala Duminicală.

– Părinţii tăi mergeau la biserică?

– Ah, da. Erau nelipsiţi. Deşi asta nu era un lucru neobişnuit pe atunci. Dacă erai un om respectabil te duceai la biserică. Ei însă nu erau într-adevăr religioşi. Eu am fost adoptat prin intermediul bisericii. Presupun că erau recunoscători pentru aceasta – era destul de greu chiar şi atunci pentru doi soţi între care exista o diferenţă de vîrstă atît de mare, să înfieze un copil. Tata avea cu douăzeci de ani mai mult ca mama.

– Şi mătuşa ta era religioasă?

Mills îl privi amuzat.

– Nu ştiu. Niciodată nu aveam voie să o vizitez duminica. Dar mă îndoiesc. Mătuşa mea a fost întotdeauna puţin rebelă.

– Nimic, spuse Atherton. O mostră de normalitate. Nu ai fi putut găsi nicidată ceva mai puţin „întunecat" şi „satanic". Singurul lucru discutabil găsit în casă este o colecţie de casete cu Barbra Streisand, dar presupun că şi un fan al Barbrei Streisand poate fi un om bun, adăugă el plin de îndoială.

– Am cunoscut odată o persoană cît se poate de decentă căreia efectiv îi plăcea Barry Manilow, recunoscu Slider.

– Niciodată nu ştii, spuse Atherton plin de înţelepciune. Deci cum rămîne cu Mills?

– Nu ştiu, spuse Slider. Nu cred că este un criminal, dar nu trebuie neapărat să fii un criminal ca să omori pe cineva, nu? Întrebarea este dacă a fost el, atunci de ce Roger Greatrex? Trebuie să existe o oarecare legătură. Nu cred că Greatrex a fost expediat dincolo absolut la întîmplare. Şi dacă mobilul nu a fost jaful, înseamnă că a fost ceva ce a făcut acesta sau a fost acesta.

– Sau poate chiar tot ce a făcut şi ce a fost acesta, spuse Atherton.

– Da, poate, spuse Slider absent.

– Şi ce-o să faci acum? întrebă Atherton după o vreme. Continui să cauți o legătură între Mills şi Greatrex? Sau accepți că bătrîna ciripitoare s-a înşelat?

– Nu avem prea multe opțiuni. Trebuie să facem o anchetă completă asupra lui Mills, pentru că altfel o va face Comisia. Asta înseamnă că cineva va trebui să meargă la Epsom şi să afle ce prieteni a avut, ce obişnuia să facă el în timpul liber, dacă au existat situații care susțin cazul. Şi va trebui să încercăm să-i aflăm toate mişcările din seara de joi şi de cînd s-a întors înapoi în Bush.

– Mătuşa asta ne-ar putea lumina puțin, nu crezi?

– Nu putem decît să sperăm. Iar între timp vom continua să ne comportăm pornind de la premisa că nu el a fost cel pe care l-a văzut doamna Reynolds în fața liftului. Vom continua să punem întrebări, să căutăm martori, să le arătăm oamenilor portretul robot şi să vedem dacă aceştia îl recunosc, să aflăm istoricul sacului...

– Ha, ha.

– Şi al pardesiului.

– Şi al cuțitului?

Slider se încruntă.

– Mills zicea că a fost cercertaş cînd a fost copil. Iar cuțitul seamănă cu bricegele acelea demodate pe care le foloseau cercetaşii pe atunci. Eu cred că mai probabil este că doamna Reynolds să fi văzut lîngă lift pe cineva care semăna oarecum cu Mills; l-a văzut pe Mills la televiziune fără să-şi dea seama, ca apoi să-i încurce în mintea ei, cînd l-a văzut din nou la secție.

– Mi se pare rezonabil, spuse Atherton. Şi-l mai avem şi pe domnul Davis, în rezervă, ca să mergem pe urmele lui. Încă nu este cazul să disperăm.

– Cum urmăreşti pe cineva despre care ştii că nu există? întrebă Slider retoric.

Domnişoara Elizabeth Giles, mătuşa Betty, se dovedi a fi o doamnă de peste şaizeci de ani, înaltă, viguroasă, fumînd ţigară de la ţigară şi al cărei ochi negri, inteligenţi o făceau să arate mai tînără decît sugera părul alb. Acesta, deşi des şi înfoiat, era tuns foarte scurt.

– Indecent, ştiu, spuse aceasta scuzîndu-se pentru „peruca cheală“, gambitul de deschidere a conversaţiei, dar de cînd am ieşit la pensie l-am lăsat să crească – ştiţi, obişnuiam să mi-l vopsesc, un trist efort de a părea mai tînără decît anii mei – şi cu rădăcinile care-mi creşteau albe şi capete negre arătam ca un ponei bălţat. Aşa că l-am tuns. După cum vedeţi, ultimele resturi de păr vopsit au dispărut, aşa că pot să încep să-mi recîştig demnitatea datorată vîrstei mele înaintate. Doar că mai curînd aş prefera libertatea. Ca Jo, adăugă ea scuturînd din cap, din *Femeile*. Nu, treceţi peste asta. Ce prostie am putut spune. De unde pînă unde un bărbat ca dumneavoastră să citească aşa ceva? Şi nici fiica dumneavoastră, pentru că sînt convinsă că asemenea cărţi ar fi interzise.

Mătuşa Betty ocupa parterul înalt al unei case din Ormiston Grove care arăta, prin cărţile de vizită de la sonerii, că avea şi alţi ocupanţi sus şi la demisol.

– Am cumpărat-o cu ani în urmă ca pe o investiţie în cazul în care m-aş fi măritat vreodată şi aş fi avut copii, dar ce bărbat s-ar căsători cu o femeie care are o casă suficient de mare pentru zece copii? spuse ea amuzată.

– Nu încercaţi să găsiţi un răspuns la asta. În cazul în care vă întrebaţi totuşi, aflaţi că am avut o sumedenie de cereri în căsătorie de-a lungul anilor, dar niciodată din partea cuiva cu care aş fi visat eu să mă mărit. Presupun că problema mea este că nu aş putea niciodată respecta un bărbat în stare să se căsătorească cu o femeie ca mine. Deci iată-mă singură

singurică, dacă nu-i pun la socoteală pe studenții de la demisol și liliecii din turn. Îmi place să fiu înconjurată de tineret, asta mă menține pe linia de plutire.

– Lilieci în turn? reuși Slider să strecoare o întrebare.

– Ah, dragii de ei, nu sînt chiar lilieci, firește, dar cine poate rezista? *Le mot juste* și toate astea. Acum li se spune IGC-uri, Domnul să-i aibă în pază – În Grija Comunității. Am doi sus și nu ți-ai putea dori chiriași mai buni. În plus, plătesc un impozit mult mai mic. Dumnezeu mi-e martor că am plătit destule impozite de-a lungul anilor – nu că aș avea ceva împotrivă. Trebuie să-ți aduci obolul, nu? Nici un om nu este o insulă. Doriți un ceai? Scuzați dezordinea, nu sînt genul Mica Gospodină, iar acum că stau acasă tot timpul, parcă fac de zece ori mai multă dezordine ca înainte. Dar așa cum spunea mama mea, este o mizerie curată. Vă supără cîinii? Pot să le dau drumul? I-am închis în oficiu cînd am venit la ușă, pentru că la cea mai mică ocazie, fug în stradă. Porniți dumneavoastră ceainicul între timp? Este plin.

Slider se conformă, în timp ce domnișoara Giles își făcu loc prin bucătăria înțesată și deschise o debara plină cu haine, din capătul celălalt, de unde țîșniră două proiectile mici, păroase care începură să dea ocol încăperii, într-un iureș, ca pe zidul morții, frecîndu-se drăgăstos de fiecare pereche de picioare pe care o întîlneau în drum. După o vreme încetiniră suficient ca să revină la ceea ce erau în realitate, doi șnauțeri cenușii, tunși foarte scurt și cu trupurile numai mușchi și care îi reconfirmară lui Slider părerea că oamenii își aleg cîinii după propria lor înfățișare.

– Niște zănateci, spuse domnișoara Giles cu afecțiune, împingîndu-l cu piciorul pe cel mai apropiat. Ai crede că au stat închiși acolo zile întregi, nu minute. Și acum, ceaiul. Unde am pus ceainicul? Ah, da, îmi

amintesc, este cu flori, dincolo. Am primit zilele trecute, zîmbi ea fermecător, un buchet uriaş de flori şi a trebuit să recurg la toate vasele disponibile. Oricum nu contează, deoarece ceaiul este la pliculețe. Vă supărați dacă sînt teribil de nemanierată şi îl fac direct în ceaşcă?

– Cîtuşi de puțin, spuse Slider. A fost ziua dumneavoastră?

– Dumnezeule Mare, de unde ați... Ah, florile! Da, a fost ziua mea, deşi la vîrsta mea ar fi mai potrivit să încetezi să mai ai aşa ceva. Dar Steve, dragul de el, nu uită niciodată. Este un băiat bun.

– Aveți...?

– Vreți o ceaşcă sau o stacană? îi luă aceasta vorba din gură. Ceşcuțele sînt micuțe, beți mai mult dacă nu vă deranjează stacana. Şi cum îl vreți? Cu lapte, cu zahăr?

– Fără zahăr, mulțumesc.

– Perfect. O să rămînem aici, dacă nu vă supără. Este prea mare deranj dincolo. Jos, băieți! Basket! strigă ea, zîmbind printre aburi. Întotdeauna îmi venea să rîd cînd îi auzeam pe oameni strigîndu-şi cîinele „Basket". Am început să le spun aşa în glumă, dar ce ştiu ei? Are totuşi efect – un cuvînt cu sunete ascuțite, distincte.

Cei doi cățeluşi o ascultară şi se aşezară unul lîngă altul în coşul de nuiele spațios, de modă veche, de lîngă uşă. Bucătăria rămăsese nemodificată, la stilul anilor '50, cu o masă de lemn şi scaune la fel, o sobă cu gaz din email gri, un spălător din faianță şi un bufet de lemn cu partea de sus smălțuită, ca suprafață de lucru. Singurul lucru modern din încăpere era un radiocasetofon portabil, mare şi strălucitor – căruia i se spunea mapa Brixton, pentru că băieții indieni îl purtau în permanență cu ei – aflat într-un colț de unde se auzeau încet voci şi muzică. După o vreme Slider

recunoscu o operă de Mozart şi se simţi mîndru de el. În afara cărţilor, a hainelor, a ziarelor şi a spălătorului înţesat, camera arăta ca un loc uitat de lume, totul avînd un aer foarte de demult. Slider se întrebă dacă aşa arăta şi pe vremea cînd venea aici Mills, copil fiind.

– Locuiţi de multă vreme aici? întrebă el, cînd aceasta făcu o pauză ca să-şi recapete suflul.

– De treizeci de ani. Cred că am fost una din primele femei de pe pămîntul ăsta care a obţinut un credit pe propriul ei salariu, dar chiar şi aşa a trebuit să fac rost de o recomandare specială din partea şefului meu, pentru societatea de construcţii. Pentru cei de acolo, orice femeie trebuia să se mărite şi să aibă copii, aşa cum noaptea urmează după zi. Adesea m-am întrebat ce le-a spus şeful meu, zîmbi ea. Probabil că nimeni nu ar vrea vreodată să se însoare cu mine.

– Deci aici obişnuia Mills – Steve – să vă viziteze, copil fiind.

– Da. Oricum, ei locuiau chiar după colţ, în Oaklands Grove.

– De aceea aţi cumpărat casa? Adică aici şi nu în altă parte?

– Pe vremea aceea proprietăţile erau ieftine aici, răspunse ea şi Slider îşi spuse că totuşi ceva în acest răspuns era mai puţin direct decît toate spovedaniile ei de pînă atunci. Îşi făcu de lucru cu pliculeţul de ceai înainte de a vorbi din nou.

– Nu m-a deranjat că eram alături. Pe Maggie şi pe soţul ei nu-i vedeam prea des, dar era plăcut să-l văd pe Steve venind aici. Îmi închipui că v-a spus că îl iubeam foarte mult?

– A vorbit cu multă căldură despre dumneavoastră, răspunse Slider. Zicea că l-aţi dus la meciuri de cricket şi la operă.

Domnişoara Giles rîse şi el îşi dădu seama că

trebuie să fi fost atrăgătoare în tinerețe, deşi poate şi atunci, dominatoare.

– A trebuit să fac ceva ca să contracarez cultura fotbalistică. Arthur – tatăl lui – îl ducea la toate meciurile de fotbal, aproape sîmbătă de sîmbătă, în timpul iernii. Ideea lui era ca Steve să devină un om cît se poate de obişnuit, la fel ca el şi ca toți ceilalți. În timp ce eu voiam să fie cît mai diferit cu putință. Vedeam că băiatul avea un potențial mare. I-am deschis ochii spre alte orizonturi, mai largi. Am sperat că poate îi va plăcea muzica – mama mea cînta foarte bine la pian, iar tata cînta binişor. Nu am vrut ca Steve să crească cu ideea că fotbalul şi biserica metodistă erau tot ce conta în viață.

– Cum a primit tatăl lui asta?

Îl privi cu asprime şi-i puse ceaiul jos cu un zgomot mai puternic decît strict necesar.

– Tatăl lui? Doar n-o să credeți că oameni ca Arthur apreciază opiniile celorlalți. Mințile lor merg pe şine. Tot ce este străin experienței lor este în mod automat suspect şi o critică la adresa lor.

– Nu v-ați înțeles cu el?

– Ah, n-aş spune asta. Arthur era un om bun, decent, cu frica lui Dumnezeu. Pot să spun că mă găsea enervantă. Şi, bineînțeles, ura ideea că aveam o carieră. Pentru el, locul unei femei era acasă. Dar a fost un tată bun pentru Stevie, aşa cum înțelegea el să fie. Am simțit doar că îi puteam oferi ceva ce nu putea avea de la Maggie şi Arthur – dar am încercat să o fac cu discreție.

Îi întîlni privirile lui Slider şi izbucni într-un rîs din toată inima.

– Da, ştiu! Nu trebuie să vă uitați aşa la mine. Şi bineînțeles, nu sînt persoana cu cel mai mult tact. Dar cu toții am încercat să ne purtăm civilizat, de dragul băiatului.

– Sora dumneavoastră este mai în vîrstă?

– Cu opt ani.

– Ați fost numai dumneavoastră două?

– Au mai existat doi frați între noi, gemeni, dar au murit la naştere. Biata Maggie a fost întotdeauna sora mea mult mai mare, alergînd după mine, încercînd să mă scoată din necazuri şi luînd asupra ei tot ce nu făcuse. Apoi a murit tata, prematur, iar mama n-a mai fost bună de nimic şi Maggie a trebuit să-i preia rolul. Asta a şi îmbătrînit-o înainte de vreme, sărmana, în timp ce eu am putut continua toată viața să mă port cum nu trebuia, convinsă că eram prîslea familiei. O păcătoasă!

– Chiar ați fost? O păcătoasă vreau să spun?

– Ah – nu, nu chiar. Doar că moravurile epocii au fost împotriva mea. Vreau să spun că Arthur a fost un exemplu perfect de moralitate pentru acele zile. Credea că era dezmățat să vezi o femeie fumînd. Iar faptul că aveam propriul meu cont în bancă şi un carnet de cecuri îl vedea ca pe o adevărată pierzanie! Adeseori mă întrebam de ce se măritase Maggie cu el.

– Dumneavoastră de ce credeți c-a făcut-o?

– Presupun că l-a considerat un fel de înlocuitor al tatălui. Dar să-l lăsăm pe Freud. Oricum, era cu douăzeci de ani mai în vîrstă decît ea – şi cu treizeci, în suflet. Presupun că se săturase să fie Mama şi voia să fie din nou Copilul cuiva. De fapt nu asta vrem cu toții – pe cineva care să ne preia toate responsabilitățile? Numai că unii doresc asta mai mult ca alții.

Ultimele cuvinte fură estompate de țigara din care trase cu putere, clipind des, în fum.

– Erau foarte credincioşi – sora şi soțul ei?

– Destul, cred. Foarte mult, în comparație cu mine. Dar nu se comportau ciudat. Erau nişte metodişti fără complicații. Se duceau la biserică în fiecare duminică,

Arthur preda la şcoala duminicală, iar Maggie făcea ceai la diversele acţiuni organizate de biserică, chestii dintr-astea. Arthur era puţin cam demodat în privinţa ţinerii sabatului, dar el era demodat în multe. Nu îl lăsa pe Steve să mănînce pe stradă, de exemplu – nici măcar o îngheţată. Închipuiţi-vă, dacă băiatul voia un cornet de trei bănuţi, trebuia să vină cu el acasă şi să-l mănînce stînd la masă. Care mai e distracţia, atunci?

Slider zîmbi.

– Mama mea era la fel. Nu ne-ar fi lăsat în ruptul capului să mîncăm peşte cu cartofi prăjiţi direct din hîrtie. Trebuia să-i aducem acasă şi să-i punem pe farfurii. Zicea că era nemanierat să mănînci pe stradă.

Domnişoara Giles zîmbi larg.

– După mine asta este adevărată cruzime! Era metodistă?

– Nu, doar o anglicană ca atîţia alţii.

– În sfîrşit, acum vă puteţi da seama de ce trebia să fac tot posibilul să introduc puţină viaţă în existenţa lui Steve. Slavă Domnului că Arthur nu a avut o fata, mai mult nu mai trebuie să spun.

– N-au avut niciodată proprii lor copii?

Domnişoara Giles scutură din cap.

– Şi-au dorit, dar degeaba. Eu una cred că Arthur era de vină, dar ăsta nu era un lucru care să se discute pe vremea aceea. Şi oricum, Maggie nu ar fi discutat niciodată cu mine aşa ceva. Din loialitate, înţelegeţi. Aşa că au adoptat.

– Prin intermediul Bisericii, înţeleg?

– Da.

Slider mai aşteptă, dar ea nu mai spuse nimic, trăgînd din ţigară, cu ochii ficşi la fumul care se ridica în rotocoale.

– Au ştiut ceva despre părinţii copilului?

– A fost o adopţiune efectuată în particular, aran-

jată de pastor. Din cauza vîrstei lui Arthur nu puteau urma căile normale. Totul însă a fost legal şi aşa cum trebuie.

Tonul ei deveni defensiv şi spuse, încercînd parcă să se liniştească:

– Sînt sigură că aşa a fost. Mă întrebam doar dacă...

Rămase pe gînduri cîteva clipe.

– Joshua Green este numele lui. Numele ăsta mi s-a părut întotdeauna ca numele unui sat dintr-o carte de poveşti. Nu că ar fi avut ceva idilic în el – era un pastor real, cu ochii strălucitori, o adevărată dinamită. Avea o influenţă teribilă asupra enoriaşilor săi. Şi era un mare organizator. Maggie obişnuia să spună despre el că era în stare să planifice chiar şi o mîţă cînd să facă pisoi.

Trase din nou din ţigară.

– Nu a fost singura adopţie pe care a aranjat-o – Green. Se ocupa de un cămin Mama-şi-Copilul, finanţat de biserică. Cred că era activitatea lui preferată, de caritate. Şi cred că a fost normal ca Maggie să meargă la el cînd a constatat că nu poate avea copii.

– Dar credeţi că ea nu a ştiut nimic despre mama naturală?

– De unde să ştiu eu ce ştia ea? răspunse aceasta uşor iritată. Tot ce ştiu este că pe vremea aceea asemenea lucruri erau înconjurate de o mare discreţie. În clipa în care o femeie renunţa la copilul ei, era de presupus că dispărea pentru totdeauna din viaţa acestuia. Nimeni pe vremea aceea nu se gîndea că li s-ar fi putut permite copiilor înfiaţi să-şi cerceteze trecutul, aşa cum o pot face astăzi. Legea pentru Protecţia Copiilor – sau cum i s-o fi spus. Legea retrospectivei este o lege proastă, aşa mi s-a spus întotdeauna. Din fericire, celor mai mulţi dintre ei nici nu le pasă. Ori-

cum, ce importanță ar avea asta? Maggie a fost cea care l-a crescut pe Steve. Ea este cea care i-a modelat caracterul, dacă asta vă interesează.

– După el, dumneavoastră aveți un rol destul de mare aici, spuse Slider zîmbind.

Domnişoara Giles se ridică brusc de pe scaun şi se duse la spălător, golindu-şi resturile din ceaşcă şi clătind-o zgomotos.

– Scuzați-mă, nu am auzit ce ați spus, zise Slider cînd aceasta se întoarse la locul ei.

– Am spus ce anume exact vreți să ştiți despre Steve? Ce anume se crede că a făcut? Sau nu mi se permite să ştiu?

– S-ar părea că există anumite neregularități în evoluția unui caz în care este implicat, spuse Slider prudent. Eu încerc doar să lămuresc lucrurile. Am lucrat cu Mills în urmă cu cîțiva ani şi prefer să mă ocup eu, în mod direct, decît să las cazul pe mîna altuia.

– Ați lucrat cu el? întrebă ea cu privirea atentă. Da, stați puțin, acum îmi amintesc numele dumneavoastră. M-am gîndit eu că mi se părea cunoscut. A fost pe vremea cînd lucra la Charing Cross, da? Vorbea uneori despre dumneavoastră – zicea că erați un polițist bun, destinat unor funcții mai înalte.

– Aceste două noțiuni nu merg întotdeauna împreună, spuse Slider.

Femeia începu să-l privească acum cu interes şi cu mai multă prietenie.

– Deci ce se presupune că ar fi făcut? Cum vă pot ajuta? Despre ce caz este vorba?

Slider îi spuse şi îi explică de ce anume fusese văzut Mills la locul crimei, în momentul nepotrivit.

– Eu unul nu cred că este ceva adevărat în asta, spuse Slider pe un ton firesc, dar martora pare o persoană foarte sigură şi l-a descris foarte bine. A compilat un portret-robot care seamănă foarte bine cu el.

Domnişoara Giles se lăsă încet în scaun. Îl privea ca şi cum s-ar fi gîndit la ceva.

– Dar el...

Încercă să-şi umezească buzele şi fu curprinsă de un acces de tuse. După care, bătîndu-se cu pumnul repede în piept, spuse:

– Trebuie să renunţ odată la ţigările astea afurisite. Ce spuneaţi...? Doar nu credeţi că este posibil aşa ceva?

– Părerea mea este că martora l-a văzut în mod sigur în altă parte, dar pur şi simplu şi-a amintit de el acolo unde nu trebuia. În fond, el s-a aflat acolo toată seara. Dar cu o identificare atît de precisă, trebuie să fac cercetări.

– Precisă, da, spuse ea şi rîse ciudat, ca şi cum ar fi fost o glumă cu un sens special pentru ea. În mod evident Steve nu este un criminal – dacă aţi lucrat cu el, ştiţi asta. Într-adevăr, joi după-amiază a venit să mă vadă şi a plecat cam pe la – ah, nu ştiu – şase şi jumătate. Nu m-am uitat la ceas, dar cam pe acolo a fost.

– Da, spuse Slider. Asta se potrivea cu ce-i spusese Mills. Este cumva un om religios?

– Religios? Ce expresie oribilă! Dacă vreţi să spuneţi ca părinţii lui, nu, nu este. Dar sînt sigură că are o credinţă lăuntrică şi un cod lăuntric, ca mulţi dintre noi. Nu cred că ar putea fi un poliţist bun dacă nu ar crede în ceva, nu? Şi este un poliţist bun, da?

– Aşa cred, spuse Slider. Dar nu obişnuieşte să meargă în mod regulat la biserică? Nu aparţine unui grup special?

– Nu, după cîte ştiu eu.

Slider dădu din cap şi continuă să converseze cu ea, în timp ce gîndurile i se învălmăşeau în minte. Nu găsiseră nimic de natură religioasă în apartamentul lui Mills, nici măcar o *Biblie* – deşi cu o educaţie ca a lui,

Mills ar fi trebuit să cunoască *Biblia* pe dinafară sau măcar suficient ca să poată cita din memorie. Şi cum locuia temporar în acest apartament, poate că nu îşi adusese toate lucrurile cu el. Să nu uite să verifice asta.

Se sculă să plece.

– Apropo, de ce nu aţi vrut ca Mills să se întoarcă în Shepherd's Bush? Aş fi zis că v-ar fi plăcut să-l ştiţi undeva mai aproape de Epsom, după cît de mult ţineţi la el.

Era pregătită pentru întrebarea asta.

– Nu mi-a plăcut să-l ştiu legat de şorţul a două băbătii ca mine şi ca mama lui. Mai ales acum, cînd Maggie este gaga. Am putea fi o adevărată frînă pentru el, avînd în vedere inima lui bună şi nu asta este ceea ce mi-am dorit vreodată pentru el. Trebuie să-şi trăiască propria lui viaţă. I-am spus joi, cînd a venit aici, că nu vreau să-l văd vizitîndu-mă din cinci în cinci minute. Aşa nu poate face nimic în viaţă.

– Şi vreţi să facă desigur ceva în viaţă?

Îl privi pe Slider cu ochii micşoraţi, deşi asta poate ar fi putut fi din cauza fumului care se înălţa din ţigara proaspăt aprinsă.

– El este tot ce am avut eu vreodată mai aproape de un fiu, spuse ea. Fireşte că vreau să facă neapărat ceva în viaţă.

CAPITOLUL 13

Vieţi particulare

Atherton cunoştea expresia aceea. Cînd se întoarse, Slider avea aerul unei intense preocupări, ca un om care tocmai mîncase prea mult curry şi băuse cîteva beri la *Anglabangla's Super Mistral*.

– Ce este, şefu'? întrebă el, dar fără prea mari speranţe. În această fază, nici şeful lui nu prea ştia bine ce anume era. Ceva încerca să prindă formă în mintea lui.

Slider dădu doar din cap şi se îndreptă spre biroul lui. Atherton se luă după el.

– Încă n-am avut noroc cu portretul robot, fireşte, dar este o treabă de durată, cu toţi oamenii ăştia atît de dispersaţi. Le-a fost arătat deja la treisprezece de la televiziune şi cam la vreo douăzeci dintre spectatori, dar pînă acum doar o singură femeie a spus că i se pare cunoscut, dar şi ea a fost destul de vagă – crede că a văzut pe cineva asemănător la un moment dat, dar nu poate fi sigură. Oamenii sînt atît de neatenţi, se plînse el.

– Da, spuse Slider.

Atherton îl privi întrebător.

– Nu prea-mi dau bine seama dacă vreau sau nu ca lumea să-l recunoască sau nu. Vreau să spun că dacă oamenii l-au văzut pe Mills în jurul clădirii – o fi de rău sau de bine?

– Portretul robot a fost arătat tipului care şi-a vîndut biletul?

– Jim Davies? Da. Şi el crede că ar putea fi vorba de acelaşi individ, dar nu este sigur. Totuşi barem el nu a spus un nu categoric, ceea ce ne dă posibilitatea să sperăm că acela care a cumpărat biletul seamănă suficient cu Mills ca să o deruteze pe doamna Reynolds şi ca asta să facă din el asasinul, iar noi să nu mai avem decît să-l găsim.

– Ai aflat cine a trecut pe listă numele „Davis“ şi cine l-a întîmpinat în sala de mese? întrebă Slider brusc.

– Ah, da, a fost Coffey. Vrei să vorbeşti cu el?

Coffey, un tînăr ofiţer în uniformă, intră în birou cu un aer ruşinos.

– Scrii atît de urît încît te-ai fi putut face doctor, spuse Slider. Tu ce crezi că ai scris, Davis sau Davies?

– Davis, domnule, categoric. Şi eu întotdeauna verific cînd este vorba de astfel de diferenţe de scriere, adăugă acesta serios, pentru că eu am o anumită preocupare pentru nume. Toată lumea mi-l scrie greşit pe al meu.

– Deci îţi aminteşti de omul acela?

– Păi, domnule, nu, nu prea.

Slider îl privi cu asprime şi Coffey îşi ridică mîinile într-un gest de capitulare.

– Erau atît de mulţi oameni acolo, învîrtindu-se cu toţii în jurul unor cantine, iar noi stăteam la mese, scriind, în timp ce ei urcau unul cîte unul şi se aşezau

jos şi-şi spuneau numele şi adresele. Era ca o maşină de făcut cîrnaţi. Am scris încontinuu.

– Te-ai uitat la portretul robot?

– Da, domnule. Cred că ar fi putut fi el, dar în mod cinstit nu pot spune că îmi amintesc. Cred că trebuie să-mi fi ridicat privirea la oameni, în timp ce aceştia se aşezau, dar nu le-am înregistrat chipurile. Nu eram acolo ca să îi recunosc, ci încercam doar să aud ce spuneau. Era atîta gălăgie încît abia dacă te puteai auzi pe tine şi...

Propoziţia rămase neterminată şi Slider o putu completa uşor, doar pentru el – ... şi îl înjuram cu toţii pe şeful care se afla jos şi care îşi închipuia că nu aveam nimic mai bun de făcut decît să înregistrăm numele şi adresele a două sute de oameni.

– Dar portretul robot se presupune că este al lui Mills, nu-i aşa, domnule? Vreau să spun că aş fi observat dacă s-ar fi aşezat pe scaun în faţa mea, el sau cineva care să-i semene.

Slider nu ar fi pariat pe asta, cu atît mai mult cu cît Coffey l-ar fi putut vendea pe acesta, o clipă, la parter. Aşa cum zisese Atherton, oamenii sînt atît de neatenţi.

Tocmai se pregătea să plece acasă cînd Norma îşi băgă capul pe uşă şi spuse:

– Domnul Honeyman vrea să vorbească cu dumneavoastră, şefu'.

– Ce mai caută aici la ora asta? întrebă Slider obosit.

– Parcă ar fi Maori Haka, spuse ea. Aţi văzut ziarul?

– Ah, nu-mi spune!

– L-au numit pe Mills.

– Cum naiba a răsuflat asta? înjură Slider. În sfîrşit, presupun că trebuie să mă duc să dau piept cu el.

Honeyman era teribil de supărat.

– Asta nu putea veni de la martoră, spuse el acuzator, bătînd în ziar cu un deget dojenitor. Cineva din echipa ta a suflat ceva.

Slider luă în tăcere ziarul şi citi:

Ofiţerul de poliţie implicat în cazul uciderii lui Roger Greatrex, suspendat în urma unor pretinse neregularităţi de comportament, este sergentul detectiv Steven Mills, în vîrstă de treizeci şi opt de ani. Mills, recent transferat la Shepherd's Bush, locuieşte aici şi nu are antecedente disciplinare. Poliţia a refuzat să comenteze motivele clare ale suspendării lui Mills.

Articolul continua cu o reluare a detaliilor privind omorîrea lui Greatrex. Nu mai era nimic altceva despre Mills. Doar o fotografie – una proastă, dar dacă-l cunoşteai, îl puteai recunoaşte.

– De fapt ei nu ştiu nimic, spuse Slider dîndu-i ziarul înapoi.

– Nu o să dureze mult, bombăni Honeyman. Dumnezeu ştie cum au pus mîna pe fotografie, dar acum o au şi cine ştie ce vecin îl va recunoaşte şi apoi vor afla unde locuieşte şi iată subiectul ştirilor de la ora şase. Sînt foarte, foarte nefericit din cauza asta, Slider. Am sperat că îţi poţi ţine echipa în frîu. Este o conduită foarte neprofesională, efectiv inacceptabilă.

– Se putea afla de oriunde, domnule, începu Slider, dar Honeyman îl întrerupse.

– Problema este că s-a aflat de undeva, zise acesta, făcîndu-l pe Slider să tacă, uluit. Acest lucru schimbă situaţia. Va trebui să-l informez pe domnul Wetherspoon. Îmi închipui că o să-mi ia cazul.

– Domnule, spuse Slider disperat, dar Honeyman ridică mîna.

– Ştiu, ştiu. Voi face tot posibilul să-ţi mai obţin puţin timp, dar nu-ţi pot promite nimic. Ai făcut ceva progrese?

Expresia lui Slider trădă frustrarea.

– Numai negative, domnule. O clipă ceva se aprinse în mintea lui la auzul acestui cuvînt, dar nu avu timp să se concentreze.

– Nu există nimic care să indice vreo legătură între Mills şi Greatrex, continuă el. Dar...

– Nu este suficient, zise Honeyman cu nespus regret. În sfîrşit, aşa cum am spus, o să încerc să mai cîştig puţin timp pentru tine. Dar sfatul meu este să vii cu ceva puţin mai pozitiv, şi asta cît de repede cu putinţă.

„Ce naiba crede deşteptul ăsta, că nu am încercat?" se întrebă Slider posomorît, în timp ce se retrăgea.

Şi Joanna cunoştea expresia asta.

– Ai dat de vreo urmă? îl întrebă ea în timp ce el se lăsă pe uşa bucătăriei, privind-o cu ochi care nu o vedeau.

– Mmm, făcu el vag.

– O pistă?

– Nu ştiu. Încă nimic nu are logică. Cred că sînt pe cale să înţeleg ce cred, dar sînt atît de departe de scenă încît nu pot urmări piesa. Ce găteşti de mîncare?

– Supă „minestrone". Suficient de groasă ca un şoarece să poată ţopăi pe ea. Vrei şi pîine?

– Îhî, făcu el criptic.

– Asta a însemnat un da? întrebă Joanna, dar el era deja departe. Joanna oftă şi apoi se gîndi la Irene şi se stăpîni. Aşa trebuie să fi fost să fii căsătorită cu el în toţi aceşti ani, iar în cazul lui Irene, aceasta nici măcar nu se putea consola cu gîndul că se ştia îndrăgostită puternic de el, dar ignorată, în imaginaţia ei, de acesta.

Pîinea era puţin veche aşa că se decise să o pră-

jească. Apoi se gîndi să facă pîine cu usturoi şi curăţă doi căţei pe care-i mixă cu sare şi unt pe care să-l întindă apoi pe pîinea prăjită. Dar după reacţia lui Bill, îşi spuse că i-ar fi putut da foarte bine şervete de masă şă le înmoaie în supă, că tot nu ar fi observat.

Între două înghiţituri, se uită la chipul absent din faţa ei şi simţi cum scurta ei mînie dispare, făcînd loc unui val subit de afecţiune. Dificultatea constă întotdeauna în faptul că iubeşti o persoană aşa cum este şi că nu poţi înlătura aspectele care te enervează fără să schimbi felul de a fi al acesteia. Meseria lui Bill îi stătea în cale, dar separă-l de slujba lui şi ceea ce ar fi rămas nu ar mai fi fost Bill. Îşi spuse că probabil şi el simţea la fel în legătură cu slujba ei – sau aşa ar fi făcut, dacă ar fi fost predispus la introspecţie. El se arătase destul de enervat şi supărat că nu fuseseră împreună în weekend, dar se îndoia că acesta ar fi mers pînă la capăt cu analizarea sentimentelor sale. Lăsînd totul la o parte, trebuia să recunoască faptul că Bill nu avusese timp să se gîndească la altceva în afară de cazul lui. Nu fu deloc surprinsă cînd, după masă, acesta îi spuse scuzîndu-se:

– Ascultă, îmi pare rău, dar cred că trebuie să plec din nou.

Ea protestă doar pentru că simţea că el aştepta asta şi ar fi putut crede că nu-i păsa.

– Este singura mea seară acasă, săptămîna aceasta. Chiar trebuie să pleci?

– Îmi pare rău, spuse el neajutorat. Sînt în luptă cu timpul şi este vorba de unul din oamenii mei.

– Da, ştiu – Mills. Crezi că el a fost?

– Nu este treaba mea să cred ceva. Eu trebuie să strîng probe, indiferent unde vor duce acestea.

– Da, dar tu crezi că el a fost? insistă ea, cunoscîndu-l.

– Eu sper să dovedesc că nu, recunoscu el. Ţi-a-

minteşti de încercarea aceea de spargere la Christa Jimenez, despre care ţi-am vorbit?

– Crezi că are vreo legătură?

– M-am întrebat după asasinarea lui Laurence Jepp dacă există vreo legătură, dacă într-adevăr a fost o spargere.

– Pentru că jucau amîndoi în *Don Juan?* Crezi că există un blestem al acestei montări.

– Nu am mers chiar atît de departe. M-am întrebat doar dacă intenţia a fost un atac la persoană şi nu o spargere; dacă este aşa, atunci ar fi putut fi acelaşi individ. Aşa că l-am rugat pe Mills să dea o probă de sînge şi l-am convins pe Ron Carver să mă lase să o compar cu sîngele de pe cuţitul cu care şi-a atacat Jimenez musafirul nepoftit – pentru că este cazul lui, desigur. Aştept veşti de la Tufty. Fireşte că în cel mai bun caz ar fi vorba de o probă negativă. Nu există nici o certitudine că acest incident are vreo legătură cu uciderea lui Greatrex. Şi mai trebuie rezolvată şi problema identificării.

Slider tăcu, pierzîndu-se din nou în gînduri. Joanna îi studie chipul.

– La asta te-ai gîndit de cînd ai venit acasă?

– Nu numai, spuse el. Am mai dat de un fir, dar chiar dacă am dreptate, nu văd unde o să mă ducă asta. Dar trebuie să acţionezi. Aceasta este singura cale care te duce mai departe. Da, următorul pas. Poate că o să văd mai clar după ce îl voi face.

– Du-te, spuse ea. Cu binecuvîntarea mea.

Recompensa ei fu o slabă licărire în ochii lui Slider.

– Adevărat?

– Un bărbat trebuie să facă ce trebuie să facă un bărbat. Oricum, în starea asta nu am ce face cu tine.

Surprinse îndoiala şi se întinse spre el, mîngîindu-l uşor pe mînă.

– Vorbesc serios. Adevărat. Du-te, oricum trebuie să exersez şi niciodată nu o să reuşesc dacă stai aici privindu-mă provocator în fiecare seară.

– Mulţumesc, zise el, reuşind chiar să şi zîmbească.

Îl conduse la uşă şi-l sărută în aşa fel încît puţinul moştenit de la mama lui îl făcu să se întrebe ce ar putea spune vecinii.

– Să nu ne vadă cineva.

– Bieţii de ei, spuse ea sărutîndu-l din nou, dar de data aceasta el întinse mîna în spatele ei şi stinse lumina. Nu-i plăcea să fie surprins în felul acesta – dar, spre deosebire de ea, viaţa lui fusese ameninţată de atîtea ori. A privi peste umăr trebuia să fie o a doua natură.

În apartamentul domnişoarei Giles luminile erau aprinse şi cînta încet muzica, dar nimeni nu răspunse la sonerie.

Se gîndi să încerce la soneria de la etaj, dar amintindu-şi cine anume spusese ea că locuia acolo, decise să sune la subsol. Se auzi un vacarm de muzică pop şi după o vreme se deschise uşa şi o tînără cu un prosop înfăşurat în jurul trupului îşi scoase capul prin crăpătură.

– Ah, sunaţi de mult? Aveam capul sub robinet, spuse ea uitîndu-se la el cu o expresie atît de deschisă şi de încrezătoare încît se gîndi la fiica lui, Kate, şi fu cuprins de o duritate paternă. Putea fi oricine şi iat-o pe ea în halat şi complet fără apărare.

– Sînt ofiţer de poliţie, spuse el repede, deşi era clar că ea nu se temea cîtuşi de puţin. Îi arătă legitimaţia, dar fata abia îi aruncă o privire.

– Ar trebui să citeşti întotdeauna cînd cineva îţi arată legitimaţia, o certă el, dar ea îl privi zîmbind.

– Ah, m-am uitat la dumneavoastră prin vizor, îna-

inte de a vă deschide. Mi-am dat seama că sînteți în regulă, spuse ea.

– Nu-ți poți da seama după aparențe, obiectă el.

– Îmi pot, spuse ea simplu. Ce este, s-a întîmplat ceva?

– Sper că nu, răspunse el. Am sunat la domnișoara Giles, dar nu mi-a răspuns.

– Ah, este adevărat, nu răspunde niciodată la ușă, noaptea.

– Spre deosebire de tine.

– Eu poate că mă plictiseam, răspunse ea cu inconștientă cruzime. Vreți să mă duc să o chem?

– Poți?

– Există o scară interioară spre apartamentul ei. Aude întotdeauna dacă bat acolo. Intrați.

O urmă, dar spuse:

– N-ar trebui să-mi dai voie înăuntru, cîtă vreme nu te-ai uitat la legitimația mea.

– De ce vă faceți atîtea griji pentru mine? întrebă ea veselă, peste umăr.

– Am și eu o fată. Trăim vremuri periculoase, chiar foarte periculoase.

– Sînteți un dulce, spuse ea uitîndu-se o clipă peste umăr la el.

Slider renunță. Poate că nu ar trebui să distrugă minunata încredere a tinereții.

Statisticile erau de partea ei; era doar grija care se instalase în el, din cauza meseriei.

Casa fusese inițial una singură, desigur, și scările interioare care duceau la demisol nu fuseseră îndepărtate cînd aceasta fusese modificată în trei apartamente.

Tînăra chiriașă folosea treptele ca să-și pună cărțile pe ele, dar în mijloc exista un loc de trecere, pînă la ușa de sus.

Slider rămase jos, în timp ce tînăra bătu repede la

uşă, discută ceva prin aceasta, apoi se aplecă să țină şnauţerii cînd se deschise uşa.

– Este în regulă, veniţi, spuse ea.

Domnişoara Giles arăta mult diferit faţă de prima lor întîlnire. Era îmbrăcată într-un halat de casă flauşat, roşu stins, cu un cordon strîns tare în jurul taliei care probabil o mai ajuta, dar arăta bătrînă şi mult mai puţin viguroasă.

Fără fard, chipul ei arăta palid şi ridat, iar buzele fără ruj erau subţiri şi vineţii. Chiar şi părul ei alb, mătăsos arăta fără vlagă, iar mîinile pistruiate tremurară puţin cînd îşi aprinse ţigara de la chiştocul precedentei şi-şi băgă pachetul înapoi în buzunar.

– Nu răspund noaptea la uşă, spuse ea. Auzi atîtea grozăvii.

– Foarte înţelept, spuse el. Îl conduse, ca şi data trecută, în bucătărie, unde lîngă masă fusese aprins un radiator electric. Pe masă se aflau o sticlă de *Famous Grouse,* un pahar fără picior şi o scrumieră deja plină cu mucuri. Aruncă repede o privire în jur să vadă cu ce se ocupa cînd a fost deranjată de el, dar nu văzu nici cărţi, nici hîrtie, nici vreo scrisoare. Poate că asculta doar muzică şi oprise aparatul cînd a auzit bătăi în uşă. Sau poate că stătea doar şi se gîndea.

Domnişoara Giles se aşeză la masă, în partea dinspre foc.

– Beţi ceva? întrebă ea deşurubînd capacul sticlei.

– Nu, mulţumesc, nu acum.

– Ei bine, eu o să beau. Dacă te răzgîndeşti, spune-mi. Un avantaj al pensionării este că nu contează cum arăţi a doua zi.

Ridică privirea şi-i întîlni ochii; ai ei păreau îngrijoraţi.

– Ah, da, am mai băut ceva înainte. Şi am de gînd să mai beau.

– Vă preocupă ceva?

– Pe dumneavoastră vă preocupă ceva, contracară ea. Trebuie să fie ceva important ca să veniți să mă vizitați la ora asta din noapte. Sau vi se plătesc ore suplimentare?

– Uneori.

– Deci ce doriți? V-am spus tot ce știu.

Slider zîmbi.

– Mi-ar trebui mult mai mult decît o singură vizită scurtă ca să aflu tot ce știți.

– Mă flatați, spuse ea. Dar la vremea mea am lucrat în multe locuri din lumea asta și nu aș fi putut rezista dacă nu aș fi știut să-mi păstrez cumpătul.

– Orice viață își are secretele ei, spuse el. Totuși, este mai greu să le păstrezi la început, decît la sfîrșit. Au un fel de energie cînd se nasc și se zvîrcolesc întruna ca să iasă afară. Dar odată extenuate de atîta zbucium, tind să renunțe și să se culce liniștite. Dacă reușești să păstrezi un secret în perioada critică, îl poți păstra o veșnicie.

– Foarte practic, spuse ea.

– Doar dacă nu devine important, dintr-un motiv anume, să i se dea drumul.

– Și care ar putea fi acel motiv?

– Ah, dacă cineva ar fi în pericol, de exemplu.

Scutură din cap, trăgînd ocupată din țigară.

– Eu una nu înțeleg. Un secret păstrat cu sfințenie și pentru totdeauna nu ar putea face rău cuiva. Un secret pe care nu-l știe nimeni, de fapt nici nu mai există.

– Poate că aveți dreptate, spuse el.

Unul din cîini se apropie și-i adulmecă piciorul, apoi se ridică cu labele din față pe genunchiul lui și Slider îi mîngîie urechile absent.

– Poate că lucrurile pe jumătate știute sînt mai periculoase, continuă el. În mod sigur sînt iritante. Îți

tulbură mintea pînă cînd nu-ți mai găsești odihna. Lucruri pe care nu le poți înțelege cum trebuie. Lucruri care nu prea se leagă între ele.

Îl privi fără să-l ajute în vreun fel. Indiferent ce bănuia el, era mai puțin decît știa ea, iar el încă nu știa unde l-ar putea duce ceea ce bănuia.

– De exemplu, spuse el, am sunat-o în seara aceasta pe o prietenă de-a mea de la St. Catherine's House, foarte săritoare și care nu se supără niciodată cînd o rog să afle ceva pentru mine. Mi-a spus că Margaret Rose Giles s-a căsătorit cu Arthur Mills în septembrie 1955.

Domnișoara Giles ridică din umeri.

– V-aș fi putut-o spune și eu, dacă m-ați fi întrebat. Nu este un secret.

– Nu am vrut să vă obosesc, spuse Slider. Dar vedeți dumneavoastră, data de naștere a lui Steve Mills este mai 1957 și mi-a spus că a fost adoptat cînd avea doar cîteva săptămîni. Asta înseamnă că sora dumneavoastră nu fusese măritată nici de doi ani cînd l-a înfiat.

– Ce contează asta? întrebă domnișoara Giles cu o masivă indiferență.

– M-a uimit, vedeți dumneavoastră, părîndu-mi-se prea devreme ca să stabilești că nu poți avea copii naturali și că unica soluție este adopția. Majoritatea cuplurilor așteaptă cinci, șase – chiar zece ani înainte de a renunța la orice speranță.

– Uitați ce vîrstă avea Arthur. El nu mai avea zece ani de așteptare, spuse ea și Slider zîmbi în sinea lui. Îndată ce încep cu explicațiile, i-ai pus pe făgașul cel bun. Poate că a făcut niște teste, completă aceasta.

– În 1957? Nu era așa de simplu pe atunci și presupun că nici nu aveau chiar atît de mulți bani. Nu, eu cred că dacă te duceai la doctor în 1957 și spuneai că nu ai rămas însărcinată după mai puțin de doi ani

de căsnicie, acesta ţi-ar fi spuse doar să te duci acasă şi să mai încerci.

– Poate, spuse domnişoara Giles. Eu nu am fost niciodată măritată, aşa că nu ştiu.

– Mi s-a părut foarte ciudat, continuă Slider, atît faptul că au tras atît de repede această concluzie cît şi faptul că s-au decis atît de repede să înfieze. Chiar şi după ce un cuplu nu mai are nici o speranţă, trece de obicei multă vreme pînă cînd cei doi să se fi săturat de discutat problema adopţiei şi să o accepte ca pe o soluţie convenabilă.

– Mie nu mi se pare atît de ciudat, dar fiecare face cum crede, spuse ea repede. Oricum, nu ştiu ce legătură are asta cu mine. Ei nu mi-au vorbit despre discuţiile lor pe această temă, oricît de fascinant vi s-ar putea părea dumneavoastră acest subiect.

– Ajung şi la asta, spuse Slider. Ştiţi, m-am gîndit că în cazul în care ei nu s-au hotărît atunci asupra adopţiei pentru că renunţaseră la orice altă speranţă, înseamnă că au făcut-o numai pentru că acel copil era, întîmplător, disponibil în acel moment. Şi dacă aşa a fost, atunci înseamnă că ei au vrut să adopte nu orice copil, ci pe acesta în mod special. Deoarece pentru ei acest copil însemna ceva special, dintr-un anumit motiv.

Ea nu spuse nimic, dar continuă să-l privească în felul cuiva care ştia multe.

– L-aţi iubit foarte mult pe Steve cînd era mic, spuse Slider blînd. Poate că nefiresc de mult, avînd în vedere că nu vă aveaţi prea bine cu sora dumneavoastră.

– Băiatul nu avea nici o vină. Şi în plus, era adorabil.

– Da, cred. Dar îl iubeaţi atît de mult încît v-aţi cumpărat chiar şi o casă ca să fiţi cît mai aproape de el...

– Nu de aceea...

– Vă rog. Suportați-mă. Nu fac decît să-mi descriu procesul de gîndire. Ați cumpărat această casă la o stradă distanță și băiatul venea în vizită la dumneavoastră și dumneavoastră îl duceați în diferite locuri, vă preocupa educația lui într-un sens mai larg, îl încurajați să devină cineva. Și toate acestea pentru copilul înfiat de o soră cu care nu vă prea împăcați, pentru că se măritase cu un bărbat pe care îl disprețuiați. Și ce pare și mai ciudat, este faptul că, deși sora și soțul acesteia nu erau de acord cu dumneavoastră, vă permiteau să aveți un rol în educația fiului lor.

Domnișoara Giles rămase tăcută.

– Am mai remarcat că în timp ce vă refereați la propriul dumneavoastră tată ca „Tatăl“, Arthur nu era decît „ta-su“ lui Steve. M-ați corectat chiar, cînd am folosit cuvîntul „Tată“ în chip de respect pentru Arthur. Iar dumneavoastră sînteți o femeie care, am observat eu, folosiți cu îndemînare cuvintele.

– Ați observat multe, spuse ea acerb.

– Am remarcat chiar cîteva lucruri pe care le-ați spus. De exemplu, cînd ați vorbit despre copiii înfiați care pot, în zilele noastre, să meargă pe urmele părinților lor naturali, ați spus „Din fericire, celor mai mulți nu le pasă“. Acest „din fericire“ m-a izbit cam ciudat – ca și cum acest lucru ar fi avut o importanță personală pentru dumneavoastră.

Domnișoara Giles nu răspunse.

– De asemenea, deși nu obișnuiți să mergeți la biserică și manifestați chiar dispreț pentru religia surorii și a cumnatului dumneavoastră, mi-ați lăsat impresia că știți multe despre pastorul care a aranjat adopția.

Slider se dădu pe spate și-și lăsă mîinile pe masă, contemplîndu- le.

– Ei bine, m-am gîndit la toate acestea și în final

am ajuns la concluzia că atunci cînd ați spus că Steve este cel mai apropiat lucru pe care l-ați avut vreodată față de un fiu, ați făcut o mică glumă pe spinarea mea. Am dreptate, da? spuse el ridicîndu-şi privirile de la mîini. Steve este fiul dumneavoastră. Tot ce ştiți despre pastorul Green şi despre căminul Mama-şi-Copilul vine dintr-o experiență la prima-mînă.

Nu era sigur ce reacție aşteptase din parea ei – o tăcere încăpățînată sau poate o furioasă negare – dar nu se aşteptase să plîngă.

Era dureros şi cumplit pentru amîndoi şi nu putea face nimic ca să o linişească. Ştia foarte bine că a o atinge sau a-i arăta înțelegere însemna aplanarea propriei sale crime.

După o clipă de luptă cu ea însăşi, femeia îşi acoperi fața cu mîinile şi plînse neputincioasă, cu stîngăcia celui neobişnuit cu asta şi cu durerea sfîşietoare a unei vieți de abținere şi tăinuire.

Cîinii alergară la ea privind în sus şi dînd curioşi din coadă, apoi începură şi ei să se nelinişească, alergînd în jurul ei şi încercînd să sară sus. În final aleseră să se aşeze la picioarele ei, plîngînd şi ei din simpatie şi din cînd în cînd dînd cu lăbuța în piciorul ei insensibil.

– Nu puteți şti, spuse ea. Cu ochii roşii, umflați şi bătrînă, atît de bătrînă, se aşeză gîrbovită la masă, fumînd încet.

– Nici un bărbat nu poate şti. Da, nu vă pot condamna – nici eu nu am ştiut. Am crezut că poți pur şi simplu să o faci şi să mergi mai departe. Un copil pe care nu l-ai văzut niciodată – cum putea să însemne el ceva pentru tine? Dar nu este aşa. Este o pare din tine, înțelegeți? Ah, nu din carnea ta, de asta te poți despărți. Oamenii nu se agită să ştie ce s-a întîmplat cu piciorul lor amputat, să zicem. Dar vor să afle a cui

parte eşti. Şi există o părticică din tine de care nu te poţi lipsi. Oricît de raţional şi de pragmatic îţi închipui că eşti. Nu poţi... să te desparţi... de ea.

Trase din nou din ţigară şi Slider rămase tăcut. Acum că începuse să vorbească, trebuia să-i acorde timp.

– Îţi iau pruncii de lîngă tine la naştere, aşa se crede că este cel mai bine pentru mamă. Mai blînd – ruptura bruscă. Nu ştiu. La vremea aceea, spuse ea scuturînd din cap, mi s-a părut un lucru de bun simţ. Înainte. Poate că pentru unele este cel mai bine aşa. Cîteva luni în căminul acela, apoi la spital, smulgerea şi înlăturarea acelui obiect ca şi cum ar fi fost un apendice – este o glumă, înţelegeţi – şi şase săptămîni mai tîrziu te întorci înapoi la normalitate şi eşti gata să-ţi reiei viaţa. Asta, în teorie. Dar nu a fost aşa de simplu. Fetele acelea din cămin...

Rămase o vreme tăcută, privindu-şi amintirile.

– Erau atît de patetice. Singurul lucru pe care-l voiau era să-şi păstreze copiii, dar nu aveau voie. Societatea nu le permitea. Nu vă puteţi imagina cît de imposibil era atunci.

O clipă îl privi în ochi.

– Astăzi nimeni nu mai dă doi bai pe aşa ceva. Unele o fac chiar intenţionat, chiar dacă nu sînt nevoite, oameni care au posibilitatea să aleagă. „Copilul din flori al lui Starlet“ şi tot felul de chestii dintr-astea. Şi dacă nu ai bani, plăteşte statul. Dar nu pe vremea aceea. Atunci pur şi simplu nu puteai. Era imposibil şi fetele acelea ştiau asta. Dar vai, cum mai plîngeau! Infirmiera şefă spunea că aşa era normal – toţi hormonii daţi peste cap – dar nu era aşa. La naiba, ea nu le auzea noaptea! Plîngeau gata să-şi dea sufletul. Era un rîu, un şuvoi de lacrimi de nestăpînit. Aţi auzit vreodată o vacă strigîndu-şi viţelul? Plîngeau ca vitele pentru copiii lor furaţi, bietele, neştiutoare fete!

Dar erau prinse în cursă. Chiar dacă societatea le-ar fi lăsat, Green şi biserica nu ar fi fost de acord. De aceea îţi luau copiii la naştere, înţelegeţi, ca să nu ne dea ocazia să ne răzgîndim. Biserica a cîştigat bani buni cu aceşti copii. Aceşti copii reprezentau capitalul.

– Vreţi să spuneţi că lua bani ca să aranjeze adopţiile? întrebă Slider.

– Dumnezeule, nu, spuse ea cu dispreţ. Pe Green nu îl interesau banii. Orgoliul lui era pur religios. El dorea sufletele. Plasa copii în familii bune, religioase şi în schimb aceşti oameni continuau să meargă la biserică şi creşteau şi copilul în acelaşi spirit. Era opera Domnului – evanghelismul în forma lui cea mai concretă. Dăruieşte-mi un copil la o vîrstă impresionabilă – şi aşa mai departe.

Trase din ţigară şi pufni apoi într-un rîs lipsit de amuzament.

– Obişnuia să vină să ne predice şi nouă. Nemulţumindu-se doar cu copiii, îşi dorea şi sufletele noastre. Multe fete au fost astfel manevrate – hormonii erau de vină. Într-o anumită fază a sarcinii te simţi chiar atrăgătoare şi mintea ţi-o ia razna, uşor dezechilibrată. Iar el era un bărbat, nu glumă. Îl doreau şi credeau că era vorba de ceva religios. Sărmanele fete!

– Şi tatăl copilului?

– Ce este cu el? El nu are nici o legătură. Oricum, este mort de mult. Slavă Domnului!

– Cum s-a întîmplat?

– Cum credeţi? spuse aceasta şi apoi se domoli. Era şeful meu. Căsătorit, fireşte. Eu eram abia la începutul carierei. Eu m-am îndrăgostit de statutul lui şi el s-a îndrăgostit de seriozitatea mea. Trebuie să spun că s-a purtat decent, din punctul lui de vedere. A fost îngrozit cînd i-am spus că sînt însărcinată – asta ar fi însemnat pe atunci sfîrşitul lui, dacă s-ar fi aflat – dar

a încercat să se poarte decent. El mi-a aranjat să am dreptul la un an de studii şi mi-a dat bani pentru asta. A fost atît de fericit cînd i-am spus că voi da copilul spre adopţie. Cred că mai bine i-ar fi părut dacă aş fi făcut un avort, dar fireşte, costa o avere pe atunci să faci un avort în condiţii civilizate, în Elveţia şi nu s-ar fi gîndit că mi-aş asuma riscul unuia ilegal, în Anglia. Aşadar planul lui Joshua Green de salvare a femeilor pierdute se potrivea de minune.

– Cum a intrat în scenă sora dumneavoastră?

– Ah, fireşte, ea m-a prezentat lui Green. La ea m-am dus prima oară, chiar înainte de a-i spune ceva tatălui copilului. În fond fusese ca o mamă pentru mine aşa că era normal să mă gîndesc că va rezolva ea lucrurile într-un fel. Arthur însă a fost îngrozit. Prima lui grijă a fost ce vor spune vecinii şi ce va crede şcoala duminicală. Dacă ar fi putut m-ar fi aruncat în zăpadă, dar Maggie l-a îmblînzit. Cred că începuse să o frămînte gîndul că nu va fi în stare să-i dăruiască un copil şi ea îşi dorea cu disperare unul. Şi cel puţin al meu va avea genele ei – nu că ea se gîndea în aceşti termeni, dar aceasta era ideea. Şi cum tot se spunea că o femeie care înfiază un copil rămîne adesea însărcinată după aceea, nu avea nimic de pierdut. Nu ştiu cum l-a convins pe Arthur, dar cred că religia a avut rolul ei. Eu eram o femeie pierdută şi nu mai puteam fi salvată, dar copilul putea fi salvat de la păcat şi crescut de Arthur pe cărarea virtuţii şi nu însemna oare asta o faptă bună? Valora o stea de aur, cel puţin zece puncte în goana după cîştigarea aurei.

– Şi pastorul Green s-a ocupat de toate aspectele legale, da?

– Da. Totuşi nu a fost prea încîntat de aranjament – nu îi plăcea ideea ca o mamă nemăritată să ştie unde se află copilul ei. Ruptura trebuia să fie totală şi

nici un contact ulterior nu era permis. A fost de acord cu asta – şi Arthur la fel – doar cu condiţia ca eu să dispar în perioada sarcinii şi să apar imediat după aceea şi să nu mă mai apropii niciodată de Maggie şi de Arthur.

Ridică din umeri.

– Am fost destul de mulţumită de aranjament. Îmi doream o carieră, credeam despre copii că sînt revoltători, voiam să fiu independentă, o femeie puternică, cu capul pe umeri, să am un apartament, să ajung în vîrful piramidei în serviciul civil şi să nu fiu legată de nimic şi să ies la pensie cu surle şi cu trîmbiţe şi cu o pensie frumoasă.

– Dar nu a ieşit aşa.

– Nu chiar. Am plecat. M-am întors la slujbă, mi-am ţinut gura închisă şi capul plecat şi am început să urc scara. Dar a existat întotdeauna un semn de întrebare. Şi Green a avut dreptate într-un fel. Ştiind unde locuiau, îmi era greu să nu mă duc şi să nu mă uit la el. Aşa că pînă la urmă am cedat în faţa chemării şi am cumpărat această casă...

Domnişoara Giles ridică din nou din umeri.

– Îmi închipui că Maggie şi Arthur nu au fost prea bucuroşi.

– Vă închipuiţi bine. Dar eram acolo ca un munte şi le era mai uşor să se descurce cu mine decît să încerce să mă mute din loc. Le-am promis că nu-i voi spune niciodată lui Steve şi nici nu voi face nici cea mai mică aluzie la asta şi mi-am ţinut cuvîntul. Maggie ştia că mi-l voi ţine şi cred că ea l-a convins pe Arthur. În afară de asta, eram singura din familie care aveam întotdeauna bani şi el s-a gîndit probabil că este drept ca aceştia să ajungă la Steve. Cred însă că îl umplea de venin faptul că el trebuia să crească băiatul în timp ce eu îl duceam doar la grădina zoologică. Ca un tată de duminică. Nu stai numai pe

roze cînd eşti tată de duminică, nu? spuse ea aruncîndu-i lui Slider o privire fugară.

Slider dădu din cap. Ghicise, oare? Din punct de vedere statistic, era un pariu cinstit.

– Dar eu singură îmi aşternusem patul, aşa că nu aveam de gînd să plîng deasupra lui. Şi nimeni nu a ghicit vreodată pînă astăzi, cînd dumneavoastră... fir-ați să fiți.

Dar nu o spusese cu ură.

– Sînteți sigură? întrebă el.

Aceasta îi cercetă fața.

– Vreți să întrebați dacă Steve bănuieşte ceva? Nu, nu cred. Aveți motive să credeți asta?

– Nu. Nu chiar. Mă gîndeam doar... că dacă te uiți bine, există o asemănare, spuse el studiindu-i chipul.

– Dar oamenii nu se uită, spuse ea. Niciodată. Acele poveşti de dragoste, gotice, cînd eroina priveşte un portret de familie şi îşi dă seama că doamna aceea este mama ei – efectiv nu se întîmplă niciodată în viața adevărată. Steve... Steve seamănă cu tatăl lui. Dar chiar dacă s-ar fi trezit odată față în față cu acesta, mă îndoiesc că şi-ar fi dat seama.

Slider rămase tăcut. Totul avea mult mai multă logică acum, cînd semnele de întrebare explodaseră şi dispăruseră. Dar asta nu-l ducea cu nimic mai departe pe el. Nu ştia unde o să ajungă cu îndoielile lui, dar tot nu putea vedea lumina zilei, undeva înaintea lui. Nu reuşise decît să o întristeze pe femeia asta şi să-i smulgă un secret pentru care îi trebuise o viață ca să-l îngroape sub fundație.

Ca şi cum aceasta i-ar fi auzit gîndurile, spuse:

– Ați avut dreptate că secretele îşi pierd din energie. Dacă aş fi fost vreodată gata să-i spun totul lui Steve, asta s-ar fi petrecut cînd avea el vreo opt ani. Îl iubeam atît de mult pe atunci şi el mă iubea atît de mult, încît uneori mă gîndeam că greşisem, că ar fi

trebuit să-l păstrez şi să încerc să-l cresc singură. Aşa cum au decurs lucrurile, a fost bine pentru el şi bine pentru mine, cu excepția unui singur lucru.

Făcu o pauză, cu privirile ațintite în gol.

– După aceea însă nu a mai existat niciodată pericolul să-i spun sau să las să-mi scape vreo aluzie. Dumneavoastră, continuă ea schimbînd ideea, ați ghi-cit pentru că erați în căutare de ceva. Sau poate... poate pentru că sînteți neobişnuit de perceptiv.

Părea încurcată de această noțiune.

– Nu cred că sînt, spuse el. Dacă aş fi fost, aş fi ştiut ce naiba se petrece cu cazul acesta, dar nu ştiu. Încerc să-l scot din cauză... pe nepotul dumneavoastră şi singurul mod în care mă gîndesc că o pot face este să soluționez cazul, să-l găsesc pe cel care a făcut asta. Dar nici măcar nu ştiu încotro s-o apuc.

– Să aflați cine a făcut ce? întrebă ea. Ce se presupune că a făcut?

– A fost identificat de un martor.

O privi gînditor, întrebîndu-se dacă gravitatea situației o va face mai receptivă.

– Este vorba despre o crimă. A fost văzut un bărbat purtînd o geantă în care s-a dovedit ulterior că existau haine pătate cu sîngele victimei, omul a fost descris de martoră, care l-a ales pe Mills ca fiind acela.

Domnişoara Giles rămase tăcută, dar fața i se supsese şi ochii parcă i se afundaseră în cap. După o clipă spuse:

– Am văzut – în ziar – că a avut loc o crimă. Dar nu am ştiut că este suspectat. Ah, Dumnezeule!

Aproape că regreta că îi spusese. Părea nu numai nenorocită, ci de-a dreptul îngrozită. După o clipă ea zise:

– Dumneavoastră nu credeți – nu-i aşa?

– Nu. Nu, în general, nu.

– Dar cum puteți avea cea mai mică îndoială? El pur şi simplu nu este capabil de crimă.

– Ideea mea este că nu poți spune despre nimeni asta. Oricine este capabil de crimă, dacă împrejurările sînt favorabile. Dar nu cred că Steve este capabil de această crimă.

Domnişoara Giles nu mai spuse nimic, deşi ochii ei îi scrutau chipul cu insistență, ca şi cum ar fi încercat să smulgă şi alte informații de la el fără să mai pună întrebări. Sau ca şi cum s-ar fi întrebat dacă putea să îndrăznească să-i spună ceva. Slider nu era sigur. Era clar însă că o frămînta ceva. Îl bănuia pe Mills de ceva sau ştia ceva despre el, ceva ce nu-i spusese? Erau posibile chiar ambele variante.

Dar ea nu divulgă nimic, deşi acest ceva o făcea să pară de-a dreptul bolnavă – cînd Slider plecă arăta atît de cocîrjată încît se simți obligat să o întrebe dacă nu ar vrea să sune pe cineva sau să le roage pe fetele de la demisol să vină să stea puțin cu ea. Această idee îi stîrni barem disprețul, dar era ceva doar de suprafață şi nu afectă curentul subteran al preocupării ei.

Slider plecă simțindu-se uşor îngrijorat pentru ea şi uşor plin de speranță pentru el, pentru că indiferent ce îi frămînta ei mintea, ştia că acest lucru nu putea rămîne acolo prea mult şi dacă se va întoarce a doua zi, aceasta cu siguranță că se va descărca. Îl plăcea şi dacă avea de gînd să spună cuiva, atunci acesta va fi el.

CAPITOLUL 14

Moarte la mătuşa acasă

Slider conducea încet şi îşi trecuse maşina pe automat, plimbîndu-şi alene degetele minţii prin noianul de fapte, căutînd inspiraţia. Ceva, undeva avea nevoie să fie conectat, cerea cu disperare să fie conectat. Cînd te afli într-o fundătură, cauţi modele şi cauţi anomalii.

Roger Greatrex – un star al mediei, afemeiat cronic, cel care-şi neglija soţia şi copilul, ucigaşul accidental al lui Madeleine Somers – era mort. Cineva a avut motive serioase să îl omoare; mai exact, să-i taie beregata. Era ceva în asta, ceva calculat poate sau profesionist. Nu era vorba de o furie oarbă care a cuprins capul şi s-a implementat imediat în mînă. Cineva adusese cu el un cuţit. O moarte rapidă şi tăcută – dar pentru asta trebuia să fii hotărît. Trebuia să nu te fi gîndit decît la asta. Nu oricine poate tăia astfel o beregată.

Presupunînd acum că nu a fost Mills – cum rămîne cu Sandal Palliser? Slider se gîndea că acesta avea

inteligența să plănuiască totul și că nu i s-ar fi făcut silă – dar cum rămînea cu hainele din sac? Da, Palliser s-ar fi putut gîndi la acoperișul liftului ca la o bună ascunzătoare mai mult ca toți ceilalți suspecți, pentru că trebuia să se întoarcă înapoi în salonul verde. Dar era clar că în cazul în care doamna Reynolds ar fi văzut pe cineva care să-i semene, presupunînd chiar că nu l-ar fi recunoscut pe starul televiziunii și-ar fi amintit de el și nu l-ar fi confundat cu Întunecatul Satanic.

Sub impulsul unei bruște porniri făcu o serie de curbe la stînga, schimbîndu-și direcția și luînd-o spre Kensington. În casa de pe Addison Road luminile erau aprinse, dar în jurul ei plutea totuși o senzație de pustiu și dură atît de mult pînă cînd în sfîrșit răspunse cineva la sonerie, încît Slider începuse să creadă că nu-i va răspunde nimeni. Într-un tîrziu ușa fu deschisă chiar de Palliser. Arăta scofîlcit și cenușiu și cu părul în dezordine și oarecum fără substanță, ca o sperietoare de ciori căreia i se scoseseră cîrpele care o umpleau. Slider avea impresia că dacă l-ar scutura cumva, Palliser s-ar prăbuși ca o grămadă goală la picioarele lui.

La vederea lui Slider chipul lui Palliser fu umbrit de o expresie de neplăcere.

– Iar dumneavoastră! Nu mă puteți lăsa în pace? Nu mi-ați făcut destul rău?

– Ce v-am făcut? întrebă Slider.

– Soția mea m-a părăsit, spuse Palliser – aproape în șoaptă. După treizeci și doi de ani, Phillis a plecat de la mine. Vreau să spun acum, după atîta vreme! Este incredibil.

Văzîndu-l pe Palliser atît de șocat, Slider se strecură în casă și închise ușa în urma lui și Palliser nu se împotrivi, ascultă instrucțiunile date de limbajul trupului și se îndreptă spre bucătărie. Aici era cald de la

maşina Aga şi domnea haosul obişnuit, dar lipsea mirosul de mîncare care-i dădea altădată aerul de acasă şi rostul. Palliser se aşeză la masă şi se lăsă pe braţele strînse, într- o poziţie de disperare neajutorată.

– A plecat ieri, după biserică, spuse el ca în transă. A venit acasă, a împachetat ceva într-un sac şi dusă a fost. Nici măcar nu şi-a scos pălăria.

– Unde a plecat? întrebă Slider. Luă ceainicul, se asigură că înăuntru era destulă apă şi apăsă pe buton. Un ceai era exact ce trebuia, se gîndi el. Întotdeauna ceai, într-o casă îndurerată.

– Am întrebat-o. Am întrebat-o unde îşi închipuia că poate pleca într-o zi de duminică şi mi-a răspuns că erau destule hoteluri împrejur, care au întotdeauna camere libere duminică noaptea. I-am spus că este o nebunie şi ea a ridicat doar din umeri. I-am spus să stea, să discutăm, dar mi-a spus că vrea să plece, că i-au trebuit două zile ca să se hotărască şi că nu avea de gînd să se răzgîndească acum. Mai tîrziu m-a sunat să-mi spună unde se află, dar n-am putut-o convinge să se întoarcă.

– Dar ştiţi de ce?

– Din cauza poveştii cu Roger, spuse Palliser ridicînd ochii plini de ranchiună. Crima este un lucru atît de obişnuit pentru voi, încît niciodată nu vă gîndiţi cum îi poate afecta pe oamenii obişnuiţi. Îl ştie pe Roger aproape de cînd îl ştiu eu. Este destul de greu să te obişnuieşti cu ideea unei morţi lente, dar cînd cineva este asasinat, mai ales atît de brutal...

– Asta a spus? Că din cauza asta pleacă?

– Da. Nu. Nu chiar. A spus că asta a făcut-o să se gîndească la atîtea lucruri. A spus că avea de multă vreme dubii în ce-l privea pe Jamie, dar apoi cînd dumneavoastră şi celălalt aţi venit aici punînd întrebări şi fiind clar convinşi că eu l-am omorît pe Roger, asta i-a confirmat presupunerile. Toate acele întrebări au

făcut-o să se gîndească – la totul, la ea şi la mine şi la Caroline şi...

Palliser îşi frecă faţa cu mîinile ca şi cum ar fi încercat să readucă normalitatea în viaţa lui.

– A spus că a decis tocmai că i-a ajuns. După toţi aceşti ani. Vreau să spun că a fost întotdeauna destul de fericită. I-am dat totul. Ştia că nu o voi părăsi niciodată.

Slider făcu ceaiul.

– O să se întoarcă, spuse el liniştitor.

– Credeţi? întrebă Palliser cerşind consolare, indiferent din ce sursă.

– Probabil că are nevoie să fie o vreme singură ca să se poată gîndi, atîta tot. Cînd o să-şi facă ordine în gînduri, o să se întoarcă.

– Toate acestea au tulburat-o. Pe noi toţi.

– Întocmai. Modelele dumneavoastră au fost distruse – mai ales ale ei, pentru că ea nu are o carieră ca dumneavoastră, care să o oblige să nu se mai gîndească la asta.

Slider aduse ceaiul la masă, puse lapte în două ceşti şi turnă. În timp ce făcea asta îşi dădu seama că uitase strecurătoarea de ceai şi se înjură în sinea lui, văzînd cum se împrăştie în prima ceaşcă frunzele întunecate. Asta este. Important acum era să nu întrerupă fluxul, al ceaiului sau al discuţiei. Îşi luă el cana cu frunze şi i-o împinse lui Palliser pe cealaltă. Prepararea ceaiului îl făcuse neameninţător. Palliser luă ceaşca fără să protesteze şi îl privi pe Slider fără ostilitate.

– Nu l-am omorît eu, ştiţi asta.

– Nu?

– Am vrut – în noaptea aceea mai mult decît oricînd. De multe ori. Pentru tot ce ne-a făcut. Dar nu l-am omorît. Nu îmi stă în fire să omor o altă fiinţă omenească.

– Este în firea noastră, a tuturor, spuse Slider pentru a doua oară în aceeaşi seară. Această crimă însă nu a fost crima dumneavoastră. Dar a cui a fost?

– Încă nu aţi aflat?

– Am sperat că discuţia cu dumneavoastră mă va ajuta să ajung acolo. Dumneavoastră aţi fost omul care l-aţi cunoscut cel mai bine pe Roger – probabil mai bine decît soţia lui. Aţi fost aproape ultima persoană care l-a văzut în viaţă – probabil ultima care s-a certat cu el.

Pe chipul lui Palliser apăru o expresie dură.

– Ah, asta! Doamne, numai întrebarea asta aş vrea să nu mi-o puneţi.

– Ba da, v-o pun, din acelaşi motiv pentru care mă aflu aici. Ce a făcut Roger Greatrex pentru ca să fi vrut cineva să-l ucidă?

Puse întrebarea pe un ton grav şi observă că Palliser se gîndea serios la aceasta. Sorbi din ceai. Slider sorbi dintr-al lui, neatent şi-şi umplu gura cu frunze pe care le înghiţi cu nobleţe, ca să nu strice totul şi să-l tulbure pe celălalt.

– Ce a făcut el-cel mai mult a fost să scrie şi să reguleze, spuse Palliser în sfîrşit. Caroline a fost persoana care ar fi avut cel mai mult de obiectat împotriva regulatului lui, dar sînt convins că nu ea a făcut-o. Cît despre scris – ei bine, asta te poate duce cu gîndul la mine, nu? Noi doi am avut un diferend de opinie bine mediatizat, privind acuitatea lui critică.

– Se spune, de către persoane autorizate, că această polemică a fost inventată în scopuri publicitare, ca să vă propulseze cariera amîndurora.

– Nu ştiu despre ce autoritate vorbiţi, spuse Palliser cu dispreţ, dar eu vă pot spune că a fost o neînţelegere autentică. Nu a fost inventată – deşi, fireşte, disputa s-a petrecut pe plan intelectual şi nu personal, dacă asta vreţi să spuneţi.

– Dar efectiv v-ați certat în public, la Glyndebourne, pentru *Don Juan,* nu este aşa?

– Ah, da, dar asta nu a însemnat nimic. Mă aprinsesem – şi Roger la fel – dar a fost un exercițiu intelectual. Degeaba ai o opinie dacă nu o aperi cu vehemență. Asta nu înseamnă că aş fi în stare să omor pe oricine care nu-mi împărtăşeşte opiniile. Numai un pigmeu intelectual ar putea face asta. Sau un fanatic religios.

În mintea lui Slider se pogorî o linişte, o senzație asemănătoare cu o masă enormă de tăcere albă chiar în mijlocul capului său unde, după o clipă, se auziră rostite foarte încet cuvintele limpezi ca un cristal: *un fanatic religios*. Scandalul *Don Juan:* Greatrex apreciase montarea, se identificase puternic cu aceasta, ca o ilustrare a ideii lui despre cel mai bun exemplu de montare a unei opere. Se discutase mult în presă despre caracterul blasfemator al acesteia. Iar Greatrex a fost asasinat. Suna tras de păr?

Dar Palliser condamnase în scris caracterul blasfemator al acesteia – şi Palliser nu a pățit nimic.

Laurence Jepp şi Christa Jimenez – dar atunci de ce aceşti doi cîntăreți şi nu ceilalți? Sau, dacă urmau şi alte victime, de ce ei mai întîi? Pentru că apăruseră în scena blasfematoare? Dar Lassiter, cel care îl interpretase chiar pe Don Juan nu fusese atacat. Simplă geografie, poate, pentru că ceilalți doi nu locuiau prea departe unul de altul?

Sau accesibilitatea – poate că Frederick Lassiter se afla în străinătate sau avea familie sau prieteni în jurul lui tot timpul sau avea un sistem de securitate formidabil. Ceilalți doi locuiseră singuri, în case vechi, cu ferestre uşor accesibile. Oare un fanatic religios şi-ar face probleme pentru aşa ceva? Ei bine, de ce nu? Poate că era nevoit s-o facă. Dacă plănuia exterminarea tuturor celor care aveau vreo legătură cu

blasfemia, poate că începuse cu cei mai accesibili. Şi atunci...

– V-aţi gîndit la ceva, spuse Palliser.

Slider îşi dădu seama că acesta îl privea ciudat, de o bună bucată de vreme.

– Da, spuse Slider cu efort. A fost ceva ce aţi spus dumneavoastră şi care mi-a amintit ceva.

Un fanatic religios. Nu trebuie subestimată puterea religiei – mai ales în aceste zile, cînd orice alt fel de putere era aproape inexistentă. Dar atunci trebuia scoasă din joc doamna Reynolds, împreună cu descrierea ei făcută omului de la lift. La naiba, trebuia să-l scoată pe Mills – sau, împotriva voinţei sale, să-l introducă. Pentru că oricine este capabil de o anumită crimă, iar Mills era neînsurat şi locuia singur şi Slider nu putea jura chiar cu mîna pe suflet că nu putea fi Mills. Acesta fusese crescut de oameni adînc credincioşi, deşi el nu prezentase asemenea simptome. Şi toate trei atacurile – dacă aveau vreo legătură între ele – se petrecuseră de cînd venise Mills la Shepherd's Bush.

– Spuneţi-mi, l-aţi mai văzut vreodată pe omul acesta? întrebă Slider băgînd mîna în buzunar.

Îi dădu lui Palliser o copie a portretului robot şi acesta se uită la ea întorcînd-o mai bine spre lumină şi scoţîndu-şi apoi din buzunar o pereche de ochelari cu jumătăţi de lentilă.

– Da, l-am mai văzut, spuse el. Dar să mă gîndesc de unde îl ştiu.

Se uită o vreme fix la poză şi Slider aşteptă, întrebîndu-se dacă spera cumva mai mult decît se temea sau viceversa. În sfîrşit Palliser lovi hîrtia cu dosul degetelor.

– Da, fireşte! Cum de nu l-am plasat din prima clipă, avînd în vedere că exact despre asta vorbeam? A fost la Glyndebourne, cînd eu şi cu Roger am avut

acea faimoasă dispută în foaier. Normal că am strîns în jurul nostru o groază de lume – şi n-aş zice, adăugă el cu un zîmbet uşor, că nu eram conştienţi de asta şi de faptul că acest lucru ne va aduce publicitate. El spunea prostiile lui obişnuite despre modernism şi inovaţie şi despre noua interpretare atît de înnebunitoare, iar eu, trebuie să o recunosc, mă cam înfierbîntasem puţin, mai ales că această înnebunitoare nouă interpretare de care el era atît de încîntat ajunsese pînă la complet gratuita profanare a altarului, fără nici o legătură cu textul şi care, fireşte, fusese introdusă doar ca să şocheze presa şi prin ea o parte a publicului care altfel ar fi igonrat această montare şi să tenteze publicul cel mai stupid să cumpere bilete din pură curiozitate...

– A ţinut, observă Slider.

– Întotdeauna ţine, pufni Palliser. În special graţie unor cronicari ca Roger, care sînt întotdeauna dispuşi să se entuziasmeze în faţa efectelor ieftine – dar în sfîrşit, îşi aminti el de subiectul în discuţie, acest om se afla în faţa acelei mulţimi şi sorbea fiecare cuvînt. L-am remarcat pentru că avea într-adevăr aerul că urmăreşte disputa şi nu stătea cu gura căscată la două celebrităţi care se ceartă, ca restul adunăturii în ţinută de seară, care infestează sălile în zilele noastre. Fireşte, cronicile lui Roger se adresau tocmai acestor oameni şi acesta era motivul pentru care şi cîştiga atît de bine. Îi poţi număra pe degete pe adevăraţii iubitori de muzică, într-o masă de spectatori.

„Ar trebui să-i fac cunoştinţă cu Joanna“, îşi spuse Slider.

– Sînteţi sigur că este acelaşi bărbat?

– Ah, da, spuse Palliser, sigur pe el. A încercat după aceea să mă acosteze, probabil ca să continuăm discuţia, dar l-am evitat. Există totuşi o diferenţă, adăugă el uitîndu-se din nou la poză. Poate că

era altfel pieptănat. Dar în mod sigur seamănă cu cel pe care l-am văzut eu. Mi-amintesc în special aluniţa asta de pe obraz.

– L-aţi mai văzut şi în altă parte?

– Nu, nu cred. Cel puţin nu-mi amintesc. Cînd l-am remarcat la Glyndebourne, nu a fost ca atunci cînd ai mai văzut persoana respectivă înainte şi nici nu cred că l-am mai văzut de atunci.

– Bine, mulţumesc. M-aţi ajutat foarte mult, spuse Slider.

Nu exista nici un motiv pentru care Mills să nu fi fost la Glyndebourne. „Mătuşa" lui spusese că încercase să-i trezească interesul pentru operă, iar Mills însuşi spusese că aceasta îl dusese la Covent Garden.

Cînd povestise asta, Slider se gîndise la locul acela vesel, plin de magazine şi jongleri, aşa cum arăta acum, dar freşte, înainte numele era sinonim cu Opera Regală – şi încă mai era, în anumite cercuri. Prostul de el.

Şi dacă Mills fusese în seara aceea la Glyndebourne, de ce nu ar fi ascultat, cu o înţelegere mai mare decît a celorlalţi, cearta dintre cei doi critici? Slider nu ştia dacă asta ajuta cazul sau îl ţinea pe loc. Nu ştia decît că trebuie să se ducă undeva şi să se gîndească, pentru că ideea care se lupta să se nască în urmă cu o oră continua să se lupte.

Ceva ce văzuse sau auzise undeva se ciocnise de tiparul din mintea lui ca un lucru ce nu-şi avea locul acolo şi avea nevoie de linişte şi pace ca să poată adulmeca acest lucru.

– Plecaţi? întrebă Palliser cînd Slider se ridică şi vocea lui trăda dezamăgirea. Sperase probabil că Slider îi va pregăti şi mîncarea, aşa cum îi făcuse ceaiul.

– Îmi pare rău, trebuie, spuse Slider. Mai am încă o groază de lucruri de făcut în noaptea aceasta.

– Mă gîndeam să vă invit la cină, spuse Palliser. Nu... nu sînt obişnuit să fiu singur în casă.

Suna atît de patetic în comparație cu aroganța lui dinainte, încît lui Slider îi păru rău pentru el.

– De ce nu o sunați? Probabil că şi ea se simte singură. Mai ales dacă se află la un hotel. Sînt locuri lugubre, cînd eşti singur acolo.

– Credeți c-ar trebui?

– Nu cred c-ați putea înrăutăți mai mult sitația discutînd despre ea, spuse Slider şi Palliser dădu din cap la aceste cuvinte pline de înțelepciune.

– Mulțumesc, spuse el.

Şi Slider se gîndi la Phyllis Palliser şi îşi dădu seama că oricît de tristă ar fi fost viața ei, i-ar fi mai bine să fie tristă acasă, în bucătăria ei, decît într-un hotel ieftin din Kensington; şi că, fiind o femeie deşteaptă, probabil că în curînd o să-şi dea şi easeama de asta.

Se întoarse înapoi la secție, numai din dorința de a fi singur ca să se poată gîndi, dar constată, intrînd, că îl aştepta o călduroasă primire.

– În sfîrşit! Isuse, Billy, trebuie să începi să porți piuitoarea aia cu tine, strigă O'Flaherty expansiv. Toată lumea a înnebunit căutîndu-te şi am speriat-o pe femeia ta sunînd-o, cînd ea a crezut tot timpul că eşti aici.

– Am uitat-o pe birou, descoperi Slider din nou. Este ceva psihologic. Urăsc chestia asta. În sfîrşit, ce s-a întîmplat?

– O crimă foarte urîtă, spuse O'Flaherty, serios acum.

Slider simți rece pe şira spinării, pentru că lui Fergus i se întîmpla rar să aibă acest ton.

– Puțin mai devreme ai trecut pe la casa mătuşii lui Mills, da?

– Cam în urmă cu o oră şi jumătate.

– Da, fetele de jos au spus că tu ai fost. Ah, da, este un lucru rău de tot.

– Doar nu vrei să spui că este ea?

– Înjunghiată mortal. Un atac dement.

– Isuse Christoase, Fergus...!

– Fetele au văzut intrînd un bărbat. L-au descris, spunînd că a mai vizitat-o şi altădată. Nu o pune la inimă, Billy, spuse Fergus în continuare, scuturînd din cap în parte a uimire, în parte din milă pentru şocul care se citea pe chipul lui Slider.

– Unde în altă parte s-o pun? întrebă Slider sălbatic.

Fetele – cea drăguță, pe care o văzuse înainte şi colega ei, oarecare, se întorseseră tîrziu de la bibliotecă, doar cu puțin înaintea incidentului.

Auziseră paşi deasupra şi îndată după aceea cîinii schelălăind şi lătrînd ca înnebuniți.

– Cum nu se mai opreau, ne-am gîndit că trebuie să se fi întîmplat ceva cu ea, spuse Valerie, fata drăguță, cu ochii roşii de plîns. Am crezut că a căzut şi s-a rănit, aşa că am urcat şi am bătut la uşa interioară şi am strigat foarte tare. Răspundea întotdeauna cînd strigam la uşă. Dar nu am primit nici un răspuns.

– Nu am putut deschide uşa pentru că nu aveam cheie, spuse repede Sue, fata oarecare. Avea ochii uscați, dar era foarte palidă, hotărîtă să facă ce trebuia şi să nu se lase copleşită. Aşa că m-am cățărat pe partea din spatele grădinii. Sînt acolo cîteva trepte de lemn la uşa ei din spate şi dacă te întinzi deasupra, poți vedea în bucătărie. Auzeam cîinii închişi în debara, lătrînd ca nebuni. Îi auzeam zgîriind uşa. Şi am văzut... Am văzut... spuse ea înghițind, un scaun răsturnat şi ceea ce părea o legătură de haine, pe jos. Doar că eu cunoşteam halatul domnişoarei Giles. Aşa

că i-am spus lui Val să cheme poliția.

Slider se întoarse spre Valerie.

– Ziceai că a avut un vizitator după plecarea mea?

– Nu l-am văzut, spuse ea printre sughițuri, Sue l-a văzut.

– Cînd am intrat, spuse Sue. Stăteam în fața uşii, scoțîndu-mi cheia şi l-am văzut traversînd şinele, venind dinspre Uxbridge Road.

– Cum era îmbrăcat?

Fata se încruntă, gîndindu-se.

– Pantaloni – nu blugi – închişi la culoare. Şi un hanorac, cred – poate bleumarin.

– Pantofii? Cred că-i puteai vedea picioarele.

– Nu-mi amintesc, spuse ea după o clipă.

– Bascheți?

– Nu cred. Cred că avea pantofi. Dar sincer, nu sînt sigură. A trecut mai departe. Ah – avea o geantă.

– Un sac de voiaj? O mapă diplomat? O valiză?

– Nu, doar un sac – ca un sac de sport sau de avion, ceva de mărimea asta.

Slider încuviință din cap. *Modus operandi.* Deci era ceva deliberat – nu te poți întoarce înapoi în stradă plin de sînge. Şi unde era acum sacul?

– L-ai văzut intrînd?

– Nu, l-am văzut doar trecînd, dar pînă să intru i-am auzit picioarele pe trepte.

– Nu spuneai că niciodată nu deschidea la nimeni, noaptea? o întrebă Slider pe Valerie.

– Este adevărat. După ora şase nici măcar nu răspundea la uşă, zise Valerie.

– Deci, se întoarse el spre Sue, de ce nu l-ai prevenit că pierdea vremea degeaba?

– Nu era treaba mea, spuse aceasta indignată. Nu sînt paznicul ei. Oricum, trebuie să-i fi dat drumul în casă, nu?

– Ai auzit soneria?

– Nu, răspunse Sue. Şi nici Val. Dar dacă a sunat doar o singură dată, puteam să nu auzim. Sau poate că avea o cheie?

– L-ai mai văzut venind şi altădată? Dar spuneai că i-ai aruncat doar o privire.

– Suficient ca să-i recunosc chipul. Da, l-am mai văzut venind şi înainte, deşi nu ştiu dacă venea la ea sau poate la cei de sus, au aceeaşi uşă, dar cu sonerii diferite. De fapt, am crezut că era de la asistenţa socială.

– De ce crezi asta?

– Nu ştiu, spuse ea, sincer încurcată de propria ei percepţie. Poate pentru că... avea ceva anume. Sincer, nu ştiu.

– Dar i-a făcut o vizită săptămîna trecută, într-o după-amiază, spuse Val, pentru că am văzut-o în uşă, cu el. Mi-am zis că trebuie să fi fost o rudă, adăugă ea uitîndu-se la Sue cu o privire plină de scuze.

– De ce o rudă? întrebă Slider.

– După felul cum vorbea cu el. Şi oricum, nu-mi dau seama cine altcineva ar mai fi putut-o vizita. N-am văzut niciodată prieteni la ea. Nu primea vizite.

– Este adevărat, spuse Sue. Mi-a spus odată că trăieşte prea mult ca un porc ca să vrea să primească pe cineva în casă.

– Îţi aminteşit în ce zi anume a fost asta?

Valerie se concentră, schimonosindu-şi faţa.

– Trebuie să fi fost miercuri. Sau joi? Nu, nu sînt sigură. Cred că era pe la mijlocul săptămînii. Oricum nu a fost vineri, pentru că vineri nu am fost acasă.

– Deci putea fi joi?

Fata îl aprobă. Simţindu-se ca sfîrşit, Slider scoase portretul robot şi-l arătă fetelor.

– El este omul?

– Da, el este, spuse Valerie imediat. Sînt sigură.

Sue nu răspunse pe loc. Privi cu multă atenţie

fotografia şi în sfîrşit spuse, cu un glas ezitant:

– Cred că da. Este foarte greu să ştii asta după o fotografie, dacă nu cunoşti foarte bine persoana. Vreau să spun că portretele robot nu seamănă niciodată cu oamenii.

– Ah, Sue! exclamă Valerie cu reproş în glas.

– Ei, asta e, zise Sue iritată. Nu pot să jur că este acelaşi om, tot ce pot spune este că seamănă cu portretul ăsta.

– Ai dreptate să fii prudentă, spuse Slider. Identitatea este o chestie afurisită.

Sue se uită cu interes la el.

– Întotdeauna am spus că identitatea este un cuvînt interesant. Era clar că avea o teorie a ei şi că era fericită să şi-o poată expune.

– Nu eu am făcut-o, spuse Mills cu acel calm pe care ţi-l dă disperarea. Cum vă puteţi gîndi măcar la asta? O iubeam. A fost ca o mamă pentru mine. Pentru Dumnezeu...

Slider rămase impasiv. Îi era greu să-şi scoată din minte ce văzuse în bucătăria de acum familiară. Domnişoara Giles zăcea pe spate, pe jumătate sub masa din bucătărie, cu ochii deschişi. Gîtul îi fusese despicat, tăindu-i carotida, aceasta fiind probabil lovitura fatală, dar mai fusese înjunghiată de încă alte şapte ori în partea superioară a trupului.

După cum era împrăştiat sîngele, se pare că se afla în picioare lîngă sobă, cu faţa la perete – poate că punea ceainicul pe foc – cînd a fost lovită prima oară; apoi a fost întoarsă în loc, lovită în spate, ceea ce a făcut-o să se prăbuşească în faţă, împiedicîndu-se de scaun, dărîmîndu-l şi lovindu-se apoi cu capul de cantul mesei; apoi s-a rostogolit cu faţa în sus sau a fost întoarsă ca să primească din faţă celelalte lovituri. Una dintre acestea fusese atît de puternică încît îi

străbătuse pieptul şi se oprise în linoleum. Fusese într-adevăr, folosind cuvintele îndrăgite ale rapoartelor poliţiei, un atac frenetic, ca şi cum retezarea beregatei fusese plănuită cu cel mai deplin calm, dar restul loviturilor fiind rezultatul urii sau al mîniei.

Îl cuprinse un cumplit val de rău şi de disperare privind patetica grămadă de haine vechi, care abia în urmă cu cîteva ore fusese o femeie puternică şi inteligentă. Cumplita pierdere – vandalismul stupid care poate distruge în cîteva secunde o personalitate căreia îi trebuiseră mai mult de şaizeci de ani ca să fie creată, o unică şi fascinantă personalitate care nu va mai putea fi niciodată reconstruită – îl umplură de mînie. Şi simţea o pierdere personală, ca după un prieten, pentru că în acel scurt răstimp aflase atîtea despre ea; simţea că îi oferise lui mai multe despre ea decît oferise oricui altcineva, de foarte multă vreme.

Cînd cineva îţi dăruieşte ceva din el în felul acesta, devii gardianul acestui ceva şi responsabil totodată. El era responsabil. Ar fi trebuit să prevadă asta. Văzuse că era îngrijorată, chiar înspăimîntată, iar el efectiv o asigurase că nu Mills era omul, în loc să o prevină în privinţa acestuia.

Dar nu ar fi crezut asta despre Mills. Nu ar fi crezut. Greşise rău de tot şi domnişoara Giles plătise preţul acestei aroganţe care îl împinsese să facă un lucru împotriva căruia atrăgea chiar el mereu atenţia. Ar fi trebuit să dea atenţie dovezilor, nu să încerce să le explice şi să le înlăture. Mills dăduse un spectacol convingător de uimire cînd fusese adus, atît de convingător încît Slider începuse să cocheteze cu ideea că acesta îşi scosese complet din cap crima şi că pur şi simplu nu-şi mai amintea de ea. A trebuit să se forţeze să rămînă calm şi să pună întrebările pe un ton indiferent, ceea ce uşurează obţinerea de informaţii care altfel ar putea fi ascunse.

– Deci spune-mi, ai intrat în casă cu cheia, da? Ai o cheie de la apartamentul ei.

– Nu, nu am, spuse el aproape indignat. Mătuşa Betty nu ar fi dat nimănui cheile. Ţinea foarte mult la viața ei particulară. Nu i-ar fi plăcut ca cineva să-i intre în casă, în lipsă.

– Dar tu erai... nepotul ei. Foarte apropiat de ea. Poate persoana pe care a iubit-o cel mai mult pe lumea asta.

– Totuşi nu mi-a dat cheile.

– Atunci cum ai intrat? După cum spun chiriaşii, nu deschidea niciodată seara.

– Nu, este adevărat. Dacă voiam să o văd seara, sunam întotdeauna de la telefonul cel mai apropiat şi-i spuneam că eram pe drum, ca să ştie că sînt eu.

Slider dădu din cap.

– Şi aşa ai făcut şi în seara asta?

– Nu! Nu am fost acolo în seara asta.

Ah, era bun, foarte bun. Slider se uită la omul pe care odinioară îl cunoscuse atît de bine şi simți cum i se clatină convingerea. Poate un om să se manifeste atît de psihopatic fără să se trădeze?

– Nu am omorît-o eu, spuse Mills stînjenit. Nu ştiu ce se petrece aici, şefu', dar trebuie să mă credeți. Am iubit-o. Niciodată nu i-aş fi făcut vreun rău. ŞI am fost toată seara acasă. Nu am ieşit din apartament.

– Ce făceai?

– Mă uitam la televizor.

– Pe ce program?

Mills ezită şi Slider deveni mai aspru.

– Haide, spune, pe ce program?

– Nu ştiu. Nu-mi amintesc, strigă Mills cu panică în glas. Ațipisem. Era un fel de anchetă – Panorama sau aşa ceva. Despre computere. Am ațipit şi cînd m-am trezit era un film. Nu mi-a plăcut şi am stins televizorul.

– Ascultă, Steve, de ce nu-mi spui adevărul? întrebă Slider. Ştim că ai fost tu. Ai fost văzut îndreptîndu-te spre casă. Ea nu ar fi deschis uşa cuiva pe care nu-l cunoştea. A fost omorîtă de cineva căruia i-a oferit ceai, de cineva în care a avut destulă încredere ca să se întoarcă cu spatele.

Mills îşi scutură încet capul, ca un animal în suferință.

– De ce să o fi omorît? Spuneți-mi asta! De ce, Dumnezeule, să fi făcut aşa ceva?!

– Nu ştiu, spuse Slider obosit. Aş vrea să ştiu. Am sperat că o să fii tu în stare să-mi spui.

– Nu înțeleg nimic din toate astea. De cînd m-am întors aici, totul a fost ciudat. Trebuie să mă ajutați, şefu'. Vor să-mi bage pe gît treaba asta. Ca şi chestia cealaltă, de la televiziune. Dar ştiți că nu eu am făcut-o. Ştiți asta.

– Aş vrea să ştiu, spuse Slider închizînd o clipă ochii. Închipuie-ți doar că în seara asta ai ieşit totuşi ca să te duci la mătuşa ta. Pe ce drum ai fi luat-o? Descrie-mi ruta.

– Cînd ies din casă o iau la dreapta, după colț, spre Abdale Road, spuse Mills surprins, o iau în jos pe Ellerslie Road, traversez şi intru în Halsbury, apoi la dreapta, în Ormiston Grove.

– Deci în nici un caz nu ai lua-o pe Uxbridge Road?

– Păi nu, spuse Mills, pentru că ea locuieşte mai aproape de celălalt capăt, unde se termină Dunraven Road. N-ar avea rost să o iau pe Uxbridge Road. Aş ocoli mai mult.

– Aşa m-am gîndit şi eu, spuse Slider. Am vrut doar să fiu sigur.

– Slider, te fac personal răspunzător pentru asta. La recomandarea ta nu am acționat mai devreme.

Erai atît de sigur că fostul tău coleg este nevinovat – şi acum uite ce s-a întîmplat.

– Nu sînt absolut sigur că a fost el, spuse Slider şovăitor şi împotriva voinţei.

Ochii lui Honeyman se bulbucară.

– Nu eşti sigur? A fost văzut îndreptîndu-se spre casă. Ce altceva mai vrei?

– Faptul că a fost văzut în apropierea casei nu înseamnă că el este ucigaşul, domnule.

– Atunci de ce neagă? Dacă s-ar fi aflat acolo într-un scop nevionvat, ar fi spus asta.

Honeyman scutură din cap.

– Îmi pare rău, Slider, ştiu cît de greu este pentru tine – un coleg şi încă unul care ţi-a fost apropiat în urmă cu cîţiva ani. Îmi dau seama că eşti sincer derutat şi eu aş fi la fel, în locul tău. Este greu pentru noi toţi cînd unul dintre noi o ia razna. Dar acesta este un motiv în plus ca să fii fără milă. Dacă şi-a omorît mătuşa, înseamnă că este un om foarte periculos. A fost un atac frenetic, ştii.

– Pare să creadă sincer ceea ce spune, domnule...

– Dar asta nu face decît să îngreuneze situaţia, îl întrerupse Honeyman, încins. Dacă a omorît fără să-şi amintească nimic, înseamnă că are accese de psihopatie. Poate omorî din nou. Nu ne putem asuma riscul. Nu-ţi imaginezi ce-or să scrie ziarele dacă îl lăsăm liber ca să atace din nou?

– Domnule, dacă o să-l acuzăm, vestea va apărea în toate ziarele şi nu o să-şi mai revină niciodată. Poate că este nevinovat. Tot ce avem noi este un singur martor care recunoaşte că a aruncat doar o privire unui bărbat care trecea pe acolo. Nu putem aştepta pînă ştim mai mult? Nu o să încerce să fugă. Cooperează cu noi. Ne-a dat probe intime, pentru laborator.

– Pentru Dumnezeu, omule, ţi-am acordat deja

timp ca să-l scoţi dintr-o crimă şi acum m-am trezit cu alta. Ce vrei, o baie de sînge?

– I s-a cercetat apartamentul – nicăieri nici o picătură de sînge, nimic pe haine. Şi nimeni nu l-a văzut ieşind sau reintrînd în casă, în seara asta.

– Probele negative sînt probe negative, zise Honeyman pierzîndu-şi răbdarea. Sînt de acord cu tine că nu avem încă un caz împotriva lui, dar identificarea martorului ajunge ca să îl acuzăm. De tine depinde să faci restul. Cineva trebuie să-l fi văzut la un moment dat, în acest dublu drum al lui. Vor apărea şi sacul şi cuţitul şi hainele pătate. Pînă atunci însă nu mai putem risca.

Se uită la expresia de mută şi încurcată sfidare a lui Slider.

– Ai fost în picioare toată noaptea, spuse el aproape cu bunăvoinţă. Ai face mai bine să te duci acasă. După ce o să mănînci ceva, o să vezi lucrurile mai limpede. Culcă-te cîteva ore, fă o baie fierbinte şi schimbă-ţi hainele. O să fie o zi lungă.

– Da, domnule. Mulţumesc, spuse Slider.

Drăguţ sfat din partea cuiva pentru care lungimea zilei era ceva voluntar. Era obosit, dar nu era pregătit să se culce. Oricum, avea încă mult prea multe de făcut.

Sună Tufty.

– Am veşti bune pentru tine, bătrîne. Eşti gata să le asculţi? De fapt nu ştiu dacă sînt bune sau proaste, dar ştii este vorba de ultimele probe de sînge pe care mi le-ai trimis – cred că le-am găsit perechea.

Era proba de sînge de pe cuţitul Jimenez şi sîngele lui Mills. Slider nu se aşteptase ca ele să se potrivească – sperase oare să nu se potrivească?

Se lăsă greoi în scaun.

– Spune-mi ce este mai rău.

– Ah, nu voiai să se potrivească? Ei bine, fii liniştit. Proba de pe cuţit nu a fost destul de bună ca să pot merge pînă la capăt. Dar în ambele probe am găsit aceeaşi variantă a lizinelor EAP, variantă care este extrem de rară – fiind prezentă doar la cinci şi jumătate la sută din populaţie – dar chiar şi asta îţi mai lasă destulă libertate de acţiune.

– Cinci la sută?

– Păi, bătrîne, spuse Tufty vesel, gîndeşte-te statistic. Dacă vrei să se potrivească, poţi spune NUMAI cinci la sută şi zi-i certitudine virtuală. Dar dacă nu vrei să fie la fel, poţi pedala pe ideea că cinci la sută din populaţie înseamnă posibilitatea de a mai te juca, nici mai mult nici mai puţin, decît cu încă două milioane şi jumătate de suflete.

– Ce voiam eu era o certitudine, într-un sens sau altul.

– Ah! Mă rog! Mă tem că pentru asta o să trebuiască să stai de vorbă cu Dumnezeu.

– Dar amprentele digitale?

– Am trimis deja probele. Într-o săptămînă poţi avea rezultatul. Dar cum am spus, proba de pe cuţit n-a fost prea bună. Nu-ţi pune mari speranţe în ea.

Slider coborî din nou la Mills. Nu mai ştia ce să creadă.

– Ai cumva o tăietură pe coapsa stîngă? îl întrebă el.

– O tăietură? Nu, domnule, spuse Mills, prea obosit acum ca să mai fie surprins de întrebare. Vreţi să vedeţi? adăugă el urmărindu-i expresia, apoi se ridică şi-şi dădu jos pantalonii.

– Bine. Îmbracă-te şi stai jos, spuse Slider. După ce acesta se supuse, adăugă:

– Mai am cîteva întrebări.

Îl privi atent o bună bucată de vreme şi Mills nu-şi întoarse privirile.

Deşi obosit, părea dornic să răspundă la orice întrebare. Dornic să se explice.

– Cum ţi-a plăcut *Don Juan?* întrebă Slider brusc.

– Ce este, Mozart? Nu o ştiu prea bine, spuse Mills şi păru puţin jenat să recunoască asta. Îmi plac operele mai uşoare. Puccini – cei Trei Tenori – ştiţi, ceva foarte melodios. Dar îmi place şi Mozart. Am văzut odată *Falutul fermecat...*

Slider îl întrerupse.

– Mă refeream la montarea lui *Don Juan* de la Glyndebourne, spuse el.

– Nu am văzut-o, spuse Mills părînd încurcat.

– Ai fost văzut acolo. Ai fost văzut.

– Domnule, nu am fost niciodată la Glyndebourne, spuse Mills. Cum

Slider nu răspunse nimic, continuă: Întotdeauna mi-am dorit să merg.

Dar este unul din lucrurile acelea pe care ţi le propui să le faci la pensie. Vreau să spun că pentru asta trebuie să fii bogat şi să n-ai ce face.

Slider continuă să se uite gînditor la el, cu o uşoară încruntătură între sprîncene. Într-un tîrziu, Mills spuse:

– Vă supăraţi dacă îmi aprind o ţigară, domnule?

– Nu. Dă-i drumul.

Îl urmări absent pe Mills luînd pachetul de ţigări, scoţînd una şi aprinzîndu-şi-o. Apoi îl întrebă pe un ton neutru:

– Eşti stîngaci, nu-i aşa, Mills?

– Da, domnule. Ştiţi că sînt. De fapt, adăugă el privindu-şi mîinile, sînt ambidextru de fapt, dar scriu cu stînga.

– Cu ce mînă execuţi lucrurile mai delicate?

– Cu stînga, probabil, de preferinţă.

– Dar cînd este vorba de ceva care cere forţă? Cu stînga sau cu dreapta?

Mills ridică din umeri.

– Pot cu amîndouă. Depinde de poziția mea, cred.

– Deci, din punct de vedere fizic, ai putea tăia gîtul cuiva, ținînd cuțitul în mîna dreaptă?

Mills arăta bolnav.

– Domnule, vă jur...

– Răspunde-mi!

– Da, aş putea, spuse Mills cu profundă neplăcere. Dar atunci, adăugă el disprețuitor, ați putea-o face şi dumneavoastră cu mîna stîngă.

– Adevărat, spuse Slider. Întrebarea însă este dacă aş face-o.

– Nu mai mult ca mine.

Slider rămase tăcut. Mills îi studie chipul şi întrezări un vag răsărit de speranță.

– Domnule? V-ați gîndit la ceva?

– Nu ştiu, spuse Slider repede. Apoi se ridică.

– Domnul Honeyman vrea să fii acuzat de omorîrea mătuşii tale. Mai există ceva ce ai vrea să-mi spui, orice? Gîndeşte-te, omule!

– M-am gîndit, zise Mills disperat. Nu eu am făcut-o. Am stat acasă toată seara. Ce altceva aş mai putea spune?

Slider dădu scurt din cap şi ieşi.

CAPITOLUL 15

În zilele senine
poti vedea pînă la Fulham

Plecă împreună cu Atherton acasă la acesta, ca invitat la micul dejun.

Atherton avea o căsuță modestă în stil victorian, renovată, la limita dintre Kilburn/Hampstead, două camere sus, două jos şi o grădină minusculă în spate, de vreo paisprezece metri pătrați, care de obicei mirosea a lemn cîinesc şi a pisici, dar astăzi în zorii zilei avea mirosul acela aerat, ozonat al începutului unei zile care se anunța toridă.

Slider se aşeză la fereastra deschisă, cu Oedip pe genunchi pianotînd cu lăbuțele şi torcînd ca un avion. Undeva afară o vrabie se străduia să facă pe ciocîrlia şi de undeva dinăuntru venea în valuri spre el mirosul de cafea proaspătă şi de roşii prăjite.

Slider îşi simțea mintea ticăind ca metalul unei maşini care se răceşte şi înțelese că era în pericol să adoarmă, dar mai avea de ținut o promisiune şi kilometri pînă să poată dormi, dormi...

Sună telefonul, răspuse Atherton care acum îi spunea peste umăr că telefonul era pentru el şi plecă repede înapoi la bucătărie.

Slider ridică de pe genunchi pisica grea ca plumbul şi se duse împleticindu-se la telefon.

– Slider.

– Deci unde ai fost toată noaptea?

Ah, la naiba, Joanna. Uitase de ea.

– Ar fi trebuit să te sun, da?

– Da, cred că ar fi trebuit.

– Dar ți-au spus unde am fost?

– Nimeni nu mi-a spus nimic. M-au sunat ca să afle unde eşti. Şi bineînțeles că nu ştiam. Tonul ei era rezonabil, dar el ştia prea bine că era bombă.

– Azi-noapte a mai avut loc o crimă...

– Este puțin cam tîrziu să-mi spui asta. Mi-am făcut griji pentru tine. După mine puteai fi mort, într-un şanț.

Slider bombăni.

– De ce spun întotdeauna nevestele chestii din astea?

– Nu mă pricep la neveste. Nu am fost niciodată aşa ceva, spuse ea înțepată.

– Îmi pare rău. Dar ştii cum este. Nu face o dramă din asta.

– Nu fac nici o dramă.

Acum încerca sincer să fie rezonabilă. Poate că aluzia la neveste, deşi lipsită de tact, o readusese cu picioarele pe pămînt.

– Cred doar că m-ai fi putut anunța la un moment dat că nu vii acasă sau ai fi putut ruga pe altcineva să o facă. Pentru ce ai atîția oameni acolo?

– Da, ai dreptate, îmi pare rău. Pur şi simplu am uitat. Am avut prea multă treabă cu mintea.

– Înțeleg.

– Ah, zău, Jo, ăsta este serviciul meu. Întotdeauna

am crezut că poți face casă bună cu slujba mea.

– Fac. Da. În fond, adăugă ea după o pauză și tu trebuie să faci casă bună cu serviciul meu.

– Asta nu prevestește nimic bun.

– Doar că acum trebuie să plec și am sperat să te văd înainte de plecare. Nu mă întorc diseară.

– Ah, Isuse! Glyndebourne. Uitasem. De ce nu te poți întoarce diseară acasă?

– Nu are rost. Diseară avem spectacol și mîine dimineață repetiție. La vremea cînd aș ajunge acasă, ar trebui să plec din nou.

Asta nu era chiar adevărat, dar ca și cum l-ar fi auzit gîndind, Joanna adăugă:

– Și în plus, tu nici măcar nu știi dacă o să fii acasă.

– Probabil că o să fiu. Mă rog, la un moment dat.

– Ai putea să fii sau să nu fii, îl corectă ea. Nu am de gînd să fac tot drumul ăsta doar ca să-mi petrec seara singură acasă.

– Atunci cu cine ai de gînd să ți-o petreci?

– Ce vrea să însemne asta? întrebă ea iritată.

El nu se gîndise la nimic în mod special spunînd asta, fusese doar deștept, dar reacția ei imediată îl făcu să se gîndească la Vechea Flacără.

– O să fie și el? Andrew acela?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Sigur că o să fie. Cîntă în *Traviata*.

– În toată? Înseamnă că o să te vezi destul cu el.

– Nu chiar. Stă în spatele meu. Ascultă, Bill, este o prostie, nu am de gînd să continui. Oricum, trebuie să plec. Ne vedem mîine – dacă ești acasă.

– În regulă. Condu cu atenție.

Nu voia să se despartă cu o notă amară.

– În Sussex? Fii sigur. Noroc în cazul tău, inspectore.

– Noroc la repetiție. Tocmai se pregătea să

adauge „te iubesc", dar Joanna închisese deja telefonul. Se uită o vreme la receptor, întrebîndu-se ce naiba îl apucase de la o vreme, de ce se simţea aşa de ciudat şi de suspicios. Dar era oare numai din cauza lui? Şi ea părea tensionată şi iritabilă. Poate că nu mergea ceva cum trebuie şi el intercepta semnalele subconştiente.

În încăpere intră Atherton cu farfuriile.

– Stai jos, spuse el punîndu-le pe masă şi ridicînd dintr-o sprînceană spre şeful lui.

– Necazuri la moară?

Slider zîmbi vag.

– Aş fi vrut să nu-mi fi pomenit de Celălalt Bărbat. Acum mă întreb tot timpul.

– Şi eu aş fi vrut să nu-ţi fi spus. Zău, Bill, femeia asta este nebună după tine. Nu mai are ochi pentru nimeni altcineva. Ar fi trebuit să ştiu asta.

– Ce să însemne asta? întrebă Slider indignat, în urma lui.

În clipa următoare Atherton se întoarse cu cafeaua.

– Sînt doar nervii primei nopţi, atîta tot, spuse el. Este un pas mare – pentru amîndoi. O să treacă timp pînă o să vă obişnuiţi. Mănîncă, spuse el împingîndu-i farfuria în faţă. Eşti obosit, ţi-a scăzut zahărul şi nu mai gîndeşti ca lumea.

– Nivelul zahărului meu nu putea scade încontinuu, de duminică.

– Nu, ăştia sînt doar hormonii, zîmbi Atherton. În locul tău m-aş relaxa şi m-aş bucura de asta. Ştii, să fii gelos este un lux. Trebuie să ai pe cineva de care să fii îndrăgostit, ca să simţi gelozia. Dacă ai trăi ca mine, de la o zi la alta, ai fi recunoscător pentru un dram de gelozie.

– Vorbeşti prostii, spuse Slider aşezîndu-se şi simţindu-se deodată liniştit.

Şi mîncarea îl trezi la viaţă, aşa că avu senzaţia reînnoită a sîngelui circulînd în el şi gîndurile începură să bolborosească în mintea lui precum cafeaua în filtru.

Cu farfuriile împinse deoparte şi cu o a doua cafea în faţa lor, trecură în revistă notiţele cazului, fotgrafiile şi transcripţiile.

– Trebuie să ne gîndim puţin la asta, spuse Slider. Să încercăm să analizăm logic. Mills pare a fi un suspect bun în ce o priveşte pe domnişoara Giles, din cauza identificării făcute de martoră şi a faptului că era persoana cea mai apropiată de victimă. În ce îl priveşte pe Greatrex nu pare un suspect chiar atît de bun, pentru că nu putem afla dacă l-a cunoscut vreodată, dar există în continuare identificarea făcută de martor, iar Palliser spune că l-a văzut la Glyndebourne, ceea ce însă Mills dezminte.

– Firesc.

– Într-adevăr. Eu însă cred că cine a omorît-o pe domnişoara Giles, l-a omorît şi pe Roger Greatrex.

– Din cauza probelor similare de sînge? întrebă Atherton.

– Şi din cauza timpului. Pentru ce altceva ar fi fost ea ucisă, dacă nu ar fi existat vreo legătură între ea şi anchetă?

– Să mă ia naiba dacă pricep ceva. Dar drumul nu este lung, dacă acolo vrei să ajungi.

– Ai răbdare. Greatrex a fost omorît. Laurence Jepp a fost omorît prin aceeaşi metodă. Amîndoi au avut asupra lor sau lîngă ei un citat din *Biblie*, deşi Greatrex era un evreu decăzut, iar Jepp era un ateu convins. Amprentele de pe bilet erau similare cu ale lui Mills, deşi aşa cum a subliniat domnul Honeyman, amprentele nu înseamnă o ştiinţă exactă. A mai existat de asemenea un atac eşuat asupra Christei Jimenez. Aceştia trei au avut în comun faptul că toţi aveau

de a face cu montarea lui *Don Juan* de la Glyndebourne. Tufty spune că sîngele de pe cuțitul cu care Jimenez l-a atacat pe intrus nu este incompatibil cu sîngele lui Mills. Iar Mills nu are un alibi satisfăcător pentru nici una din cele trei dăți.

– Şi nici eu, de exemplu. Acesta este necazul cînd trăieşti singur, spuse Atherton. Mills are cumva o tăietură pe picior?

– M-am uitat...

– Norocosule...

– ... dar n-am putut vedea nimic. Dar incidentul Jimenez s-a petrecut cu aproape o săptămînă în urmă şi nu ştim cît de adîncă a fost tăietura. S-ar fi putut vindeca între timp.

– Fără urme?

– Este posibil. Am putea şti mai multe cînd primim rezultatul testului genetic.

– Între timp, însă, trebuie să continuăm cu ceea ce avem. De ce le-ar fi atacat Mills pe toate aceste trei persoane?

– Nu ştiu. Singura legătură pe care o pot eu vedea este doar Glyndebourne.

– Fanatism religios, vrei să spui?

– Există ceva foarte biblic în tăierea gîtului. O lovitură puternică de la spate – asemenea unui sacrificiu pe altar. Iar un fanatic religios poate avea destul sînge rece sau cel puțin poate fi suficient de obsedat de o unică idee, ca să o facă astfel.

– Dar de ce domnişoara Giles?

– Pentru că am fost şi am vorbit cu ea şi ea ştia ceva care ar putea fi periculos pentru el.

– Mills este credincios?

– Nu, din cîte ştiu eu, spuse Slider. Dar fireşte, ar putea fi. Nu l-am văzut de ani de zile. Iar cei de la Epsom spun că era un tip cam singuratic. Am crezut că îl cunosc, dar cît de bine poți cunoaşte pe cineva?

O vreme rămaseră amîndoi tăcuţi.

– Mie mi se pare că depoziţia doamnei Reynolds este adevărata muscă în ciorbă, spuse Slider într-un tîrziu, oftînd.

– Ce anume?

– Firul de păr din ciorbă – detaliul neplăcut care nu poate fi ignorat. A fost o identificare atît de precisă. Fără aceasta nici măcar nu ne-am fi gîndit la Mills.

– Dar aşa cum ai spus, nu poţi ignora asta. Şi cum rămîne cu fata care l-a identificat îndreptîndu-se spre casa mătuşii?

Slider bătu cu degetul în notiţele lui.

– Nu l-a identificat. A spus doar că seamănă cu portretul robot.

– O distincţie fără nici o diferenţă. Oricum, nimeni nu seamănă cu adevărat cu un portret robot, decît dacă au şi unul şi celălalt un piron în gît, mormăi Atherton. Apoi se uită la Slider.

– Ce este?

Slider privea cu intensitate în gol, vizibil preocupat.

Apoi umblă printre hîrtii şi scoase depoziţia doamnei Reynolds şi o copie a portretului robot.

O citi pe prima, după care bătu cu degetul în portretul robot.

– Uite, uite aici. A pus aluniţa greşit.

– Fii mai precis. Mills are mai multe aluniţe decît un M.I.5.

– Asta, arătă Slider spre aluniţa mai mare de pe curba obrazului, cu jumătate de centimetru dedesubt şi spre nară.

– Este cea mai evidentă. Ea a plasat-o pe celălalt obraz, dar aluniţa se află pe partea dreaptă.

– Eşti sigur? se încruntă Atherton, încercînd să vizualizeze. Nu, este pe partea stîngă, în mod sigur.

– Crede-mă. Îi cunosc foarte bine chipul lui Mills.

– Ia să-i vedem depozţia.

Atherton o citi din nou.

– Zice că este pe obrazul stîng. Atunci, dacă tu ai dreptate, înseamnă că ea a greşit. Şi ce-i cu asta?

– Şi ce-i cu asta? Ce vrei să spui?

– A făcut doar o greşeală. Stînga, dreapta, ce contează? Restul descrierii se potriveşte, iar el are o aluniță. Cui îi pasă pe ce parte?

Slider îşi scutură încet capul, gîndind repede.

– La naiba, nu-mi amintesc. Cred că este pe stînga, dar nu sînt sigur.

– Adineauri ai spus dreapta, se plînse Atherton, dar Slider nu îl mai auzea, răsfoind printre fotografii.

– Singurul lucru pentru care nu avem nici o fotografie! Trebuie să merg să verific.

– Să verifici ce?

– Liftul. Nu, stai, poate că îți aminteşti tu.

Slider se uită îndelung la Atherton.

– Liftul de lîngă toaleta pentru bărbați, unde a fost omorît Greatrex – liftul unde l-a văzut doamna Reynolds pe omul acela – îți aminteşti de el?

– Ce să-mi amintesc? Un lift este un lift.

– Vizualizează-l! Pe ce parte se afla panoul de comandă? Butoanele? Cel din exterior, vreau să spun – cel din coridor.

– Pe stînga.

– Eşti sigur?

– Da.

Ca un bun subaltern, Atherton nu-l întrebă ce conta asta. Aşteptă. Slider continua să se gîndească.

– Şi moartea mătuşii Betty, fir-ar, spuse el în sfîrşit. Singura persoană...

Îşi dădu încet cu pumnul în palmă.

– Poate că de aceea! Doamne, sper că asta! Biata femeie!

– Şefu', pot să ştiu şi eu despre ce este vorba?

Slider îl privi o clipă.

– Nu încă. Sînt încă prea departe, pe marginea crăcii şi mă tem că nu o să ţină doi oameni. Trebuie să ai încredere în mine.

– Am încredere, spuse Atherton cu reţinută emfază. Pot să te ajut cu ceva?

Slider se gîndi o vreme.

– Nu încă. Acoperă-mă doar – o vreme nu o să fiu la birou. O să te sun cînd o să am ceva concret.

– S-a făcut.

Slider se ridicase deja.

– Ia-ţi mobilul cu tine, atunci.

– Bine. Un zîmbet scurt, ca o rază de soare între norii iuţi.

– Mulţumesc.

Metodic. Văzînd şi făcînd. Porni în căutarea doamnei Reynolds, care locuia într-unul din acele blocuri înalte de pe Bollo Bridge Road.

O întreagă comunitate de străzi şi căsuţe fusese distrusă ca să creeze stepa aceea bătută de vînturi pe care fuseseră înălţate turnurile, care găzduiau mai puţini oameni decît locuiseră în acelaşi spaţiu, înainte; dar, pe legea mea, cei de la ultimul etaj aveau o privelişte magnifică.

Uşa îi fu deschisă de un bărbat mărunţel, zbîrcit, ai cărui pantaloni fuseseră în mod clar cumpăraţi înainte ca vîrsta să îl fi împuţinat.

Îi purta acum atît de sus ridicaţi în bretele, încît banda din talie îi venea pînă la subţiori.

Avea o cămaşă albă, închisă în nasturi pînă la gît, dar fără guler sau cravată, papuci ecosez de pîslă şi o cipilică de tweed.

Cea mai tristă ţigară de foi pe care o văzuse vreodată Slider era lipită în mod magic de buza de jos şi omul respira atît de rău şi nasul lui era atît de albastru, încît Slider se temu că un efort suplimentar l-ar

putea doborî. Poate că ar trebui să-i sugereze să-i răspundă clipind doar din ochi – un clipit pentru da, două pentru nu.

Dar Numărul Trei al doamnei Reynolds păru de-a dreptul încîntat de vizită şi impresionat de statutul oficial al lui Slider.

Acesta îi luă efectiv legitimaţia din mînă şi o mîngîie cu un deget îngălbenit, înainte de a i-o înapoia.

– Dolly este în camera din faţă, s-a întins puţin, şuieră el. Nu este în apele ei în dimineaţa asta. Vreţi să intraţi?

Puţine lucruri erau acelea pe care Slider şi le-ar fi dorit mai puţin, dar uneori trebuia să-şi rişte viaţa şi plămînii pe altarul datoriei.

În apartamentul micuţ nu exista nici un pic de aer, nici măcar un centimetru cub; acesta fusese înlocuit în întregime de fumul de ţigară.

În „camera din faţă" ardea un foc electric care încălzea fumul făcîndu-l să rivalizeze cu atmosfera din Los Angeles, într-o după-amiază de vară.

Televizorul era aprins, pus pe un spectacol de dimineaţă, în care oameni avînd aerul că nu dormiseră toată noaptea şi conştienţi că agerimea minţii le fusese deteriorată de această experienţă, stăteau pe o sofa hidoasă şi încercau cu disperare să discute, în aşteptarea reclamelor.

Pe o sofa la fel de hidoasă, în viaţa reală, stătea întinsă doamna Reynolds, cu părul rar pus pe bigudiuri subţiri, strînse.

Era acoperită de la talie în jos cu o pătură „fagure", pătată cu ceai, evident furată de la spital, cu o scrumieră alături, o ţigară între degete şi în poală cu un căţel cu o expresie deprimată.

– Ah, Dumnezeule! spuse ea la intrarea lui Slider şi îşi împreună mîinile la piept. Da' ştiu că m-aţi speriat – am crezut că au venit de la Consiliu.

– Nu avem voie să ținem cîini, şuieră cu tristețe soțul. Se teme întotdeauna să nu i-l găsească. I-am spus...

– El zice că puțin le pasă că ne plătim chiria, îl întrerupse femeia. Da' i-am spus... Ți-am spus, continuă aceasta întorcîndu-şi capul spre el, ei de fapt nu vor decît să ne scoată de aici şi să bage negrotei în loc. Vor să umple tot blocul ăsta numai cu negrotei.

– Nu-i adevărat. Zvonuri.

– Aşa a spus doamna de la Asistența Socială.

– Niciodată. A spus că dacă vrem, ne mută de aici, tocmai din cauza negroteilor.

– Acelaşi lucru.

Însă cînd Slider întrezărea o pistă, nu mai vedea nimic altceva.

– Doamnă Reynolds, aş vrea să vă întreb ceva, spuse el. „Înainte să-mi pierd respirația", adăugă el în tăcere.

– Cum să nu, scumpule. Doar n-am crezut că ați venit aici de plăcerea companiei mele, spuse aceasta cu şiretenie.

– Referitor la seara aceea de la centrul de televiziune BBC. Vreau să vă gîndiți din nou la clipa în care l-ați văzut pe bărbatul de la lift.

– Da, scumpule.

– Ați intrat prin uşile batante, el era acolo, la lift şi în depoziția dumneavoastră ați spus că l-ați văzut apăsînd butonul de chemare.

– Întocmai.

– Vă rog să vă concentrați. Butoanele liftului sînt în partea stîngă dacă stai cu fața la lift. Omul întinde mîna şi apasă pe buton...

Chipul ei era schimonosit în spatele perdelei de fum, în efortul ascultător de a vizualiza scena.

– Da, m-am prins.

– Ce mînă a folosit?

– Stînga, spuse aceasta prompt.
– Deci ținea geanta în mîna dreaptă.
– Întocma'.
– În depoziție ați spus că ați văzut sînge pe manşeta lui – pe manşeta stîngă, corect?
– Chiar aşa, scumpule.
– I-ați văzut încheietura păroasă, ceasul de la mînă şi capătul manşetei ieşind de sub mîneca jachetei.
Femeia dădu din cap.
– Sînteți absolut sigură de asta?
– De ce n-ar trebui să fiu? spuse ea pe un ton uşor enervat acum.
– Ştiți, detaliul acesta este foarte important în momentul de față – nu vă pot explica de ce, dar contează foarte mult. În mod categoric i-ați văzut încheietura mîinii stîngi, cu un ceas şi sînge pe manşetă, întinzîndu-se spre butoanele liftului?
– Am spus asta şi aşa este, spuse ea cu fermitate. Şi dacă mă aduceți la tribunal, o să jur pe *Biblie* pentru asta.
– Mulțumesc. Mi-ați spus ceva foarte satisfăcător.
Femeia surîse prin fumul de țigară.
Slider începea să vadă pete negre înaintea ochilor din cauza lipsei de oxigen.
Ah nu, era doar modelul covorului.
– Mai este ceva. Puteți vizualiza chipul omului? În declarație ați spus că avea o aluniță pe obrazul stîng, aici. Sînteți sigură că era pe obrazul stîng şi nu pe cel drept?
Femeia se gîndi o clipă şi inima lui se făcu mică, dar aceasta spuse:
– Da, fireşte că sînt sigură. Pentru că aşa stătea cu fața. Asta era partea de față pe care i-o puteam vedea, nu-i aşa? Nu avea capu' întors complet spre mine, ci mai mult, să zicem, pe trei sferturi şi partea lui

stîngă era mai aproape de mine, înţelegeţi?

– Mulţumesc, zise Slider. Mi-aţi fost de mare ajutor.

– Doriţi o ceaşcă de ceai, domnule? întrebă curtenitor domnul Reynolds.

– Ah, Dumnezeule, încă nu ai pus ceainicu', Bert? exclamă doamna Reynolds luptîndu-se să se extragă din pătură.

Mişcarea îl deranjă pe cîinele comatos care îşi ridică o clipă capul trist şi scoase un fîsîit abia auzibil.

– V-aş fi făcut chiar eu unu' de la bun început, dacă nu m-aş fi simţit puţin nesigură pe mine în dimineaţa asta. Şi nici el văd că n-a fost mai iute...

– Nu, serios, nu vă obosiţi. Trebuie să plec, spuse Slider retrăgîndu-se repede. Am o mulţime de treburi de făcut pe ziua de astăzi.

Aproape că putea jura că o bucăţică din modelul covorului se mişcase şi în mod sigur nu voia să aibă ocazia să se convingă.

Partea care urma va fi mai dificilă.

Nu-l putea întreba pe Mills fără să-i destăinuie natura exactă a legăturii acestuia cu mătuşa Betty despre care, în cazul în care era nevinovat, Slider era aproape sigur că acesta nu ştia nimic.

Iar mătuşa Betty era acum mută – o imagine a chipului ei însîngerat, cu ochii ficşi, i se strecură în memorie. Îşi imagină un pas nesigur, o lovitură de cuţit în spate şi exact timpul necesar ca să vadă trădarea, hărmăiala din fundal a cîinilor isterici, înainte de lăsarea întunericului.

Îşi scutură cu violenţă gîndul. Indiferent cu ce preţ, avea acum o datorie faţă de ea. Urcă în maşină şi se îndreptă spre Brook Green.

St. Melitus era o clădire scundă cu două etaje, din cărămidă galbenă, cu ferestre largi care dădeau spre

un petec de grădină severă, cu iarba tăiată militărește și două răzoare dreptunghiulare cu flori de geraniu, salvie și begonie.

Din pavajul din apropierea porții principale răsărea un încîntător platan de șaptezeci de picioare, cu ramuri languroase pe care atîrnau eșarfe de frunze amintind de Isadora Duncan, dar acesta în mod evident ieșea din jurisdicția grădinarului, căci altfel cu siguranță că ar fi fost retezat la sînge, ca nu cumva să-i mai umble bărzăuni prin cap.

Înăuntru se afla un salon central – în mod regretabil numit „zona de întîlnire" – cu fotolii cu speteaza înaltă înșirate de-a lungul pereților ca într-o sală de așteptare de spital, unde bătrîni, femei și bărbați în proporție de circa opt la unul, stăteau față în față și așteptau să se întîmple ceva – să vină căruciorul cu ceai sau moartea, depinde cine sosea primul.

O femeie cu părul negru și obrajii roșii, îmbrăcată în uniforma albastră de infirmieră îl întîmpină pe Slider în clipa în care acesta intră pe ușă.

– Am venit să vizităm pe cineva? întrebă ea veselă, cu un ușor accent irlandez. Nu cred că ne-am mai văzut înainte. Cu cine doriți?

– Sînteți... sora șefă?

– Supraveghetoarea, îi veni ea în ajutor. Nu, sora șefă este doamna Maitland. Vă interesează cumva un loc? Nu avem nimic în prezent...

Lui Slider nu-i plăcu ideea acestui „în prezent". Cîțiva bătrîni moțăiau cu gurile deschise și păreau a fi foarte aproape de a oferi un loc liber pentru liniștea lui Slider.

– Nu, nu este vorba de asta. Aș vrea să vorbesc cu doamna Maitland despre una din pensionarele dumneavoastră. Sînt ofițer de poliție, inspector detectiv Bill Slider de la Shepherd's Bush.

Vorbea încet și făcu un gest discret spre legiti-

mația lui, ca să nu alarmeze cumva pe vreunul din acești bătrînei fragili, dar femeia cea veselă izbucni într-un rîs sonor.

– Ah, Dumnezeule, ați venit să-l arestați pe vreunul dintre ei? strigă aceasta cuprinsă de un entuziasm extrem de audibil. Ce-au mai făcut iară? Pariez că este vorba de Cyrill al nostru care s-a uitat din nou pe sub fusta doamnelor – diavol bătrîn ce ești tu!

Unicul bărbat aflat în direcția în care aceasta își aruncase ironia era unul dintre cei mai scufundați în somn, dar doamnele aflate de-o parte și de alta a acestuia părură să aprecieze gluma.

Una izbucni într-un rîs discret, iar cealaltă ripostă atît de sugestiv încît Slider își dădu seama că cei douăzeci de ani petrecuți în forțele poliției nu îl pregătiseră pentru bătrînețea petrecută în colectivitate.

– Veniți cu mine, domnule inspector, spuse sora, observînd cu amuzată simpatie stînjeneala acestuia. Locul dumneavoastră nu este aici. Vă conduc în birou.

Domnișoara Maitland se dovedi a fi derutant de tînără, foarte isteață și îmbrăcată într-un costum de un galben luminos, probabil ca să fie ușor vizibilă.

Avea o fustă foarte scurtă pentru care însă nu avea picioare, dar care în mod cert o făcea o soră șefă cu mult mai veselă decît clasica uniformă albastră și volănașul franjurat de pe cap.

– Doamna Mills – Margaret – știți, aici ne place să le spunem pe numele mic, îi mărturisi aceasta un lucru deloc surprinzător. Da, este în apartamentul 5. Este aici de ani de zile – se ține efectiv foarte bine, este chiar vioaie la trup, dar uneori devine cam confuză.

– Știe ce se petrece? Numele fiului ei a apărut în ziare.

– Nu știu, într-adevăr, primesc diferite ziare – *Mail*

şi *Mirror* şi *Evening Standard*. Sînt etalate în zona de întîlnire – dar dacă a citit sau nu despre asta, nu pot să ştiu. Fireşte, unii dintre ei îşi cumpără singuri ziare, dar Margret nu iese prea mult. Rar de tot, exceptînd ieşirile la biserică uneori, cînd o ia cu ea o altă pacientă. Nu o încurajăm să iasă singură din incintă. De fapt, îşi petrece cel mai mult timp în camera ei, de una singură. Este cam solitară. Uneori trebuie să o scoatem cu forța afară. Nu este bine pentru ei să stea prea mult singuri, mai ales în cazul celor cu mintea tulbure.

– A aflat despre sora ei?

– După cîte ştiu eu, nu. Nici eu nu am ştiut despre asta pînă cînd nu mi-ați spus dumneavoastră. Ziceți că a fost omorîtă? Mai bine nu pomeniți nimic despre asta. Este prea trist, spuse ea scuturînd din cap. Nu puteți să o întrebați ce vă interesează fără să menționați asta?

– Mai curînd sau mai tîrziu tot va trebui să afle că sora ei a murit, sublinie Slider.

– Da, dar aş prefera să i-o spună cineva dintre noi. Noi îi cunoaştem şi sîntem învățați să ne ocupăm de asemenea lucruri. Nu ştiți ce efecte poate avea un asemenea şoc.

Lui Slider începu să-i displacă domnişoara Maitland, dar se abținu să spună ceva, gîndindu-se că toți aceşti bătrîni trecuseră printr-un război, unii din ei chiar prin două şi că trăiseră probabil situații mai cumplite decît şi-ar fi putut imagina domnişoara Maitland fără ajutorul unui video.

Nu-i plăcea ideea că obraznica asta mică li se adresa bătrînilor pe numele de botez – probabil fără să le ceară permisiunea – şi se referea la ei ca şi cum ar fi fost o specie, ca stelele de mare sau algele, cu atribute generice.

Dar îşi aminti că el nu se ocupase nici măcar de o singură persoană în vîrstă tot timpul, ca să nu mai

vorbească de treizeci sau de patruzeci care nu-i erau nici rude măcar, aşa că îşi muşcă limba.

– Deci pot să vorbesc cu doamna Mills?

– Da, desigur. Chem pe cineva să vă conducă sus şi să stea cu dumneavoastră în timp ce schimbaţi cîteva vorbe, dacă vreţi.

O femeie între două vîrste, într-un costum-salopetă alb şi cu un păr surprinzător de oxigenat, îl conduse sus, la apartament.

Sună la uşă, introducînd simultan în broască cheia care atîrna de un lanţ prins de cordonul din talie şi strigă:

– Maggie, sînt Joyce. Pot să intru, draga mea? Deschise fără să mai aştepte răspunsul.

Se uită înăuntru şi apoi îi făcu un semn cu capul lui Slider, precedîndu-l într-o încăpere minusculă, mobilată fără gust, fiecare suprafaţă fiind acoperită cu ornamente de poţelan şi fleacuri din gips, a căror unică virtute era aceea că erau mici şi prin urmare de o urîţenie limitată, privite în parte.

Luate în totalitate, erau ca o plagă. Vaze mici, scrumiere, animale, păstoriţe, vagabonzi, cizme, castele în ruină, embleme cu orăşele de la malul mării, degetare, copilaşi, căţeluşi roz cu ochii bulbucaţi stînd în două lăbuţe şi cerşind, lebede evident destinate să servească drept suporţi pentru tacîmuri, măgăruşi cu samarele goale, care probabil că adăpostiseră pe vremuri perniţe cu ace sau poate bucheţele de violete – toate strînse laolaltă într-o tristă aglomerare a prostului gust şi cadouri aniversare şi amintiri îngălbenite din vacanţe, prea multe ca să fie iubite, justificîndu-se doar prin rolul lor evident de numere într-o „colecţie".

Colecţia lui Maggie de omamente din porţelan. Ce-am putea să-i luăm lui Maggie? Ah, da, să-i luăm un cal de porţelan – colecţionează chestii dintr-astea.

Degetarul ăsta cu emblema staţiunii Bexhill-on-

Sea – scrumiera asta cu danstoarea spaniolă pictată pe ea – bulldogul ăsta cu hăinuța reprezentînd drapelul britanic.

Nimeni nu se mai uita niciodată la ele, se aflau doar acolo îngroşînd numărul, ca bătrîneii uitați, de jos.

Şi cînd Maggie va muri, vor fi măturate într-o cutie de carton şi trimise undeva, unui aşa-zis tîrg de antichități, ca să fie obiectele rămase pe rafturi, la sfîrşitul zilei.

Doamna Mills stătea într-un scaun cu rezemătoare înaltă, în fața ferestrei, cu mîinile sprijinite pe brațele acestuia, privind afară, la minunatul copac, departe de urîțenia şi mărginirea şi depozitul dinăuntru.

Întoarse capul cînd aceştia intrară şi spuse:

– Pleacă.

– Nu, Maggie, nu te purta aşa, spuse Joyce pe un ton linguşitor. Ți-am adus un vizitator. Domnul acesta este polițist, draga mea, haide, vino-şi vorbeşte cu el.

Doamna Mills se uită la Slider şi spuse:

– El poate să stea. Dar pe tine nu te vreau. Pleacă.

– Ah, ştim să fim şi prost-crescute cînd vrem, spuse Joyce cu şiretenie. Apoi, către Slider:

– Este puțin... înțelegeți. Cuvintele fuseseră şoptite perfect audibil şi Joyce îşi ciocăni tîmpla cu degetul, sugestiv.

– Şi puțin cam nesociabilă. Nesociabilă, adăugă ea tare, nu-i aşa Maggie? Bine, te las singură cu prietenul tău.

Apoi coborî din nou vocea.

– Dacă aveți probleme, lîngă şemineu există un buton. Şi spuneți-i domnişoarei Maitland cînd plecați, da?

Cînd rămaseră singuri, Mills se uită la Slider şi scoase apoi limba, în direcția uşii.

– Am fost obraznică, nu ? Nu le pot suporta, căţele afurisite ce sînt. Cred că dacă eşti bătrîn eşti şi prost. Să vedem ce-o să facă ele la şaptezeci de ani. Cum spuneaţi că vă cheamă?

– Slider. Bill Slider.

– Bine, luaţi loc. Este o otomană acolo. Nu-ţi dau decît un scaun de teamă să nu cumva să primeşti pe cineva în cameră, să te simţi şi tu bine sau mai ştiu eu ce. Nişte scorpii.

Slider luă otomana şi se aşeză pe ea, în faţa doamnei Mills. Aceasta se uită în jos la el cu o sclipire de malițioasă plăcere, probabil din cauza redusei lui înălţimi.

– Nu puteţi vedea afară de acolo de jos, nu? Îmi place să privesc. Stau aici şi mă uit la copac. Sînt păsări în el. Aţi fi surprins dacă aţi şti cît de multe. Le privesc ore întregi. V-au spus că sînt gaga? Nu-i aşteptă răspunsul. Ei bine, nu sînt. Dar le las să creadă asta – aşa scap de predicile lor. În sfîrşit, ce doriţi? Cum spuneaţi că vă cheamă?

– Inspector Slider, spuse el cu mai puţină încredere.

– De la poliţie?

– Exact.

– Fiul meu, Steve, este poliţist. Mă rog, detectiv.

– Îl cunosc. Am lucrat împreună, în urmă cu mulţi ani. De aceea am venit să stăm de vorbă.

Îl privi cu interes.

– Are necazuri. Am văzut la ziar. Ei cred că nu ştiu, doar pentru că nu discut despre asta. Nu aş discuta cu ei.

– Eu cred că băiatul dumneavostră este nevinovat, doamnă Mills, şi vreau să dovedesc asta, spuse Slider.

– Normal că este nevinovat. Este un băiat bun, Steve al meu. Întotdeauna a fost un fiu bun.

– De aceea am şi venit la dumneavoastră. Vreau să discutăm despre sora dumneavoastră.

– Este poliţist. Lucrează în Epsom. Nu ne mai vedem acum. Este prea departe. Dar a fost întotdeauna un fiu bun cu mine.

Slider se aplecă puţin înainte şi încercă să-i capteze privirile.

– Vreau să vorbim despre sora dumneavoastră – despre Betty.

Femeia deveni tăioasă.

– Betty? Ce este cu Betty? A murit? Asta este?

Alarmant de promptă – dar la vîrsta ei ai auzit destule despre moarte. Slider ezită o clipă.

– Da, mă tem că da.

Doamna Mills păru că se gîndeşte la asta.

– Asta ne aşteaptă pe toţi. Dar ea era mai tînără decît mine, ştiţi. Totuşi, nu a dus o viaţă sănătoasă. A fumat, a băut – a avut legături. Bărbaţi! pufni ea. Cîte nu v-aş putea spune! A fost întotdeauna o sălbatică, de cînd era copil. După ce a murit tata, iar mama a devenit puţin gaga, a trebuit să fac eu pe mama. Întotdeauna am spus că într-o zi o să dea de bucluc – şi a dat! Dar niciodată nu m-a ascultat. Ah, nu, eu nu eram decît plictisitoarea, bătrîna Maggie, bună doar să vin să o scot din necazuri, dar să-mi asculte sfatul – ba!

– Cînd a dat de bucluc, inseră Slider, încet, dar imperios, a intrat într-un cămin, da? Un cămin Mama-şi-Copilul.

– Aş fi luat-o la mine, spuse doamna Mills, nu ca un răspuns, ci mai curînd ca şi cum şi-ar fi urmat propriile gînduri. Nici nu se uita la el. Vreau să spun că sîngele este întotdeauna mai gros decît apa şi într-un fel ţineam mult la ea. Dar Arthur nu ar fi fost de acord. Să ştiţi că a fost un om bun, adăugă ea tare, ca şi cum Slider ar fi avut ceva împotrivă, dar ea rîdea de el. Eu i-am spus că Diavolul rîde de tot ce este virtuos şi că

o să vezi tu rîs cînd o să ajungi acolo jos. I-am spus asta. Dar ei îi plăcea să se distreze pe seama lui. Pînă cînd a avut nevoie de ajutorul lui. Ah, da, atunci a fost cu totul altă poveste! Da, el a fost un om bun şi a ajutat-o, dar ca să o primească în casa lui – niciodată şi nici nu l-aş putea condamna pentru asta. Şi a avut dreptate, adăugă ea cu o înclinare plină de înțelepciune a capului, pentru că şi-a călcat jurămîntul. A promis că va pleca imediat după aceea, dar s-a întors.

– De ce credeți că a făcut asta?

– Ca să se dea mare, fireşte, pentru că avea bani şi noi nu aveam. Întotdeauna îi cumpăra lucruri, îl ducea peste tot, încercînd să-l monteze împotriva propriilor lui părinți, cu banii ei şi cu plimbările ei şi cu mai ştiu eu ce. Arthur nu o putea suferi – îi spunea tîrîtura boită. Au avut cîteva discuții aprinse! Dar apoi, exact atunci cînd îți spuneai că a mers prea departe, venea şi îşi cerea scuze, într-adevăr foarte frumos şi-i aducea ceva lui Arthur, o carte sau un cadou, ceva ce el îşi dorea cu adevărat şi vorbea atît de frumos cu el despre biserică şi despre fotbal şi despre şcoala duminicală şi despre totul, încît te întrebai de ce nu putea fi mereu atît de cumsecade. Iar el trebuia să o ierte. Era plină de farmec, înțelegeți, cînd vroia să se folosească de el. Nu era cu adevărat o femeie rea – ci doar sălbatică.

– De aceea l-ați lăsat pe băiat s-o viziteze?

– Ei bine, Arthur era un om cinstit. Ea nu l-a apreciat niciodată pentru că avea şi el micile lui ciudățenii şi uneori reuşea să se facă ridicol, trebuie să recunosc asta, dar îl iubea pe băiat şi ar fi făcut orice pentru el. Iar Steve o iubea cu adevărat, iar Arthur spunea... că în fond – ştiți dumneavoastră. Şi spunea că băiatul trebuie să fie pe primul loc şi că nu putem pune mîndria înaintea fericirii lui.

– Foarte nobil din partea lui, zise Slider, dar doamna Mills îl înțelese greşit şi se uită cu suspiciune la el.

– De fapt, ce vreți? Cine sînteți dumneavoastră?

Slider nu se mai obosi să se prezinte.

– Căminul acela Mama-şi-Copilul, unde a fost sora dumneavoastră – vă mai amintiți unde se află?

– Nu stă într-un cămin. Lucrează în serviciul public – se descurcă foarte bine, spuse doamna Mills. Părea că oboseşte tot mai mult, dar Slider ştia că trebuia să continue.

– Cînd a fost domnişoară, cînd a dat de bucluc, s-a dus într-un loc special. Condus de un pastor, domnul Green, da?

– Domnul Green? Domnul Green? A trecut pe aici acum două zile, spuse aceasta cu un aer destul de răvăşit. Se interesează de băiat. Întotdeauna s-a interesat. Cred că se teme că ea l-ar putea îndrepta spre o cale greşită. Ea nu a fost niciodată religioasă. Dar cînd o să ajungă acolo jos, o să vadă altfel lucrurile.

– Doamnă Mills, trebuie neapărat să ştiu, spuse Slider imperios. Cum se chema căminul pentru fetele care dădeau de bucluc, ținut de domnul Green? Care era adresa lui?

– Era afară, la țară, ca să le țină departe de necazuri. Zicea că a urît locul acela! Ei nu i-a plăcut niciodată la țară. Nimic altceva decît noroi – cît poți vedea cu ochii – noroi şi cartofi. Cinci mile ca să-ți cumperi un pachet de țigări. Essex, cred. Sau Kent. Nu ştiu ce sătuc.

Splendid, îşi spuse Slider. Nu avea de căutat decît în două comitate. Vedea clar că femeia obosise deja şi-şi spuse că a eşuat, dar deodată aceasta începu din nou să vorbească, destul de dur şi lucid.

– Deşi el locuieşte în East Acton. Shaa Road.

Casa din colț. Cum o iei în sus, pe drumul spre biserică. Acum au dărîmat biserica şi au construit în locul ei un bloc cu apartamente, ceea ce după părerea mea este un sacrilegiu. Era un bărbat foarte mare, cu mîini mari şi cu o voce profundă. Joshua Green, spuse ea scuturînd din cap.

– Betty zicea întotdeauna că era un nume scos parcă din *Arcaşii*. Doamna Mills se uită la el, văzîndu-l deodată şi se încruntă.

– A murit, da? De aceea ați venit. Ziceți că sînteți polițist? Betty a murit.

– Mă tem că da.

Oftă.

– Am ştiut dintotdeauna că îi voi supraviețui. Era mai tînără decît mine, dar a dus o viață sălbatică. Sper că fiul meu se va ocupa de toate, de funeralii şi de tot. Băiatul meu Steve. O să se ocupe el de totul. Este polițist. Mă rog, detectiv, de fapt. Cum spuneați că vă cheamă?

CAPITOLUL 16

Probe negative

Aşa cum stăteau lucrurile, se pare că trebuiau să fie vreo patru case de colţ pe Shaa Road şi chiar dacă ar fi găsit-o pe cea bună, nu se aştepta ca Green să mai locuiască aici, asta în cazul în care mai trăia. Slider însă spera să dea de capătul unui lanţ care l-ar fi putut duce la informaţia de care avea nevoie.

Era o treabă pe care ar fi putut-o da echipei lui, dar el vroia să găsească măcar casa care trebuia, să o vadă cu ochii lui.

Întîmplător, nimeri casa din prima încercare. O vilă urbană curăţică, în stilui anilor '30, cu o fereastră amplă bordată cu cărămidă roşie şi cu sticlă colorată la uşa de la intrare.

Îi răspunse o femeie plăcută, mărunţică, aproape de şaizeci de ani, îmbrăcată într-un halat din nailon.

Pe măsuţa din spatele ei, în hol, acolo unde le pusese ea, se aflau o pereche de mănuşi de cauciuc, o cîrpă de praf şi o cuţie cu ceară de lustruit; mirosul cerii se amesteca în aer cu o vagă ameninţare de

miros de supă de coadă de vacă şi cu acel miros particular pe care îl au unele case de la periferie şi hotelurile mici – un amestec de covoare vechi şi mîncare de cantină lăsată la cald, pe foc mic.

– Bună dimineaţa, doamnă. Îl caut pe domnul Green, începu Slider. Este...

– Dacă este vorba de o nuntă, să ştiţi că a ieşit la pensie, îl întrerupse femeia cu un zîmbet dulce.

– Ah, nu, spuse Slider fericit. Arăta oare ca un bărbat care este pe cale să se însoare?

– Înseamnă că locuieşte aici, Joshua Green, vreau să spun? Am nimerit casa care trebuia?

– Da, aşa este.

Femeia aştepta răbdătoare. Soţiile de preoţi erau primul filtru, ele trebuiau să facă faţă tuturor nebunilor.

Slider băgă mîna în buzunar după legitimaţie.

– Dumneavoastră sînteţi doamna Green?

– Doamne fereşte, spuse aceasta ca arsă. Eu sînt menajera. Doamna Hoare[1].

Slider clipi şi se opri o clipă, întrebîndu-se de ce nu s-a gîndit femeia asta să-şi schimbe numele.

– Detectiv inspector Slider, spuse el fără să se trădeze. Domnul Green este cumva acasă? Pot să vorbesc cu el?

– Cred că da. Intraţi. Acum citeşte în birou. Îi făcu cu ochiul, cu unsuroasă discreţie. De obicei, continuă ea, îl trezesc pentru masa de prînz, dar nu o să i se întîmple nimic dacă o să fie şi el deranjat o dată. Aşteptaţi aici.

O luă după colţ şi Slider aşteptă, ascultînd ticăitul unui ceas, privind şirul de cactuşi de pe o poliţă aflată de-a lungul ferestrei din hol, teancurile ordonate de

1. „Hoare" se pronunţă la fel cu „Whore", care înseamnă tîrfă (n.tr.)

reviste de pe măsuță, suportul încăpător pentru umbrele, covorul ales anume pentru abilitatea lui de a suporta uzura şi de a ascunde petele. Pereții erau decorați cu reproduceri înrămate după Canaletto, reprezentînd imagini din Veneția şi mai exista acolo un cuier hidos, din mahon, în stil edwardian, completat cu oglindă şi numeroase policioare, din care creşteau cîrlige peste cîrlige, asemenea unei uriaşe coroane de cerb.

Era o locuință care era un loc public şi vice versa. Groaznică viață să fii preot, se gîndi el – mai ales în zilele noastre, cînd nici măcar nu mai aveai satisfacția cîte unui blestem spus cu gura plină, cînd erai provocat.

Că tot veni vorba, se apropie să privească broşurile de pe măsuță, dar acestea erau imprimate pe hîrtie lucioasă, cu poze color şi mesajele acestora aveau duritatea unor sandale din piele de căprioară. Gata cu spadele, amenințările şi răzbunările în numele Bisericii, gata cu sîngele, veninul, trădarea şi agonia din grădină – doar cîteva mici predici pentru mai multă înțelegere şi despre dragostea față de aproapele tău, indiferent de rasă, culoare, crez sau înclinații sexuale.

Slider se întrebă ce ar fi făcut bătrînii profeți cu aşa ceva – ce ar fi făcut Joshua Green, dacă a fost într-adevăr acel aprig preot în tinerețea lui, cu asta. Totuşi, era foarte liniştitor.

Poate că Militantul pentru Biserică fusese o aberație şi de fapt asta este ceea ce a dorit tot timpul Dumnezeu.

Doamna Hoare reapăru şi-i făcu semn.

– Vă primeşte, spuse ea conducîndu-l în direcția de unde tocmai venise. Doar că este puțin surd, dar dacă vorbiți clar şi direct spre el, vă aude foarte bine. Nu trebuie să strigați. Inspectorul Slider, anunță ea

deschizînd o uşă şi rămînînd în spate ca să-l lase pe Slider să treacă, întrebîndu-l dacă preferă ceai sau cafea.

– Ah, ceai vă rog. Mulţumesc.

Încăperea mică avea ferestere franţuzeşti care dădeau spre o grădină mohorîtă şi un întreg perete era acoperit cu rafturi pentru cărţi. Restul spaţiului era ocupat de un birou vast, demodat, cu un scaun din piele bătută în mulţi butoni, de o parte şi cu un şir deprimant de scaune din lemn, de cealaltă parte. Green stătea în partea stăpînului şi-i făcu semn lui Slider spre partea supliantilor.

Simulă un gest de ridicare în picioare, dar nu se ridică şi văzînd cît de drept stătea, cît de deformate şi noduroase erau mîinile lui mari, puse pe braţele scaunului, Slider îl suspectă de artrită şi nu se supără pe el.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit, domnule Green. Pot să vă spun domnule?

– Da, da, asta am rămas acum – un soldat din armata Domnului ieşit la pensie – sau ar trebui să spun un rezervist? Ha! Scoase un singur hohot de rîs despre care Slider bănui că devenise un manierism de-a lungul atîtor ani, o jovialitate intenţionată, care să arate că un bărbat putea fi un creştin devotat şi totuşi deloc anost.

– Nimeni nu ştie cînd ar putea fi din nou „chemat“. Marcă ghilimelele din spiciul lui pronunţînd cuvintele mai rar şi cu o voce şi mai scăzută.

– Iar eu cum să vă spun dumneavoastră? Inspector, da?

– Domnule este suficient, spuse Slider aşezîndu-se pe scaunul din mijlocul Rîndului Penitenţilor.

– Foare bine. „Domnul“ Slider ne pune pe picior de egalitate, da? Ha! Deci, cu ce vă pot ajuta?

Făcu o curioasă mişcare cu mîinile de-a lungul

diafragmei sale şi înapoi pe brațele scaunului, în care Slider recunoscu o încercare de a-şi îndoi degetele contractate din cauza cocîrjării. Încă nu se obişnuise cu aceste deficiențe.

Slider îşi dădea seama că acesta fusese într-adevăr „un bărbat înalt, mare" şi mai era încă înalt, deşi vîrsta îl împuținase.

Încă mai avea un păr bogat, periat pe spate astfel încît îi înconjura capul ca o coamă de leu; sprîncenele stufoase rămăseseră negre şi ieşite în afară ca nişte formațiuni stîncoase peste ochii negri, sugerînd înfățişarea carismatică de odinioară.

Slider îi aprecie vîrsta la vreo optzeci de ani, dar optzeci de ani viguroşi, care puteau foarte bine fi nouăzeci sau şaptezeci.

Trăsăturile lui încă mai aveau forță şi fermitate, deşi gura avea ceva urît în ea – foarte mare şi foarte subțire, cu buza de jos neaşteptat de roşie şi fără nici un pic de buză de sus.

– Am venit să scormonesc în memoria dumneavoastră, spuse Slider. Sînt aici în legărură cu cazul lui Elizabeth sau Betty Giles...

– Cazul? Înseamnă că a murit? îl întrerupse Green brusc.

– A fost găsită moartă în casă noaptea trecută, zise Slider prudent, privindu-l cu interes. V-ați dat foarte repede seama despre ce este vorba.

– Altfel n-ați fi vorbit despre ea ca despre un caz. Nu m-aş fi gîndit că se ocupa de „contrabandă cu droguri" sau că organiza astfel de „şedințe" la vîrsta ei. Trebuie să fi fost... Se opri, ca şi cum ar fi căutat cuvîntul, dar de fapt lăsînd asta în sarcina lui Slider. Cum Slider nu-i veni în ajutor, concluzionă:

– ... o femeie în vîrstă.

– Înseamnă că vă amintiți de ea. Deşi au trecut atît de mulți ani de atunci.

– Sora ei făcea parte din turma mea, iar soțul acesteia a condus școala mea duminicală vreme de mulți ani și cu multă competență. Firește că-mi amintesc de ea.

– Și de fiul ei?

Ochii deveniră prudenți sub tufele sprîncenelor.

– Fiul ei? Nu am știut că a fost căsătorită.

– Nu a fost. Haideți, domnule Green, să nu pierdem timpul cu ocolișuri. Chiar domnișoara Giles mi-a povestit nu mai departe de ieri întreaga tărășenie. Steven Mills, care a fost adoptat de sora ei Margaret, a fost copilul ei nelegitim.

– Mă uimiți, spuse Green cu emfază.

– Sînt convins că nu. Dumneavoastră ați aranjat adopția – printre multe altele.

– Dacă știți asta, înseamnă că știți că nu am dreptul să divulg împrejurările în care are loc o adopție. Copiii pe care i-am plasat au dreptul la discreție absolută – așa cum îl au și părinții adoptivi.

– Apreciez asta, spuse Slider. Dar în acest caz, domnișoara Giles însăși mi-a spus jumătate din poveste și mi-ar fi spus-o și pe cealaltă astăzi, dacă nu ar fi fost redusă la tăcere. A fost omorîtă noaptea trecută, domnule Green, ucisă cu brutalitate, iar fiul ei Steven, pe care l-a iubit, este bănuit de această crimă.

Chipul lui Green rămase impasibil, dar se vedea că asculta cu multă atenție.

– Eu însă am lucrat multă vreme cu Steve în urmă cu ani, am fost prieteni și am fost foarte apropiat de el. Cred că îl cunosc și este un om decent, bun și a iubit-o pe mătușa lui Betty și nu i-ar fi mișcat niciodată nici măcar un fir de păr din cap. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să dovedesc asta.

– Nu am ce să vă spun, răspunse Green, dar Slider simțea că acesta începea să cedeze. Încercă din

nou să-şi dezmorţească degetele, dar de data aceasta şi le duse la buze. Nu era chiar gestul autoritar care ar fi trebuit să fie. Părea mai curînd ca şi cum şi-ar fi supt amîndouă degetele mari deodată.

Slider continuă:

– Nimic din ce mi-aţi spune nu i-ar mai putea face vreun rău domnişoarei Giles. Arthur Mills este mort, iar Margaret Mills se află într-un azil de bătrîni şi, mă tem, cu mintea deranjată. Steve Mills pe care l-aţi ajutat o dată plasîndu-l unor părinţi buni, iubitori, are din nou nevoie de ajutorul dumneavoastră. În aceste circumstanţe ar fi o mare greşeală din partea dumneavoastră să-mi refuzaţi informaţiile pe care vi le cer. Este datoria dumneavoastră de cetăţean, dar cred că şi de creştin, să răspundeţi la întrebările mele.

Cîteva clipe, Green rămase tăcut. Apoi îşi îndepărtă mîinile de la gură şi spuse:

– Sînteţi foarte insistent, domnule Slider. Ar fi trebuit să vă faceţi pastor.

– În felul meu cred că sînt tot un fel de pescuitor de oameni, spuse Slider zîmbind, ca să arate că a glumit. Numai că treaba mea este să caut rechinii.

– Ha! Tot o ocupaţie utilă. Bine atunci, bine atunci... Presupun că aveţi dreptate, reluă el după o pauză. Vreţi să vă vorbesc despre Betty Giles.

– Este clar că vă amintiţi foarte bine despre întreaga familie. V-au rămas încrustaţi în memorie dintr-un motiv anume?

– Îmi amintesc de toate cazurile de adopţii de care m-am ocupat. Am rămas în legătură cu mulţi dintre ei: copiii aceia sînt ca şi copiii mei, în sens spiritual. Îmi place să-i urmăresc întotdeauna cu un ochi părintesc, dar distant – ca şi pe părinţii lor adoptivi. Desigur, nu şi pe acele fete nenorocite – ele nu ar dori să li se amintească, prin mine, ce au fost odată. Pe vremea aceea, ştiţi bine, societatea le pedepsea cu asprime,

condamnîndu-le pe vecie pentru un singur păcat – păcat pe care ele erau uneori prea ignorante ca să îl considere ca atare. Acum este cu totul altfel. Eu cred că am mers prea departe în cealaltă direcție, în zilele noastre. Se presupune că noi trebuie să urîm păcatul şi să-l iubim pe păcătos. Or, acum nici măcar păcatul nu-l mai urîm.

– Sînt convins că aveți dreptate, spuse Slider liniştitor. Vă rog, continuați.

– Desigur. Ei bine, ideea mea în acele vremuri îndepărtate era să ofer un cămin sigur, curat, creştinesc acestor fete în timpul perioadei de sarcină, iar după aceea să plasez pruncii cuplurilor de creştini din cercul meu de cunoştințe şi să ajut fetele să-şi găsească slujbe respectabile. Dar pentru ca ele să poată începe o viață nouă, eliberată de umbra greşelii lor, totul trebuia făcut cu cea mai mare discreție. Nimeni nu trebuia să poată arăta cu degetul înspre ele, după aceea; şi de dragul copiilor şi al noilor părinți, fetele nu trebuiau să cunoască identitatea acestora. Aşa încît am închiriat o casă într-un sat pe nume Cooksmill, lîngă Chelmsford – pe vremea aceea era într-adevăr la țară, foarte departe de ochiul public. Fetele puteau „dispărea“ acolo şi era imposibil ca vreodată, cîndva, să se întîlnească cu cineva care să le fi văzut pe acolo. Cînd le suna sorocul, se duceau la spitalul din Chelmsford şi copilul le era luat imediat, de obicei fără ca ele să-l fi văzut, în mod sigur înainte ca ele să fi avut cea mai mică şansă să înceapă să se lege sufleteşte de acesta. După aceea petreceau şase săptămîni de recuperare la cămin şi apoi erau plasate în servicii adecvate.

– Ce se întîmpla dacă ele voiau să-şi păstreze copilul? întrebă Slider.

Green făcu o mină ca şi cum acesta ar fi spus ceva cît de cît jignitor.

– Asta nu era posibil. Climatul social din vremurile acelea excludea posibilitatea ca o fată nemăritată să-şi crească singură copilul.

– Dar dacă erau hotărîte să o facă?

Green deveni cît putu el de semeţ.

– O condiţie a ajutorului pe care îl dădeam acestor fete era cedarea copilului. Nu am fi putut opera pe alte baze.

– Cum alegeaţi cuplurile care să înfieze copiii?

– Pe baza devoţiunii lor creştine şi a probităţii morale. Eram foarte atenţi – altfel ar fi fost un fel de cădere „din lac în puţ“, pentru bieţii copilaşi.

– Dar cum aflau ei despre dumneavoastră?

– Prin biserică sau de la unul la altul, de obicei. Uneori cuplurile veneau la noi trimise de doctori sau de cei care făceau donaţii. Dar niciodată nu am dus lipsă. Cuplurile fără copii sînt foarte hotărîte să obţină ceea ce vor.

– Vă plăteau?

Slider îşi imagină că bruscheţea întrebării l-ar putea şoca pe Green, dar era clar că acesta mai primise şi altădată mingea asta şi o plasa direct în poartă.

– Lucrul acesta implica cheltuieli şi solicitanţii contribuiau la ele. Nu era o taxă. Unii plăteau mai mult, alţii mai puţin, după posibilităţi.

– Dar dacă erau cu adevărat săraci?

– Dacă nu erau în stare să îşi permită să contribuie, înseamnă că nu-şi puteau permite nici să crească un copil în condiţii decente. Noi nu consideram, adăugă el coborîndu-şi sever sprîncenele, drept cupluri familiile în care femeia mergea la lucru. Locul femeii este acasă, să se ocupe de copii şi să aibă grijă de soţ.

Slider se gîndi la versiunea Joannei despre acest adagiu: Locul unei femei este acolo unde nu trebuie. Îşi imagină cît se poate de clar tabloul puţului şi lacului

între care alternau acele „fete nefericite".

În momentul acela menajera intră în încăpere cu o tavă pe care se aflau o ceaşcă cu ceai, o ceaşcă cu cafea cu lapte, o zaharniță şi o farfurie pe care se tolăneau doi biscuiți *Nice*, două bucățele de brînză roşie şi două prăjituri.

Puse totul la îndemînă, îi privi pe cei doi bărbați cu atenție, ca şi cum ar fi cîntărit dacă aceştia ar fi fost în stare să se ia la bătaie dacă îi lăsa din nou singuri şi plecă.

Slider îşi luă ceaşca şi spuse:

– Povestiți-mi despre cazul Giles. Acesta a fost diferiți de celelalte, da?

– Da, recunoscu Green cu regret. Identitățile tuturor părților erau cunoscute fiecăruia dintre ei, ceea ce este un lucru periculos.

– Iar domnişoara Giles nu era o fată obişnuită, ignorantă. Era deşteaptă, ambițioasă, hotărîtă să-şi facă o carieră.

– A fost foarte dificilă, de la început pînă la sfîrşit, spuse Green posomorît. Sora ei a fost cea care mi-a vorbit despre situația acesteia. O întîlnisem o dată sau de două ori acasă la familia Mills şi nu-mi plăcuse de ea. M-a izbit prin ceea ce obişnuiam să numim în zilele acelea „neseriozitate". Nu m-a mirat deloc cînd a venit Margaret la mine şi mi-a spus că sora ei dăduse de bucluc.

– Doamna Mills vă cunoştea activitatea în acest domeniu?

– Ştia că aranjasem adopții pentru alte cupluri şi cred că avea o vagă idee despre legătura mea cu un astfel de cămin. Ce m-a întrebat ea în ziua în care a venit la mine, a fost simplu, dacă o pot ajuta pe Elizabeth. Am întrebat-o cum anume şi mi-a spus „Betty nu vrea copilul. Mă tem că ar putea încerca să scape de el".

– Prin asta ați înțeles un avort?

– Pe vremea aceea unele fete preferau această soluție față de rușinea de a nu fi condamnate de societate, spuse el cu regret. Acesta era un alt motiv pentru care făceam ceea ce făceam.

– Deci problema era nu numai de a o salva pe Elizabeth din situația în care se afla, ci de a salva și copilul?

– Atît viața cît și sufletul acestuia, încuviință Green, dînd din cap. I-am spus lui Margaret că o pot ajuta pe Betty numai dacă aceasta mi se încredințează în totalitate și face întocmai cum îi spun eu. Mi-a spus că o să vorbească cu ea. Dar cînd au venit împreună la mine, planul lor era deja bine conturat. Margaret se temea că nu va putea avea propriul ei copil și că ar prefera să adopte copilul surorii ei decît pe al unei străine. Iar Elizabeth va putea ști pe ce mîini a încăput copilul ei. În acest caz, le-am spus eu, nu mai aveau nevoie de serviciile mele și puteau aranja lucrurile direct între ele. Numai că au insistat, termină el mohorît.

– Ce anume vroiau să faceți dumneavoastră?

– Era vorba de păstrarea secretului. Elizabeth avea o carieră care ar fi fost afectată de starea ei rușinoasă. Avea nevoie de un loc discret unde să poată dispărea și unde să fie îngrijită. Pe de altă parte, Margaret și Arthur doreau un aranjament care să le asigure o adopție legală, cinstită și care să excludă posibilitatea ca Elizabeth să se răzgîndească în ultima clipă.

Green oftă.

– I-am prevenit asupra riscurilor, le-am spus că nu era un aranjament recomandabil și le-am sugerat alternative, dar au fost de neclintit. Margaret se agățase de ideea de a avea acest copil, în timp ce Elizabeth voia să scape de el cît mai convenabil cu putință, iar

Arthur se afla pe undeva pe la mijloc, sperînd să păstreze totul în limitele respectabilităţii. Aşa că i-am ajutat.

– Cred că aţi făcut ce trebuia. Poate că ar fi fost mult mai rău dacă nu i-aţi fi ajutat, spuse Slider încurajator.

Green îl privi căutînd ironia, apoi dădu din cap.

– Cred că aveţi dreptate. Am făcut tot posibilul să iau măsuri de siguranţă. Orice încălcare a regulamentului din partea lui Elizabeth pe perioada şederii ei la Coldharbour House ar fi însemnat încetarea înţelegerii. Copilul urma să fie luat de lîngă ea imediat, la fel ca şi în cazul celorlalte fete, iar ea trebuia să semneze actele privind adopţia, înainte de ieşirea din spital. Iar după perioada de convalescenţă, nu mai trebuia să ia legătura cu sora ei sau să se apropie de casa acesteia. Dar bineînţeles, a încălcat înţelegerea punct cu punct. Cît timp a stat la Coldharbour ne-a făcut numai probleme, bătîndu-şi joc de reguli şi tulburîndu-le pe celelalte fete. Şi nu numai că a luat legătura cu sora ei, dar s-a întors să locuiască aproape lipită de casa acesteia şi a insistat să vadă copilul.

– Totuşi nu i-a spus niciodată că era mama lui, zise Slider simţind nevoia să-i ia apărarea domnişoarei Giles. Îşi aminti ce spusese aceasta despre fetele care plîngeau şi despre „bunătatea“ de a li se lua copilul la naştere. Pentru acestea, se gîndea el, Green trebuie să fi fost un fel de salvator.

– Steve nu ştie nici acum care este adevărata legătură dintre ei.

– Îmi pare bine să aud că a avut măcar atîta decenţă, spuse Green băţos. Nu cred că a însemnat o influenţă bună pentru băiat. Şi le-a adus atîta nefericire lui Arthur şi lui Margaret – nişte oameni cumsecade şi buni creştini.

– Situaţia era dificilă, spuse Slider simţind nevoia

să-l împace, deoarece se apropiau de momentul cel mai greu. Sînt convins că dacă stați şi vă gîndiți, trebuie să fiți mulțumit, deoarece fără ajutorul dumneavoastră ar fi putut fi mult mai rău.

– Poate, spuse acesta, nelăsîndu-se sedus. Deci, domnule Slider, ați obținut informațiile de care ați avut nevoie?

– Nu chiar, spuse Slider. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat cu celălalt.

– Celălalt? Cuvintele fură rostite pe un ton destul de firesc, dar trupul înmărmurise deodată, în gardă.

– Celălalt copil. Au fost doi, nu-i aşa?

Green nu răspunse.

– Gemeni, îl ajută Slider. Domnişoara Giles a avut doi băieți, nu-i aşa?

– Vă înşelați, spuse Green înțepat. Nu-mi dau seama de unde aveți informațiile, dar vă înşelați cumplit.

– Haideți, domnule Green, nu are rost să negați ceva ce poate fi uşor dovedit. Arhiva spitalului ne va spune asta. Aş prefera să nu mă complic, dar pot obține dovada scrisă şi să v-o aduc aici, dacă insistați. Nu mă faceți să-mi pierd vremea.

Green părea aproape uluit.

– Nimeni nu a ştiut. A fost un secret absolut. Fireşte, pe vremea aceea nu existau ecografiile şi fetele erau la fel de ignorante ca şi ceilalți. Sora şefă răspundea în fața mea şi nici măcar Elizabeth nu a ştiut nimic pînă în momentul naşterii. Dacă s-ar fi putut rezolva prin cezariană, aşa cum am vrut, adăugă el cu asprime, nici atunci nu ar fi ştiut. Dar spitalul nu s-a lăsat antrenat în asta. Au spus că decizia trebuie luată de doctor şi numai din considerente medicale.

Slider îl privi uluit.

– De ce? De ce ați vrut să păstrați secretul?

Urmă o izbucnire înflăcărată a forței care trebuie

să fi făcut din el, odinioară, un om formidabil.

– Ca să salvez ceva de pe epavă! Am ştiut că aranjamentul nu va funcţiona niciodată, că Elizabeth nu-şi va ţine cuvîntul. Că pruncul luat de familia Mills va fi în permanent pericol. M-am gîndit însă că în cazul în care voi reuşi să-l plasez pe celălalt aşa cum trebuie, fără ca nici una din părţi să nu cunoască identitatea celeilalte, ar putea ieşi ceva bun din asta. Că nu va fi totul în zadar.

– Şi atunci ce s-a întîmplat cu celălalt copil?

O clipă Green rămase tăcut, încercînd să găsească o cale de scăpare.

– A murit.

– Nu, nu cred asta, spuse Slider cu blîndeţe. Ştiţi, în ultima vreme am fost pus în încurcătură de o serie de lucruri care nu aveau nici o logică; cineva de care mă împiedicam mereu, cineva care semăna atît de mult cu Steve Mills încît lumea era gata să jure că el este. Dar aşa cum mi-a subliniat cineva, identitatea înseamnă de fapt să fii una şi aceeaşi persoană, nu doar să arăţi la fel. Şi m-am trezit întrebîndu-mă dacă nu cumva există cineva care să semene cu Steve; ale cărui amprente să fie similare cu ale lui Steve, dar nu chiar aidoma; care să aibă aceeaşi grupă de sînge; dar care să fie dreptaci, în timp ce Steve este stîngaci, îşi poartă cesul pe mîna dreaptă. Steve Mills pe care îl caut eu şi-l poartă pe stînga, aşa cum îl poartă majoritatea oamenilor. Şi a mai fost şi problema aluniţei care migra – o aluniţă de pe obrazul drept al lui Steve, care brusc s-a mutat pe obrazul stîng.

Green îl urmărea prudent, dar ascultînd totul cu aerul că aştepta să cadă inevitabila lovitură. Probabil că ştiuse ce va urma. Probabil că aştepta de ani de zile această lovitură.

– Se întîmplă uneori, contină Slider aproape pe un ton de conversaţie, ca fraţii zigotici să fie imaginea în

oglindă a celuilalt, ca mîna stîngă față de cea dreaptă.

Îşi ridică mîinile şi le împreună, ca să demonstreze.

– Şi dacă nu îi vezi alături, nu îți dai seama de diferență. Mai există de asemenea tendința ereditară de a exista gemeni în unele familii şi am aflat că în familia domnişoarei Giles au mai existat frați gemeni. Deci, în clipa în care o prietenă a mea de la St. Cathertine's House mi-a spus că mama domnişoarei Giles a avut şi ea o pereche de gemeni, am început să adun doi cu doi, dacă-mi iertați gluma.

Expresia lui Green nu arăta că i-ar fi iertat-o.

– Ce anume exact suspectați dumneavoastră? întrebă el.

– Eu cred că l-ați plasat pe celălalt copil într-o altă familie, că adultul care a devenit acest copil trăieşte undeva nu prea departe de aici, că el a comis o crimă şi că ştie, pentru că a citit în ziare, că fratele lui geamăn este suspectat de această crimă şi este foarte mulțumit aşa. Ştiu cîte ceva despre el. Este foarte credincios, îi place muzica, îi place probabil sportul – este un tip atletic, un om de exterior. Probabil că nu este căsătorit. Este, de asemenea, un om inteligent, care planifică totul, care nu se enervează uşor. Dar este un om cu sentimente puternice şi convingeri puternice.

Green arăta emoționat.

– Păreți să cunoaşteți destule despre el.

– Înseamnă atunci că am dreptate?

– De unde să ştiu eu? Vă spuneți propria poveste.

– Nu ați făcut nici o corectură. Unde se află acum fratele geamăn?

– Am plasat un copil într-o familie acum aproape patruzeci de ani, spuse Green arogant. De unde să ştiu unde este el acum?

– Dar singur ați spus că vă plăcea să păstrați un

ochi distant, părintesc asupra lor. Copiii dumneavoastră – în sens spiritual. Iar de acesta trebuie să fi fost în mod special mîndru – povestea dumneavoastră de succes, salvarea de la dezastru.

– Lăsaţi-mă odată, spuse Green cu o subită voce pierdută, ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Slider. Nu vă bateţi joc de mine.

– Nu-mi bat joc. Daţi-mi doar ceea ce vreau şi vă las în pace.

– Ce vreţi?

– Vreau să ştiu ce s-a întîmplat cu celălalt copil al lui Elizabeth.

Green strînse braţele scaunului şi respiră greu, ca şi cum ar fi alergat şi n-ar mai fi avut aer.

– L-am plasat unui cuplu – oameni foarte buni, pioşi, bisericoşi, total abstinenţi, foarte severi. Cel mai bun început pe care l-ar fi putut avea.

– Elizabeth a ştiut? A aflat vreodată?

– Nu de la mine. Dar eu cred – bănuiesc – că el a găsit-o, poate, pe ea. A avut loc o spargere – mi-au lipsit nişte hîrtii, nişte date din dosarele mele. Mai tîrziu mi-au fost restituite. Printre ele se aflau şi detaliile acestei adopţii.

– Bănuiţi că el v-a luat acele hîrtii?

– Mă întrebase de mai multe ori cine era mama lui naturală. Întotdeauna am refuzat să-i spun şi începuse să devină foare furios. Nu era un băiat rău, spuse el înghiţind, dar era foarte hotărît. Foarte obsedat de o singură idee. Simţea că era dreptul lui să ştie.

– A pătruns deci în casa dumneavoastră şi v-a luat hîrtiile.

– Mi le-a înapoiat mai tîrziu. Şi nu ar fi făcut asta dacă nu ar fi simţit că avea un motiv foarte serios.

– Cîţi ani avea cînd s-a întîmplat asta?

– Optsprezece [illegible]

– În tot timpul acesta ați păstrat legătura cu el?

– Eu... el... m-am ocupat în mod deosebit de el, considerîndu-l misiunea mea specială. Mă simțeam aproape ca un tată pentru el. L-am urmărit crescînd şi eram încîntat văzînd cum evoluează.

Se opri brusc, încruntîndu-se, ca şi cum o anumită amintire i-ar fi produs neplăcere.

– Deci a aflat cine era mama lui şi s-a dus să o vadă? interveni Slider.

– Nu ştiu, spuse Green hotărît, uitîndu-se la Slider. Cred că s-a dus, dar nu ştiu. Niciodată nu am vorbit cu el despre asta şi nici Elizabeth nu mi-a spus nimic în puținele ocazii în care am mai văzut-o după acest incident. Dar el nu era genul de băiat care să nu acționeze. Îi plăcea să facă mereu ceva – era un creştin foarte activ. Era ca o lumină călăuzitoare pentru Brigada Băieților, îi plăcea să plece în excursii şi să urce munții. Mai tîrziu a organizat vacanțe pentru copiii dezavantajați şi pentru delincvenții minori. Este un om bun. Indiferent de ce anume îl suspectați, vă înşelați.

– Cum îl cheamă?

– Nu o să vă spun, răspunse Green aprins. Vreți să îl persecutați pe acest om bun doar ca să-l scoateți basma curată pe prietenul dumneavoastră.

– Nu poate fi persecutat şi nici urmărit în justiție dacă nu a făcut nimic rău. Dacă este un om bun aşa cum susțineți, nu are de ce să se teamă.

Green nu spuse nimic, ținîndu-şi gura subțire strîns închisă.

– Domnule Green, Betty Giles a fost omorîtă cu sălbăticie. Este foarte important să-l arestăm pe cel vinovat de asta, în cazul în care ar putea ataca din nou.

Tăcere.

– Cred că a fost omorîtă pentru că ar fi putut să-mi

dezvăluie secretul existenței unui frate geamăn al lui Steve. Cine altcineva mai cunoaşte secretul? Cîți alții se află în primejdie?

– Nu ştiți, strigă Green, că a făcut ceva! Doar bănuiți! Poate fi la fel de bine oricine altcineva!

– Cu atît mai mult trebuie să-l găsesc şi să-i pun cîteva întrebări, pentru ca umbra suspiciunii să fie ridicată de pe el. De ce s-ar teme un om nevinovat?

– De nimic, spuse Green înghițind. Părea dărîmat. De nimic, fireşte, reluă el. Foarte bine atunci, numele lui este Gilbert, Geoffrey Gilbert.

– Şi adresa?

– Nu o ştiu, spuse el încleştîndu-şi cu încăpățînare maxilarul. Acesta este adevărul. Înainte locuia în Acton, dar s-a mutat de acolo în urmă cu zece ani şi de atunci nu l-am mai văzut. Am avut... o neînțelegere, cam în perioada aceea şi de ani de zile nu am mai avut nici o legătură cu el. Nu am idee unde se află acum.

Pe aceste cuvinte se deschise din nou uşa şi intră doamna Hoare.

Îi aruncă lui Slider o privire serioasă şi semnificativă şi-i spuse apoi lui Green:

– Îmi pare rău că trebuie să tulbur mica dumneavoastră discuție, dar ştiți că doctorul a spus că nu trebuie să stați nemişcat toată dimineața, aşa că poate vreți să vă faceți plimbarea de dinainte de masă...

Green păru fericit să profite de aceasta ca de un pretext ca să-l expedieze pe Slider. Uşurarea îl făcu aproape amabil.

– Mă scuzați, sper, că nu vă conduc. Ştiți, greutatea anilor. Sper că v-am fost de folos. A fost o plăcere să vă cunosc, deşi a fost trist ce mi-ați spus despre domnişoara Giles.

– Îl conduc doar pe domnul şi mă întorc să vă

pregătesc pentru plimbarea dumneavoastră, spuse doamna Hoare şi-l mînă pe Slider afară.

Singură în hol cu el, zise:

– Vă rog să mă scuzaţi că v-am întrerupt, dar ştiam că altceva tot n-o să mai scoateţi de la el. Este încăpăţînat ca un catîr şi nu vreau să se enerveze degeaba.

– Aţi ascultat? spuse Slider jumătate şocat, jumătate amuzat.

– La uşă, spuse ea uşor ţîfnoasă. Întotdeauna ascult. Este un om bătrîn şi noi avem uneori vizitatori foarte ciudaţi. Trebuie să-l protejez.

Se uită la Slider cu o privire silită de aprobare.

– Aţi procedat bine cu el. Vă pricepeţi să manevraţi oamenii. Dar cînd am auzit tonul acela din vocea lui, am ştiut că nu o să mai scoateţi nimic de la el. Fireşte, aveţi treaba dumneavoastră de făcut, spuse ea cu înţelegere. Dacă aţi mai veni poate că aţi mai obţine ceva de la el, dar asta înseamnă să-l obosiţi. Nu există o altă cale să aflaţi ce vreţi să ştiţi? Nu cred că v-ar fi greu să aflaţi o adresă, cu toate computerele alea şi tot restul.

– Cînd nu ai decît un nume, spuse Slider şi o ţară întreagă de cercetat – o lume întreagă, presupun...

Femeia făcu un gest de nerăbdare.

– Toată ţara, prostii! Cînd a plecat din Acton s-a mutat în Askew Road. Dacă nici acolo nu mai stă, puteţi începe de acolo, nu?

– Domnul Green chiar nu mai are nici o legătură cu el?

– Nu, de multă vreme. S-au certat. Se aseamănă prea mult, înţelegeţi, fiecare crede că el ştie cel mai bine. Iar între noi fie vorba, familia Gilbert a exagerat cu băiatul. O pereche de bigoţi mărginiţi şi plini de ei! Îi mulţumesc Domnului că nu sînt decît menajeră şi nu trebuie să iert pe toată lumea. Duri, asta erau, sfinţi şi

duri şi l-au făcut şi pe el dur. l-am auzit odată spunîndu-i domnului Green cum l-au pedepsit pentru că... în sfîrşit, avusese un vis ud – şi credeţi-mă, chiar şi domnul Green a fost şocat, deşi a auzit multe la viaţa lui. De aceea a încercat să păstreze legătura cu băiatul, cred eu, ca să-l mai îmblînzească puţin, deşi numai Dumnezeu ştie cît de înfocat a fost şi el în tinereţe, deşi nu aţi crede văzîndu-l acum. Geoffrey însă nu putea fi îmblînzit şi nu mi-a părut rău cînd a încetat să mai vină pe aici. Nu-mi plăcea că îl tulbura pe domnul Green. Şi avea nişe ochi ciudaţi. Nu-mi plăcea cum mă privea uneori. Am avut parte de multe discuţii în anii cînd am fost menajeră aici şi toate au trecut pe lîngă mine, dar Geoffrey mă privea ca şi cum nu avea de gînd să spună nimic, ci să treacă direct la fapte.

– La ce număr pe Askew Road? întrebă Slider.

– Ah... Nu-mi amintesc, spuse ea după ce se gîndi puţin. Un număr mare. Şaptezeci şi şase? Şaptezeci şi şapte? Nu, nu-mi amintesc.

– Nu credeţi că şi-a notat-o undeva?

Femeia făcu ochii mari.

– De unde să ştiu eu? Doar nu insinuaţi că mă uit prin lucrurile lui, sper?

– Ba da, spuse Slider, simţind că nu mai avea nimic de pierdut.

– Nu aş putea face asta, spuse ea cu fermitate. Nu, dacă nu o să reuşiţi altfel, o să trebuiască să vă întoarceţi aici şi să-l întrebaţi din nou. Dar aş prefera să nu-l mai deranjaţi. Este un om bătrîn şi nu mai are inima dinainte. Sînt sigură că o să vă gîndiţi la ceva.

Slider se lăsă condus afară, la lumina zilei şi se îndreptă spre maşină, avînd senzaţia ireală că de fapt nu atinge pămîntul, ca după o noapte de nesomn. Deci avusese dreptate! I se păruse atît de puţin probabil înainte, încît numai pentru că i se păruse şi la fel

de bătător la ochi avusese curajul să meargă pe calea asta.

Se simţea acum ca şi cum i-ar fi tras cineva o lovitură puternică în cap, cu o măciucă căptuşită. Avusese dreptate.

Steve Mills avea un frate. O sosie.

Şi poate, doar poate, se afla la distanţa la care putea adulmeca vulpea.

CAPITOLUL 17

Mutarea nebunului

După ce conduse aproape fără speranţă în sus şi în jos pe Askew Road, Slider parcă maşina pe o străduţă laterală şi intră într-o prăvălie de ziare de pe colţ. Un asiatic înalt şi durduliu stătea în picioare în faţa tejghelei înţesate, adăugînd o nouă dovadă la nemulţumirea lui Slider, că probabil făcea parte din măreţul plan al lui Dumnezeu ca domnii de pe subcontinent să deţină prăvălii de colţ.

Cum era cîntecul acela cu fiecare colţ cu Singh-ul lui? Puţin mai în fund, o femeie albă, scundă şi îndesată servea dulciuri şi stătea de vorbă cu o prietenă cu sînii mari şi nici unul nu-şi întoarse privirea cînd Slider intră, în clinchetul clopoţelului.

Conştient de aceste amabilităţi, cumpără un ziar şi o ciocolată de la bărbatul care îl ului efectiv, pentru că purta părul despărţit în cărare la mijloc şi uns cu briliantină, în stilul pe care Slider nu îl văzuse decît în fotografiile din anii '30 şi un pulover cu motive scoţiene.

Efectul, combinat cu haosul întunecat, supraaglomerat din magazin, îi dădu senzația că se află într-o călătorie în timp. Băgîndu-și restul în buzunar Slider scoase afară portretul robot care începuse deja să se îndoaie pe la colțuri.

– Îl cunoașteți pe bărbatul acesta? întrebă el.

Bărbatul luă fotografia și se uită scurt la ea, înainte de a-l studia cu mai multă atenție pe Slider.

– Sînteți de la poliție? întrebă el.

Slider își scoase legitimația.

– Am motive să cred că locuiește pe undeva prin apropiere. L-ați mai văzut?

– Da. Îl cunosc, spuse bărbatul continuînd să-l studieze pe Slider. Ce a făcut?

– Nu vă pot spune asta. Locuiește prin apropiere?

– Este unul dintre clienții mei. Binden Road, nu? Sau Bassein Park Road?

– Speram să-mi spuneți dumneavoastră mie.

– Ah, vreți să-l caut? Atunci așteptați puțin.

Omul scoase un registru negru, mare de sub tejghea și începu să întoarcă paginile care erau acoperite cu un scris de mînă elaborat, cu floricele și cu multe ștersături și inserări.

– Ah, da, iată-l. Bassein Park Road – știți unde vine? Este puțin mai în sus și la stînga. Ia *Guardian* în fiecare zi plus *News of the World* și *People,* duminica, plus *Opera* lunar, magazinul *Music* care și el apare lunar și *Scouts and Scouting* care apare trimestrial.

Femeia cu sînii mari plecă, trecînd prin spatele lui Slider, iar femeia cea îndesată se întoarse spre ei.

– Un client foarte bun, domnul Gilbert, așa îl cheamă. Eu îi spun Episcopul, continuă bărbatul.

– Cine-i ăsta, domnul Gilbert? se băgă femeia în vorbă. Un client foarte bun. Un bărbat foarte drăguț.

– Vine de ani de zile aici.

– Soțul meu îl cunoaște foarte bine.

Îşi strecură o mînă pe sub braţul bărbatului, dornică să împartă orice eventuală glorie viitoare derivînd de aici.

– De ce îi spuneţi Episcopul? întrebă Slider.

– Ah, asta este doar o glumă prostească de-a lui, spuse femeia neliniştită. Nu vrea să insinueze nimic.

– Este plin de sfinţenie, acest domn Gilbert. Vorbind mereu despre Dumnezeu şi despre religie. Zice că odată a vrut să se facă pastor, doar că nu a reuşit din nu ştiu ce motiv. Ce mai, vorbeşte ca un pastor. De sus şi condescent.

– Nu-i adevărat, interveni grabnic femeia.

– Dacă s-ar fi făcut pastor, la ora asta ar fi fost de mult episcop. Niciodată nu intră aici fără să stea de vorbă cu mine despre starea omenirii şi despre ce ar fi făcut el dacă ar fi avut şansa asta.

Omul zîmbi.

– Odată chiar a încercat să-mi dea chestii religioase, pentru clienţii mei. Auzi, mie!

– Ce fel de chestii religioase?

– Cartonaşe imprimate cu subiecte religioase – din *Biblie*. A vrut să-mi lase un teanc pe tejghea, ca să le distribui.

– Asta sugerează că este destul de rupt de realitate, spuse Slider.

– Eu am refuzat. Dar totuşi...

Omul îşi scutură capul a mirare.

– În sfîrşit, zice că este plin de sfinţenie şi toate astea, dar cumpără *Knave* şi *Fiesta* cînd crede că nu mă uit.

– Nu-i adevărat! spuse femeia scoţîndu-şi mîna de sub braţul acestuia ca să demonstreze completa ei detaşare de judecata lui.

– Ba da, Rita, insistă omul. Sîmbăta, cînd este Barry la tejghea şi eu sînt în celălalt capăt, făcînd contabilitatea. Aşteaptă pînă cînd crede că nu mă uit

şi le strecoară sub *Dalton's Weekly* şi se duce cu ele la Barry. L-am văzut eu.

– Ah, nu! spuse femeia furioasă.

– Ce este? Nu-i nimic rău în asta. Sînt nişte reviste amuzante, cît se poate de nevinovate. Uneori, continuă el întorcîndu-se spre Slider, mi se pare cam ciudat. Vine în pantaloni scurți, ceea ce nu este normal pentru un bărbat de vîrsta lui. Şi uneori are o privre ciudată, Barry zice că este homo.

Femeia îşi exclamă zgomotos nemulțumirea şi se îndepărtă ca să se delimiteze şi mai mult de aceste păreri.

– Nu m-ar surprinde să aflu că acesta a fost motivul pentru care nu a ajuns pastor sau cum vreți să-i spuneți. A dat de necaz. Cu vreun băiat de la cercetaşi, poate? Omul îi zîmbi semnificativ lui Slider, dînd cu cotul spre el.

– Ştiți cumva din ce trăieşte? întrebă Slider.

– Cred că lucrează într-un serviciu social sau cam aşa ceva, nu, Rita?

Femeia chemată se opri, prefăcîndu-se că nu asculta şi spuse:

– Este consilier, cred că aşa i se spune. La Centrul de Consiliere din Acton High Street.

– L-ați văzut pe aici în ultima vreme?

Omul se încruntă.

– Pentru că m-ați întrebat, nu. Şi nu l-am văzut aici nici sîmbătă. Vine întotdeauna sîmbătă dimineață. Rita?

– Nu l-am văzut. Dar eu n-am stat tot timpul aici.

– A fost o zi foare aglomerată, adăugă bărbatul scuzîndu-se. Poate că a fost bolnav. Oricum, n-a mai trecut pe aici de cîteva zile.

– Înseamnă că l-aş putea găsi acasă?

Omul încuviință şi-l privi pe Slider cu ochi sticloşi, evident abia aşteptînd să afle ce făcuse Episcopul.

Slider se retrase privind cu coada ochiului cum cei doi se repeziră unul spre celălalt de îndată ce se închise uşa, ca să se angajeze în speculaţii pripite şi se îndreptă spre maşină. Luă legătura prin radio cu secţia lui şi ceru să fie studiat dosarul lui Geoffrey Gilbert. Se aştepta la un răspuns negativ, dar după o lungă aşteptare, la aparat veni Norma.

– Şefu'? Avem o fişă destul de încărcată. Nimic în ultimii doisprezece ani, dar avem fel de fel de chestii în anii '70 şi începutul anilor '80. Vreţi să vi le citesc?

– Fă-mi un rezumat.

– În regulă. Există o serie întreagă de spargeri şi furturi, mărunţişuri, cîteva scandaluri şi opunere de rezistenţă – ah, uite aici ceva, la început de tot, a circulat cu bicicleta fără lumini, probabil că asta a făcut din el un certat cu legea. Cine e tipul?

– Altceva, mai recent?

– În iunie 1979, amendat pentru comportament necorespunzător. Altă amendă în decembrie 1979, pentru atac şi rezistenţă la arestare. Ianuarie 1982, trei luni cu suspendare pentru rănire cu premeditare...

– Asta este cea mai recentă?

– Nu, mai este ceva în decembrie 1982, doi ani pentru atac la persoană. Un tînăr care tulbura o întîlnire cu cercetaşii, ţinută de el. S-a repezit ca un nebun la acesta şi l-a cotonogit. A făcut nouă luni şi a fost eliberat în ianuarie 1984. După care a fost curat.

Slider rămase tăcut. Probabil că aceasta a fost perioada în care s-a mutat şi a înăsprit relaţiile cu Green. Probabil că din cauza asta şi-a pierdut şi trupa de cercetaşi. Putuse ascunde autorităţilor amenzile şi sentinţele cu suspendare, dar o cotonogeală ca asta le-a obligat să facă din el un exemplu. Indiferent ce focuri au clocotit în el, acestea au fost cu siguranţă ascunse cît mai adînc.

– Atherton este acolo? întrebă el.

O pauză, în care Norma aruncă o privire în jur.
– A fost aici acum zece minute. Probabil că tocmai a ieşit.
– Cînd se întoarce, spune-i să vină după mine la adresa asta. Slider îi dădu adresa furnizată lui de negustor.
– În regulă şefu'. Altceva?
Îi putea simţi curiozitatea, chiar şi prin telefon.
– Nimic. Totul este în regulă acolo?
– Toată lumea este prost dispusă din cauza lui Mills. Domnul Carver şi-a făcut numărul. Cred că-şi zice c-ar fi trebuit să-l preveniţi.
– Să-l previn de ce anume?
Norma simţi fiorul.
– Nici eu nu cred că Mills este vinovat, spuse ea repede. La asta lucraţi acum?
– O să-ţi spun cînd o să ştiu. Transmite-i lui Atherton mesajul.
– În regulă, şefu'. Aveţi grijă.
– Întotdeauna am, spuse Slider şi încheie convorbirea. Parcurse cu maşina distanţa scurtă pînă la Bassein Park Road şi parcă vizavi de casă. Aşteptă o vreme, dar nu văzu nici o mişcare la nici una din ferestre. Casa avea un aer neîngrijit, cu vopseaua care se cojea de pe ramele ferestrelor, cu o bucată din zidărie căzută de pe faţadă, cu poarta din faţă lipsă, cu vopseaua maronie a uşii de la intrarea principală îmbătrînită şi murdară. Spre deosebire de casele învecinate, nu avea plasă la ferestre, iar prin despărţitura dintre perdelele grena de la fereastra largă de la parter se vedea o cruce mare, din plastic transparent, lipită de partea interioară a geamului, cu ventuze transparente. Ca şi cum ţi-ai agăţa steagul de catarg, se gîndi el. Ieşi din maşină, traversă şi după o scurtă dezbatere cu el însuşi, sună. Nu auzi soneria aşa că bătu în uşă, tare şi îndelung, pentru eventuali-

tatea în care aceasta ar fi fost defectă. Nici o mişcare înăuntru. Probabil că Gilbert era la muncă, pregătindu-şi alibiul. Cînd va sosi Atherton, vor putea merge acolo după el.

Se îndreptă spre fereastra din faţă şi privi înăuntru. Încăperea era goală, cu excepţia unei mese de bucătărie din lemn, în colţul celălalt, pe care se afla un teanc de cărţi dintre care cîteva păreau să fie broşuri şi a două scaune de lemn, lipite de peretele din stînga. Duşumeaua era goală şi prăfuită, iar tapetul de pe pereţi era înnegrit deasupra poliţei, iar interiorul şi cenuşarul erau pline cu hîrtii de aruncat, ambalaje de dulciuri şi cotoare de mere.

Tot nici urmă de Atherton. Slider începea să se simtă obosit. Ocoli spre poarta din spate, părăginită, aşa cum se întîmplă de obicei cu porţile din spate, atîrnînd doar de o singură balama şi de un cui ruginit şi proptită în poziţia semi-deschis. Pe laterala casei exista un gang umed, acoperit de muşchi, ducînd spre un pătrat de iarbă neîngrijită, pe care zăceau aruncate mobilă stricată şi bucăţi de metal al căror scop nu şi-l putea imagina şi un chioşc de grădină mare, solid şi aproape nou.

Uşa din spate, probabil uşa de la bucătărie, avea în partea de deasupra un geam de sticlă mată. Fereastra bucătăriei era foarte sus şi avea nişte perdele cadrilate, maronii, extrem de murdare, iar ceea ce odinioară fusese o uşă-fereastră care dădea din camera din spate spre grădină fusese în mod bizar astupată cu cărămidă şi redusă la dimensiunile unei ferestre obişnuite, peste care era trasă o perdea grena.

Totul era oribil de cenuşiu şi de deprimant, cîtuşi de puţin potrivit cu imaginea pe care ţi-o poţi face despre un bun creştin sau despre un antrenor de cercetaşi. Slider ciocăni la uşa din spate apoi încercă uşor clanţa şi descoperi, spre surpriza lui, că aceasta

nu fusese încuiată. O deschise prudent şi păşi înăuntru.

– Alo! E cineva acasă? Alo, domnule Gilbert!

Casa rămase tăcută. Slider privi în bucătărie.

Aceasta era mobilată cu mobilier ieftin din melamină maron închis, soba era plină de grăsime arsă, iar duşumeaua era îmbrăcată în linoleum brun-roşcat şi maro, deşi modelul se vedea prea puţin prin petele vechi şi mizeria generală. Aerul mirosea a pămînt şi a peşte fiert. Spălătorul era din ceramică, vechi şi ciobit, înnegrit de anii de frunze de ceai golite în el. Un teanc de farfurii de tablă folosite şi de ceşti zăcea într-un rest de apă sleită de grăsime, aşteptînd ziua salvatoare.

Uşa bufetului de sub chiuvetă era deschisă pe jumătate, forţată de o ladă de gunoi supraîncărcată, din care se revărsaseră deja pe jos nişte coji de ouă, resturi de pîine prăjită şi o cutie goală de orez. Peste tot pe bufete zăceau alte tigăi şi farfurii, cu resturi sugerînd în cea mai mare parte sandvişuri cu pîine prăjită, fasole albă, diverse lucruri prăjite şi una cu resturile unui cod-fiert-în-pungă şi cu sos la sticlă, care-şi adăugase parfumul specific, la aerul stătut. Nu acesta era modul de viaţă al unui cercetaş, îşi spuse Slider. Chiar dacă nu avea altceva decît un fir de apă curgătoare şi o nuia, un cercetaş lăsa curat în urma lui. În mod clar, Gilbert uitase aceste reguli de aur.

În dreptul uşii spre restul casei se afla o tăbliţă din plută pentru însemnări şi Slider se duse într-acolo, fiecare pas aderînd uşor la podeaua vîscoasă şi dezlipindu-se de aceasta cu un vag zgomot de ventuză desprinsă.

Pe tăbliţă erau prinse în ace diverse tăieturi din ziare, în cea mai mare parte doar titluri senzaţionale din ziarele de duminică. UN BĂRBAT ŞI-A UCIS SOŢIA ŞI PE AMANTUL ACESTEIA, SURPRINŞI ÎN FLAGRANT DELICT.

COPILUL DIN FLORI AL UNUI EPISCOP. „UN BĂRBAT LINIŞTIT“ SE ÎNFURIE CU TOPORUL ÎN MÎNĂ – CINCI MORȚI. POLIȚIST RĂNIT LA MÎNĂ ÎN ATACUL CU MACETA. RĂZBUNAREA UNUI UCIGAŞ SOLDATĂ CU O TERIBILĂ BAIE DE SÎNGE.

Existau de asemenea tăieturi din ziare despre uciderea lui Greatrex, cu fotografiile lui Mills şi cu ştirea despre interogarea acestuia privind anumite neregularităţi şi o tăietură dintr-un magazin tipărit pe hîrtie velină, reprezentînd cronica unei imprimări a *Damnaţiunii lui Faust,* avîndu-l ca dirijor pe Lupton – orchestra Joannei – cu numerele de serie ale CD-urilor marcate cu un roz şocant de fosforescent.

Un tip al naibii de deranjat, îşi spuse Slider – dar tăieturile privindu-l pe Mills reprezentau probe reale. Era o ocazie prea bună ca să fie ratată. Deschise uşa şi intră în hol. Duşumeaua era goală şi între scară şi uşa principală se afla o bicicletă, o bicicletă de tip vechi, vopsită în negru şi prevăzută cu apărători de noroi cromate şi care, spre deosebire de orice altceva văzuse el aici pînă acum, strălucea de curăţenie.

Trecu prin uşa deschisă în camera din faţă pe care o văzuse prin fereastră şi urcă încet scările goale. La mezanin se afla o baie în care aruncă o privire şi ieşi repede din ea şi trei dormitoare minuscule, goale toate – fără mobilier sau covoare. Intrigat, coborî din nou la parter. Probabil că Gilbert dormea şi locuia în singura cameră rămasă la parter, în partea din spate.

Deschise uşa cu precauţie. Încăperea era pe jumătate în întuneric din cauza draperiilor trase, dar putea vedea destul de bine înăuntru. În aer plutea un miros împuţit de picioare şi de aşternuturi murdare şi de praf şi de lipsă generală de curăţenie, care-l înăbuşi pe Slider; era clar că aici îşi petrecea omul întreaga existenţă.

Era oribil de urît şi de lipsit de confort – mulţimea de carpete vechi, murdare, de diferite dimensiuni şi

culori aproape că ascundea covorul original şi din centrul tavanului atîrna un bec fără abajur. Camera era aproape pătrată.

De-a lungul peretelui stîng se afla un pat-divan strîmt, cu aşternuturile răvăşite, cearceafurile cenuşii de atîta folosință şi păturile vechi şi pătate, iar pe jos, lîngă pat, se aflau alte farfurii şi ceşti folosite. Alături se afla un fotoliu străvechi încărcat cu haine, iar în colț o chiuvetă pentru spălat pe mîini, cu o poliță deasupra, încărcată cu o mulțime articole de toaletă pe jumătate folosite, iar deasupra acesteia, o oglindă.

Sub fereastră se afla o masă plină cu ziare şi cărți, printre care Slider văzu anuarele telefonice ale Londrei, un *London A-Z* şi două caiete studenţeşti, umplute cu un scris mărunt.

În spatele uşii din dreapta se afla o sobiță cu gaz pe o tavă de tablă şi alături, un scaun de răchită înțesat cu pardesie şi jachete. Pe peretele din dreapta se afla un dulap enorm, demodat, cu o sumedenie de cutii şi genți umflate puse deasupra şi lîngă acesta, între el şi peretele cu fereastra, se întindea o banchetă de lemn. Părea lucrată de mînă, cu o placă groasă deasupra şi picioare solide, pătrate şi cu o spetează fixată în perete cu şuruburi masive.

Slider o privi cu neplăcere, pentru că era evident că fusese concepută pentru a fi folosită într-un anumit scop la care refuză să se gîndească. Din marginea din față a băncii, în mijloc, fusese decupată o bucată semicirculară şi de o parte şi de cealaltă a acestei deschideri fuseseră înşurubate în lemn două inele groase de fier – ca acelea de care sînt legați caii în grajdurile de tip vechi.

Pe banchetă se afla o bucată murdară de frînghie şi o cîrpă mototolită, care fusese probabil o față de pernă; sub banchetă fusese depozitată o impresionantă colecție de reviste uşor porno. Slider îşi înghiți

saliva şi îşi deplasă privirea în altă parte. Dulapul de haine. Ce se afla oare în dulapul de haine.

Uşa acestuia atîrna pe jumătate deschisă şi el o împinse puţin mai mult. Partea de atîrnat era îndesată cu haine, costume, pantaloni, jachete, cămăşi, pardesie, unele destul de noi, chiar acceptabile, altele vechi, jegoase, mirosind a murdărie. În partea de jos, o grămadă de pantofi emana un miros puternic, dar rece de picioare – destul de ciudat, nici măcar o pereche de bascheţi printre ei; existau în schimb două perechi de pantofi de pînză, cu talpă de cauciuc, dintre care unul găurit în vîrf, acolo unde fusese uzat de degetul mare.

Se mai afla acolo un lucru semnificativ, o cutie de pantofi plină, constată el, cu mănuşi chirurgicale. Partea cu rafturi era plină cu pulovere şi lenjerie de corp, cu excepţia raftului de jos, care conţinea îmbrăcăminte de cercetaş – şorturi, cămăşi, o pălărie Baden-Powell care trebuie să fi fost vreun trofeu străvechi – şi insigne; toate curate, călcate şi frumos împăturite. În alte împrejurări poate că ar fi fost înduioşător.

Dumnezeule, dar ăsta era chiar iadul! Lui Slider începu să i se facă rău, deşi nu ştia prea bine dacă din cauza oboselii sau a mirosului. Nu mai avea nici o îndoială că în sfîrşit găsise omul; compară în mintea lui acest cuib lugubru, cumplit, cu normalitatea încăperilor lui Mills. Dacă a existat vreodată un exemplu de educaţie versus natură, atunci acesta era.

Gilbert era evident un om anormal şi posibil periculos şi a veni acasă în această ambianţă, seară de seară, este ca şi cum ai pune o bucată de carne la marinat ca să-i accentuezi mirosul.

Slider se întrebă cum reuşea acesta să păstreze în lume aparenţa unei vieţi normale, ceea ce trebuia să facă de vreme ce avea acel post de consilier la Centrul de Asistenţă Socială, numai dacă nu cumva

obişnuiţii lui erau chiar mai săriţi decît el. Slider ştia că trebuia să iasă de aici, să aştepte într-un loc mai sigur şi mai plăcut sosirea întăririlor şi a proprietarului; dar mai avea încă o mică bănuială pe care trebuia să şi-o confirme.

Se duse la masă şi frunzări anuarele telefonice londoneze. Da, aşa cum bănunise: atît Jimenez cît şi Jepp se aflau în anuar. Ba mai mult, spre marea lui satisfacţie, adresele acestora fuseseră subliniate cu marker fosforescent.

„Te-am prins, ticălosule", îşi spuse Slider. Greatrex, Lassiter şi Lupton nu erau înregistraţi; cu un efort de memorie, Slider îşi aminti numele unei alte cîntăreţe, Connie Malcolm şi al producătorului Ben Edgerton şi nici aceştia nu figurau în anuar. Răspunsul deci la întrebarea de ce fuseseră aleşi tocmai oamenii aceia era, simplu, accesul. Cum urma să înainteze campania, putea deduce din cîteva lucruri de pe masă – anuarul Uniunii Muzicienilor, o listă a ceea ce părea să cuprindă adresele şi numerele telefonice ale agenţilor şi un exemplar al programului spectacolului *Don Juan,* de la Glyndebourne, atent disecat, cu lista interpreţilor şi prezentarea vedetelor, puse separat. Plănuise deci să-i lichideze pe toţi, cu puţin noroc şi timp suficient.

Problema era acum să obţină un mandat de percheziţie. Existau aici destule lucruri pe care le putea vedea şi probabil mai multe pe care nu le putea vedea, acum, poate chiar haine pătate de sînge – pentru că acest Gilbert se simţea probabil în deplină siguranţă ştiindu-l pe Mills bănuit şi ştiind că Mills habar nu avea că are un frate geamăn. Probabil de aceea a ucis-o pe domnişoara Giles, singura care i-ar fi putut destăinui lui Slider acest secret. Se simţea cumplit de vinovat de moartea acesteia. Problema acum era să obţină dovada înainte ca Gilbert să o poată distruge.

Slider ieşi din încăpere închizînd cu grijă uşa în urma lui şi făcu drumul înapoi, simţind cum începe să scape de senzaţia aceea de enormă apăsare pe măsură ce respira aerul relativ proaspăt de afară. Se întoarse în gangul lateral al casei şi dădu să-şi scoată mobilul ca să-l sune pe Atherton şi să afle unde naiba era acesta şi de ce nu apăruse încă aici.

Se opri o fracţiune de secundă ca să desprindă agăţătoarea acestuia din marginea destrămată a buzunarului pantalonului (oare Joanna i l-ar coase dacă ar ruga-o sau ar fi lipsit de tact să facă asta?) gîndindu-se că era ciudat faptul că în casă nu existau defel obiecte religioase, cu excepţia crucii din camera din faţă, ceea ce, avînd în vedere că el...

Mirosul de transpiraţie – iute ca urzicile dintr-un şanţ, dar mult mai puţin liniştitor – îl puse în alertă doar cu o clipă înaintea singurului pas pe care îl auzi. Se răsuci înapoi, cu mîna în care ţinea mobilul ridicîndu-se instinctiv în poziţie de apărare, ca să vadă un bărbat avînd chipul lui Mills, dar în mod cert nu şi expresia acestuia, ţinînd o ţeavă de plumb – cît de tradiţional! – într-o mînă îmbrăcată într-o mănuşă chirurgicală – cît de ciudat! – dar nu ţinînd- o doar, ci rotind-o în aer.

Prea tîrziu ca să se mai ferească. Slider auzi lovitura, îi simţi bufnitura leşinătoare la un nivel care era mai presus sau cel puţin dincolo de durere, îşi simţi stomacul întorcîndu- i-se pe dos de greaţă şi văzu o bucată de pămînt înălţîndu-se spre el şi o pereche de pantofi de pînză, demodaţi – altă pereche? – înainte de a se prăbuşi în mod surprinzător şi absolut, în afara acestei lumi.

Îşi reveni cînd deveni conştient de migrenă – mama ei şi tatăl ei şi ambii ei bunici de migrenă, care efectiv excludea orice alt gînd. Era o durere pulsantă

care-ți provoca greață; în timp ce se obișnuia cu ea, își făceau loc alte dureri, mai slabe, o durere puternică în ceafă și umeri, o durere usturătoare, umedă, în obraz, fîșii ascuțite de dureri în jurul brațelor și picioarelor.

Habar nu avea ce se întîmplase cu el și era conștient că prima urgență era să deschidă ochii, ceea ce însă nu dorea cîtuși de puțin, fiind teribil de sigur că acest lucru îl va durea și totodată enervant de bănuitor că nu-i va plăcea ce va vedea.

Exact atunci cineva îl înșfăcă de chică și-i trase capul în sus. Urîcios gest. În aceeași clpă simți mirosul de transpirație rîncedă, oribilă și în mod surprinzător, aroma dulce a lemnului decojit.

– Te-ai trezit. Haide, încetează să te mai prefaci, se auzi o voce deasupra lui.

Se afla în magazia din grădină, după mirosul de lemn și se înjură în gînd pentru că nu se gîndise să se uite în magazia care arăta atît de nefiresc de nouă și de frumoasă. Acum se afundase rău de tot în rahat.

Fabrica de transpirație îi dădu drumul la păr și îi dădu ocol dinspre spate, ca să se așeze pe un scaun de lemn aflat între el și ușă. Bărbatul cu fața lui Mills (da, alunița era plasată pe celălalt obraz) se pieptăna fără cărare, cu părul dat drept pe spate, dar în rest semăna uluitor cu Mills la statură, la conformație și la trăsături.

Purta o cămașă kaki marcată la subțiori, sub mînecile scurte, de cercuri mari, întunecate care coborau pînă la brîu; aici, cămașa era vîrîtă într-un șort kaki din care răsăreau picioarele musculoase, groase (pe una din pulpe aflîndu-se un semn fin, roșu, urma unei răni vindecate) care dispăreau în șosete măslinii și în pantofii aceia negri de pînză. Slider era sigur că Mills nu ar fi purtat niciodată așa ceva. Cealaltă deosebire cu adevărat serioasă era faptul că acest om

ţinea în mîna dreaptă un cuţit de luptă, mare şi strălucitor.

În mintea ameţită a lui Slider pătrunse adevărata dimensiune a buclucului în care se afla şi pentru o clipă împinse undeva în fundal durerea de cap. Stătea aşezat pe un scaun de lemn foarte greu, ca un fel de bancă de grădină cu un singur loc, exceptînd doar că în tăblia de şezut a acestuia părea să fi fost decupată o gaură, ca într-un scaun de toaletă, muchiile acesteia pătruzîndu-i în fese şi coapse.

Dimensiunea şi forma pătrată a scaunului îl făceau foarte stabil. Gleznele îi fuseseră legate de picioarele din faţă ale scaunului, iar mîinile la spate, de rezemătoare şi în jurul coapselor şi şezutului scaunului, fusese petrecută o funie, explicînd fîşiile de durere pe care le înregistrase. Sforile erau tari şi o încercare discretă îl convinse că nodurile erau bune.

Ca şi cum i-ar fi auzit gîndul, Gilbert zîmbi.

– Nu-ţi irosi forţele, ştiu să fac un nod. Pe vremuri te învăţau asta la Cercetaşi, ştii. Dar nu şi acum. Acum nu-ţi mai vorbesc decît despre mediul înconjurător şi despre alte chestii siropoase.

Slider nu spuse nimic. Şortul, cuţitul şi zîmbetul se adăugau la atît de proastele veşti; analiză frenetic situaţia în căutarea unei ieşiri, dar durerea de cap îl împiedica să gîndească.

Gilbert îl izbise în tîmplă, poate că-i fracturase craniul. Putea simţi sîngele închegat pe obrazul stîng, pe care probabil că se prelinsese. Şi obrazul drept îl durea, deşi era mai mult o usturime şi după o clipă îşi dădu seama că trebuie să fi fost tîrît spre magazie, faţa zgîriindu-i-se de pămînt. Asta explica şi durerea din umeri şi din ceafă.

Probabil că Gilbert se aflase aici, în magazie, tot timpul – de aceea uşa din spate era descuiată – îl văzuse pe Slider ieşind şi se năpustise asupra lui. Ce

făcea aici? Slider constată că în magazie se aflau cîteva lucruri ciudate. Sub fereastră, la stînga lui, aşa cum stătea cu faţa la uşă, se afla o masă de lucru din lemn pe care se găseau o maşină veche de scris, cîteva foi de Letraset şi un teanc de cărţi de vizită albe, cu o cruce imprimată în partea de sus, o *Biblie* foarte mare şi diferite alte cărţi religioase – printre care o carte de poveşti pentru copii, cu ilustraţii sinistru colorate, purtînd titlul *Poveşti biblice pentru copii.* Mai existau diferite scule pentru lucrat în lemn şi un set de greutăţi de aramă ca acelea folosite la vechile cîntare de bucătărie; cea mai mare, de două livre, avea petrecută prin inel o bucată subţire de sfoară, înnodată la celălalt capăt de o bandă groasă de elastic.

Se mai afla acolo un set de vopsele-praf, gata amestecate în borcane şi încă un borcan plin cu pensule. Pe peretele din cealaltă parte a ferestrei puteau fi văzute roadele acestor pensule, o serie de picturi prinse cu pioneze, reprezentînd scene biblice simple, viu colorate, probabil copiate din cartea pentru copii. Abraham gata să-l sacrifice pe Isaac, Moise şi tufa în flăcări, Absalom prins în tufiş. Cît de nevinovat şi de dulce, doar că toate acestea fuseseră pictate de un bărbat de treizeci şi opt de ani.

Pe peretele gol din dreapta lui se afla o colecţie mai puţin încîntătoare de funii şi corzi de grosimi, texturi şi materiale diferite, toate înfăşurate şi strînse cu grijă şi agăţate de cîrlige. Funiile erau intercalate cu diferite cuţite şi spade de ceremonial, multe dintre ele cu teci decorative şi totul era aranjat într-un model, aşa cum vezi atîrnate uneori, în palate majestuoase, vechile scuturi şi halebarde.

Şi peste tot se aflau cruci – din lemn, plastic, rafie, metal, fildeş – toate de dimensiuni diferite, să fi fost cel puţin douăsprezece, cea mai mare aflîndu-se pe

uşa din fața lui. Ce făcuse Gilbert aici? Nu pictase – nimic nu era ud. Citise? Se rugase?

– Deci ce căutai aici, întrebă Gilbert deodată, dînd tîrcoale casei mele? Este clar că nimic bun, căci altfel ai fi sunat la uşa din față, ca un om cinstit.

– Am sunat la uşa din față, spuse Slider – vocea lui era spartă şi trebui să şi-o dreagă. Am sunat şi am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Şi atunci ai venit prin spate, spuse Gilbert fără să se uite la el. Se uita la cuțitul pe care îl întorcea pe o parte şi pe alta de coapsa lui goală, aproape ca şi cum l-ar fi ascuțit.

– Da, spuse Slider. Ca să bat la uşa din spate.

– Ca să întrebi cît este ceasul? Sau ai vrut să bei puțină apă?

– Am vrut să stau de vorbă cu domnul Gilbert. Dumneata eşti?

– Şi de ce anume ai vrut să mă vezi? gînguri Gilbert, zîmbind.

Slider îi urmărea cuțitul. Această mişcare pregătitoare, visătoare, îl terifia. În imaginația lui acesta fulgerase deja, deschizînd o tăietură în el. Dacă spunea ce nu trebuia... dar ce anume trebuia să-i spună unui țicnit ca ăsta? Îmi pare rău, domnule Gilbert, eu nu prea suport durerea. Putem sări peste partea asta? Nu pentru asta am intrat în poliție.

– Am auzit că sînteți expert în materie de operă, se auzi el spunînd, dar regretă pe loc văzîndu-l pe Gilbert mişcîndu-se. Ah, la naiba, la naiba...

Dar Gilbert se ridică şi puse cuțitul pe masa de lucru. Uşurarea lui Slider fu atît de mare încît ar fi sărit în sus dacă i-ar fi permis funiile.

– Operă? Vă place opera? spuse Gilbert.

– De fapt nu mă pricep cine ştie ce, dar mi-ar plăcea să învăț, spuse Slider încercînd să pară firesc.

– Ai vrea să asculți ceva? spuse Gilbert traversînd

încăperea, în spatele lui. Am aproape totul, aici. Ah, fireşte, scuzele mele, nu poţi să vezi, nu? Am aparatură foarte bună şi totul este pe CD-uri.

Slider auzi mai multe mici zgomote şi ţăcănituri întretăiate de respiraţia lui Gilbert şi cu ochii minţii văzu fără dificultate procesul de alegere al unui CD şi introducerea acestuia în aparat. După o clipă, din boxele aflate chiar în spatele lui bubui un cor. Acesta fu imediat dat mai încet, dar nu cine ştie ce.

Tot tare era şi Slider recunoscu fără plăcere o bucată din *Don Juan.*

– Vin aici să ascult muzică pentru că o pot pune cît de tare vreau fără să am necazuri cu vecinii, spuse Gilbert, aflat încă în spatele lui. Îşi apropie gura de urechea lui Slider, în timp ce braţul îi trecu pe lîngă el şi apucă din nou cuţitul.

– O să-mi prindă foarte bine şi ca să acopere orice gălăgie pe care ai putea-o face tu, spuse el cald, umed şi aproape. Îşi petrecu un braţ pe după gîtul lui Slider şi puse delicat lama cuţitului pe bergata acestuia.

– Şi acum să zicem că încetezi cu jocurile tale idioate şi-mi spui motivul adevărat pentru care ai venit aici, detectiv inspector Slider. Vezi că m-am uitat prin buzunarele tale. Ştiu cine eşti.

Slider simţi gîdilătura metalului rece pe pielea lui şi avu imaginea clară a interiorului propriei beregate. Văzuse destul de recent interiorul gîtlejurilor lui Roger Greatrex şi Elizabeth Giles, ca să nu-şi amintească.

– Dacă ştii cine sînt, trebuie să ştii şi de ce mă aflu aici, spuse Slider. În mod ciudat nu mai era atît de rău acum, ca atunci cînd putea vedea cuţitul. Acum cel puţin ştia încotro era îndreptat. Poate că tăierea beregatei nu era atît de dureroasă. Freddie zicea că moartea era aproape instantanee, atunci cînd era opera unui expert. Iar omul acesta era bun.

– Nu chiar, spuse Gilbert. Vreau să ştiu cît de mult ştii.

– Ştiu totul, spuse Slider, aşa încît dacă mi se întîmplă ceva, altcineva va veni după mine şi tot aşa. Nu o să scapi. Deci nu o să-ţi folosească la nimic dacă mă omori.

– Dar nici ţie nu o să-ţi folosească la nimic, spuse Gilbert logic. Chiar şi la voce semăna destul de bine cu Mills. Deci, continuă acesta, dacă ştii totul de ce ai venit singur să adulmeci pe aici?

– Eu fac doar recunoaşterea, spuse Slider. Ceilalţi sînt pe drum.

Atherton! îşi aminti el brusc.

Dumnezeule Mare, fireşte că cineva era pe drum şi va ajunge aici dintr-o clipă într-alta. De ce naiba nu apăruse pînă acum?

– Ceilalţi vor fi aici dintr-o clipă într-alta, continuă el şi ceva în vocea lui trebuie să fi sunat foarte convingător deoarece cuţitul fu îndepărtat de pe beregată şi Gilbert apăru din spatele lui, mai întîi ca să se uite pe fereastră şi apoi ca să se aşeze din nou în faţa lui Slider, privindu-l gînditor.

– Nu te cred, spuse Gilbert într-un tîrziu, începînd din nou jocul acela afurisit cu lama cuţitului. Spune-mi ce ştii şi apoi voi decide ce-o să-ţi fac.

Lui Slider nu-i plăcu formularea. Ce-o să fac cu tine ar fi sunat mai plăcut. Decise să fie direct.

– Ştiu despre acei oameni pe care i-ai omorît şi despre cel pe care l-ai ratat şi ştiu de ce ai făcut asta.

Gilbert îl urmărea întrebător.

– Ai fost şocat şi revoltat de blasfemia la care ai asistat – şi de acceptarea calmă, din partea societăţii. Iar Roger Greatrex chiar a apreciat-o! El era simptomatic pentru tot răul de care suferă lumea modernă – şmecher, deştept, primejdios. Iar viaţa lui particulară era la fel de rea ca şi viaţa profesională – toată lumea

ştia ce fel de om era. De aceea ai hotărît să începi cu el.

– Continuă, spuse Gilbert. Părea plăcut interesat, iar cuţitul se odihnea acum nemişcat pe genunchiul său. Oricum îi place să audă vorbindu-se despre el, se gîndi Slider. Dacă ar putea continua discuţia pînă la sosirea lui Atherton...

– Dificultatea era să ajungi în preajma lui. Nu ştiai nici măcar unde locuieşte. Apoi ai văzut în ziare că urma să apară la televizor, în cadrul emisiunii *Întrebări ale vremurilor noastre* care se transmite în direct din White City. Te-ai dus acolo în seara respectivă şi ai ales din coada cozii un jegos fericit să-ţi vîndă biletul pentru douăzeci de lire. Odată înăuntru, a fost destul de uşor să te desprinzi de restul lumii – acolo este întotdeauna haos.

– Măi să fie, ştii totul, da? spuse Gilbert ironic, dar nu părea furios, ci mai curînd fascinat.

Slider continuă, încercînd să pară cît mai degajat posibil:

– Singurul lucru pe care nu-l ştiu este cum ai reuşit să dai acolo de Roger Greatrex – sau a fost norocul, pur şi simplu.

– Nu numai. Am mai participat şi alătdată la această emisiune – cînd au discutat probleme religioase şi etice – deci cunoşteam obiceiurile. În plus, pe vremea cînd eram la şcoală, am fost acolo cu o excursie organizată, cu ghid, deci cunoşteam locurile. Dificultatea era să-l surprind singur. M-am ascuns pe scară şi am urmărit prin geam salonul verde. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor cînd l-am văzut apărînd singur. Doar că a intrat în altă cameră.

Cuţitul fu lovit repede de rotula genunchiului. Slider îşi jură că dacă va scăpa viu de aici, nimeni asupra căruia avea cît de cît influenţă, nu va mai purta vreodată şort.

– M-am dus la uşă, spuse Gilbert şi am ascultat. Mă gîndeam că dacă ar fi singur acolo...

Gilbert se opri.

– Dar nu era. Era cu o femeie, spuse Slider.

Gilbert îl privi cu severitate.

– I-am auzit – animale puturoase! L-am auzit! L-am auzit potolindu-şi plăcerea murdară – oriunde îl apuca, asemenea unui cîine. Ah, am ştiut atunci că aveam dreptate să-l omor. În sfîrşit, a ieşit de acolo şi s-a îndreptat spre toaleta bărbaţilor. Mă pregăteam să intru după el cînd a apărut femeia aceea şi eu a trebuit să mă ascund. M-am gîndit să o curăţ şi pe ea, dar eu îl voiam pe Greatrex. Ea putea aştepta. Ştii ce făcea creatura aia neruşinată?

– Da, cred că da, spuse Slider. Se spăla.

– Ca şi cum apa singură l-ar fi putut curăţa de aşa ceva!

Gilbert se opri o clipă şi se uită gînditor la Slider.

– Eşti creştin?

– Da, spuse Slider, recunoscător că putea afirma asta cu oarecare convingere.

– Mergi la biserică?

– Cînd reuşesc. Cînd nu lucrez.

– Nu ar trebui să permiţi ca munca să se interfereze cu datoria ta faţă de Dumnezeu. Asta nu este o scuză, spuse Gilbert cu severitate.

– Continuă cu Greatrex, spuse Slider slab. Îşi linse buzele şi simţi gustul sîngelui. Capul îi sîngera din nou.

– Cînd l-ai găsit în toaleta bărbaţilor...

– M-am apropiat de el pe la spate, l-am apucat şi i-am citit sentinţa. Iezechil, capitolul 18, versetul 24 „Dacă un om drept se va abate de la viaţa lui cea dreaptă, să mai trăiască? Ca toate faptele lui bune să nu i se pună la socoteală din pricina necredinţei şi a păcatului pe care l-a săvîrşit! Din această pricină să

moară". Nu s-a luptat. Spre deosebire de o bestie proastă, el ştia ce se întîmpla şi ştia de ce anume. Am văzut în ochii lui înţelegerea, cînd l-am privit în oglindă. Apoi i-am băgat biletul în buzunar, l-am apucat de bărbie şi l-am tăiat.

Slider n-a ştiut niciodată cît de multă emoţie se putea ascunde în acest cuvînt scurt. Era un cuvînt atît de ascuţit, sonor, mustind a sînge. Muzica din spatele lui bubui, sunînd distorsionat, i se făcu foarte rău şi în faţa ochilor văzu numai pete. Comoţie, îşi spuse el. Se luptă să rămînă conştient.

– După aceea, spuse el. Spune-mi ce ai făcut după aceea.

– Am crezut că ştii totul, spuse Gilbert plin de suspiciune.

– Ai urcat în lift... te-ai dus la cantină... te-ai pierdut printre ceilalţi, spuse Slider cu dificultate. Ai ascuns... ai ascuns sacul... pe acoperişul liftului.

Gilbert se relaxă.

– Mi-a părut rău să mă despart de pardesiul acela, dar niciodată n-aş fi reuşit să scot sîngele de pe el.

– Dar cuţitul, spuse Slider, de ce ai lăsat cuţitul acolo?

– Mi l-a smuls din mînă în timpul căderii şi a aterizat pe el. Nu am vrut să-l mişc. Se vede întotdeauna, nu-i aşa, cînd cineva este mişcat?

Slider dădu din cap, dar apoi regretă, în timp ce valuri de durere se prăbuşeau asupra capului său, ca nişte bolovani.

– Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-i bag chestia înăuntru. Nu-l puteam lăsa aşa. Cuţitul – mă rog, el nu conta. Mai am atîtea altele. Colecţionez cuţite, adăugă el privind visător spre peretele unde erau etalate acestea.

– Există ceva frumos şi simplu şi pur într-o lamă de cuţit – de aceea se vorbeşte atît de mult despre

ele în *Biblie*. Mai ales ca despre un instrument de răzbunare a lui Dumnezeu. Trece lama de-a lungul cărnii încordate şi eliberează sufletul într-o revărsare uriaşă de roşu. Acest roşu care este natura animalică a omului, păcatul lui. Pămîntul însetat bea sacrificiul şi se potoleşte. Iar sufletul lui se înalță spre Dumnezeu, pentru judecată. Atît de simplu, atît de uşor.

Slider clipi de usturime cînd un fir de sînge îi intră în ochi. Începea să piardă controlul asupra situației.

– De ce, spuse el spart, ți-ai omorît mama?

Aerul visător al lui Gilbert dispăru, expresia i se înăspri.

– Mama mea a murit acum zece ani, de cancer. Femeia aceea bună care m-a crescut, ea a fost mama mea. Stricata aceea care m-a purtat în pîntece nu a însemnat nimic pentru mine. Ea nu era decît desfrîu şi murdărie, era Babilonul...

– Ea era singura persoană care ştia despre tine şi despre fratele tău. Ea ştia că aveai de gînd să-l laşi pe fratele tău geamăn să fie acuzat pentru ce ai făcut tu. Ți-a reproşat asta, nu-i aşa? Iar tu nu ai putut suporta. Ți-a spus că ar trebui să-ți primeşti pedeapsa...

Gilbert se mişcă uimitor de iute pentru gabaritul lui şi cuțitul fu din nou pe gîtul lui Slider, capul îi fu tras pe spate, de păr, agonizant, mirosul de transpirație fiind aproape copleşitor.

– Pedeapsă? Nu crezi că ştiu ce înseamnă pedeapsa? Am învățat despre ea pe genunchii mamei mele. Biciuieşte-ți carnea astfel ca să- ți purifici sufletul. În suferință se află mîntuirea. Biciuieşte-ți spinarea cu vergi şi biciuşti – aşa cum a făcut tatăl meu cu mine, din dragoste pentru mine. Izgoneşte diavolul prin bătăi şi lasă-l pe Domnul să intre!

Dădu drumul brusc capului lui Slider şi se îndreptă spre zona de unde venea muzica aceea asurzitoare.

– Carnea nu este decît un înveliş pentru suflet, un înveliş fără nici un sens. Carnea este doar capcană şi înşelăciune. Tentaţiile cărnii însă sînt puternice, ah, da. Cît de puternice! Trebuie să o pedepseşti, să o pedepseşti zi de zi, să scoţi afară din ea desfrîul şi răul. Cînd diavolul îşi înalţă capul, tu trebuie să-l forţezi să şi-l plece la loc.

Printre valurile de greaţă, Slider îşi dădu brusc seama ce anume făcea Gilbert aici, la ce anume foloseau greutăţile acelea şi gaura din banchetă. Gemu incapabil să se stăpînească. Omul ăsta, îşi spuse el sumbru, este nebun de legat. Probabil să o să mă omoare şi pe mine – dar îi era din ce în ce mai greu să-i pese de asta.

Îşi dori să înceteze muzica aceea de Mozart. Cît putea dura o scenă în care ţi se pregătea moartea? Cît de cumplit îl durea capul. Se gîndi totuşi că sfîrşitul îi era foarte aproape.

Şi deodată Gilbert se opri încremenit la jumătatea drumului şi la jumătatea tiradei. Fără acel cuţit ar fi arătat caraghios în şortul şi şosetele acelea. Slider nu mai putea vedea cuţitul. Era undeva în el? Nu, cu siguranţă că şi-ar fi amintit asta. Ce se întîmpla cu Gilbert? Slider stătea cu bărbia căzută în piept şi cu un efort uriaş reuşi să şi-o ridice, îşi înălţă capul care-i pulsa, umflat ca o minge de fotbal şi privi prin sîngele şi sudoarea care-i împăienjeneau priveliştea.

Gilbert stătea lîngă uşă ascultînd, cu toate fibrele încordate.

Apoi o deschise brusc. În încăpere pătrunse o pală de aer dumnezeiesc de proaspăt şi Slider văzu în dreptul ei pe Atherton – elegantul, parfumatul Atherton. Cavaleria.

– Ce nai... exclamă Atherton şi o clipă ochii i se măriră a surpriză cînd recunoscu chipul din faţa lui. Cum ai ajuns aici?

Slider încercă să-l avertizeze, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Nu putea decît să-şi ţină capul ridicat. Văzu o scurtă luptă; Gilbert îl împinse cu violenţă într-o parte pe Atherton, apoi fugi.

Atherton se clătină ca beat şi dispăru pentru o clipă după gărduleţ. Slider văzu în spatele lui Gilbert, oh, binecuvîntată privelişte, uniformele albastru-închis ale poliţiştilor care veneau din gangul lateral. Probabil că Atherton s-a gîndit să cheme şi infanteria, cînd Slider nu a răspuns la telefonul mobil.

Băieţilor nu mai trebuia să li se ordone să-l prindă pe Gilbert – să imobilizezi un om care fuge, ţine de cel mai elementar instinct. S-au năpustit asupra lui ca fiarele iadului.

Atherton reapăru în uşă, cu o expresie de mirare pe chip, ţinîndu-se cu mîinile de burtă, ca un episcop sătul. Slider voi să spună ceva, se gîndea la o glumă cu episcopi, dar parcă vorbele nu puteau să i se desprindă de pe buze.

Atherton îşi desfăcu palmele şi le privi. Erau roşii ca şi cămaşa lui. În timp ce Slider încerca să înţeleagă ce se întîmplă, Atherton spuse pe un ton de conversaţie:

– Oh, la naiba! Apoi căzu în genunchi ca un bizon înjunghiat şi alunecă graţios într-o parte.

Sfîrşit

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Alături de iubita lui, violonista Joanna, ocupată cu repetițiile la *Don Juan*, care aveau loc la Glyndebourne, detectivul inspector Bill Slider este aproape fericit cînd este chemat la Centrul TV al BBC-ului, din White City, unde Roger Greatrex, un apreciat critic muzical și un pasionat de Operă, se pare că și-a pus capăt zilelor, doar cu cîteva minute înainte de a participa la o emisiune în direct.

Există însă semne care arată că totuși cineva a atins cadavrul și Slider suspectează o crimă. Se știe că, doar cu puțin înaintea morții, Greatrex a avut o discuție violentă cu un coleg care urma să apară și el în emisiune, dar acesta refuză să divulge motivul disputei. Alți doi membri din echipa de producție au și ei motive pentru a fi putut comite crima și nimeni din clădire nu are un alibi solid. Bănuiala cade asupra unui coleg și bun prieten al lui Slider.

Detectivul inspector este presat să-l aresteze și toate instinctele sale contrazic evidența. Un criminal periculos se află în libertate și ar putea ucide din nou...

Lei: 95000